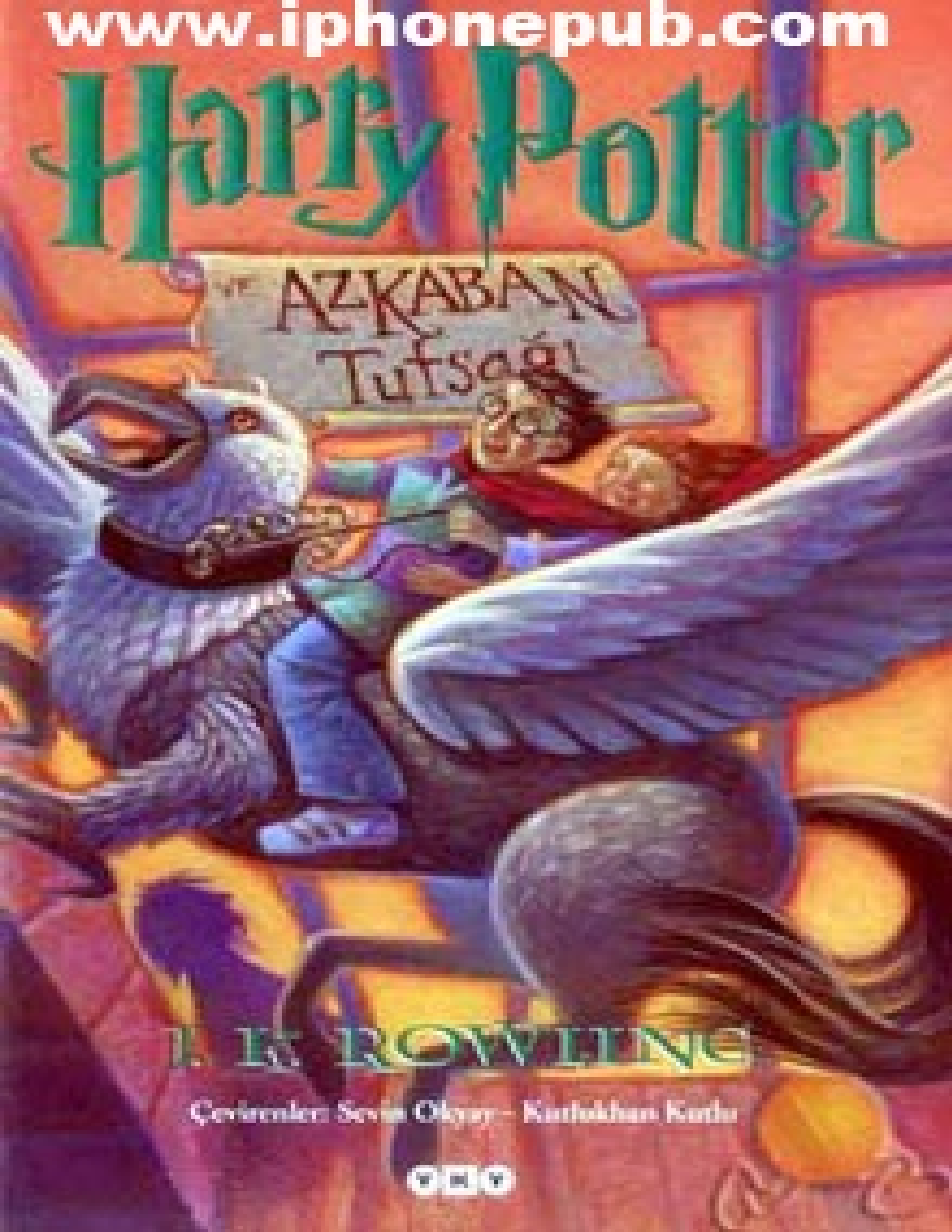
www.iphonepub.com

Harry Potter

ve AZKABAN Tutsağı

J. K. ROWLING

Çevirenler: Sevin Okyay – Kutluhan Kutlu

BÐRÐNCÐ BÖLÜM

Baykus Postası

Harry Potter birçok açıdan son derece sıra dısı bir çocuktu. Her seyden önce, yaz tatilinden yılın baska herhangi bir zamanından nefret ettiginden daha fazla nefret ediyordu. Sonra gerçekten ev ödevini yapmak istiyordu, ama gecenin bıı*-vaktinde, gizlice yapmak zorundaydı. Ayrıca da bir büyücüydü.

Saat gece yansına yaklasıyordu ve Harry yüzükoyun yatagında yatıyordu. Battaniyeleri çadır gibi basının üstüne çekmisti, bir elinde bir fener vardı ve deri ciltli büyük bir kitabı (Bathilda Bagshot'un yazdıgı Sihir Tarihi'ni) yastıga dayamıstı. Harry, kartal tüyünden kaleminin ucunu sayfadan asagı dogru indirirken, bir yandan da kaslarını çattı. "On Dördüncü Yüzyılda Cadüann Yakılması Tamamen Anlamsızdı - tarhsın" konulu kompozisyonu yazmada ona yardımcı olabilecek bir sey arıyordu.

Tüy kalem, ise yarar görünen bir paragrafın tepesinde durakladı. Harry yuvarlak gözlügünü burnundan yukarı iterek, fenerini kitaba daha da yaklastırdı ve okudu: Büyü-dısı insanlar (ki genellikle Mıiggle diye bilinirler) ortaçagda büyüden özellikle korkarlardı, ama onu tanımakta pek de basarılı degildiler. Gerçek bir cadı ya da büyücüyü yakaladıkları ender durumlarda, yakmanın hiç mi hiç etkisi olmazdı. Cadı ya da büyücü basit bir Alev Dondurma Büyüsü uygular, sonra da, bir yandan hafif, gıdıklayıcı bir hissin keyfini çıkarırken, bir yandan da acıyla haykırıyor taklidi yapardı. Hatta Acayip VVen-delin yakılmaktan öyle hoslanırdı ki, çesitli kılıklara bürünmüs olarak tam kırk yedi kere kendisini yakalamalarına izin vermisti.

Harry tüy kalemini dislerinin arasına sıkıstırıp, mürekkep sisesiyle bir parsömen tomarı almak için yastıgının altına uzandı. Yavasça ve büyük bir özenle mürekkep sisesinin kapagını açtı, kalemini içine batırdı ve yazmaya basladı. Arada bir durup dinliyordu, çünkü Dursley'lerden biri banyoya giderken tüy kaleminin hısırtısını duyarsa, kendini yazın geri kalan bölümünde merdivenin altındaki dolaba kilitlenmis bulabilirdi.

Privet Drive 4 numarada oturan Dursley ailesi, Harry'nin yaz tatillerinden hoslanmayısının nedeniydi. Vernon Eniste, Petunia Teyze ve ogullan Dudley, Harry'nin hayattaki tek akrabalarıydı.

Hepsi Muggle'dı ve büyüye karsı pek ortaçag usulü bir tavır benimsemislerdi. Harry'nin cadı ve büyücü olan ölmüs annesiyle babasının adı, Dursley'lerin çatısı altında asla anılmazdı. Petunia Teyze ve Vernon Eniste yıllar boyunca Harry'yi mümkün oldugunca ayak altında çigneyerek içindeki

sihri ezebüeceklerini umut etmislerdi. Ama, hiddetten köpürseler de basarıya erisememislerdi ve simdi de ya birisi Harry'nin hayatının son iki yılını Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda geçirdigim anlarsa diye dehset içinde yasıyorlardı. Bugünlerde Dursley'lerin en fazla yapabildigi sey, Harry'nin büyü kitaplarını, asasını, kazanını ve süpürgesini yaz tatilinin basında saklayarak komsularla konusmasını yasaklamaktı.

Büyü kitaplarından böylece aynlmak Harry için gerçek bir sorun olusturuyordu, çünkü Hogwarts'taki ögretmenleri tatil için ona bir sürü ev ödevi vermisti. Kompozisyonlardan birini, Ufalma Đksiri hakkındaki bas belası kompozisyonu, en sevmedigi ögretmeni Profesör Snape için yazması gerekiyordu. Snape, Harry'ye bir ay ceza vermek için herhangi bir bahane bulmaktan pek memnun.kalırdı. Harry de bu yüzden tatilin ilk haftasında eline geçen sansa sıkı sıkıya sarılmıstı.

Vernon Eniste, Petunia Teyze ve Dudley, Vernon Eniste'ye sirketin verdigi yeni arabaya hayranlıklarını belirtmek için ön bahçeye gittiklerinde (çok yüksek sesle ki komsular da duyabilsin), Harry usul usul asagı inmis, merdivenin altındaki dolabın kilidini açmıs, kitaplarından bir kısmını kaptıgı gibi yatak odasına getirip saklamıstı. Çarsaflarda mürekkep lekesi bırakmadıkça, Dursley'ler onun geceleri sihir çalıstıgını asla anlamazdı.

Harry o anda teyzesi ve enistesiyle bir sorun çıkmasın diye çok özen gösteriyordu, çünkü zaten aralan li-moniydi. Hem de, tatil basladıktan bir hafta sonra kendisi gibi bir büyücüden telefon geldi diye.

Harry'nin Hogvvarts'taki en iyi arkadaslarından biri olan Ron Weasley, hepsi büyücü olan bir Page 1

aileden geliyordu. Yani Harry'nin bilmedigi birçok seyi biliyordu, ama daha önce hiç telefon etmemisti. Su sanssızlıga bakın ki telefona Vernon Eniste cevap

vermisti. "Buyrun, ben Vernon Dursley." O sırada tesadüfen odada olan Harry, Ron'un sesinin cevap verdigini duyunca donup kalmıstı.

"ALO? ALO? BENÐ DUYUYOR MUSUNUZ? BEN - HARRY - POTTER'LA GÖRÜSMEK - ÐSTÐYORUM!" Ron öyle bagırıyordu ki, Vernon Eniste yerinden zıpladı ve ahizeyi kulagından yarım metre uzakta tuttu, ona öfke ve hayret karısımı bir ifadeyle bakıyordu.

Agızlık yönünde, "KÐMÐNLE GÖRÜSÜYORUM?" diye kükredi. "KÐMSÐNÐZ?"

Ron, "RON - WEASLEY!" diye haykırdı ona cevap olarak. Sanki Vernon Eniste ile ikisi bir futbol sahasının iki ucundan konusuyorlardı. "BEN - HARRY'NÐN - OKULDAN- ARKADASIYIM -"

Vernon Eniste'nin bakısları bir anda, oldugu yerde kalakalmıs Harry'ye döndü.

"BURADA HARRY POTTER FALAN YOK!" diye kükredi. Simdi, sanki patlamasından korkuyormus gibi, ahizeyi kol boyu uzaklıkta tutuyordu. "HANGÐ OKULDAN SÖZ ETTÐGÐNÐ BÐLMÐYORUM! BÐR

DAHA ASLA BENÐ ARAMA! SAKIN AÐLEMÐN YANINA YAKLASMA!"

Ve zehirli bir örümcegi atıyormus gibi, ahizeyi telefonun üstüne fırlattı.

12

Bunu izleyen kavga, o zamana kadarki en berbat kavgalardan biri oldu.

Vernon Eniste, Harry'yi tükürük içinde bırakarak, "SEN BENÐM TELEFONUMU NE CESARETLE SEY

GÐBÐ - SENÐN GÐBÐ ÐNSANLARA VERÐRSÐN!" diye kükredi.

Ron belli ki Harry'nin basını derde soktugunu fark etmisti, çünkü bir daha aramadı. Hogwarts'taki öbür arkadası, Hermione de onunla baglantı kurmamıstı. Harry, Ron'un aramasın diye onu uyardıgından kuskulanıyordu. Yazık, çünkü Harry'nin sınıfının en akıllı cadısı Hermione, annesiyle babası Muggle oldugu için telefonu nasıl kullanması gerektigini pek güzel biliyordu ve herhalde Hogwarts'a gittigini söylemeyecek kadar da aklı selim sahibiydi.

Böylece Harry bes uzun hafta boyunca büyücü arkadaslarının hiçbirinden haber alamadı, yani bu yaz da neredeyse geçen yaz kadar berbat geçmeye aday görünüyordu. Sadece bir tek, çok küçük iyilesme vardı: Ondan, arkadaslanna mektup göndermek için yararlanmayacagına yemin ettikten sonra, Harry'nin geceleri baykusu Hedwig'i dısarı salmasına izin verilmisti. Vernon Eniste, Hedwig'in kafesinde hep kapalı kalınca çıkardıgı samata yüzünden pes etmisti.

Harry, Acayip YYendelin hakkında yazmayı bitirdi, durup yine dinledi. Karanlık evin sessizligi sadece azman kuzeni Dudley'nin uzaktan gelen homurtulu horultusuy-la bozuluyordu. Saat çok geç olmalıydı. Harry'nin gözleri yorgunluktan kasınıyordu. Belki de bu kompozisyonu ertesi gece bitirirdi...

13

Mürekkep sisesinin kapagını kapattı, yatagının altından eski bir yastık kılıfını çekip aldı, fenerini, Sihir Tarihi'ni, kompozisyonunu, tüy kalemiyle mürekkebi içine koydu, yataktan kalkıp hepsini yatagının altındaki gevsek bir tahtanın dibine gizledi. Sonra ayaga kalktı, gerindi ve yatagının yanındaki komodinin üstünde duran ısıklı çalar saatin kaçı gösterdigine baktı.

Gecenin biriydi. Harry aniden midesinde tuhaf bir sarsınh hissetti. Farkına bile varmadan tam bir saattir on üç yasındaydı.

Harr/nin bir baska sıra dısı yanı da, dogum günlerini hiç beklememesiydi. Ömründe hiç dogum günü kartı almamıstı. Dursley'ler onun son iki dogum gününü tamamen bilmezlikten gelmislerdi,

.bu seferkini hatırlayacaklarım sanmak için de hiçbir nedeni yoktu.

Harry karanlık odayı boydan boya yürüdü, Hed-wig'in büyük, bos kafesinin yanından geçip açık pencereye gitti. Pervaza yaslandı, battaniyenin altında onca zaman kaldıktan sonra serin gece havasının yüzüne vurusu pek hostu. Hedwig gelmeyeli iki gece olmustu. Harry onun için kaygılanmıyordu -daha önce de bu kadar süreyle gittigi olmustu- ama geriye çabuk dönecegini umut ediyordu. Bu evde onu görünce irkilmeyen tek canlı oydu.

Harry, yasına göre ufak tefek ve zayıf olsa da, son yılda birkaç santim uzamıstı. Ama kuzgun karası saçları her zaman nasılsa öyleydi: Ne yaparsa yapsın inatla dagınık kalıyordu. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlak yesildi ve alnında, saçının arasından açıkça görülebilen, simsek biçiminde ince bir yara izi vardı.

14

Harry'ye iliskin sıra dısı seylerin içinde en olaganüstü olanı bu yara iziydi. Đz, Dursley'lerin on yıldır söyledikleri gibi, Harry'nin annesiyle babasını öldüren araba kazasından yadigâr kalmamıstı.

Çünkü Lily ve James Potter bir araba kazasında ölmemislerdi. Öldürülmüslerdi, yüzyılın en fazla korkulan Karanlık Büyücüsü, Lord Voldemort tarafından. Voldemort'un laneti, Harry'yi öldürecegine kendisine geri dönünce, Harry bu saldırıdan yalnızca alnında bir yara iziyle kurtulmustu. Canını zor kurtaran Voldemort ise kaçmıstı...

Ne var ki Harry daha sonra onunla Hogvvarts'ta karsı karsıya gelmisti. Karanlık pencerede durmus son karsılasmalarını hatırlarken, on üçüncü dogum gününe ulastıgı için bile talihli oldugunu kabul etti.

Hedwig'den bir isaret görmek için yıldızlı gökyüzünü bakıslarıyla taradı. Belki de gagasından sarkan ölü bir fareyle, övgü bekleyerek, ona dogru süzülüyordu Çatıların üzerinden dalgın dalgın bakan Harry'nin ne gördügünün farkına varması birkaç saniye sürdü.

Altın ^ron üstüne silueti çizilmis ve her an daha da büyüyen, iri, garip sekilde yan yan giden bir yaratık vardı ve Harry'nin yönünde kanat çırpıyordu. Harry hayli hareketsiz durarak onun gittikçe alçalmasını gözledi. Bir an için, eli pencere mandalında, tereddüt etti, acaba kapasam mı diye düsünüyordu, ama o sırada garip yaratık Privet Drive'ın sokak lambalarından birinin üzerinden süzüldü ve onun ne oldugunu anlayan Harry yana sıçradı.

Üç baykus süzülerek pencereden içeri girdi, iki ta-

15

nesi baygına benzeyen üçüncüyü tasıyordu. Yumusak bir pat sesiyle Harry'nin yatagına kondular, büyük ve kursuni renkte olan ortadaki baykus dosdogru yataga devrildi ve hareketsiz kaldı.

Bacaklarına koca bir paket baglanmıstı.

Harry baygın baykusu hemen tanıdı - Adı Errol'dı ve VVeasley ailesine aitti. Harry anında yataga kostu, Er-roî'ın bacaklarmdaki ipleri çözdü, paketi çıkardı ve sonra da onu Hedwig'in kafesine tasıdı. Errol mahmur gözlerinden birini açtı, cılız bir ötüsle tesekkür etti ve lakır lakır su içmeye koyuldu.

Harry diger iki baykusun yanına döndü. Bunlardan biri, büyük, kar beyazı disi baykus, kendi kusu Hed-wig'di. O da bir paket tasıyordu ve kendinden pek hosnut görünüyordu. Onu yükünden kurtaran Harry'ye gagasıyla sevgi dolu bir öpücük verdi, sonra da Errol'ın yanına gitmek için odanın öbür yanına uçtu.

Harry güzel, kahverengi bir kus olan üçüncü baykusu tanımadı, ama nereden geldigini hemen anladı. Çünkü üçüncü pakete ek olarak, Hogwarts armasının bulundugu bir mektup tasıyordu.

Harry bu baykusu görevinden azat edince, hayvan kendini begenmis bir sekilde tüylerini kabarttı, kanatlarını gerdi ve pencereden dısarı uçup geceye karıstı.

Harry yatagına oturdu, Errol'ın paketini kaptı, ambalaj kâgıdını koparıp açtı ve içinde altın yaldızlı kâgıda sarılı bir hediyeyle ilk dogum günü kartını buldu. Parmaklan hafifçe titreyerek zarfı açtı. Ðki parça kâgıt düstü - bir mektup ve bir gazete kupürü.

16

Kupür belli ki büyücülerin gazetesi Gelecek Posta-sz'ndan kesilmisti, çünkü siyah-beyaz resimdeki insanlar hareket ediyorlardı. Harry kupürü alıp kırısıklarını düzeltti ve okudu.

SÐHÐR BAKANLIGI GÖREVLiSi BÜYÜK ÖDÜLÜ KAPTI

Sihir Bakanlıgı Muggle Esyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi Baskanı Arthur VVeasley, Gelecek Posta-sı'mn yıllık Büyük ödül Galleon Çekilisini kazandı.

Çok memnun görünen Mr VVeasley, Gelecek Postası 'na, "Altınları Mısır'da bir tatil yaparak harcayacagız," dedi. "En büyük oglumuz Bili orada, Gringotts Büyücülük Bankasının lanet bozucusu olarak çalısıyor."

VJeasley ailesi Mısır'da bir ay geçirdikten sonra, yeni okul yılının baslangıcı nedeniyle, Weasley çocuklarından besinin devam ettigi Hogwarts'a geri dönecek.

Harry hareket eden resmi inceledi ve büyük bir piramit önünde duran dokuz VVeasley'nin birden ona coskuyla el salladıgını görünce yüzüne bir tebessüm yayıldı. Tombul küçümen Mrs VVeasley; uzun boylu, saçlan açılmakta olan Mr VVeasley; altı ogul ve bir kız. Siyah-beyaz resimde Page 3

görünmese bile, hepsi de alev gibi kızıl saçlı. Resmin tam ortasında, uzun boylu ve leylek bacaklı Ron duruyordu, faresi Scabbers omzundaydı, kolunu da küçük kardesi Ginny'ye dolamıstı.

Harry büyük bir altın yıgınını kazanmayı çok iyi huylu ve son derece yoksul olan VVeasley'lerden daha

fazla hak edecek birilerim düsünemiyordu. Ron'un mektubunu alıp açtı.

Sevgili Harry,

Mutlu yıllar!

Eak, o telefon için gerçekten üzgünüm. Umarım Muggle'lar burnundan getirmemistir. Babama sordum, o da herhalde bagırmamam gerektigini söyledi.

Burada, Mısır'da her sey harika. Bili bize mezarları gezdirdi, bu eski Mısırlı büyücülerin onlara koydugu lanetlere inanamazsın Annem Ginny'nin sonuncusuna girmesine izin vermedi. Orası, mezara izinsiz dalan ve fazladan baslan falan çıkmıs Muggle'Đann degisime ugramıs iskeletlerimle doluydu.

Babam Gelecek Postası'nın çekilisini kazanınca inanamadım buna. Yedi yüz galleon! Çogu bu tatile gitti, ama bana önümüzdeki yü için yeni bir asa alacaklar.

Harry, Ron'un eski asasının çatladıgı olayı çok iyi hatırlıyordu. Asa, ikisinin binip Hogwarts'a uçtukları araba okul arazisinde bir agaca çarpınca çatlamıstı.

Yeni sömestr baslamadan bir hafta kadar önce gelecegiz, benim asamı ve yeni kitaplarımızı almak için Londra'ya gidecegiz. Oyada seninle karsılasma sansı var mı?

Mıiggle'larm moralini bozmasına izin verme!

Londra'ya gelmeye çalıs,

Ron

18

Not: Percy, Ögrenci Bası oldu. Mektubu geçen hafta aldı.

Harry fotografa bir göz attı. Hogwarts'ta yedinci ve son yılında olan Percy'nin pek kendini begenmis bir hali vardı. Ögrenci Bası rozetini, düzenli saçlarının tepesine fütursuzca tünemis olan fesine ignelemisti, baga çerçeveli gözlügü Mısır günesinde parıldıyordu.

Harry simdi de hediyesini alıp açtı. Paketin içinde minyatür bir cam topaca benzeyen bir sey vardı.

Altında da Ron'dan bir baska not.

Harry - bu bir Cep Sinsioskopu. Etrafta güvenilmez biri varsa, parlaması ve oldugu yerde dönmesi gerekiyor. Bili bunun büyücü turistler için satılan saçma sapan bir sey oldugunu söylüyor, güvenilir degilmis. Dün aksam yemeginde yanıp durdu da ondan. Ama Bili o sırada Fred'le George'un çorbasına böcek koyduklarının farkında degildi.

Eyvallah - Ron

Harry, Cep Sinsioskopu'nu komodinin üstüne koydu, sivri ucunda dengelenen alet kıpırtısız durmus, Harry'nin saatinin fosforlu akrebiyle yelkovanını yansı- Uyordu. Harry birkaç saniye mutlulukla ona baktı, sonra Hedvvig'in gönderdigi paketi eline aldı.

Bunda da ambalajı içinde bir hediye, bir kart ve bir mektup vardı. Bu seferkiler Hermione'den gelmisti.

19

Sevgili Harry,

Ron bana yazıp Vernon Enıste'ne ettigi telefondan söz ettL Umarım iyisindir.

Su anda Fransa'da tatildeyim ı ve bunu sana nasıl gönderecegimi bilmiyorum -ya Gümrük'te açarlarsa? -derken Hedwig çıkageldi! Sanırım, bir degisiklik olsun diye dogum gününde bir sey almar>dnn emin olmak istiyordu. Hediyeni baykus-siparisiyle {»Mrttim; Gelecek Postası'nöa ilanı vardı (Onu da buraya getirtiyorum, büyücülük dünyasında olup bitenin*, izleyebilmek öyle iyi oluyor ki). Ron 'la ailesinin bir hafi 7 önce çıkan resmini gördün mü? Eminim bir sürü sey ögreniyordur, gerçekten kıskanıyorum - eski Mısır büyücüleri muhtesemdi.

Burada da ilginç bir yerel büyücülük tarihi var. ögrendigim bazı seyleri eklemek için bütün Sihir Tarihi kompozisyonumu yeniden yazdım. Umarım çok uzun olmamıstır, Profesör Binns'in istediginden iki parsömen tomarı daha fazla.

Page 4

Ron tatilin son haftasında Londra'da olacagını söylüyor. Sen de gelebilir misin? Teyzenle enisten gelmene izin verir mi? Keske gelebilsen. Olmazsa seni Eylül'ün birinde Hogwarts Ekspresi'nde görürüm!

Sevgiler

Hermione

Not: Ron, Percy'nin ögrenci Bası oldugunu söylüyor. Eminim bu sahiden hosuna gitmistir. Ron pek memnun kalmısa benzemiyor.

20

Harry, Hermione'nin mektubunu bir kenara koyup hediyesini alırken yine güldü. Paket çok agırdı.

Hermi-one'yi tanıdıgı için, hediyenin çok zor büyülerle dolu koca bir kitap olacagından emindi -

degildi oysa. Kâgıdı yırtıp da üzerinde simden harflerle Süpürge Bakım Seti yazan parlak siyah deri bir çanta görünce kalbi deli gibi çarptı.

Harry, "Vay canına, Hermione!" diye fısıldadı, çantanın içine bakmak için fermuarını açtı.

Đçinde büyük bir kavûnoz Fleetvvood Sap Rötus Cilası, pırıl pırıl gümüs bir

Kuyruk Çalısı Makası, uzun yolculuklarda süpürgenize tutturmak için minik pirinçten bir pusula ve bir Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elki-tabı vardı.

Arkadaslan dısında Harry, Hogvvarts'ı en çok Qu-idditch için özlüyordu: Sihir dünyasının bu en popüler sporu son derece tehlikeliydi, çok heyecanlıydı ve süpürgeler üzerinde oynanıyordu. Harry ise çok iyi bir Quidditch oyuncusuydu, Hogwarts binalarından birinin takımına son yüzyıl içinde seçilen en genç oyuncu olmustu. En degerli hazinelerinden biri de, yans süpürgesi Nimbus Đki Bin'di.

Harry deri çantayı bir yana bırakıp son paketini eline aldı. Ambalaj kâgıdı üzerindeki egri bügrü yazıyı hemen tanıdı: Paket, Hogwarts bekçisi Hagrid'den geliyordu. Üstteki kâgıt tabakasını yırtanca gözüne yesil ve derimsi bir sey çarptı, ama daha onu dogru dürüst açamadan paket garip bir sekilde titredi ve içinde her ne varsa, gürültülü bir takırtı geldi - sanki çenesi varmıs gibi.

Harry donup kaldı. Hagrid'in ona kasıtlı olarak as-

la tehlikeli bir sey göndermeyecegini biliyordu, ne var ki Hagrid tehlikeli seyler konusunda normal bir insan gibi düsünmezdi. Dev örümceklere dostluk gösterdigi, meyhanelerdeki adamlardan hırçın, üç baslı köpekler satın aldıgı ve kulübesine gizlice yasadısı ejderha yumurtaları soktugu görülmüstü.

Harry pakete endiseyle dokundu. Paket yeniden yüksek sesle takırdadı. Harry komodininin üstündeki lambaya uzandı, bir eliyle onu sıkıca yakaladı ve vurmaya hazır sekilde basının üstüne kaldırdı. Sonra öbür eliyle ambalaj kâgıdının geri kalanını yakalayıp çekti.

Ve dısan bir sey düstü - bir kitap. Harry üzerinde altın yaldızlı harflerle Canavar Kitap: Canavarlar yazan güzel, yesil kapagını söyle bir görebilmisti ki, kitap yan tarafına atladı ve garip bir yengeç gibi, yatagın üzerinde yan yan segirtti.

"Ahha!" diye mırıldandı Harry.

Kitap gürültülü bir tıkırtıyla yataktan yuvarlandı ve odanın öbür yanına dogru hızla atıldı. Harry çaktırmadan onu izledi. Kitap çalısma masasının altındaki karanlık boslukta saklanıyordu.

Dursley'lerin hâlâ mısıl mısıl uyuyor olması için dua eden Harry dört ayak

üstüne çöküp ona dogru uzandı.

"Ayy!"

Kitap elinin üstüne kapandı, sonra da hâlâ kapakları üzerinde segirterek onun yanından çırpınıp geçti. Harry fırladı, ileri atıldı ve kitabı yere yapıstırmayı basardı. Yandaki odada uyuyan Vernon Eniste yüksek sesle, uykulu bir homurtu salıverdi.

22

Harry mücadele eden kitabı kollarının arasına iyice kıstırıp sifonyere kostu, bir kemer çıkararak kitabın çevresine sıkıca tutturdu. Bu arada Hedwig ve Errol il-giyie onu izliyorlardı. Canavar Kitap öfkeyle ürperdi, ama artık ne kus kanadı gibi çırpınıyordu, ne de ısırabi-liyordu. Harry de onu yatagın üstüne atıp Hagrid'in kartına uzandı.

Sevgili Harry, Nice yıllara!

Page 5

Bu, önümüzdeki yıl sana yararlı olur dedim. Daha fazlasını lıurda söylemem. Seni görünce anlatırım.

Umarım Muggle'lar sana iyi muamele ediyorlardır.

En iyi dileklerimle,

Hagrid

Harry, Hagrid'in ısıran bir kitabın yararlı olacagını düsünmesini tekinsiz buldu, ama Hagrid'in kartını da Ron ve Hermione'ninkinin yanına yerlestirdi. Agzı kulaklarına varmıstı. Geriye sadece Hogwarts'tan gelen mektup kalmıstı artık.

Bunun her zamankinden kalın oldugunu fark eden Harry, zarfı açtı, içindeki ilk parsömen sayfasını çıkardı ve okudu:

Sevgili Mr Potter,

Yeni okul yılının ı EylüJ'de baslayacagın^ bildirmek isteriz. Hogıvarts Ekspresi,

King's Cross Istasyonıı'nda Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten saat on birde kalkacak.

23

Üçüncü sınıfların bazı hafta sonlarında Hogsmeade köyünü ziyaret etmelerine izin veriliyor. Lütfen ilisikteki izin belgesini imzalaması için anne-babanıza ya da velinize ver in.

Önümüzdeki yıl için gerekli olan kitapların listesi ilisiktedir.

Saygılarımla,

Profesör M. McGonagall

Müdür Yardımcısı

Harry, Hogsmeade izin belgesini zarftan çekip baktı, artık gülümsemiyordu. Hafta sonlarında Hogsme-ade'i ziyaret etmek harika olurdu; orasının tamamen büyücülere ait bir köy oldugunu biliyordu ve daha adımını bile atmamıstı. Ðyi de, Vernon Eniste ya da Petunia Teyze'yi bu belgeyi imzalamaya nasıl ikna edecekti?

Çalar saate baktı. Sabahın ikisi olmustu.

Hogsmeade belgesi hakkında ertesi sabah uyanınca üzülmeye karar veren Harry yeniden yatagına gitti ve kendisi için yaptıgı, Hogwarts'a dönene kadar kaç gün kaldıgını gösteren çizelgede bir günü daha karalamak için uzandı. Soma gözlügünü çıkarıp, gözleri açık, yüzü üç dogum günü Vartına dönük, yataga uzandı.

Ne kadar sıra dısı olursa olsun, Harry Potter o anda herkesin hissettiklerini hissediyordu: Ömründe ilk kez, o gün dogum günü oldugu için mutluydu.

24

ÐKÐNCÐ BÖLÜM

Marge Hala'nın Büyük Hatası

Harry ertesi sabah kahvaltıya indiginde, üç Dursley de kahvalh masasının

etrafında oturuyordu.

Yepyeni bir televizyonu izliyorlardı, buzdolabı ile salondaki televizyon arasındaki yolun uzunlugundan yüksek sesle sikâyet edip duran Dudley için bir "eve hos geldin" hediyesi. Dudley yazlan vaktinin çogunu, küçük domuz gözleri ekrana çivilenmis, bes gıdısı o yerken sürekli titreyerek, mutfakta geçirirdi.

Harry, Dudley ile boynu kısa, bıyıgı gür, iriyarı, kalıplı Di adam olan Vernon Eniste'nin arasına oturdu. Harry'ye uvıllu yıllar dilemek bir yana, Dursley'4er onun odaya girdigini fark ettikleri yolunda bir isaret bile vermediler, ama Harry bu muameleye öyle alıskındı ki aldırmadı. Kendine bir parça kızarmıs ekmek aldı, sonra da kaçak bir mahkûm hakkındaki bir haberin orta yerinde olan televizyondaki spikere baktı.

"... halk, Black'in silahlı ve son derece tehlikeli oldugu konusunda uyarılmıstır. Özel bir telefon hattı kurulmustur, Black'i görenler hemen buraya haber vermelidir."

25

Vernon Eniste, gazetesinin üstünden tutsaga bakarak, "Onun bes para etmedigini bize söylemelerine gerek yok," diye homurdandı "Su haline bak, pis serseri! Saçına bakın sunun!"

Yan yan Harry'ye pis bir bakıs attı, Harry'nin dagınık saçları onun için hep bir kızgınlık kaynagı olmustu. Ama kupkuru yüzü, dirsegine kadar inen keçelesmis, arapsaçı gibi saçlarla çevrili olan televizyondaki adamla karsılastırınca, Hany kendini gerçekten temiz pak hissetti.

Page 6

Spiker yeniden ortaya çıkmıstı.

"Tarım ve Balıkçılık Bakanlıgı'nın bugün ilan edecegi..."

Vernon Eniste spikere kötü kötü bakarak, "Dur bakalım!" dedi havlarcasına. "Bize manyagın nereden kaçtıgını söylemedin! Bunun ne yaran var? Deli herif su an sokakta buraya dogru geliyor olabilir!"

Kemikli ve at suratlı Petunia Teyze, simsek gibi dönerek mutfak penceresinden

dikkatle dısarı baktı. Harry onun özel telefon hattını arayacak kisi olmaya bayılacagını biliyordu. Petunia Teyze dünyanın en meraklı kadınıydı ve hayatının büyük kısmını sıkıcı, yasalara saygılı komsularını casus gibi gözleyerek geçirmisti.

Vernon Eniste kocaman mor yumruguyla masaya vurarak, "Ne zaman ögrenecekler?" dedi, "Böyle insanlarla basa çıkmanın tek yolu idam!"

Hâlâ gözlerini kısmıs, kapı komsusunun çalı fasulyelerine bakan Petunia Teyze, "Çok dogru," dedi.

26

Vernon Eniste fincamndaki çayı bitirdi, saatine baktı ve ekledi: "Hemen çıksam iyi olur, Petunia, Marge'm treni saat onda geliyor."

Aklı yukarı kattaki Süpürge Bakım Seti'nde olan Harry, bu nahos darbeyle dünyaya döndü.

"Marge Hala mı?" diye kekeledi. "O - o buraya gelmiyor, degil mi?"

Marge Hala, Vernon Eniste'nin kardesiydi. Harry ile onun arasında kan bagı olmadıgı halde (Harry'nin annesi, Petunia Teyze'in kardesiydi) ömür boyu ona "hala" demeye zorlanmıstı. Marge Hala kent dısında, buldok yetistirdigi büyük bahçeli bir evde otururdu. Privet Drive'da pek kalmazdı, çünkü kıymetli köpeciklerini bırakmaya içi elvermezdi, ama onun ziyaretlerinin her biri Harry'nin aklına korkunç bir canlılıkla kazınmıstı.

Dudle/nin besinci dogum günü partisinde Marge Hala, Harry'nin, yegenini müzikli biblolar oyununda yenmesini önlemek için bastonuyla incik kemiklerine vurmustu. Birkaç yü sonra Noel'de gelmis, Dudley'ye bilgisayarlı bir robot, Harry'ye de köpek bisküvisi getirmisti. Onun Hogwarts'a baslamasından bir önceki yılda yaptıgı son ziyarette Harry kazayla en sevdigi köpeginin patisine basmıstı. Ripper, Harry'yi bahçeye kadar kovalamıs, o da bir agaca tırmanmıstı ve Marge Hala saat gece yarısını geçene kadar onu çagırmayı reddetmisti. Bu olayın anısı hâlâ Dudley'nin gözlerinin gülmekten yasarmasına yol açıyordu.

Vernon Eniste, "Marge bir hafta burada kalacak,"

27

diye hırladı, "ve hazır konu açılmısken," dedi, sisman parmagıyla tehdit edici sekilde Harry'yi göstererek, "ben onu almadan önce bazı seyleri açıklıga kavusturmamız gerekiyor."

Dudley yılısık yılısık sırıtarak televizyon izlemekten vazgeçti. Vernon Eniste'nin Harry'ye zorbalık etmesini izlemek onu en fazla eglendiren seydi.

"Önce," diye hırladı Vernon Eniste, "Marge'la konusurken terbiyeni takınacaksın."

Harry acı acı, "Tamam," dedi, "o da takınırsa."

"Đkinci olarak," dedi Vernon Eniste, Harry'nin cevabını duymamıs gibi davranıyordu, "Marge senin anormalligin haVkında hiçbir sey bilmedigi için, o buradayken hiçbir - ama hiçbir acayip sey istemiyorum. Adam gibi davran, anlıyor musun?"

Harry dislerini sıkarak, "O davranırsa, ben de davranırım," dedi.

"Ve üçüncü olarak," dedi Vernon Eniste, hain küçük gözleri simdi kocaman mor yüzünde çizik çizik olmustu, "Marge'a senin St Brutus Đflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittigini söyledik."

"Ne?" diye feryat etti Harry.

"Ve sen de öyle diyeceksin, yoksa karısmam," dedi Vernon Eniste, tükürürcesine.

Harry, yüzü bembeyaz, küplere binmis halde oracıkta oturmus Vernon Eniste'ye bakıyor, duyduklarına inanamıyordu. Marge Hala bir haftalık bir ziyaret için geliyordu - bu, Dursley'lerin ona verdigi en berbat dogum günü hediyesiydi, enistesinin eski çorapları dahil.

28

Vernon Eniste agır agır ayaga kalkarak, "Eh, Petu-nia/' dedi, "öyleyse ben istasyona gidiyorum.

Sen de gelmek ister misin, Dudd?"

"Hayır," dedi Dudley, babası Harry'yi tehdit etmeye son verdigi için yine televizyonu izlemeye koyulmustu.

Petunia Teyze, Dudley'nin kalın telli san saçlarını düzeltti. "Duddy halası için sıkır sıkır giyinecek.

Annecigi ona yepyeni, güzel mi güzel bir papyon kravat aldı."

Vernon Eniste, Dudley'nin besili omzuna bir saplak attı.

"Öyleyse birazdan görüsürüz," dedi ve mutfaktan çıktı.

Dehsetten kendinden geçmis gibi oturan Harry'nin aklına birden bir fikir geldi. Kızarmıs ekmegini bırakarak hemen ayaga kalktı ve ön kapıya giden Vernon Eniste'nin ardına düstü.

Enistesi araba ceketini giymekteydi.

Dönüp de Harry'nin ona baktıgını görünce, "Seni götürmüyorum," diye hırladı.

Harry soguk soguk, "Sanki gelmek isteyen var da," dedi. "Size bir sey sormak istiyorum."

Vernon Eniste kuskuyla ona baktı.

"Hog - yani okulumdaki üçüncü sınıfların bazen köyü ziyaret etmesine izin veriliyor," dedi Harry.

Vernon Eniste kapının yanındaki bir kancadan araba anahtarlarını alarak, "Ee?" diye lafı agzına tıkadı.

Harry telasla, "Ðzin belgesini imzalamanız gerek," dedi.

Enistesi, "Niye imzalayacakmısım peki?" diye dudak büktü.

"Eh," dedi Harry, kelimelerini dikkatle seçerek, "zor is olacak çünkü, Marge Hala'ya numara yapmak, o seye gidiyorum diye, neydi hani St..."

Vernon Eniste, "St Brutus Ðflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi!" diye

bögürdü ve Harry sesinde belirgin bir panik tınısı duyarak memnun oldu.

Onun kocaman, mor renkli yüzüne sakin sakin bakarak, "Aynen öyle," dedi. "Uzun uzun ezberlemek gerek. Üstelik de inandırıcı sekilde söylemeliyim, degil mi? Ya kazayla agzımdan bir sey kaçınrsam?"

"Esek sudan gelene kadar dayak yersin o zaman, ona göre!" diye kükredi Vernon Eniste, yumrugu havada Harry'nin üstüne yürüyerek. Ama Harry pes etmedi.

Azimle, "Bana esek sudan gelene kadar dayak atmak Marge Hala'mn söyleyebileceklerimi unutmasını saglamaz," dedi.

Vernon Eniste durdu, yumrugu hâlâ havadaydı, yüzü çirkin bir patlıcan moruna bürünmüstü.

Harry çabucak, "Ama izin belgemi imzalarsanız," dedi, "yemin ederim ki sözde hangi okula gittigimi hatırlarım ve davranıslarım da tıpkı bir Mug - yani normal olurum, falan."

Harry, Vernon Eniste'nin meseleyi yeniden düsündügünü görüyordu, disleri meydanda olsa ve alnında bir damar atsa bile. '

Sonunda, "Tamam," diye kesip attı. "Marge'ın ziyareti sırasında davranıslarını dikkatle izleyecegim. Eger

bu ziyaretin sonunda yoldan çıkmaz ve dediklerimi dogrulamıs olursan, kahrolası belgeni imzalarım."

Hısımla döndü, ön kapıyı açtı ve öyle hızla çarptı ki, tepedeki küçük renkli camlardan biri yere düstü.

Harry mutfaga dönmedi. Üst kata, kendi yatak odasına çıktı. Gerçek bir Muggle gibi hareket edecekse, ise simdiden baslaması isabet olurdu. Yavasça ve üzüntüyle bütün hediyelerini, dogum günü kartlarım topladı, ev ödeviyle birlikte gevsek döseme tahtasının altına sakladı. Sonra Hedwig'in kafesine gitti. Errol kendine gelmis görünüyordu, o ve Hedwig, kafaları kanatlarının altında uyuyorlardı. Harry içini çekti, sonra ikisini de dürtüp uyandırdı.

Kederle, "Hedwig," dedi, "bir hafta kadar buralarda görünmemen gerek. Errol'la git, Ron sana göz kulak olur. Ona durumu açıklayan bir not yazarım. Bana da öyle bakma" - Hedwig'in kehribar rengi büyük gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı, "benim kabahatim degil. Ron ve Hermione ile birlikte Hogsmeade'i ziyaret edebilmemin tek yolu bu."

On dakika sonra Errol ve (bacagına Ron için bir not baglanmıs olan) Hedwig, pencereden dısarı süzülüp gözden kayboldular. Simdi kendini gerçekten berbat hisseden Harry de bos kafesi Page 8

gardırobuna koyup ortadan kaldırdı.

Ama Harry'nin acı acı düsünecek pek vakti olmadı. Daha ancak kafesi kaldırmıstı ki, Petunia Teyze asagı inip konuklarını karsılasın diye, yukarı, Harry'ye feryat etmeye koyuldu.

3Ð

O, hole vanr varmaz da, "Saçma bir seyler yap!" dedi telasla.

Harry saçını dümdüz yatırmaya çalısmanın bir anlamını göremiyordu. Marge Hala onu elestirmeye bayılırdı, yani Harry ne kadar bakımsız görünürse o da o kadar mutlu olacaktı.

Pek az sonra, Vernon Eniste'nin arabasının geri geri park yerine girerken çakılları ezdigi duyuldu, derken araba kapılan vuruldu ve bahçe patikasından ayak sesleri geldi.

Petunia Teyze, "Kapıyı aç!" diye tısladı Harry'ye.

Midesinde büyük bir sıkıntıyla, Harry kapıyı çekip açtı.

Esikte Marge Hala duruyordu. Vernon Eniste'ye çok benziyordu: Ðriyan, kalıplı ve mor yüzlüydü, hatta kardesininki kadar gür olmasa bile bir bıyıgı da vardı. Bir elinde muazzam büyüklükte bir bavul tutuyordu, diger kolunun altına da ihtiyar ve kötü huylu bir buldok sıkıstırmıstı.

Marge Hala, "Benim Dudd'ım nerde?" diye kükre-di. "Nerde benim canımın içi?"

Dudley holden badi badi geldi, san saçları sisman kafasına sımsıkı yapıstırılmıstı, gıdılarının altından bir papyon kravat güçbela görünüyordu. Marge Hala bavulu Harry'nin karnına dogru savurarak onun nefesini kesti, tek koluyla Dudley'yi sıkıca sardı ve yanagına koca bir öpücük kondurdu.

Harry, Dudley'nin Marge Hala'ya, sadece onun sarılmalarına iyi para verdigi için tahammül ettigini bili-32

yordu. Ayrıldıklarında Dudley tombu1 eliyıe elbette ki gıcır gıcır bir yirmi sterlinlik banknotu sıkı sıkıya tutmustu.

Marge Hala, sanki o bir sapka askısıymıs gibi Harry'nin yanından hızla geçerek, "Petunia!" diye haykırdı. Marge Hala ile Petunia Teyze Öpüstüler, daha dogrusu, Marge Hala koca çenesini Petunia feyze'nın yanak kemigine tosladı.

O sırada Vernon Eniste içeri girdi, kapıyı kaparken neseyle güldü.

"Çay ister misin, Marge?" dedi. "Ya Ripper m ister?"

Harry'yi holde bavulla bir basına bırakarak hep^ı sürü halinde mutfaga giderlerken, Marge Hala,

"Ripper benim fincanımdan biraz çay içebilir" dedi. Ama Harry'nin sikâyeti yoktu, Marge Hala'dan kurtulmasını saglayan her bahane ona uyardı. Bu yüzden bavulu üst kata, yedek yatak odasına tasımaya koyuldu, mümkün oldugu kadar uzun sürede.

Mutfaga döndügünde, Maıge Hala'ya çay ve meyveli kek ikram edilmis d, Ripper da bir kösede gürültülü gürül+üh\ bir seyler yutuyordu. Harry, Petunia Teyze'nin, tertemiz dösemesini kirleten çay ve salya lekele-rini görünce hafifçe irkildigini fark etü. Hayvanlardan nefret ederdi o.

Vernon Eniste, "Öteki köpeHere kim bakıyor, Marge?" diye sordu.

Marge Hala, "Ah, onları Albay Fubster'a emanet ettim," dî^e gürledi. "Artık emekli, hiç degilse oyalan-i-33

çak bir seyi olur. Ama zavallı ihtiyar Ripper'ı bırakamadım. Benden uzakta kalınca özleyip dertleniyor."

Harry yerine oturunca Ripper yeniden hırlamaya basladı. Bu hırlama da Marge Hala'run ilk kez Harry'ye di ckat etmesine yol açtı.

"Ya!" dedi havlarcasma. "Hâlâ burdasın, öyle mi?"

"Evet" dedi Harry.

"Öyle nankör nankör 'evet' deme bana," diye hyrla-dı Marge Hala. "Vernon ile Petunia'nm sana bakmaları ne nimet. Ben olsam yapmazdım. Benim kapıma bırakılmıs olsan, dosdogru bir yetimhaneye giderdin."

Harr/nin, Dursley'lerle yasayacagına bir yetimhanede yasamayı tercih edecegini söylemek için içi gidiyordu, ama Hogsmeade belgesi düsüncesi onu durdurdu. Yüzüne zorla acılı bir gülümseme yerlestirdi.

Page 9

"Yılısık yılısık sırıtma öyle!" diye gürledi Marge Hala. "Görüyorum ki, seni son görüsümden beri hiç ıslah olmamıssın. Okul seni biraz adam eder diye ummustum." Çayından koca bir yudum alıp bıyıgını sildi. "Onu nereye yolladım demistin, Vernon?"

Vernon Eniste hemen, "St Brutus," dedi. "Umutsuz vakalar için birinci smıf bir kurumdur."

"Anlıyorum," dedi Marge Hala. Ve masanın karsı ucundan havladı: "St Brutus'ta sopa var mı, çocuk?"

"Sey..."

Vernon Eniste, Marge Hala'mn ardından basını ters ters asagı yukarı salladı.

"Evet," dedi Harry. Sonra bir is yapıyorsa tam yapması iyi olur duygusuna kapılarak ekledi: "Her zaman."

34

"Mükemmel," dedi Marge Hala. "Ben hak eden insanlara vurmamak seklindeki bu saçma sapan çekingenligi, kaypaklıgı kabul etmem. Yüz olaydan doksan dokuzunda gerekli olan iyi bir sopadır.

Sen sık sık dayak yedin mi?"

"A, evet," dedi Harry, 'hem de defalarca."

Marge Hala gözlerini kıstı.

"Sesinin tonundan hoslanmıyorum hiç, çocuk," dedi. "Yedigin dayaktan böyle kayıtsızca söz edebiliyorsan, sana yeterince sopa çekmediler demektir. Petunia, senin yerinde olsam onlara yazarım. Bu çocugun durumunda asın siddet kullanımını onayladıgını açıkça belirt."

Vernon Eniste herhalde Hanenin pazarlıklarını unutacagından endiseleniyordu ki, konuyu anında degistirdi.

"Bu sabahki haberleri dinledin mi, Marge? Kaçak mahkûma ne dersin, ha?"

Marge Hala kendini evinde hissetmeye hazırlanırken, Harry, dört numaralı evde onsuz hayatı özledigini fark etti. Vernon Eniste ile Petunia Teyze, çogu kez Harr/yi ayak altından çekilmeye tesvik ederlerdi, dogrusu Harry'nin de cennet canına minnetti. Öte yandan Marge Hala, Harr/yi her an gözünün önünde istiyordu ki, ıslah olması için önerilerini boru sesiyle ilan edebilsin. Harry'yi Dudley ile karsılastırmaktan pek hoslanır-35

di ve Dudley'ye pahalı hediyeler alırken, sanki niye hediye almadıgını sorsun diye, gözlerinden ates saçarak, ona meydan okurcasına Harry'ye bakardı. Harry'yi neyin böyle kifayetsiz yaptıgına iliskin karanlık imalarda da bulunurdu.

Üçüncü gün ögle yemeginde, "Çocuk böyle oldu diye kendini suçlamamalısın, Vernon," demisti.

"Eger insanın içinde bir çürüme varsa, kimsenin elinden bir sey gelmez."

Harry dikkatim yemege vermeye çalıstı, ama elleri titriyordu, yüzü de öfkeden kızarmaya baslamıstı. Kendi kendine, belgeyi unutma, dedi. Hogsmeade'i düsün. Hiçbir sey söyleme. Kalkma

-

Marge Hala sarap kadehine uzandı.

"Yetistirmenin temel kurallarından biridir bu," dedi. "Köpeklerde hep görülür. Eger disi köpekte bir bozukluk varsa, yavrusunda da olur -"

Tam o anda Marge Hala'nın sarap kadehi elinde patladı. Cam parçacıkları dört bir yana uçustu, Marge Hala abuk sabuk sesler çıkardı, gözlerini kırpıstırdı, koca kırmızı yüzü sırılsıklam olmustu.

Petunia Teyze, "Marge!" diye cikledi. "Marge, iyi misin?"

Marge Hala yüzünü peçetesiyle silerek, "Endiselenecek bir sey yok," dedi. "Fazla sıkmıs olmalıyım.

Geçenlerde Albay Fubster'm evinde de aynı seyi yaptım. Yaygaraya gerek yok;. Petunia, sıktım mı sıkarım..."

Ama hem Petunia Teyze, hem de Vernon Eniste süpheyle Harry'ye bakıyorlardı, o da pudinginden vaz-36

geçip mümkün oldugu kadar erkenden masadan kaçmaya karar verdi.

Hole çıktıgında duvara yaslanıp derin derin nefes aldı. Kontrolünü kaybedip bir seyi patlatmayalı çok olmustu. Bir daha böyle bir olayı kaldıramazdı. Tehlikede olan tek sey de Hogsmeade belgesi degildi - eger bu sekilde devam ederse, Sihir Bakanlıgı'yla bası derde girecekti.

Page 10

Harry hâlâ yasça küçük bir büyücüydü, büyücülük yasaları onun okul dısında sihre basvurmasını yasaklıyordu. Sicili de pek temiz sayılmazdı. Daha geçen yaz, Privet Drive'de bir daha sihir kullanıldıgı Bakanlıgın kulagına çalmırsa, Harry'nin Hogwarts'tan atılacagım oldukça açıklıkla bildiren resmi bir uyarı almıstı.

Dursley'lerin masadan kalktıgım duydu ve hızla yukarı çıkıp ayak altından çekildi.

Harry sonraki üç günü, Marge Hala onunla ugrasmaya girisince Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elkitabı'm düsünmek için kendini zorlaması sayesinde atlattı. Hayli ise yarıyor gibiydi, ama bakıslarının cam gibi ol-T,lasına da yol açıyordu anlasılan, çünkü Marge Hala Harry'nin akılca normalin altında oldugu yolundaki

fĐKrini dile getirmeye baslamıstı.

Sonunda, en sonunda, Marge'ın konuklugunun son akçamı geldi. Petunia Teyze göz alıcı ymekler yapmıstı, Vernoıı Eniste de birkaç sise sarap açmıstı. Harry'nin

kusurları hakkında tek laf edilmeden çorbalarını içip somon balıklarım yediler; limon u kremalı pastayı yerlerken, Vernon Eniste matkap yarjım sirketi Grunnings hakkındaki uzun bir nutukla heprini sıkıntıdan patlattı. Derken Petunia Teyze kahve yapl. ve Vernon Eniste bir sise konyak çıkardı.

"Seni bastan çıkarabilir miyim, Marge?"

Marge Hala zaten yeterince sarap içmisti. Koskoca yüzü kıpkırmızı olmustu.

"Öyleyse, azıcık," diye kıkır kıVu: güldü. "Ondan biraz daha fazla... birazcık daha... hal. iste."

Dudley dördüncü pasta dilimin] yiyordu. Petunia Teyze, serçe parmagı havada, kahvesv'ni yudumluyor-du. Harry aslında yok olup yatak ocesına gitmek istiyordu, ama Vernon Eniste'nin küçük gözlerinin kızgın bakısıyla karsılasınca biraz daha dayanması gerektigini anladı.

Marge Hala dudaklarını saplatıp bos konyak kadehini yerine koyarken, "Ooh," dedi. "Nefis yemekti, Petunia. On iki köpege bakmak zorunda oldugum için normalde aksamlan kızartmayla falan idare ediyorum..." Gürültüyle gegirdi, tüvit örtülü siskin kainim sıvazladı. "Pardon. Ama saglıklı cüssede bir çocuk görmek hosuma gider," diye devam etti, Dudley'ye göz kırparak. "Sen boylu boslu, saglam bir adam olacaksın, Dudd, baban gibi. Evet, biraz daha konyak alırım, Vernon..."

"Suna gelince -" >

Basıyla aniden Harr/yi isaret etti, Harry mic1 esinin kasıldıgını hissetti. Elkitabı diye düsündü hemer:.

"Bunun hain, çelimsiz bir görünüsü var. Köpeklerde de olur. Geçen yıl Albay Fubster'a bir tanesini bogdurdum. Sıçan gibi bir seydi. Cılız. Cinsi bozuk."

Harry, kitabının on ikinci sayfasını hatırlamaya çalısıyordu: Gönülsüz Geri Çeviricilere Sifa Verme Büyüsü.

"Her sey kanda biter, geçen gün de diyordum ya. Kötü kan kendini belli eder. Simdi, senin ailen aleyhinde bir sey demiyorum, Petunia" - Petunia Teyze'nin kemikli elini kendi kürek gibi eliyle oksadı, "ama kız kardesin kötü tohumdu. En iyi ailelerde bile çıkar. Sonra da bes para etmez biriyle kaçtı, iste sonucu karsımızda duruyor."

Harry gözlerini dikmis tabagına bakıyordu, kulaklarında garip bir çınlama vardı. Süpürgenizi kuyrugundan sifaca yakalayın, diye düsündü. Ama gerisini hatırlamıyordu. Marge Hala'nın sesi, tıpkı Vernon Eniste'nin matkaplarından biri gibi, onu deliyordu sanki.

"Bu Potter," dedi Marge Hala yüksek sesle, bir yandan da konyak sisesini alıp hem bardagına biraz daha koydu, hem de masa örtüsüne biraz daha sıçrattı. "Bana ne is yaptıgını hiç söylememistiniz, degil mi?"

Vernon Eniste ve Petunia Teyze son derece gergin görünüyorlardı. Hatta Dudley, agzı açık, annesiyle babasına bakmak için gözlerini pastasından bile ayırdı.

Vernon Eniste, Harry'ye belli belirsiz bir bakıs atarak, "O-çalısmazdı," dedi. "Ðssizdi."

"Düsündügüm gibi!" dedi Marge Hala, konyagı bir yudumda kafasına dikti, çenesini kol agzına sildi. "Aylak, metelik etmez, tembel bir otlakçı -"

•39

' Delildi/' dedi Harry birden. Masaya bir sessizlik çöktü. Harry sapır sapır titriyordu. Hayatında Page 11

böyle öf-kelenmemisti.

"DAHA KONYAK!" diye haykırdı Vernon Eniste, bembeyaz olmustu. Sisenin hepsini Marge Hala'nm kadehine bosalttı. "Sen, çocuk," diye hırladı Harry'ye. "Yatagına, hadi -"

"Hayır, Vernon," diye hıçkırdı Marge Hala, elini havaya kaldırdı, minik kanlı gözlen Harry'ye dikilmisti. "Devam et, çocuk, devam et. Anne babanla gurur

duyuyorsun, öyle mi? Gidip kendilerini bir araba kazasında öldürtüyorlar (sarhostular herhalde) -"

Kendini bir anda ayaga dikilmis bulan Harry, "Araba kazasında ölmediler!" dedi.

"Aıaba kazasında öldüler, seni pis küçük yalancı ve seni bu namuslu, çalıskan insanların basına yük olmaya bıraktılaı" diye feryadı bastı, öfkeyle sismisti. "Sen küstah, nankör küçük -"

\ na Marge Hala birden konusmayı kesti. Bir an için söyleyecek söz bulamamıstı sanki. Sisiyor gibiydi, ifade edilemez bir kızgınlıkla - ama sismesi durmuyordu. Koca kırmızı yüzü genislemeye basladı, minik gözleri yerinden ugradı, ag/ı da konusamayacak kadar gerildi. Bir saniye sonra tüvit ceketinin birkaç dügmesi yerlerinden fırlayıp duvarlardan sekti - dev bir balon gibi sinyordu, göbegi tüvit kemerinden kurtulmustu, parmaklarının her biri salam rulosu gibi olmustu...

Onun bedeni iskemlesinden tavana dogaı yükselmeye baslarken, Vernon Eniste ve Petuıia Teyze aynı

anda "MARGE!" diye feryadı bastılar. Artık Marge Hala yusyuvarlak olmustu, domuz gözlü bir cankurtaran samandırasına benziyordu, havada süzülüp inme inmis gibi sesler çıkarırken elleriyle ayaklan garip bir sekilde iki yana açılmıstı. Ripper kayarak odaya girdi, deli gibi havladı.

"HAAYIIIIR!"

Vernon Eniste, Marge'm ayaklarından birini yakalayıp onu yeniden asagı çekmeye çalıstı, az daha o da havalanıyordu. Bir saniye sonra Ripper ileri atlayıp dislerini Vernon Eniste'nin bacagına geçirmisti.

Harry, kimse onu durduramadan yemek odasından çılgın gibi çıktı, merdivenlerin altındaki dolaba yöneldi. O yaklasırken, dolap kapısı sihirli bir sekilde açıldı. Birkaç saniyede sandıgım, güçlükle de olsa, ön kapıya tasımıstı. Yukarı fırladı ve kendini yatagın altına atarak gevsek tahtayı çıkardı, kitapları ve dogum günü arma-ganlarıyla dolu yastık kılıfını aldı. Sürünerek çıktı, Hedwig'in bos kafesini kaptı, asagıya, sandıgının yanına kostu. Tam o sırada Vernon Eniste, pantolonunun bir paçası kan içinde ve parçalanmıs, yemek odasından dısarı fırladı.

"ÇABUK BURAYA GEL!" diye bögürdü. "BURAYA DÖN, DÜZELT ONU!"

Ama Harry'yi tepeden tırnaga pervasız bir öfke bürümüstü. Sandıgını bir tekmede açtı, asasını çıkardı ve Vernon Eniste'ye dogrulttu.

Soluk soluga, "Hak etti bunu," dedi. "Layıgını buldu. Benden uzak dur."

41

El yordamıyla arkasında kapının kilidini aradı. "Ben gidiyorum," dedi. "Artık canıma yetti." Bir an sonra karanlık, sessiz sokaktaydı, kolunun altında Hedwig'in kafesi, agır sandıgını sürüklüyordu.

42

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hızır Otobüs

Harry birkaç sokak uzaklastıktan sonra Magnolia Crescenf ta alçak bir duvarın dibine yıgıldı.

Sandıgını çekerken harcadıgı çabadan dolayı soluk soluga kalmıstı. Orada öyle, sessizce oturdu.

Kanı hâlâ beynindeydi, kalbinin deli gibi çarpısını dinliyordu.

Ama karardık sokakta on dakika kadar tek basına durduktan sonra, içinde yeni bir duygu kabardı: panik. Hangi açıdan bakarsa baksın, daha önce kendini hiç böylesine kötü bir açmazda bulmamıstı.

Tek basına karanlık Muggle dünyasında mahsur kalmıstı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Daha da beteri, az önce okkalı bir büyü yapmıstı, bu da kesinlikle Hogvvarts'tan atılacagı anlamına geliyordu. Genç Yasta Büyücülügün Kısıtlanması Kararnamesi'ni öyle bir ihlal etmisti ki, simdi o burada otururken Sihir Bakanlıgı temsilcilerinin üzerine çullanmamasına sasıyordu.

Harry ürperdi ve Magnolia Crescent'ı gözleriyle taradı. Ona ne olacaktı simdi? Tutuklanacak mıydı, yoksa büyücülük dünyasından bütün bütüne dıslanacak mıy-43

di? Ron'la Hermione'yi düsündügünde içi adamakıllı burkuldu. Suçlu olsa da olmasa da Ron'la Hermi-one'nin ona böyle bir durumda yardım etmek isteyeceklerinden emindi. Ama ikisi de yurtdısmdaydı ve Hedwig olmadıgından onlarla irtibat kurmak mümkün degildi.

Yanında Muggle parası da yoktu. Sandıgının dibindeki para kesesinde biraz büyücü altını vardı, ama annesinin ve babasının ona bıraktıgı servetin geri kalanı Londra'daki Gringotts Büyücüler Bankası'nda bir kasadaydı. Sandıgını çeke çeke ta Londra'ya götürmesine imkân yoktu. Tabii eger...

Hâlâ elinde tuttugu asasına baktı. Eger zaten okuldan atılmıssa (simdi kalbi acı verecek kadar hızla çarpıyordu), biraz daha büyü yapmasının bir zararı olmazdı herhalde. Baba yadigârı Görünmezlik Pelerini yanındaydı - sandıga büyü yapıp tüy gibi hafiflestirse, süpürgesine baglasa ve üzerine Pelerin'i geçirip Londra'ya uçsa ne olurdu sanki? O zaman kasasından parasının geri kalanını alabilir ve... dıslanmıs biri olarak hayatına baslayabilirdi. Korkunç bir tablo, ama bu duvarın dibinde de sonsuza kadar oturamazdı ya. Yoksa Muggle polisine gecenin yarısında bir sandık dolusu büyü kitabı ve bir süpürgeyle dısarıda ne isi oldugunu açıklamak zorunda kalabilirdi.

Harry yine sandıgının içindekileri karıstırıp Görünmezlik Pelerini'ni aramaya koyuldu - ama daha Pele-lin'i bulamadan, aniden dogruldu ve bir kez daha etrafına bakındı.

44

Ensesindeki tuhaf bir ürperti Harry'de gözetlendigi duygusunu uyandırmıstı. Ne var ki, sokak bombostu ve büyük, kare biçimindeki evlerin hiçbirinde ısık yanmıyordu.

Yeniden sandıgına egildi, ama neredeyse egilir egilmez, eli asasında, tekrar ayaga dikildi. Bir sey duymaktan çok, bir sey hissetmisti: Birisi ya da bir sey arkasındaki çitle garaj arasındaki dar boslukta duruyordu. Harry gözlerini kısarak karanlık sokaga baktı. O sey bir hareket etse, sokak kedisi mi yoksa baska bir sey mi, anlayacaktı.

Harry, "Lumos," diye fısıldadı ve asasının ucunda gözlerini kamastıran bir ısık belirdi. Asayı basının üstüne kaldırınca iki numaranın çakıllı çimentodan duvarı

birden aydınlandı. Garaj kapısı parlaklastı ve Harry tam ikisinin ortasında çok büyük bir seyin heybetli siluetini apaçık gördü.

Kocaman, ısıl ısıl gözleri vardı.

Harry irkilip geriledi. Ayakları sandıga çarptı, tökezledi. Düsüsünü kesmek için kolunu savururken asası elinden fırladı ve Harry olanca agırlıgıyla suyoluna yıgıldı.

Sagır edici bir GÜM sesi duyuldu ve Harry ansızın ortaya çıkan kör edici ısıktan korunmak için ellerini kaldırıp gözlerine siper ettiT..

Bir çıglık atarak arkasındaki kaldırıma dogru yuvarlandı. Tam zamanında. Bir saniye sonra devasa bir çift tekerlek ve far, kulak tırmalayan bir frenle' Harry'nin az önce yattıgı yerde durdu. Harry basını kaldırdıgında tekerlek ve farların üç katlı, iflah olmaz 45

derecede mor bir otobüse ait oldugunu gördü. Otobüs adeta orada bitivermisti. Ön camında altın harflerle Hz-zır Otobüs yazıyordu.

Harry bir an için düsüsten dolayı sersemledim mi acaba diye merak etti. Derken otobüsten mor üniformalı bir biletçi çıktı ve yüksek sesle gecenin karanlıgına dogru konusmaya basladı.

"Mahsur kalmıs cadıların ve büyücülerin acil durum tasıtı Hızır Otobüs'e hos-geldiniz. Asanızı tuttugunuz elinizi uzatın, otobüse atlayın, sizi istediginiz yere götürelim. Benim adım Stan Shunpike, biletçiniz

//

Biletçi lafını yanda bıraktı. Hâlâ yerde oturmakta olan Harry'yi yeni görmüstü. Hkrry asasını tekrar eline alıp zar zor ayaga kalktı. Yakından bakınca Stan Shun-pike'ın kendinden yalnızca birkaç yas büyük oldugunu gördü; en fazla on sekizinde ya da on dokuzundaydı. Đri, kepçe kulakları ve epeyce sivilcesi vardı.

"Yerde naapıyodun ööle?" dedi Stan, profesyonel tavrını bir kenara bırakarak.

"Düstüm," dedi Harry.

Kıs kıs gülüp, "Ne diye düstün ki?" dedi Stan.

"Bilerek düsmedim," dedi Harry, bozularak. Kotunun bir dizi yırtılmıstı ve düsüsünü kesmek için kullandıgı eli kanıyordu. Birden niye düstügünü hatırladı ve dönüp garajla çit arasındaki dar yola Page 13

baktı. Hızır Oto-büs'ün farlarıyla apaydınlık olan yol bostu.

"Nereye bakıyosun?" dedi Stan.

"Büyük, siyah bir sey vardı," dedi Harry, kendin-

den pek emin olmadan boslugu isaret ederek. "Köpek gibi bir sey... ama dev gibi..."

Dönüp Stan'e baktı. Stan'in agzı hafifçe açıktı. Harry tedirginlik içinde, Stan'in gözlerinin alnındaki yara izine kaydıgını gördü.

"O basındaki de ne ööle?" dedi birden Stan.

"Hiç," dedi Harry hemen, yara izini saçıyla örterek. Sihir Bakanlıgı onu arıyorsa, islerini kolaylastırmak istemiyordu.

"Adın ne?" diye üsteledi Stan.

"Neville Longbottom," dedi Harry, aklına gelen ilk ismi söyleyerek. "Ee - bu otobüs," diye devam etti hiç beklemeden, Stan'in dikkatini baska yere çekmeyi umarak, "her yere gider mi demistin?"

'Tabii," dedi Stan gururla, "nereye istersen. Karada olsun da. Suda bes para etmez. - Baksana,"

dedi yine süpheci bir ifadeyle, "bize sinyal gönderdin, di mi? Asam kaldırıp, di mi?"

"Evet," dedi Harry hemen. "Baksana, Londra'ya gitmek ne l ^dar tutar?"

"On bir Sickle," dedi Stan, "ama on üçe sıcak çikolata da veriyoruz, on beseyse^bi sise sıcak suyla istediin renk dis fırçası ahyosun."

Harry bir kez daha sandıgını karıstırıp para kesesini çıkardı ve Stan'in eline bir

miktar gümüs bıraktı. Sonra Stan'le birlikte Harry'nin sandıgını ve onun üstünde dengede duran Hedwig'in kafesini kaldırıp otobüsün basamaklarından çıkardılar.

Đçeride koltuk yoktu; onun yerine, perdeli pencere-

lerin yanında yarım düzine kadar pirinç somya duruyordu. Bütün yatakların \anmdaki mesnetlerde yanan mumlar, ahsap kaplı duvarları aydınlatıyordu. Otobüsün arkasında, gece takkesi giymis bir büyücü, "Sag ol, ama simdi olmaz, sülük tursusu kuruyorum/' dedi ve uykusunda döndü.

"Sen suraya geç," diye fısıldadı Stan. Harry'nin sandıgını, direksiyonun önünde rahat bir koltukta oturan soförün tam arkasındaki yatagın altına tıktı. "Bu soförümüz, Ernie Prang. Ern, bu Neville Longbottom."

Çok kalın camlı bir gözlük takmıs yaslı bir büyücü o}an Ernie Prarıg, Harry'yi basıyla selamladı.

Harry yine tedirgin tedirgin perçemim düzeltip yatagının üstüne oturdu.

Stan, Ernie'nin yanındaki koltuga oturup, "Hadi gazla, Ern," dedi.

Yine muazzam bir GÜM sesi çıkh ve Harry kendini yataga yapısmıs buldu, Hızır Otobns'ün hızıyla arkaya dogru fırlamıstı. Dogrularak karanlık pencereden dısarı baktı ve simdi bambaska bir caddede gittiklerini gördü. Stan, Harry'nin yüzündeki afallamıs ifadeyi büyük bir keyifle izliyordu.

"Sen bize sinyal göndermeden önce burdaydık iste," dedi. "Nerdeyiz, Ern? Galle/de bi yerde mi?"

"Haa," dedi Ernie.

"Nasıl oluyor da Muggle'lar otobüsü duymuyor?" dedi Harry.

"Onlar mı?!" dedi Stan küçümseyen bir tavırla. "Onlar dooru dürüs dinlemezler, di mi? Dooru dürüs

bakmazlar da ayrıca. Hiçbisiyin farkına varmaz onlar."

"Gidip Madam Marsh'ı uyandırsan iyi olur, Stan," dedi Ern. "Bir dakika içinde Abergavenny'de olacagız."

Stan, Harry'nin yatagını geçip dar bir tahta merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Harry hâlâ pencereden dısan bakıyor, kendini anbean daha da tedirgin hissediyordu. Ernie direksiyon kullanma konusunda ustalasmısa benzemiyordu. Hızır Otobüs kaldırıma çıkıp duruyor, ama hiçbir seye çarpmıyordu; o ge-1 irken sıra sıra sokak lambası, posta kutusu ve çöp bidonu çil yavrusu gibi dagılıyor, o geçtikten sonra yine yerlerine dönüyorlardı.

Stan arkasında seyahat pelerinli, hafiften yesil bir cadıyla döndü.

"Đste geldik, Madam Marsh," dedi neseyle. Ern frene asıldı ve yataklar otobüsün içinde yarım metre kadar öne kaydı. Madam Marsh agzına bir mendil tıkıstırarak basamaklardan düse kalka indi. Stan Page 14

arkasından onun çantasını attı ve kapıları çarparak kapadı; yine GÜM diye bir ses çıktı ve dar bir tasra yolunda yıldırım gibi gitmeye basladılar. Agaçlar hoplayarak yollarından çekiliyordu.

Harry sürekli GÜM'leyen ve yüz millik sıçramalar yapan bir otobüste olmasa da uyuyamazdı.

Basına neler gelecegim ve Dursley'lerin Marge Hala'yı tavandan indirmeyi becerip beceremediklerini düsünmekten kendini alıkoyamıyor, midesi bulanıyordu.

Stan bir Gelecek Postası çıkarmıs, dili dislerinin ara-

sında, onu okuyordu. Uzun, çitilesmis saçlı, çökük yüzlü bir adamın fotografı Harry'ye birinci sayfadan yavasça göz kırptı. Adam Harry'ye tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.

"O adam!" dedi Harry, dertlerini bir an için unutarak. "Muggle haberlerine çıkmıstı!"

Stanley birinci sayfaya göz atıp kıkırdadı.

"Sirrus Black," dedi, basını evet anlamında sallayarak. "Tabii Muggle haberlerine çıkar, Nevüle.

Hiçbisi-den haberin yok galba senin..."

Harry'nin bos bos baktıgım görünce üstünlük taslar bir tavırla güldü, birinci sayfayı çıkarıp Harry'ye uzattı.

"Daha çok gaste okuman lazım, Nevilîe."

Harry gazeteyi mum ısıgına dogru kaldırıp okumaya basladı:

BLACK HÂLÂ YAKALANAMADI

Sihir Bakanhgı'mn bugün yaptıgı açıklamaya göre, muhtemelen simdiye dek Azkaban kalesine kapatılmıs en rezil tutsak olan Sirius Black, hâlâ yakalanamadı.

Sihir-Bakanı Corneliıs Fudge bu sabah yaptıgı açıklamada, "Black'i yeniden yakalamak için elimizden geleni yapıyor ve büyücü toplumundan sakin olmalarını rica ediyoruz," dedi.

Yudge, Muggle Basbakanı'nı krizden Mberdar ettigi için Uluslararası Sihirbazlar Federasyonıı'nun bazı üyelerince sert bir sekilde elestiriliyor.

Fudge sinirli bir tavırla, "Ama bunu yapmak zorundaydım sonuçta," dedi. "Black deli. Is'ter Muggle olsun

ister büyü dünyasından biri, karsısına çıkan herkes için büyük bir tehlike olusturuyor.

Basbakan'dan Black'in gerçek kimligi hakkında kimseye tek kelime etmeyecegi konusunda güvence aldım. Zaten söylese de kim inanır ki?"

Muggle'lara Black'in tabanca (Muggle'lann birbi'-lerini öldürmede kullandıkları bir tür metal asa) tasıd gı söylendi. Büyücü t'oplumuysa, Black'in on iki yıl önce

on üç kisiyi tek bir lanetle öldürdügündeki gibi bir kctli-amın korkusuyla yasıyor.

Harry, Sirius Black'in çökük yüzünün canlı görünen yegâne bölgesi olan gölgeli gözlerinin içine baktı. Simdiye kadar hiç vampirle karsılasmamıs, ama Karanlık Sanatlara Karsı Savunma derslerinde resimlerini görmüstü ve Black mum gibi beyaz teniyle tam bir vampire benziyordu.

Harry'nin haberi okumasını izleyen Stan, "Korkunç bisi, di mi?" dedi.

"On üç kisiyi mi öldürmüs?" dedi Harry, sayfayı Stan'e uzatarak. "Tek bir lanetle, ha?"

"Evet," dedi Stan. "Hem de sahitlerin önünde falan. Güpegündüz. Ortalık baya bi karısmıstı, di mi Ern?"

"Haa," dedi Ern kasvetli kasvetli.

Stan, elleri arkasında, Harry'yi daha iyi görebilmek için koltugunda döndü.

"Black, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in önemli des-"ekçilerindendi," dedi.

"Ne, Voldemort'un mu?" dedi Harry düsünmeden.

51

Stan sivilcelerine kadar bembeyaz kesildi; Ern direksiyonu öyle hızlı çevirdi ki, bu defa bir çiftlik evi otobüsün önünden kaçmak için oldugu gibi kenara sıçramak zorunda kaldı.

"Kafana saksı falan mı düstü senin?" diye viyakladı Stan. "Ne diye ismini sölüyosun k\7"

"Affedersiniz," dedi Harry te.ksla. "Affedersiniz, unuttum -"

"Unuttun mu?!" dedi Stan tel »izce. "Üff, kalbim ööle bi atıyo ki..."

"Yani - yani Black, Kim-Oldug unu-Bilirsin-Sen'in destekçisiymis, öyle mi?" diye özü: dilercesine lafını düzeltti Harry.

"Evet," dedi Stan, hâlâ gögst nü sıvazlayarak. "Evet, dogru. Kim-Olduunu-Bilirsin-£en'le çok yakınmıs diyolar... neyse, küçük 'Arry Potter, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'e gününü gösterince" - o sırada Harry yine tedirgin bir halde perçemini düzeltti - "Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in bütün müritleri birer birer avlandı, di mi Ern? Çogu zaten biliyodu islerinin bittigini, kusu kusu geldiler.

Ama Sirius Black ööle yapmadı. Kim-Oldu-unu-Bilirsin-Sen basa geçse, onun saakolu olcaanı dü-sünüyomus diye duydum.

"Neyse, Black'i Muggle'larla dolu bi caddenin ortasında kıstırıyolar, o da asasını çekip caddenin yansını havaya uçuruyo. Bi büyücü ve o sırada orda olan on iki Muggle hapı yutuyo. Dehset, di mi?

Bi de Black ondan soora naapıyo biliyo musun?" diye dramatik bir adayla fısıldadı Stan.

"Ne?"

"Gülüyo," dedi Stan. "Orda ööle durup gülüyo. Sihir Bakanlıgı'ndan destek kuvvetleri gelince de kusu kusu gidiyo onlarla, bu arada da katıla katıla gülmeye devam ediyo. Deli çünkü, di mi Ern?

Deli, di mi?"

"Azkaban'a gittiginde deli degildiyse de, simdi olmustur," dedi Ern sıkıntılı bir sesle. "O yere adım atacagıma kellemi keserim. Gerçi, yanlıs anlama... yaptıgından sonra, hak etti bunu..."

"Olayın üstünü örtmek için baya bi ugrastılar, di mi Ern?" dedi Stan. "Koca bi cadde havaya uçuyo, o kadar Muggle ölüyo falan. Nooldu demislerdi, Ern?"

"Gaz patlaması," diye hırıldadı Ernie.

"Simdi de dısarda," dedi Stan, Black'in gazete fo-tografındaki kupkuru suratını inceleyerek. "Daa önce Azkaban'dan kaçan olmamıs*! hiç, di mi Ern? Nası yaptı, hiç kafam basmıyo. Korkutucu, di mi? Gerçi o Azka-ban muhafızlarına karsı pek sansı yok bence, ha Ern?"

Ernie birden ürperdi.

"Baska bir seyden bahsetsene, Stan, haydi aslanım. O Azkaban muhafızları tüylerimi diken diken ediyor."

Stan gazeteyi isteksizce bir kenara bıraktı. Harry de Hızır Otobüs'ün penceresine yaslandı. Kendini daha da kötü hissediyordu. Stan'in birkaç gece sonra yolcularına neler anlatacagını hayal etmekten de kendini alamıyordu.

"Su 'Arry Potter'ı duydun, di mi? Halasım uçurmus havaya yav! Geçende burda bizlt ydi, Hızır Otobüs'te, di mi Ern? Kirisi kırmaya çalısıyodu..."

53

Harry de tıpkı Sirius Black gibi büyücü yasalarını çignemisti. Marge Hala'yı sisirmek onu Azkaban'a gönderecek kadar kötü bir suç muydu? Harry büyücü hapishanesi hakkında .hiçbir sey bilmiyordu, ama orası hakkında konusan herkesin ses tonunda aynı korku vardı. Daha geçen yıl Hogvvarts bekçisi Hagrid orada iki ay geçirmisti. Harry, Hagrid'e nereye gidecegini söylediklerinde yüzüne yerlesen dehset ifadesini kolay kolay unutamayacaktı. Üstelik Hagrid, Harry'nin tanıdıgı en cesur insanlardan biriydi.

Hızır Otobüs karanlıgın içinde çalıları ve direkleri, telefon kulübelerini ve agaçları etrafa saçarak yoluna devam etti, Harry de kustüyü yatagında sessiz ve perisan bir halde yattı. Bir süre sonra, Harry'nin sıcak çikolata için gereken parayı verdigi Stan'in aklına geldi, ama tam servis yaparken otobüs birdenbire Angle-sea'den Aberdeen'e sıçrayınca çogunu Harry'nin yastıgının üstüne döktü.

Arada bir, gecelikli ve terlikli bir büyücü ya da cadı alt kata geliyor, otobüsten iniyordu. Hepsi de inmekten çok memnun görünüyordu.

Sonunda otobüste yolcu olarak bir tek Harry kaldı.

"Pekâlâ, Neville," dedi Stan, ellerini çırparak. "Londra'da nereye?"

"Diagon Yolu," dedi Harry.

'Tamam," dedi Stan, "sıkı tutun o zaman..."

GÜM

Charing Cross Caddesi'nde yıldırım hızıyla ilerli-yorlardı.'Harry dogrulup binaların ve bankların otobüsün önünden kıl payı kaçmalarını izledi. Gökyüzünün

rengi açılmaya baslamıstı. Bir iki saat ortalıkta görün-meyecek, açılır açılmaz Gringotts'a gidecek, Page 16

sonra da yola koyulacaktı - ama nereye, kendi de bilmiyordu.

Ern frenlere asıldı ve Hızır Otobüs küçük ve derme çatma bir meyhanenin önünde durdu. Bu, arkasında Diagon Yolu'na sihirli bir geçis bulunan Çatlak Kazan'di.

"Tesekkürler," dedi Harry, Ern'e.

Basamaklardan asagı atlayıp, Stan'e saldıgı ve Hedwig'in kafesini kaldırıma indirmesinde yardımcı oldu.

"Eh," dedi Harry, "hosça kal!"

Ama Stan onunla ilgilenmiyordu. Otobüsün kapısının agzında durmus, faltası gibi gözlerle Çatlak Kazan'in kafir anlık girisine bakıyordu.

"Đste buradasın, Harry," dedi bir ses,

Harry daha arkasını dönemeden, omzunda bir el hissetti. Aynı anda Stan'in seslendigini duydu:

"Vay canına! Ern, çabuk buraya gel! Çabukl"

Harry omzundaki elin sahibine baktıgında basından asagı kaynar sular bosandı - gidip Sihir Bakanı Corneıius Fudge'ın ta kendisine toslamıstı.

Stan kaldırıma, hemen onların yanına atladı.

"Neville'e nası hitap ettiniz, Bakanım?"Medi heyecanla.

Uzun, ince çizgili bir pelerin giymis, tombalak, ufak tefek bir adam olan Fudge, üsümüs ve yorgun görünüyordu.

"Neville mi?" dedi. "Bu Harry Potter."

55

"Biliyordum!" diye bagırdı Stan neseyle. "Ern! Ern! Bil bakalım Neville kimmis, Ern! 'Arry Potter'mıs! Yara izini görebiliyorum!"

"Evet," dedi Fudge, durumu tartarak. "Hızır Oto-büî'ün Harry'yi almasına çok memnun oldum, ama srndi onunla Çatlak Kazan'a girmemiz gerekiyor..."

Fudge, Harry'nin omzunu daha sıkı tutup onu Çatlak Kazan'a dogru yönlendirdi. Kapı aralıgından, barın arkasında elinde bir fener bulunan, kambur duruslu biri görünüyordu. Mekânın pörsük derili, dissiz sahibi Tom'du bu.

"Onu bulmussunuz, Bakanım!" dedi Tom. "Bir sey arzu eder misiniz? Bira? Brendi?"

"Belki bir demlik çay," dedi Fudge. Hâlâ Harry'nin omzunu bırakmamıstı.

Arkalarından sürtünme ve öfüldeme sesleri geldi ve içeri Stan'le Ern girdi. Harry'nin sandıgını ve Hed-wig'in kafesini tasıyorlar, etraflarına heyecanlı heyecanlı bakıyorlardı.

Stan, Harry'ye parlayan gözlerle bakarak, "Ne diye bize kim oldugunu söylemedin, Neville, ha?"

dedi. Bu arada Ernie baykusu andıran suratıyla Stan'in omzunun üstünden sahneyi ilgiyle izliyordu.

"Bir de özel konuk salonu rica edecegiz, Tom," dedi Fudge anlamlı anlamlı.

Tom, Fudge'ı barın arkasındaki geçide götürürken, Harry de Stan'le Ern'e perisan bir sesle, "Hosça kalın," dedi.

"Hosça kal, Neville!" diye seslendi Stan.

56

Fudge, Harry'yi Tom'un fenerinin ısıgında dar geçitten yürüttü. Az sonra küçük bir salona girdiler.

Tom parmaklarını sıklath ve aniden ızgarada bir ates yanmaya basladı. Tom egilip selam vererek odadan çıktı.

Fudge atesin yanında bir sandalyeyi göstererek, "Otur, Harry/' dedi.

Harry oturdu. Atesin parlaklıgına ragmen tüyleri diken dikendi. Fudge ince çizgili pelerinini çıkarıp bir kenara attı, sonra da sise yesili takım elbisesinin pantolonunu çekistirip Harry'nin karsısına oturdu.

"Benim adım Cornelius Fudge, Harry. Sihir Baka-ru'yım."

Harry bunu zaten biliyordu elbette; Fudge'ı daha önce bir kez görmüstü. Ama o sırada babasının Görün-mezlik Pelerini'ni giymis oldugu için, Fudge'ın bunu bilmemesi gerekiyordu.

Hancı Tom yeniden içeri girdi. Gece kıyafetinin üstüne bir önlük takmıstı ve bir tepsinin içinde çayla sıcak ekmek tasıyordu. Tepsiyi Fudge'la Harry'nin arasındaki masaya i,~>yup salondan çıktı, kapıyı da arkasından kapattı.

Page 17

"Evet, Harry," dedi Fudge, bir taraftan çay koyarak. "Hepimizi zor duruma düsürdügünü söylemeliyim. Teyzenle enistenin evinden öyle kaçıp gitmek! Sandım ki... ama sag salim buradasın, önemli olan da bu."

Fudge sıcak bir ekmek üzerine tereyagı sürüp tabagı Harry'nin önüne itti.

"Ye biraz, Harry, yürüyen bir ölüye benzemissin. Pekâlâ... Miss Marjorie Dursley'nin sisirilmesi olayını

57

hallettigimizi duymak hosuna gider herhalde. Büyü Kazalarını Düzeltme Dairesi'rfin iki üyesi birkaç saat önce Privet Drivo'a gönderildi. Miss Dursley'nin havası indirildi ve hafızası degistirildi. Olayı hiç hatırlamıyor. Böylece mesele kapandı, kimse de zarar görmedi."

Fudge fincanının üzerinden Harry'ye, en sevdigi yegenini süzen bir amca gibi baktı. Kulaklarına inanamayan Harry konusmak üzere agzını açtı, ama aklına söyleyecek hiçbir sey gelmeyince yeniden kapattı.

"Ne o, teyzenle enistenin tepkisinden mı kaygılanıyorsun?" dedi Fudge. "F-h, ikisinin de son derece kızgın oldugunu inkâr etmeyecegim, Harry. Ama Noel'i ve Paskalya'yı Hogwarts'ta geçirmen sartıyla gelecek yaz seni almaya hazırlar."

Harry'nin dili çözüldü.

."Ben Noel ve Paskalya tatillerinde hep Hogwarts'ta kalıyorum zaten/' dedi. "Ve bir daha da hiç Privet Dri-ve'a dönmek istemiyorum."

"Yapma ama, eminim biraz sakinlestikten sonra fikrin degisecek," dedi Fudge endiseli bir ses tonuyla. "Ne de olsa onlar ailen, Harry ve eminim birbirinizi çok seviyorsunuz... seyy, yani çok derinden derine."

Harr/nin aklına Fudge'a isin aslını anlatmak gelmedi. Hâlâ kendisine ne olacagını ögrenmeyi bekliyordu.

"Geriye kalan tek sey," dedi Fudge, kendisine ikinci bir tereyagh ekmek hazırlayarak, "tatilinin son iki haftasını nerede geçirecegine karar vermek. Benim önerim burada, Çatlak Kazan'da bir oda tutup -"

"Bir dakika/' diye lafını kesti Harry. "Peki ya cezam?"

Fudge ona gözlerini kırpıstırdı.

"Ceza mı?"

"Yasaları çignedim!" dedi Harry. "Genç Yasta Büyücülügün Kısıtlanması Kararnamesi!"

"Canım, seni öyle ufacık bir sey için cezalandıracak degiliz ya!" dedi Fudge, elindeki ekmegi sabırsızca sallayarak. "Bir kazaydı! Sırf halalarını sisirdiler diye insanları Azkaban'a göndermeyiz biz!"

Ama bu, Harr/nin geçmiste Sihir Bakanlıgı'yla yasadıklarına pek uyan bir durum degildi.

"Geçen yıl bir ev cini enistemin evinde bir puding patlattı diye resmi bir ihtar aldım!" dedi Harry kaslarını çatarak. "Sihir Bakanlıgı orada bir kez daha büyü

yapılırsa Hogwarts'tan atılacagımı söylemisti!"

Harr/nin gözleri onu yanıltmıyorsa, Fudge birden biraz sarsaklasmıstı.

"Sartlar degisir, Harry... sunu da dikkate almalıyız ki... su anki iklimde... e ahlmayı'z'stemii/orstm herhalde?"

'Tabii ki istemiyorum/' dedi Harry.

"Eh, o zaman neyi tartısıyoruz?" dedi Fudge, sen bir kahkaha atarak. "Simdi sen bir ekmek al, Harry. Ben de gidip bakayım, Tom'un senin için bir odası var mıymıs/' * .

Fudge odadan çıktı ve Harry arkasından bakakaldı. Son derece tuhaf bir seyler dönüyordu ortada.

Fudge madem yaptıkları için Harry'yi cezalandırmayacakh, niye Çatlak Kazan'da onu beklemisti?

Hani düsünüyor-

du da, herhalde genç yasta büyü yapma olaylarıyla ilgilenmek Sihir Bakanı'nın kendisine düsmezdi.

Fudge yanında hancı Tom'la geri döndü.

"On bir numaralı oda bos, Harry," dedi Fudge. "Çok rahat edecegini sanıyorum. Senden bir tek sey istiyorum, Harry, eminim anlayısla karsılayacaksındır: Senin Muggle Londra'sında dolasmanı istemiyorum, oldu mu? Diagon Yolu'ndan çıkma. Ve her gece karanlık basmadan buraya döneceksin. Eminim anlıyorsun-dur. Tom benim için sana göz kulak olacak."

"Tamam," dedi Harry agır agır, "ama niye -?"

,"Seni yeniden kaybetmek istemeyiz, degil mi?" dedi Fudge, candan bir kahkahayla. "Yo, yo...

nerede oldugunu bilmemiz daha iyi... yani..."

Fudge yüksek sesle gırtlagını temizledi ve ince çizgili pelerinini aldı.

"Eh, ben artık gideyim, yapacak is çok."

"Black'le ilgili bir, gelisme var mı?" diye sordu Harry.

Fudge'in parmakları pelerininin gümüsi ipliklerinden kaydı.

"Ne, ne? Ha, duydun demek - sey, su anda bir sey yok, ama an meselesi. Azkaban muhafızları simdiye kadar hiç basarısızlıga ugramadılar... ve daha önce onları hiç böyle öfkeli görmemistim."

Fudge hafifçe omuz silkti.

"Peki, hosça kal."

Elini uzattı, onun elini sıkarken Harry'nin aklına birden bir fikir geldi.

"Sey - Bakanım? Bir sey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Fudge gülümseyerek.

"Sey, Hogwarts'ta üçüncü sınıfların Hogsmeade'i ziyaret etmesine izin veriliyor, ama teyzemle enistem izin belgemi imzalamadılar. Siz imzalayabilir misiniz acaba?"

Fudge rahatsız olmusa benziyordu.

"Ah," dedi. "Hayır, hayır, kusura bakma Harry, ama ben senin ebeveynin ya da velin degilim -"

"Ama siz Sihir Bakanı'siniz," dedi Harry hevesle. "Eger siz bana izin verirseniz - "

"Hayır, kusura bakma Harry, ama kurallar böyle," dedi Fudge kararlı bir tavırla. "Belki Hogsmeade'e gelecek yıl gidebilirsin. Aslında, bana sorarsan, gitme daha iyi... evet... eh, ben gideyim. Ðyi tatiller, Harry."

Fudge son bir kez gülümsedikten ve Harry'nin elini sıktıktan sonra odadan çıktı. Tom, Harry'ye gülümseyerek yanına geldi.

"Lütfen beni takip edin, Mr Potter," dedi. "Esyalarınızı yukarı çıkardım bile..."

Harry, Tom'un pesinden sık bir tahta merdiveni çıktı ve kapısında pirinç rakamlarla on bir yazan bir odaya geldi. Tom kapıyı açtı.

Đçeride çok rahat görünen bir yatak, iyi cilalanmıs meseden esyalar ve coskuyla çıtırdayan bir ates vardı. Ve dolabın üstünde de -

"Hedwig!" dedi Harry, heyecandan solugu kesilerek.

Kar beyaz baykus gagasını tıkırdattı ve uçup Harry'nin koluna kondu.

61

"Çok akıllı bir baykusunuz var/' dedi Tom gülerek. "Siz geldikten bes dakika sonra o da geldi. Bir seye ihtiyacınız olursa, istemekten çekinmeyin, Mr Potter."

Egilip selam verdi ve odadan çıktı.

Harry uzun süre yatagının üstünde oturup dalgın dalgın Hedwig'i oksadı. Pencereden görünen gökyüzü hızla koyu kadife maviden soguk çelik grisine, sonra da alfan benekli bir pembeye döndü.

Harry yalnızca birkaç saat önce Privet Drive'dan ayrıldıgına, okuldan atılmadıgına ve simdi önünde Dursley'lerden uzak iki hafta bulunduguna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Çok garip bir geceydi, Hedwig," dedi esneyerek.

Ve gözlügünü bile çıkarmadan, yastıklarının üzerine yıgılıp uykuya daldı.

62

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çatlak Kazan

Harry'nin bu tuhaf yeni özgürlügüne alısması birkaç gününü aldı. Daha önce hiç

istedigi saatte kalkmamıs, istedigi seyi yememisti böyle. Simdi Diagon Yolu'ndan çıkmadıgı sürece istedigi yere bile gidebiliyor-du. Ve bu uzun, parke taslı cadde dünyanın en harikulade büyücü dükkânlarıyla Page 19

dolu oldugundan, Fudge'a verdigi sözü tutmayıp da Muggle dünyasına dönmek Harry'nin aklının ucundan dahi geçmiyordu.

Her sabah Çatlak Kazan'da kahvaltısını ederken diger konukları izlemek Harry'nin hosuna gidiyordu: alısverise gelmis tasralı ufak tefek, komik cadılar; Biçim Degistirme Güncesi'nde çıkan son makale üzerine tartısan saygın büyücüler; vahsi görünümlü sihirbazlar, kaba saba cüceler...

Hatta bir keresinde, kalın yün baslıgının altından bir tabak çig böbrek siparis eden, süpheli bir sekilde cadaloza benzeyen birini bile görmüstü.

Harry kahvaltıdan sonra arka bahçeye çıkıyor, asa-sıyla çöp tenekesinin üstündeki soldan üçüncü tuglaya

63

tıklıyor ve geri çekilip duvarın içinde Diagon Yolu'na açılan kemerli geçidin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Harry uzun, günesli günleri dükkânları gezerek ve açıkhava kafelerinde rengârenk semsiyelerin altında yemek yiyerek geçiriyordu. Kafelerdeki diger müsteriler birbirlerine aldıkları seyleri gösteriyor ("bu bir ays-kop, dostum - artık ay çizelgeleriyle debelenmeye paydos, gördün mü?") ya da Sirius Black vakasını tartısıyorlardı ("sahsen ben, o Azkaban'a dönene dek çocukları dısarı bırakmayacagım"). Harry ödevlerini battaniyelerin altında, fener ısıgında yapmaktan da kurtulmustu. Artık Florean Fortescue'nun Dondurma Dükkânı'nda oturup, ara sıra Florean Fortescue'nun kendisinden de yardım alarak ödevlerini bitirebilirdi. Fortes-cue hem ortaçag cadıları hakkında çok sey biliyor, hem de Harry'ye her yarım saatte bir bedava sundae veriyordu.

Gringotts'taki kasasına gidip para kesesini altın Galleon'lar, gümüs Sickle'lar ve bronz Knut'larla doldurduktan sonra, hepsini bir çırpıda harcamamak için Harry'nin nefsine epey hâkim olması gerekti. Hog-warts'a daha bes yıl boyunca gidecegini ve büyü kitapları için Dursley'lerden para istemenin nasıl bir his olacagını kendine tekrar tekrar hatırlatarak, som altından, çok sık bir Tükürenbilye takımını almamayı basardı (miskete çok benzeyen bu büyücü

oyununda, taslar sayı kaybeden oyuncunun suratına igrenç kokulu bir sıvı fıskırtıyordu). Büyük bir cam topun içindeki mükemmel galaksi modeline de epey içi gitti, bu modeli satın

64

alsaydı Astronomi dersinden ömür boyu kurtulurdu. Ama iradesini en çok zorlayan sey, Çatlak Kazan'a geldikten bir hafta sonfa, en sevdigi dükkân olan Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde karsısına çıktı.

Dükkândaki kalabalıgın nereye baktıgını merak eden Harry güçbela içeri girip heyecanlı cadıların ve büyücülerin arasından itis kakıs ilerlerken, gözüne yeni kurulmus bir platform ilisti. Platformun üstünde, hayatında gördügü en muhtesem süpürge duruyordu.

"Yeni çıkmıs... prototip..." diyordu köseli çeneli bir büyücü, yanındaki arkadasına.

Harry'den daha küçük bir erkek çocugu babasının koluna yapısmıs sallanarak, "Dünyadaki en hızlı süpürge bu, degil mi baba?" diye ayaklıyordu.

"Đrlanda Milli Takımı bu bebeklerden daha demin yedi tane siparis etti!" dedi dükkânın sahibi kalabalıga. "Biliyorsunuz, o takım Dünya Kupası'nm favorisi!"

Önünde duran iriyan cadı çekilince, Harry süpürgenin yanındaki levhayı okuyabildi: ATESOKU

Bu son model sürat süpürgesitiin disbudak agacından yapılma, son derece ince islenmis ve pürüzsüz sapı, cam gibi bir cilaya ve elle kazınmıs kendi kayıt numarasına sahip. Süpürge kuyrugunda bulunan, tek tek özel olarak seçilmis hus agacı dallarının aerodinamik açıdan kusursuzlugu, Atesoku'na benzersiz bir denge kazandırıp hata payını sıfıra indiriyor. Atesoku saatte sıfır kilo-65

metreden 250 kilometreye on saniyede çıkıyor. Bozulamaz fren büyüsü de cabası. Talep üzerine fiyat bildirilir.

Talep üzerine fiyat bildirilir... Harry, Atesoku'nun kaç al tır a mal olacagım düsünmek bile istemiyordu. Hayatında hiçbir seyi bu kadar çok istememisti - ama simdiye dek kendi Nimbus Đki Bin'iyle de hiç Quid-ditch maçı kaybetmemisti. Zaten iyi bir süpürgesi varken, Atesoku almak için

Gringotts'taki kasasını bosaltmasının ne anlamı vardı? Harry fiyat sormadı, ama o günden sonra hemen her gün Atesoku'na bakmak için oraya geri döndü.

Öte yandan, Harry'nin gerçekten alması gereken seyler de vardı. Aktara gidip Ðksir malzemeleri stogunu yeniledi. Artık okul cüppeleri kollarına ve bacaklarına kısa gelmeye basladıgından, Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'ne gidip kendine yeni cüppe aldı. Elbette en önemli isi, yeni dersleri Sihirli Yaratıkların Bakımı ve Kehanet de dahil, yeni okul kitaplarını almaktı.

Harry dükkânın vitrinine baktıgında sasırdı. Camın arkasında her zamanki altın kabartmalı, parke tası boyunda büyü kitapları yerine büyük bir demir kafes, içinde de yüz tane kadar Canavar Kitap: Canavarlar duruyordu. Hiddetle güres tutmus olan kitaplar bogusuyor, birbirlerini kapmaya çalısıyor, bu arada yırtılan sayfalar da dört bir yana saçılıyordu.

Harry cebinden kitap listesini çıkardı ve ilk kez listede neler olduguna baktı. Canavar Kitap: Canavarlar, Si-66

hirli Yaratıkların Bakımı için temel kitap olarak geçiyordu. Harry, Hagrid'in niye kitabın isine yarayacagını söyledigini simdi anlıyordu. Ðçi rahatladı; Hagrid yine korkunç bir hayvan edinip yardıma muhtaç mı kaldı acaba diye merak etmisti.

Flourish ve Blotts'a girerken, görevli aceleyle yanına geldi.

"Hogvvarts mı?" dedi hemen. "Yeni kitaplarını mı almaya geldin?"

"Evet," dedi Harry. "Gerekenkitaplar-"

Görevli, Harry'yi kenara itip, "Kaçıl oradan," dedi sabırsızca. Ellerine çok kalın eldivenler geçirdi, büyük, yumrulu bir baston kaptı ve Canavar Kitap'ların kafesine dogru ilerledi.

"Dur," dedi Harry çabucak. "Bende ondan var zaten."

"Var mı?" Adamın yüzünde muazzam bir rahatlama ifadesi belirmisti. "Sükürler olsun, zaten bu sabah bes kez ısırıldım -"

Birden vahsi bir yırtılma sesi havayı yardı; Canavar Kitaplardan ikisi bir üçüncüyü yakalamıs, orasından burasından çekistirip parçalıyordu.

"Kesin! Kesin!" diye bagırdı görevli, elindeki bastonu parmaklıkların arasından uzahp kitapları ayırarak. "Bir daha hayatta bu kitapları satmam! Burası tımarhaneye döndü! Oysa iki yüz tane Görünmez Kitap: Görünmezlik aldıgımızda, artık bundan kötüsü o^az diye düsünmüstüm - bir servete mal olmuslardı ve bir tanesini bile bulamamıstık... Ee, sana baska nasıl yardımcı olabilirim?"

67

T "Evet," dedi Harry, kitap listesine bakarak. "Cas-sandra Vablatsky'den Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'1 almam gerekiyor."

"Oo, Kehanet'e baslıyoruz, ha?" dedi adam. Eldivenlerini çıkarıp Harry'yi dükkânın arka tarafına götürdü. Orada fal bakmaya ayrılmıs bir köse vardı. Küçük bir masanın üstü öngörülemezi Öngörmek: Kendinizi Soklara Karsı Yalıtın ve Kırık Toplar: Fallar Melunlasınca gibi kitaplarla doluydu.

Küçük bir merdivene tırmanmıs olan görevli, "Buyur," diyerek kalın, kara kaplı bir kitap uzattı.

"Gelecegin Sis Perdesini Aralamak. Temel fal bakma yöntemleri için çok iyi bir rehber. El falı, kristal küreler, kus bagırsakları..."

Ama Harry dinlemiyordu. Gözü küçük bir masanın üstündeki bir vitrinde duran baska bir kitaba takılmıstı: ölüm Alametleri: Ecel Kapıya Dayandıgında Yapabilecekleriniz.

"Yerinde olsam onu okumazdım," dedi Harry'nin hangi kitaba baktıgını gören tezgâhtar nazikçe.

"Her tarafta ölüm alametleri görmeye baslarsın, insanı korkudan öldürmek için birebir."

Ama Harry'nin gözü hâlâ kitabın kapagındaydı; ayı büyüklügünde, gözleri parlayan siyah bir köpek vardı kapakta. Tuhaf bir sekilde tanıdık geliyordu...

Tezgâhtar Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'1 Harry'nin eline tutusturdu.

"Baska bir sey var mı?"

"Evet," dedi Harry, gözlerini köpeginkilerden ayı-

68

np saskın bir halde kitap listesine bakarak. "Seyy - Orta Sınıflar için Biçim Degistirme ve Üçüncü Page 21

Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı almam gerekiyor."

Harry on dakika sonra koltuk altında yeni kitaplarıyla Flourish ve Blotts'tan çıktı ve nereye gittiginin pek farkında olmadan, yürürken birkaç kisiye çarparak Çatlak Kazan'm yolunu tuttu.

Merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kitaplarını yatagın üstüne bıraktı. Biri temizlige gelmisti; pencereler açıktı ve içeri günes ısıgı giriyordu. Harry arka taraftaki gözden uzak Muggle caddesinden otobüslerin geçtigini duyabiliyordu, asagıda Diagon Yolu'nda gezen görünmez kalabalıgın sesini de. Lavabonun üstündeki aynada kendini gördü.

"Bu bir ölüm alameti olamaz," dedi yansımasına, boyun egmez bir tavırla. "Magnolia Crescent'ta o seyi gördügümde panik içindeydim. Büyük ihtimalle sadece bir sokak köpegiydi..."

Elini istemsizce kaldırıp saçını düzlestirmeye çalıstı.

"O konuda kazanamayacagın bir mücadeleye giriyorsun, güzelim," dedi aynası muzip bir sesle.

Günler geçtikçe, Harry her gittigi yerde Ron'un ve Hermione'nin izine rastlamak için etrafına bakınır oldu. Okulun açılması yaklastıgından, artık Diagon Yolu'na bir sürü Hogwarts ögrencisi gelmeye baslamıstı. Harry,

69

Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde, Gryffindor'dan arkadasları Seamus Finnigan ve Df.an Thomas'la karsılasmıstı. Onlar da Atesoku'ndan gözlerini alamıyorlardı. Aynca Flourish ve Blotts'un önvnde toparlak suratlı, unutkan bir çocuk olan Neville Longbottom'a da rastladı. Harry durup onunla sohbet etmedi; görünüse bakılırsa Neville kitap listesini kaybetnusfi ve çok sert biri gibi görünen ninesi onu haslıyordu H ırry, Sihir Bakan-hgı'ndan kaçarken Neville'mis gibi yaptıgını

ninenin hiç ögrenmemesini umdu.

Tatilin son günü uyandıgında, Ron ve Hermi-one'yle hiç olmadı ertesi gün Hog\ 'Arts Ekspresi'nde bulusacagını düsünüyordu. Kalktı, g \nndi, Atesoku'na son bir kez bakmaya gitti. Tam nerede ögle yemegi yiyecegini düsünürken, biri ona seslendi. Harry dönüp baktı.

"Harry! HARRY!"

Đste ikisi de oradaydılar. Florean Fortescue'nun Dondurma Dükkânı'nın önünde oturuyorlardı. Ron çok çilli, Hermione'yse çok bronz görünüyordu, ikisi de ona çılgınca el sallıyorlardı.

"Nihayet!" dedi Ron, Harry otururken ona sırıtarak. "Çatlak Kazan'a ugradık, ama çıktıgını söylediler. Biz de önce Flourish ve Blotts'a gittik, sonra Madam Malkin'e, sonra -"

"Bütün okul malzemelerimi geçen hafta aldım," diye açıkladı Harry. "Hem siz benim Çatlak Kaan'da kaldıgımı nereden biliyorsunuz?"

"Babam," dedi Ron kısaca.

Sihir Bakanlıgı'nda çalısan Mr Weasley elbette Mar-ge Hala'nın basına gelenlerin öyküsünü duymus olmalıydı.

"Halanı gerçekten de sisirdin mi, Harry?" dedi Her-mione, çok ciddi bir sesle.

"Öyle yapmak istememistim/' dedi Harry. Ron bir kahkaha patlatmıstı. "Sadece - kontrolümü kaybettim."

"Komik degil, Ron/' dedi Hermione sert bir sekilde. "Cidden, Harry nasıl atılmadı sasıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Harry. "Bırak atılmayı, tutuklanacagım sandım." Ron'a baktı. "Baban Fudge'ın beni niye bıraktıgını bilmiyor, degil mi?"

Ron omuz silkip, "Sensin diyedir herhalde, degil mi?" dedi. Hâlâ kıkırdıyordu. "Ünlü Harry Potter falan. Ben öyle halamı teyzemi sisirmeye kalksam, Bakanlık

bana ne yapar, düsünmek bile istemiyorum. Gerçi önce topragı kazıp çıkarmanız gerekirdi, çünkü annem öldürürdü beni. Neyse, bu aksam bunu babama kendin sorabilirsin. Bu gece biz de Çatlak Kazan'da kalıyoruz! Böylece yarın King's Cross'a bizimle gelebilirsin! Hermione de orada kalıyor!"

Hermione gözleri gülerek evet anlamında basını salladı. "Annemle babam bu sabah bütün Hogwarts esyalarımla birlikte beni buraya bıraktı."

"Harika!" dedi Harry neseyle. "Ee, bütün yeni kitaplarınızı, öteberinizi aldınız mı?"

"Suna bak," dedi Ron, uzun ince bir kutu çıkarıp açarak. "Yepyeni bir asa. Otuz bes santim, sögüt, bir tane tekboynuzlu at kuyrugu tüyü var. Bütün kitapları-71

mızı da aldık" - iskemlesinin altındaki büyük bir çantayı isaret etti. "Su Canavar Küap'lara ne diyorsun? Ðki tane istedigimizi söyledigimizde tezgâhtar az daha aglayacaktı."

Harry, Hermione'nin yanındaki iskemlenin üstünde duran bir degil üç tane tıka basa dolu çantayı isaret ederek, "Onlar ne, Hermione?" diye sordu.

"Eh, ben sizden daha çok yeni derse kaydoldum, öyle degil mi?" dedi Hermione. "Onlar ders kitaplarım: Aritmansi, Sihirli Yaratıkların Bakımı, Kehanet, Eski Tılsımlar, Muggle Arastırmaları -"

"Niye Muggle Arastırmaları alıyorsun ki?" dedi Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirerek. "Sen Mugg-le'lardan dogmasın! Annenle baban Muggle! Mugg-le'larla ilgili bilinecek her seyi biliyorsun zaten!"

"Ama onları büyücülerin bakıs açısından görmek muhtesem olacak," dedi Hermione ciddi ciddi.

"Bu yıl hiç yemek yemeyi ya da uyumayı düsünüyor jnusun, Hermione?" diye sordu Harry. Ron kıs kıs güldü. Ama Hermione onlara aldırıs etmedi.

"Hâlâ'im Galleon'um var," dedi çantasını kontrol ederek. "Dogum günüm eylülde, annemle babam kendime simdiden bir hediye alayım diye bana biraz para verdiler."

"Seyle iyi bir kitaba ne dersin?" dedi Ron masum bir ede yla.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Hermione istifini bozmadan. "Aslında bir baykus istiyorum. Harry'nin Hed-wig'i var, seninse Errol'ın -"

72

"Yok," dedi Ron. "Errol bir aile baykusu. Benim sadece Scabbers'ım var." Cebinden faresini çıkardı.

"Ve ona bir baktırtmak istiyorum/' diye ekledi, Scabbers'ı masanın üstüne koyarak. "Sanırım Mısır ona pek uymadı."

Scabbers normalde oldugundan çok daha zayıf görünüyordu, üstelik bıyıklarında da belirgin bir sarkma vardı.

Artık Diagon Yolu'nu çok iyi bilen Harry, 'Tam surada bir sihirli-hayvan dükkânı var," dedi. "Sen Scabbers için bir sey verebilirler mi bakarsın, Hermione de baykusunu alır."

Dondurmalarını ödediler ve karsıya geçip Sihirli Hayvanevi'ne gittiler.

Đçeride ayakta duracak pek yer yoktu. Kafeslerden bir santim bile duvar görünmüyordu. Đçerisi çok kokuyordu, çok da gürültülüydü, çünkü kafeslerin içindekiler ya cikliyor, ya viyaklıyor, ya vıdı vıdı ediyor, ya da tıslıyordu. Kasadaki cadı çift-uçlu su kelerlerinin bakımı hakkında bir büyücüye tavsiyelerde bulunuyordu. Harry, Ron ve Hermione kafesleri inceleyerek beklediler.

Đki kocaman, mor kara kurbagası oturmus, ıslak yutma sesleri çıkarıyor, ölü kurt sinekleriyle kendilerine bir ziyafet çekiyorlardı. Mücevherlerle bezeli dev bir tosbaga pencerenin kenarında ısıl ısıl parlıyordu. Zehirli turuncu salyangozlar cam kaplarının kenarından agır agır süzülüyorlardı.

Sisman, beyaz bir tavsansa pat diye ipek bir silindir sapkaya dönüsüyor, sonra pat diye 73

normale dönüyordu. Her renkten kedi, bir kafes dolusu gürültücü kuzgun, bir sepet dolusu yüksek sesle vınlayan komik, kaymak rengi yün topagı vardı. Bir tezgâhın üstünde de, uzun tüysüz kuyruklarını kullanarak bir tür ip atlama oyunu

oynayan parlak siyah farelerle dolu bir kafes duruyordu.

Çift-uçlu su kelercisi büyücü dükkândan çıkınca, Ron tezgâha yaklastı.

"Benim farem," dedi cadıya. "Mısır7dan döndügümüzden beri biraz solgun."

"Tezgâha yatır," dedi cadı, cebinden agır, siyah bir gözlük çıkararak.

Ron iç cebinden Scabbers'ı çıkarıp diger farelerin bulundugu kafesin yanma koydu. Fareler ip atlama numaralarını bırakıp daha iyi görebilmek için tele yaklastılar.

Ron'un her seyi gibi fare Scabbers da elden düsmeydi (daha önce agabeyi Percy'ye aitti) ve biraz hırpalanmıs haldeydi. Kafesteki farelerin yanında iyiden iyiye efkârlı görünüyordu.

"Hm," dedi cadı, Scabbers'ı kaldırarak. "Bu fare kaç yasında?"

"Bilmiyorum," dedi Ron. "Bayagı yaslı. Eskiden agabeyimindi."

"Ne tür güçleri var?" dedi cadı, Scabbers'ı yakından inceleyerek.

"Ee -" dedi Ron. Đsin aslı, Scabbers en ufak bir güç kırıntısı bile göstermemisti hiç. Cadının gözleri Scab-bers'ın lime lime olmus sol kulagından bir parmagı eksik ön patisine kaydı. Yüksek sesle cık-cık'ladı.

"Bu farenin imam gevremis."

"Percy onu bana verdiginde böyleydi zaten," dedi Ron, kendini savunurcasına.

"Böyle sıradan, normal bir bahçe faresinin üç yıldan falan çok yasaması beklenemez," dedi cadı.

"Daha zor yıpranan bir sey arıyorsan, bunlardan biri hosuna gider belki..."

Hemen yine ip atlamaya baslayan siyah fareleri isaret etti. "Gösterisçiler," diye mırıldandı Ron.

"Eger yenisini istemiyorsan, bu Fare Tonigi'ni deneyebilirsin," dedi cadı, tezgâh altından küçük bir kırmızı sise çıkararak.

"Tamam," dedi Ron. "Ne kadar - AH!"

Ron'un kafası öne düstü. En üst kafesten kocaman, turuncu bir sey atlayıp kafasına inmis ve deli gibi tükürük saçarak Scabbers'ın üstüne dogru fırlamıstı.

"HAYIR, CROOKSHANKS, HAYIR!" diye bagırdı cadı. Ama Scabbers ellerinin arasından sabun gibi kayıp yüzükoyun yere yapıstı, sonra da kapı istikametinde sıvıstı.

"Scabbers!" diye bagırdı Ron, onun pesinden dükkândan dısarı fırlayarak. Harry de Ron'u izledi.

Scabbers'ı bulmaları neredeyse on dakika sürdü. Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nin önündeki bir kâgıt sepetine sıgınmıstı. Ron tir tir titreyen fareyi cebine koydu ve basına masaj yaparak dogruldu.

"O da neydi öyle?"

"Ya çok büyük bir kediydi, ya da küçük bir kaplan," dedi Harry.

"Hermione nerede?"

"Herhalde baykusunu alıyordur."

Kalabalık caddede Sihirli Hayvanevi'ne dogru ilerlediler. Oraya vardıklarında Hermione dükkândan çıktı, ama bir baykusla degil. Kollarını kocaman sarman kediye sıkı sıkı sarmıstı.

"O canavan satın mı aidini" dedi Ron, saskınlıktan bir karıs açık agzıyla.

"Nefis, degil mi?" dedi Hermione. Heyecandan yüzünü al basmıstı.

Bu, görüse göre degisir, diye düsündü Harry. Kedinin turuncu tüyleri kalın ve kabarıktı, ama biraz çarpık bacaklı oldugu kesindi. Suratıysa somurtkan ve garip bir sekilde ezik görünüyordu, sanki duvara toslamıs gibiydi. Ancak simdi

Scabbers ortalıkta olmadığından, kedi Hermione'nin kollarında, halinden memnun, mı-rıldıyordu.

"Hermione, o sey az daha kafa derimi yüzüyordu!" dedi Ron.

"Ama isteyerek yapmadı, degil mi, Crookshanks?"

"Peki ya Scabbers?" dedi Ron, gögüs cebindeki siskinligi göstererek. "Dinlenmeye ve gevsemeye ihtiyacı var! O sey ortadayken nasıl olacak bu?"

"Aklıma geldi de, Fare Tonigi'ni unuttun," dedi Hermione, küçük kırmızı siseyi Ron'un eline samar atar gibi bırakarak. "Endiselenmeyi de bırak, Crookshanks benim yatakhanemde'y atacak, Scabbers ise seninkinde. Ne var bunda? Zavallı Crookshanks, cadının söyledigine göre asırlardır oradaymıs: Kimse onu istememis."

"Neden acaba!" dedi Ron alaylı alaylı. Çatlak Kazan'in yolunu tuttular.

Oraya vardıklarında Mr Weasley barda oturmus, Gelecek Postesz'm okuyordu.

"Harry!" dedi basını kaldırıp gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Ðyiyim, sag olun," dedi Harry, üçü esyalarıyla birlikte Mr Weasley'ye katılırlarken.

Mr VVeasley gazetesini bıraktı. Harry artık kendisine tanıdık gelen Sirrus Black fotografının gazeteden ona baktıgını gördü.

"Onu hâlâ yakalayamadılar öyleyse." dedi.

"Hayır," dedi Mr Weasley. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Bakanlık'ta hepimizi gündelik islerimizden çekip onu arama çalısmasına yönlendirdiler, ama simdiye kadar sansımız yaver gitmedi."

"Onu yakalasak ödül alır mıydık?" diye sordu Ron. "Biraz daha para bulsak iyi olurdu -"

"Saçmalama, Ron," dedi Mr Weasley. Ðkinci bakısta, çok gergin görünüyordu.

"Black on üç yasında bir çocuga yakalanmaz. Onu Azkaban muhafızları yakalayacak, suraya yazıyorum."

Page 24

O anda Mrs VVeasley bara girdi. Elleri alısveris tor-balanyla doluydu. Arkasından da Hogwarts'ta besinci senelerine baslayacak olan ikizler Fred ve George, yeni Ögrenci Bası seçilmis olan Percy ile VVeasley'lerin en küçük çocugu ve tek kızı olan Ginny içeri girdi.

Bastan beri Harry'ye zaafı olan Ginny, onu gördügünde her zamankinden de çok utanmıs gibiydi, belki

77

de Harry geçen y ü Hogwarts'ta onun hayatını kurtardıgı için. Kıpkırmızı kesilerek, Harry'nin gözlerine bakmadan "merhaba" diye mırıldandı. Percy ise sanki Harry ile tanısmamıslar gibi resmi bir sekilde elini uzattı. "Harry. Seni görmek ne güzel."

"Merhaba, Percy," dedi Harry. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Umarım iyisindir," dedi Percy sisinerek. Harry'nin elini sıkmayı da bırakmamıstı. Bu, belediye baskanına takdim edilmek gibi bir seydi.

"Çok iyiyim, sag ol -"

"Harry!" dedi Fred, Percy'yi dirsegiyle önünden çekip abartılı bir sekilde egilerek. "Seni görmek muhtesem, azizim -"

"Harika," dedi George, Fred'i itip Harry'nin elini kaparak. "Kesinlikle fiyakalı."

Percy'nin alnı kırıstı.

"Haydi, yeter," dedi Mrs VVeasley.

"Anne!" dedi Fred, sanki onu yeni görmüs gibi. Annesinin de elini yakaladı. "Seni görmek ne fevkalade -"

"Yeter dedim," dedi Mrs VVeasley, elindekileri bos bir sandalyeye bırakarak.

"Merhaba, Hany7çigim. Herhalde müjdemizi duymussundur." Percy'nin gögsündeki yepyeni gümüs rozeti gösterdi. "Ailedeki ikinci Ögrenci Bası!" dedi, gögsü kabararak.

"Ve sonuncu," dedi Fred, usulca.

"Ona ne süphe," dedi Mrs VVeasley, birden kaslarını çatarak, "ikinizi Sınıf Baskanı yapmadıklarının farkındayım."

"Niye Sınıf Baskanı olmak isteyelim ki?" dedi Geor-ge. Bu fikir ona tiksinti vermis gibiydi. "Hayatın ne zevki kalır o zaman?"

Ginny kikirdedi.

"Kız kardesinize daha iyi örnek olmalısınız!" diye çıkıstı Mrs Weasley.

"Ginny'nin örnek alacak baska agabeyleri var, anne," dedi Percy magrur bir edayla. "Ben gidip yemek için üstümü degistireyim..."

Percy gidince George derin bir oh çekti.

"Onu bir piramide kapatmaya çalıstık," dedi Harry'ye. "Ama annem bizi gördü."

O geceki yemek çok keyifli geçti. Hana Tom salondaki üç masayı birlestirdi ve yedi VVeasley, Harry ve Hermione bes leziz yemegi afiyetle yediler.

Enfes çikolatalı pudinglerine sıra gelince, "Yarın King's Cross'a nasıl gidiyoruz, baba?" diye sordu Fred.

"Baka^hk iki araba gönderiyor," dedi Mr VVeasley.

Herkes basım çevirip ona baktı.

"Niye?" diye sordu Percy merakla.

"Senin sayende, Perce," dedi George ciddi bir ses tonuyla. "Kaportalarının üzerinde küçük bayraklar da olacak, onlann üstünde de ÖB yazacak -"

"- Öküz Baslı anlamına," dedi Fred.

Percy ve Mrs VVeasley dısında herkesin gülmekten burnundan puding fıskırdı.

79

Percy vakur bir sesle, "Bakanlık niye araba gönderiyor, baba?" diye sordu yine.

"Sey, bizim artık bir arabamız olmadıgından," dedi Mr Weasley, "ve ben orada çalıstıgımdan, bana bir iyilikte bulunuyorlar..."

Sesi rahattı, arna Harry onun kulaklarının kızardıgını fark etti. Tıpkı baskı altında oldugu zamanlarda Kon'un kulaklarının kızarması gibi.

Page 25

"Ðyi de ediyorlar," dedi Mrs VVeasley hemen. "Ne kadar bagajımız var farkında mısınız? Muggle Metro-su'nda çok güzel bir tablo çizerdiniz... Hepiniz esyalarınızı topladınız, degil mi?"

"Ron yeni esyalarının hepsini sandıgına koymadı daha," dedi Percy, ıstıraplı bir sesle. "Onları benim yatagıma yıgdı."

Mrs Weasley masanın öbür ucundan seslendi: "Gidip bütün esyalarını toplasan iyi olur, Ron.

SabaMeyin pek vaktimiz olmayacak." Ron, kaslarını çatarak Percy'ye baktı.

Yemekten sonra herkesin karnı doymus ve uykusu gelmisti. Esyalarını kontrol etmek için birer birer odalarına çıktılar. Ron ve Percy, Harry'nin yanındaki odadaydılar. Harry sandıgını yeni kapatıp kilitlemisti ki, duvarın öbür tarafından kızgın sesler duydu ve neler olduguna bakmaya gitti.

On iki numaranın kapısı aralıktı ve Percy bas bas bagırıyordu.

"Burada, komodinin üstündeydi, cilalamak için çıkarmıstım -"

80

Ron da bagırarak, "Ona dokunmadım bile, tamam mı?" diye karsılık verdi.

"Ne oldu?" dedi Harry.

"Ögrenci Bası rozetim gitmis," dedi Percy, hızla Harry'ye dönerek.

"Scabbers'ın Fare Tonigi de," dedi Ron, sandıgını bosaltıp aranarak. "Sanırım barda unuttum -"

"Rozetimi bulana kadar hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bagırdı Percy.

Harry, Ron'a, "Scabbers'ın tonigini ben alırım, esyalarımı topladım nasılsa," dedi ve asagı indi.

Bara giden geçidin yarısına gelmisti ki, salondan iki kızgın ses daha geldi kulagına. Seslerin Mr ve Mrs We-asley'ye ait oldugunu hemen anladı. Tereddüt etti, onları kavga ederken duydugunu bilsinler istemiyordu. Ama kendi adını da duyunca durdu ve salonun kapısına yaklastı.

"... ona söylememenin hiç anlamı yok," diyordu Mr VVeasley hararetle. "Bunu bilmek Harry'nin hakkı. Fud-ge'a anlatmaya çalıstım, ama o Harry'ye çocuk gibi muamele etmekte ısrarlı. O on üç yasında ve -"

"Arthur, gerçegi söylersen ödü kopar!" dedi Mrs VVeasley tiz bir sesle. "Okula bunu kafasına takmıs olarak mı yollamak istiyorsun onu? Tanrı askına, bilmedigi için mutlu o!"

"Niyetim onu perisan etmek degil, tetikte olmasını saglamak," diye kendini savundu Mr VVeasley.

"Harry ile Ron'un nasıl oldugunu biliyorsun, akıllarına eseni yapıyorlar - simdiye dek iki kez Yasak Orman'a düstü-81

ler! Ama Harry bu yıl öyle bir sey yapmamalı! Evden kaçtıgı gece basına neler gelebilirdi diye bir düsünüyorum d".! Hızır Otobüs onu almasaydı, her iddiasına varım ki Bakanlık bulmadan ölmüs olurdu."

"Ama ölmedi, gayet iyi, o zaman ne anlamı var -"

"Molly, Sirius Black'in deli oldugunu söylüyorlar. Belki öyledir, ama Azkaban'dan kaçabilecek kadar akıl-lıymıs demek, hem de böyle bir sey imkânsız sayıldıgı halde. Üç hafta oldu, kimse izine rastlamadı. Fudge'm Gelecek Postasz'na söyleyip durdugu seyler umurumda degil, Black'i yakalamamız, kendi kendine büyü yapan asalar üretmemiz kadar uzak bir

ihtimal gibi görünüyor.

Kesin olan tek sey, Black'in neyin pesinde oldugu -"

"Ama Harry, Hogwarts'ta tamamen güvende olacak." .

"Azkaban'ın da tamamen güvenli bir yer oldugunu düsünüyorduk. Black, Azkaban'dan kaçabildiyse, Hog-warts'a da girebilir."

"Ama kimse Black'in Harry'nin pesinde oldugunda •> emin degil -"

Tahtadan tok bir ses çıktı. Harry, Mr VVeasley'nin yumrugunu masaya vurduguna emindi.

"Molly, sana kaç kere söylemem gerekiyor? Basına anlatmadılar, çünkü Fudge bunun gizli kalmasını istiyordu. Ama Black'in kaçtıgı gece, Fudge, Azkaban'a gitti. Muhafızlar Fudge'a Black'in bir süredir uykusunda konustugunu söylemisler. Hep aynı seyi söylüyormus: "O, Hogwarts'ta... o, Hogvvarts'ta." Black çıldırmıs, Molly, Harry'nin ölmesini istiyor. Bana sorarsan 82

Harry'yi öldürmenin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i yeniden güçlü kılacagını sanıyor. Harry'nin Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen'i durdurdugu gece Black her seyini yitirdi, Azkaban'da da bunu saplantı haline getirebilecegi on iki yıl geçirdi..."

Bir sessizlik oldu. Gerisini de duymak için yanıp tutusan Harry, kapıya iyice yanastı.

"Arthur, tabii ki neyin dogru olduguna inanıyorsan onu yapmalısın. Ama Albus Dumbledore'u unutuyorsun. Dumbledore Müdür oldugu sürece kimsenin Harry'ye Hogwarts'ta zarar verebilecegini sanmıyorum. Herhalde onun da bütün bunlardan haberi vardır."

"Tabii ki haberi var. Ona Azkaban muhafızlarının okul arazisinde mevzilenmesinin bir mahzuru olup olmadıgını sorduk. Hosuna gitmedi, ama kabul etti."

"Hosuna gitmedi mi? Black'i yakalayacaklarsa niye hosuna gitmesin ki?"

"Dumbledore, Azkaban muhafızlarından pek hoslanmıyor," dedi Mr VVeasley sıkıntıyla. "Aslına bakarsan, ben de... ama Black gibi bir büyücüyle ugrasıyorsan, normalde uzak durmak isteyecegin kisilerle güç birligi yapman gerekir bazen."

"Eger Harry'yi kurtanrlarsa -"

"- o zaman bundan sonra onlar hakkında tek bir kötü söz bile söylemem," dedi Mr VVeasley bitkin bir sesle. "Geç oldu, Molly, yukarı çıksak iyi olur..."

Harry iskemlelerin gıcırtısını duydu. Elinden geldigince sessiz bir sekilde, bara giden geçitten indi ve göz-83

den kayboldu. Salonun kapısı açıldı. Birkaç saniye sonra kulagına gelen seslerden, Mr ve Mrs Weasley/nin merdivenleri çıktıgını anladı.

Fare Tonigi sisesi yemekte oturdukları masanın altında duruyordu. Harry, Mr ve Mrs VVeasley'nin odalarının kapısının kapandıgını isitene kadar bekledi, sonra elinde siseyle yukarı çıktı.

Fred ve George gölgelerin içinde egilmis, Perc/nin rozetini bulmak için Ron'la birlikte kald;gı odanın altını üstüne getirmesini dinleyerek kahkahadan kınlıyorlardı.

Fred, "Rozeti biz aldık," diye fnıdadı Harry'ye. "Biraz gelistiriyoruz."

Simdi rozetin üstünde ögrenci Koa wsı yazıyordu.

Harry kendini zorlayarak güldü, gidip Ron'a Fare Tonigi'ni verdi ve kendini odasına kapayıp yatagına uzandı.

Demek Sirrus Black onun pesindeydi. Bu her seyi açıklıyordu. Fudge ona yumusak davranmıstı, çünkü onu sag salim görünce çok rahatlamıstı. Harry'ye Di-agon Yolu'nda kalma sözü verdirmisti, çünkü oradaki çok sayıda büyücü onu gözaltında tutabilirlerdi. Yann onlan istasyona götürmesi için iki Bakanlık arabası göndermedeki amacı da, VVeasley'lerin trende Harry'ye göz kulak olmalarıydı.

Harry yan odadan gelip duvarda eriyen bagırısları dinleyerek yatagında yatıp, niye daha fazla korkmadıgını merak etti. Sinüs Black tek bir lanetle on üç kisiyi

öldürmüstü; Mr ve Mrs VVeasley, Harry gerçegi bilirse

84

panige kapılır diye düsünüyordu besbelli. Ama Harry Mrs VVeasley'yle tamamen aynı fikirdeydi: Dünyanın en güvenli yeri, Dumbledore'un oldugu yerdi. Herkes sürekli Dumbledore'un hayatta Lord Voldemort'un korktugu tek insan oldugunu söylemiyor muydu? Herhalde Voldemort'un sag kolu olan Black de ondan aynı derecede korkardı.

Bir de su herkesin sözünü ettigi Azkaban muhafızları vardı. Çogu kisinin korkudan kendini kaybetmesine sebep oluyor gibiydiler. Eger onlar okulda mevzile-niyorsa, Black'in içeri girme sansı çok küçük görünüyordu.

Hayır, bütün bunların içinde Harr/nin canını en çok sıkan sey, artık Hogsmeade'e gitme sansının sıfıra yakın olmasıydı. Kimse Black yakalanana kadar Harr/nin satonun güvenli ortamından ayrılmasını istemeyecekti; hatta, tehlike geçene kadar, attıgı her adımın dikkatle izlenecegini düsünüyordu.

Karanlık tavana kaslarını çatarak baktı. Kendi basının çaresine bakamaz mı sanıyorlardı? Lord Volde-mort'dan üç kere kurtulmustu, hepten ise yaramaz biri degildi...

Durup dururken, MagnoLa Crescent'ta gölgelerin içinde gördügü yaratıgın resmi gözünün önüne geldi. Ecel kapıya dayandıgında yapabilecekleriniz...

"öldürülmeyecegim" dedi Harry yüksek sesle.

"Hah söyle, güzelim," dedi aynası uykulu bir sesle.

85

Page 27

BESÐNCÐ BÖLÜM

Ruh Emici

Ertesi sabah Tom, her zamanki dissiz sıntısıyla ve elinde bir fincan kahveyle Harry'yi uyandırdı.

Harry giyindi ve tam canı sıkkın bir Hedwig'i kafesine dönmeye ikna ediyordu ki, Ron gürültüyle odaya girdi, kafasından sweatshirt'ünü geçiriyor ve sinirlenmis görünüyordu.

"Trene ne kadar erken binersek, o kadar iyi," dedi. "Hiç degilse Hogwarts'ta Percy'den uzak kalırım. Simdi de beni Penelope Clearvvater'ın fotografına çay damlatmakla suçluyor. Biliyorsun,"

Ron yüzünü burusturdu, "kız arkadası. Yüzünü çerçevenin altına sakladı, çünkü burnunda koca bir leke olmus..."

Harry, "Sana bir sey söyleyecegim," diye söze basladı, ama bu sefer de, Percy'yi yeniden kızdırdıgı için Ron'u tebrik etmek amacıyla ugrayan Fred'le George yüzünden lafı yarım kaldı.

Kahvaltıya indiler. Mr Weasley, kt.slan çatık, Gelecek Postası'nın birinci sayfasını okuyordu, Mrs Weasley ise Hermione ile Ginny'ye genç kızken yaptıgı bir Ask Ðksiri'ni anlatıyordu. Üçü de kıkırdayıp duruyordu.

Masaya otururlarken Ron, Harry'ye, "Ne diyordun sen?" diye sordu.

"Sonra konusuruz," diye mırıldandı Harry, tam o sırada Percy fırtına gibi içeri dalmıstı.

Harry handan ayrılma kargasası içinde Ron'la da, Hermione'yle de konusma fırsatı bulamadı.

Çatlak Ka-zan'ın dar merdiveninden sandıklarını güçbela asagı indirip kapının yakınına yıgmakla mesguldüler, üstlerine de tepesinde Hedwig ve Hermes'in (Perc/nin cüce baykusu) tünedigi kafesleri koydular. Sandık yıgınının yanında, gürültüyle tükürük saçan küçük bir hasır sepet vardı.

Hermione hasırların arasından, "Tamam, Crooks-hanks," diye sakıdı. "Trende seni çıkaracagım."

"Hayır, çıkarmayacaksın," diye cevabı yapıstırdı Ron. "Zavallı Scabbers ne olacak bakalım?"

Gögsüne isaret etti, oradaki büyük yumrudan anlasıldıgı kadarıyla Scabbers cebinde büzülmüstü.

Dısarıda Bakanlık arabalarını bekleyen Mr Weasley, basını içeri uzattı.

"Geldiler," dedi. "Haydi, Harry."

Mr VVeasley, Harry'yi önüne katıp eski moda iki koyu yesil arabadan ilkine dogru götürdü. Her iki arabayı da, zümrüt yesili takım elbise giymis, sinsi görür.dslü iki büyücü sürüyordu.

Mr VVeasley, kalabalık sokakta asagı yukarı bakarak, "Bin bakalım, Harry," der11.

Harry arabanın arkasına oturdu, çok geçmeden yanına Hermione, Ron ve son olarak da Percy geldi. Ron bundan hiç hoslanmadı.

87

King's Cross yolculugu, Harry'nin Hızır Otobüs'teki yolculuguyla karsılastırılınca fevkalade olaysız sayılırdı. Sihir Bakanlıgı arabaları neredeyse sıradan görü-nüyorl irdi, ama Harry onların, Vernon Eniste'nin yeni sirket arabasının kesinlikle geçemeyecegi bosluklardan fiiyrılabildiklerini fark etti.

King's Cross'a yirmi dakika erken vardılar. Bakanlık sürücüleri onlara bagaj arabaları buldu, sandıklarını çıkardı. Sonra da sapkalarına dokunarak Mr VVeasley'ye selam verdiler ve arabalarına binip gittiler. Nasıl olduysa, trafik ısıklarının önündeki yerinden kıpırdamayan araba kuyrugunun basına geçivermeyi de becerdiler.

Mr VVeasley istasyona kadar Harr/nin burnunun dibinden ayrılmadı.

Çevrelerine bakarak, "Peki öyleyse," dedi, "madem bu kadar kalabalıgız, ikiser ikiser geçelim.

Önce Harry ile ben gidiyoruz."

Mr Weasley dokuz ve onuncu peronlar arasındaki bölmeye dogru Harry'nin arabasını iterek yürüdü, henüz dokuzuncu perona varmıs olan 125 numaralı sehirlerarası trenle çok ilgilenmis gibi görünüyordu. Harry'ye anlamlı bir bakıs

atarak, kayıtsızca bölmeye yaslandı. Harry de onu taklit etti.

Bir an sonra katı metalin içinden yanlamasına Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçmislerdi. Baslarını kaldırınca, çocuklarını trene kadar getirmis cadılar ve büyücülerle dolu perona dumanlar saçan, kıpkırmızı lokomotifi, yani Hogwarts Ekspresi'ni gördüler.

Percy ve Ginny aniden Harry'nin ardında belirdi.

88

Soluk solugaydılar, belli ki bölmeyi kosarak geçmislerdi.

Page 28

"Ah, iste Penelope!" dedi Percy, saçını düzeltip yeniden pembeleserek. Uzun ve kıvırcık saçlı bir kıza dogru, kız parlak rozetini ille de görsün diye gögsünü çıkararak yürümeye basladı. Ginny ile Harry göz göze geldi, ikisi de güldüklerini gizlemek için sırtlarını döndüler.

Geri kalan VVeasley'ler ile Hermione de onlara katılınca, Harry ve Mr VVeasley öne düsüp, agzına kadar dolu kompartımanların yanından geçtiler, trenin sonuna, hayli bos görünen bir vagona kadar gittiler. Sandıkları yüklediler, Hedwig'le Crookshanks'i bagaj rafına koydular, sonra da Mr ve Mrs VVeasley'ye veda etmek için yeniden asagı indiler.

Mrs Weasley önce çocuklarının hepsini, sonra Her-mione'yi, nihayet de Harry'yi öptü. Harry, o kendisine fazladan bir kez sarılınca utandı, ama aslında pek de memnun oldu.

Mrs V,". asley dogrulurken, garip bir sekilde parlayan gözlerle, "Kendine dikkat edeceksin, degil mi, Harry?" dedi. Sonra kocaman el çantasını açtı ve, "Hepinize sandviç yaptım," diye ekledi. "Al bakalım, Ron... hayır, salamura et degil... Fred? Fred nerede? Al, canım..."

Mr VVeasley yavasça, "Harry," dedi, "bir dakika buraya gel."

Basıyla bir sütunu isaret etti, Harry de onu izleyerek sütunun arkasına gitti, digerlerini Mrs VVeasley'nin etrafına toplanmıs halde bıraktı.

89

Mr VVeasley, gergin bir sesle, "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir sey var," dedi.

"Tamam, Mr VVeasley, biliyorum," dedi Harry.

"Biliyor musun? Nasıl bilebilirsin?"

"Ben... sey... dün gece sizinle Mrs VVeasley'yi konusurken duydum. Đstemeden kulak misafiri oldum," diye ekledi Harry çabucak. "Kusura bakmayın -"

"Bu sekilde ögrenmeni tercih etmezdim," dedi Mr VVeasley, kaygılı görünüyordu.

"Hayır - dogru söylüyorum, mesele yok. Böylece siz Fudge'a verdiginiz sözü tutmus oldunuz, ben de neler oldugunu ögrendim."

"Harry, çok korkmus olmalısın -"

Harry içtenlikle, "Korkmadım," dedi. "Sahiden," diye ekledi, çünkü Mr VVeasley inanmamıs gibi bakıyordu. "Kahraman olmaya çalısmıyorum ama, yani cidden, Sirius Black, Voldemort'dan beter olamaz, degil mi?"

Mr VVeasley ismi duyunca irkildi, ama duymazlıktan geldi.

"Harry, i>en senin Fudge'ın düsündügünden daha saglam kumastan oldugunu biliyordum, korkmadıgına da elbette memnunum ama -"

Geri kalan çocukları önüne katmıs, trene götüren Mrs VVeasley, "Arthur!" diye seslendi. "Arlhur, ne yapıyorsun? Tren kalktı kalkacak!"

"Geliyor, Molly," •• dedi Mr VVeasley, ama sonra Hany^ye döndü ve daha alçak bir sesle, daha hızla konusmaya devam etti. "Dinle, bana söz vermeni istiyorum - "

90

"- iyi bir çocuk olup satoda kalacagım konusunda mı?" diye sordu Harry, kederle.

"Tam öyle sayılmaz." Harry, Mr VVeasley'yi tanıdıgından beri hiç bu kadar ciddi görmemisti.

"Harry, bana Black'i aramayacagın konusunda yemin et."

Harry bakakaldı. "Ne?"

Gürültülü bir düdük sesi duyuldu. Demiryolu görevlileri trenin yanında yürüyor, bütün kapılan çarparak kapatıyorlardı.

Mr VVeasley, daha da hızlı konusarak, "Bana söz ver, Harry," dedi, "ne olursa olsun -"

Harry saskınlıkla, "Beni öldürmek istedigini bildigim birini niye arayayım?"diye sordu.

"Yemin et, ne duyarsan duy -"

"Arthur, çabuk!" diye bagırdı Mrs VVeasley.

Tren duman salıyordu; hareket etmeye baslamıstı. Harry kompartımanın kapısına kostu, Ron kapıyı açıp o geçsin diye geriye çekildi. Pencereden sarktılar, tren bir köseyi dönüp onlar gözden kaybolana kadar Mr ve Mrs VVeasley'ye el salladılar.

Tren hızlanırken Harry, Ron ve Hermione'ye, "Sizinle özel olarak konusmam gerek," dedi.

"Git bakalım, Ginny," dedi Ron.

Ginny, gücenmis bir edayla, "Aman ne güzel," dedi ve azametle dısarı çıktı.

Page 29

Harry, Ron ve Hermione koridorda yürümeye basladılar. Bos bir kompartıman arıyorlardı, ama trenin en sonundaki dısında hepsi doluydu.

Bu kompartımanda sadece bir kisi vardı, pencere-

nin yanında mısıl mısıl uyuyan bir adam. Hany, Ron ve Hermione, esikte

kaldılar. Hogwarts Ekspresi genellikle ögrencilere mahsustu, yemek arabasını iten cadı hariç, bu trende daha önce hiç yetiskin görmemislerdi.

Yabancı son derece pejmürde, birçok yeri yamalı bir büyücü cüppesi giymisti. Hasta ve bitkin görünüyordu. Hayli genç olsa da, açık kestane rengi saçlan yer yer kırlasmıstı.

Pencereden en uzakta olan yerlere oturup kapıyı çekerek kapatırlarken, "Kim dersiniz?" dedi Ron fısıltıyla.

Hermione hemen, "Profesör R. J. Lupin," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

Hermione, adamın üstündeki bagaj rafını isaret ederek, "Bavulunda yazıyor," dedi. Bagajda özenle dügümlenmis bol miktarda sicimin bir arada tuttugu, küçük, hırpalanmıs bir bavul vardı. Bir kösesine yansı soyulmus harflerle "Profesör R. J. Lupin" adı yapıstırılmıstı.

Ron, profesörün solgun profiline bakıp kaslannı çatarak, "Ne dersi okutuyor acaba?" dedi.

"Orası belli," diye fısıldadı Hermione. "Bir tek bos ders var, degil mi? Karanlık Sanatlara Karsı Savunma."

Harry, Ron ve Hermione'nin daha önce iki tane Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocalan olmustu, ikisi de ancak birer yıl dayanabilmisti. Đsin tekinsiz olduguna iliskin söylentiler vardı.

"Eh, umanm üstesinden gelir," dedi Ron kuskuyla. "Sanki saglam bir nazar degse isi bitecekmis gibi bir ha-92

li var, degil mi? Neyse..." Harry'ye döndü, "sen bize ne anlatacaktın?"

Harry onlara Mr ve Mrs VVeasley'nin tartısmasını ve az önce Mr VVeasley'nin ona uyanda bulundugunu' anlattı. Sözlerini bitirdigi zaman Ron yıldırım çarpmıs gibi görünüyordu, Hermione ise ellerini agzına kapatmıstı. Sonunda onları indirip, "Sirius Black seni bulmak için mi kaçmıs?"

diye sordu. "Ah, Harry... çok, çok dikkatli olman gerek. Bela arama, Harry..."

Sinirlenen Harry, "Ben bela aramıyorum," dedi. "Bela genellikle beni buluyor."

Ron titreyerek, "Harry o kadar aptal mı ki, onu öldürmek isteyen bir kaçığın ardına düssün?" dedi.

Ðkisi de haberden Harry'nin beklediginden daha fazla etkilenmislerdi. Ron da, Hermione de Black'ten onun korktugundan daha fazla korkuyordu.

Ron sıkıntıyla, "Azkaban'dan nasıl çıktıgım kimse bilmiyor," dedi. "Daha önce kimse bunu basaramamıstı. Üstelik de en yüksek güvenlik önlemleriyle korunan bir tutsaktı."

Hermione içtenlikle, "Ama onu yakalarlar, degil mi?" diye sordu. "Yani bütün Muggle'lar da onu arıyor..."

Ron birden, "O ses de ne?" dedi.

Bir yerlerden hafif, teneke gibi bir düdük sesi duyuluyordu. Kompartımanı gözleriyle taradılar.

"Senin sandıgından geliyor, Harry," dedi Ron, ayaga kalkıp bagaj rafına uzandı. Biraz sonra Cep Sinsios-kopu'nu Harry'nin cüppelerinin arasından çekip almıs-

ti. Alet Ron'un avucunda hızla dönüyor ve pırıl pırıl ısık saçıyordu.

Hermione daha iyi görmek için ayaga kalktı, ilgiyle, "O bir Sinsioskop mu?" dedi.

"Evet... Ha, bak, çok ucuz," dedi Ron. "Onu Harry'ye yollamak için Errol'ın bacagına baglarken çıldırdı sanki."

Hermione kurnazca, "O sırada güvenilmez bir sey yapıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır! Sey... Errol'ı kullanmamam gerekiyordu. Biliyorsun, uzun yolculukları kaldıracak halde sayılmaz... Ðyi ama, Harry'ye hediyesini baska nasıl yollayacaktım?"

Sinsioskop tiz ıslıklar çalarken, Harry, "Yeniden sandıga koy," diye akıl verdi. "Yoksa onu uyandıracak."

Basıyla Profesör Lupin'i isaret etti. Ron, Sinsios-kop'u Vernon Eniste'nin pek korkunç bir çift Page 30

çorabının içine sakladı, böylece sesini de kesmis oldu. Sonra da sandık kapagını üzerine kapadı.

Yerine oturarak, "Hogsmeade'de kontrol ettirebiliriz," dedi. "Dervish ve Banges'de böyle seyler satıyorlar, sihirli aletler falan, Fred'le George söylemisti."

Hermione merakla, "Hogsmeade hakkında fazladan bir seyler biliyor musun?" diye sordu.

"Ðngiltere'deki tek Muggle'sız yerlesim alanı oldugunu okumustum -"

"Evet, öyle sanırım," dedi Ron düsünmeden. "Ama gitmek istememin nedeni o degil. Ben sadece Balyum-ruk'a girmek istiyorum!"

94

"O da ne?" diye sordu Hermione.

Ron'un yüzüne hülyalı bir ifade geldi. "Orası, her seyin bulundugu bir sekerci dükkânı... Biber Seytan-cık'lar -agzından duman çıkarmana yol açıyorlar- ve çilek dondurması ile top top kremadan yapılmıs kocaman sisman Sokotop'lar. Sınıfta emerken, az sonra ne yazacagını düsünüyormus gibi görünmeni saglayan gerçekten kusursuz seker tüy kalemler -"

Hermione azimle ısrar etti. "Ama Hogsmeade çok ilginç bir yer, degil mi? Tarihi Büyücülük Mekânları"nda, hanın 1612 cinaice ayaklanmasının karargâhı oldugu yazılı, Bagıran Baraka da ingiltere'deki en perili binaymıs -"

"- ve onları emerken seni yerden birkaç santim yükselten koca koca serbet toplan," dedi Ron.

Besbelli, Hermione'nin agzından çıkan tek kelimeyi bile dinlememisti.

Hermione dönüp Harry'ye baktı.

"Okuldan biraz uzaklasıp Hogsmeade'de kesfe çıkmak hos olmaz mı?"

"Sanırım olur," dedi Harry kasvetle. "Siz ögrenince bana söylersiniz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron.

"Ben gidemem. Dursley'ler izin belgemi imzalamadı, Fudge da olmaz dedi."

Ron dehsete kapılmıstı.

"Gelmene izin yok mu? Ama - olmaz ki - McGona-gall ya da baska biri sana izin verir -"

Harry sahte sahte güldü. Gryffindor binasının Bas-kan'ı olan Profesör McGonagall çok sert biriydi.

"- ya da Fred'le George'a soranz, onlar satonun dısına çıkan bütün gizli geçitleri bilirler -"

"Ron!" dedi Hermione sertçe. "Black henüz yaka-lanmamısken bence Harry okuldan kaçmamalı -"

Harry acı acı, "Evet, herhalde McGonagall da ondan izin istedigimde böyle diyecek," dedi.

"Ama biz yanında olursak," dedi Ron, Hermione'y e sevkle, "Black cesaret edemez -"

Hermione, "Aman Ron, saçmalama," diye cevabı yapıstırdı. "Black sokagın orta yerinde bir sürü insanı öldürmüs biri, sırf biz ordayız diye Harry'ye saldırmaktan çekinir mi sanıyorsun?"

Konusurken bir yandan da Crookshanks'in sepetinin baglarıyla oynuyordu.

"Çıkarma o seyi dısarı!" dedi Ron, ama çok geç kalmıstı. Crookshanks sepetten kus gibi sıçradı, gerindi, esnedi ve Ron'un dizlerine atladı. Ron'un cebindeki yumru titredi, o da Crookshanks'i öfkeyle itti.

"Bırak sunu!"

"Ron, yapma!" dedi Hermione öfkeyle.

Ron tam cevap verecekti ki, Profesör Lupin kımıldandı. Yürekleri kalkarak ona baktılar, ama Lupin basını öbür yana çevirip, agzı biraz açık uyumaya devam etti.

Hogwarts Ekspresi kararlı bir sekilde kuzeye dogru yoluna devam ediyordu, pencerenin dısındaki manzara gitgide daha vahsi ve karanlık bir hal alırken, tepedeki bulutlar da kalınlasmıstı, insanlar kompartıman kapısının önünde ileri geri kosturuyorlardı. Crookshanks 96

simdi bos bir koltuga oturmustu, ezik yüzü Ron'a dönüktü, san gözleri ise Ron'un üst cebindeydi.

Saat birde yemek arabasını süren tombul cadı kompartıman kapısına geldi.

Ron, basıyla Profesör Lupin'i isaret ederek kararsızlık içinde, "Acaba onu uyandırsak mı?" dedi.

"Biraz yemek yese iyi olacakmıs gibi görünüyor."

Hermione ihtiyatla Profesör Lupin'e yaklastı.

"Sey - Profesör?" dedi. "Özür dilerim - Profesör?"

Lupin yerinden kımıldamadı.

Page 31

Cadı, Harry'ye üst üste dizilmis koca bir kazan pastası yıgını uzatırken, "Üzülme canım," dedi.

"Uyanınca karnı acıkmıs olursa, ben önde kondüktörün yanında olacagım."

Q»dı kompartımanın kapısını çekip kapatırken, Ron yavasça, "Gerçekten uyuyor sanırım, ha?"

dedi. "Yani, ölmemistir, degil mi?"

"Hayır, hayır, nefes alıyor," diye fısıldadı Hermione, bir yandan da Harry'nin ona uzattıgı kazan pastasını alıyordu.

Belki arkadaslıgı iyi 'sayılmazdı, ama Profesör Lu-pin'in kompartımanlarında

olması ise de yaradı.

Ögleden sonra bir ara, tam yagmur yagmaya baslayarak pencerenin dısında yuvarlanıp giden tepeleri flulastır-mısken, koridorda yeniden ayak sesleri duydular. En sevmedikleri üç kisi kapıda belirdi: Draco Malfoy ve iki yanında iki yardakçısı, Vincent Crabbe ve Gregory Goyle.

Draco Malfoy'la Harry, Hogwarts'a yaptıkları ilk

tren yolculugundan beri birbirine düsmandı. Solgun, sivri yüzünde hep alaycı bir gülüs bulunan Malfoy, Slytherin binasındaydı; Slytherin Quidditch takımında Arayıcı pozisyonunda oynuyordu, yani Harr/nin Gryffindor takımındaki pozisyonu. Crabbe ve Goyle sanki Malfoy'un emirlerini yerine getirmek için dogmuslardı. Ðkisi de enine gelismis ve kaslıydılar. Saçı kaklarına kadar inen ve çok kalın bir boynu olan Crabbe daha uzun boyluydu. Goyle'un kısa, kabarık saçları ve uzun, goril kollan vardı.

Malfoy her zamanki tembel konusmasıyla kompartıman kapısını açarak, "Bak hele, kimler var burda," dedi. "Porur-la Vızır."

Crabbe ve Goyle ifrit gibi kıkırdadılar.

"Babanın bu yaz sonunda biraz altın edindigini duydum, VVeasley," dedi Malfoy. "Annen soktan öldü mü?"

Ron yerinden öyle bir fırladı ki, Crookshanks'in sepetine çarpıp yere düsürdü. Profesör Lupin horladı.

"O da kim?" dedi Malfoy. Lupin'i fark edince oto-matikman bir adım geri çekilmisti.

Ron'u tutmak gerekirse diye her ihtimale karsı ayaga kalkmıs olan Harry, "Yeni hoca," dedi. "Ne diyordun, Malfoy?"

Malfoy'un soluk gözleri kısıldı; bir ögretmenin burnunun dibinde kavga çıkaracak kadar budala degildi.

Crabbe ile Göyle'a küskün küskün, "Gelin hadi," diye mırıldandı, yok oldular.

Harry ve Ron yeniden oturdu, Ron yumruklarına masaj yapıyordu.

98

Kızgın kızgın, "Bu yıl Malfoy'un saçmalıklarım dinleyecek degilim," dedi. "Dogru söylüyorum. Eger ailem hakkında bir saka daha yapacak olursa, kafasını yakaladıgım gibi -"

Ron eliyle havada vahsi bir hareket yaptı.

Hermione tıslar gibi, "Ron/' dedi, bir yandan da Profesör Lupin'i gösteriyordu, "dikkatli ol..."

Ama Profesör Lupin hâlâ mısıl mısıl uyuyordu.

Tren daha da kuzeye dogru yoluna devam ederken yagmur siddetlendi. Pencereler simdi yekpare, ısıltılı bir griye dönüsmüstü. Bütan koridorlardaki ve bagaj raflarının üstündeki fenerler yanana kadar gittikçe koyulasmayı sürdüren bir gri. Tren tıngırdadı, zangırdadı, kükredi, ama Profesör Lupin hâlâ uyuyordu.

Artık tamamen kararmıs pencereden bakmak için onun yanından öne egilen Ron, "Neredeyse varmıs olmalıyız," dedi.

Kelimeler agzından henüz çıkmıstı ki, tren yavaslamaya basladı.

"Harika," dedi Ron, ayaga kalkıp Profesör Lupin'in yanından ihtiyatla yürüyerek dısarıya bakmaya çalısırken. "Açlıktan ölüyorum, sölene gitmek istiyorum..."

Hermione saatine bakarak, "Varmıs olamayız," dedi.

"Öyleyse niye duruyoruz?"

Tren gittikçe yavaslıyordu. Pistonların sesi kesilince, rüzgâr ve yagmur camları daha da büyük bir gürültüyle dövmeye koyuldu.

Kapıya en yakın olan Harry, koridora bakmak için

ayaga kalktı. Vagon boyunca, kafalar merakla kompartımanlardan dısarı uzanıyordu.

Tren bir sarsıntıyla durdu, uzaktan gelen^patırhlar ve gümbürtülerden, bagajların raflardan düs anü anladılar. Sonra hiçbir uyan olmaksızın ısıklar söndü, zifiri karanlıga gömüldüler.

Ron'un sesi, Harr/nin arkasından, "Neler oluyor?" dedi.

"Ayy!" diye soludu Hermione. "Ron, o benim ayagım!"

Harry el yordamıyla yerine döndü.

"Sence tren anza mı yaptı?"

"Bilmem..."

Bir gıcırtı duyuldu, Harry, pencerenin birazını «ilip dısarı bakan Ron'un karanlık siluetini hayal meyal seçti.

"Dısarıda bir hareket var," dedi Ron. "Sanırım birileri trene biniyor..."

Kompartımanın kapısı aniden açıldı ve birisi Harry'nin bacaklarının üstüne çıkıp canını acıttı.

"Pardon! Neler oluyor, biliyor musunuz? Ayy! Pardon-"

"Merhaba, Neville," dedi Harry, karanlıkta el yordamıyla aranıp Neville'i pelerininden çekerek.

"Harry? Sen misin? Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok! Otursana -"

Gürültülü bir tıslama ve acı bir ciyaklama sesi yükseldi. Neville, Crookshanks'in üstüne oturmaya kalkmısa.

Hermione'nin sesi duyuldu: "Gidip kondüktöre neler oluyor diye soracagım." Harry onun yanından geçtigini ve kapının kayarak yeniden açıldıgını hissetti,

sonra bir gümbürtü duyuldu, birileri acıyla viyakladı.

"O da kim?"

"Kim o?"

"Ginny?"

"Hermione?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ron'u arıyordum -"

"Gel de otur-"

"Buraya degil!" dedi Harry çabucak. "Burda ben varım!"

"Ayy!" dedi Neville.

"Susun!" dedi boguk bir ses birden.

Anlasılan Profesör Lupin nihayet uyanmıstı. Harry onun kösesinde hareket ettigini duyuyordu.

Hiçbiri konusmadı.

Yumusak bir çıtırtının ardından titresen bir ısık kompartımanı doldurdu. Profesör Lupin elinde bir avuç alev tutuyor gibiydi. Bu alevler yorgun gri yüzünü aydınlatıyordu, ama gözlerinde tetikte ve uyanık bir takıs vardı.

Aynı boguk sesle, "Oldugunuz yerde kalın," dedi-, avuç dolusu atesini önünde tutarak yavasça ayaga kalktı.

Ama kapı, daha Lupin ona ulasamadan agır agır

Kapıda, Lupin' in elindeki titresen alevlerle aydın-

lanmıs olarak, boyu tavana kada:' varan pelerinli bir sekil duruyordu. Yüzü

kukuletasının altına tamamen gizlenmisti. Harry'nin gözleri asagı dogru kaydı ve gördügü sey midesinin kasılmasına yol açtı. Pelerinden dısarı bir el çıkıyordu. Bu, ıslak ıslak parıldayan, grimsi, yapıs yapıs görünen, lekeli bir eldi. Suda çuıümüs ölü bir sey gibi...

Ne var ki, görünmesi bir saniye olle sürmedi. Pelerinin altındaki yaratık Harry'nin bak s nı hissetmis gibi, el hemen siyah kumasın katlan ar asır a çekildi.

Sonra da kukuletanın altındaki st-y. her neyse, uzun uzun, agır agır, hırıltıyla nefes aldı. ı^ınki çevresinden havadan da fazla bir sey emmek istiyot gibiydi.

Page 33

Üzerlerine yogun bir soguk çöktü. Harry gögsünde solugunun sıkısıp kaldıgını hissetti. Soguk, derisinden de daha derinlere indi. Gögsünün içindeydi, kalbinin içinde...

Harry'nin gözleri devrildi. Göremiyordu. Sogukta boguluyordu. Kulaklarında su sesi gibi bir çagıldama vardı. Asagı çekiliyordu, kükreme gittikçe aıtıyordu...

Ve sonra uzaklardan feryatlar duydu, korkunç, korkmus, yalvaran feryatlar. Bagıran her kimse, Harry ona yardım etmek istiyordu. Kollarını oynatmava çalıstı, ama oynatamadı... Kalın, beyaz bir sis çevresinde, içinde anafor gibi dönüyordu -

"Harry! Harry! Đyi misin?"

Biri yüzünü tokatlıyordu.

"N-ne?"

Harry gözlerini açtı. Üstünde fenerler vardî, yer

102

sarsılıyordu - Hogwarts Ekspresi yeniden yola koyulmus, ısıklar yanmıstı. Oturdugu yerden dösemeye kaymıstı anlasılan. Ron ve Hermione yanında yere diz çökmüslerdi, tepelerinde onu gözleyen Neville'le Profesör Lupin'i görebiliyordu. Harry kendini çok hasta hissetti. Gözlügünü iterek yerine oturtmak için elini yüzüne götürünce de, yüzünün soguk soguk terledigini fark

etti.

Ron ve Hermione onu kaldırıp yerine oturttular.

Ron kaygıyla, "Đyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry, çabucak kapıya dogru baktı. Kukuletalı yaratık yok olmustu. "Ne oldu? O - o sey nerde? Kim bagırdı?"

"Kimse bagırmadı," dedi Ron, daha da kaygılı.

Harry ısıl ısıl kompartımana baktı. Ginny ve Nevil-le, her ikisi de bembeyaz halde ona baktılar.

"Ama feryatlar duydum -"

Bir çat sesi, hepsinin yerinden fırlamasına yol açtı. Profesör Lupin muazzam büyüklükte bir çikolatayı parçalara ayırıyordu.

"Al," dedi Harry'ye, ona özellikle büyük bir parça uzatarak. "Ye. Faydası olur."

Harry çikolatayı aldı, ama yemedi.

"O sey neydi?" diye sordu Lupin'e.

"Bir Ruh Emici," dedi Lupin, simdi digerlerine de çikolata veriyordu. "Azkaban'ın Ruh Emici'lerinden biriydi."

Herkes ona bakakaldı. Profesör Lupin bos çikolata kâgıdını burusturup cebine soktu.

"Ye," diye tekrarladı. "Faydası olur. Benim kondüktörle konusmam gerek, kusura bakmayın..."

Harr/nin yanından geçti, koridorda gözden kayboldu.

"Đyi oldugundan emin misin, Harry?" diye sordu Hermione, ona endiseyle bakarak.

"Anlamıyorum... ne oldu?" dedi Harry, yüzündeki teri biraz daha sildi.

"Eh - o sey - Ruh Emici - oracıkta durdu ve etrafa baktı (yani herhalde, yüzünü göremedim) - ve sen -sen-"

Hâlâ korkmus görünen Ron, "Kriz falan geçiriyor-sun sandım," dedi. "Sanki kaskatı oldun, yere düstün ve titreyip kasılmaya basladın -"

"Ve Profesör Lupin üzerinden geçti, Ruh Emici'ye dogru yürüdü, asasını çekti," dedi Hermione. "Ve dedi ki 'Hiçbirimiz pelerinlerimizin altında Sirius Black'i saklamıyoruz. Git buradan.' Ama Ruh Emici yerinden kıpırdamadı bile. Lupin bir seyler mırıldandı, asasının ucundan gümüsümsü bir sey ona dogru fiskırdı, o da döndü ve sanki kayarak uzaklastı..."

Neville, her zamankinden daha tiz bir sesle, "Korkunçtu," dedi. "O girince içerisi nasıl sögüdü, hissettiniz mi?"

"Kendimi garip hissettim," dedi Ron, rahatsız rahatsız omuzlarını oynattı. "Sanki bir daha hiç neselene-meyecekmisim gibi...".,

Kösesine büzülmüs ve neredeyse Harry kadar kötü görünen Ginny, usulca hıçkırdı. Hermione yanına

gidip onu teselli etmek istercesine kolunu omzuna doladı.

Harry kendini garip hissederek, "Ama hiçbiriniz -yerinizden asagı düsmediniz mi?"

"Hayır," dedi Ron, yeniden endiseyle Harry'ye baktı. "Ama Ginny deliler gibi titriyordu..."

Harry anlamıyordu. Kendini zayıf ve titrek hissediyordu, sanki agır bir grip geçirmis gibi. Yavas yavas utanmaya da baslıyordu. Neden baskaları degil de bir tek o darmadagın olmustu?

Profesör Lupin geri dönmüstü. Đçeri girerken durakladı, onlara baktı ve cılız bir

tebessümle, "Yani, o çikolataları zehirlemedim..." dedi.

Harry bir parça ısırdı ve hayretle, sıcaklıgın el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayıldıgını hissetti.

Profesör Lupin, "On dakika içinde Hogwarts'ta olacagız," dedi. "Đyi misin, Harry?"

Harry, Profesör Lupin'e adını nereden bildigini sormadı.

"Đyiyim," diye mırıldandı, utançla.

Yolculugun geri kalanında pek konusmadılar. Sonunda tren Hogsmeade istasyonunda durdu, herkes inmek için itisip kakısmaya basladı. Baykuslar öttü, kediler miyavladı, Nevüle'in kurbagası sapkasının altında gürültüyle vrakladı. Minik peron buz gibiydi, yagmur buzlu tabakalar halinde yagıyordu.

Asina bir ses, "Birinci sınıflar burdan!" dedi. Harry, Ron ve Hermione dönünce Hagrid'in devasa siluetini peronun öbür yanında gördüler. Çok korkmus görünen

birinci sınıfları göldeki geleneksel yolculuklarına çagırıyordu.

"Đyi misiniz, siz üçünüz?" diye kalabalıgın baslan üzerinden haykırdı. Ona el salladılar, ama konusma fırsatı bulamadılar, çünkü çevrelerindeki insan yıgını onlan peron boyunca öbür yana sürüklüyordu. Harry, Ron ve Hermione, inisli çıkıslı bir balçık yola çıkan diger ögrencileri izlediler.

Orada birinci sınıflar dısındaki ögrencileri en azından yüz posta arabası bekliyordu. Harr/nin tahminine göre her biri görünmez birer at tarafından çekiliyordu, çünkü içeri girip kapıyı kapatınca araba kendiliginden yola koyuluyor, kâh sarsılıyor, kâh yalpalıyordu.

Araba hafiften hafife humus ve saman kokuyordu. Harry çikolatayı yediginden beri kendini daha iyi hissediyordu, ama hâlâ zayıftı. Ron ve Hermione, sanki yeniden yıgılmasından korkuyorlarmıs gibi, yan yan ona bakıyorlardı.

Araba, tepesinde kanatlı yaban domuzlan bulunan tas sütunların arasındaki bir çift muhtesem dövme demir kapıya dogru yuvarlana yuvarlana giderken, Harry

kapının iki yanında nöbet tutan heyula gibi, kukuletalı iki Ruh Emici daha gördü. Bir soguk hastalık dalgası onu yeniden içine almakla tehdit etti; Harry, yamru yumru koltugunda arkaya yaslanıp, kapılardan geçene kadar gözlerini yumdu. Araba, satoya çıkan, uzun, egimli yolda hızlandı. Hermione minik pencerelerden birinden dısan sarkmıs, çok sayıdaki taretin ve kulenin yaklasmasını seyrediyordu. Sonunda araba sallanarak durdu ve Hermione ile Ron indi.

Harry de asagı inerken, tembel ama keyifli bir ses kulagına çarptı.

"Bayıldın ha, Potter? Longbottom dogru mu söylüyor? Sahiden bayıldın mı?"

Malfoy, Hermione'ye bir dirsek atıp geçerek satoya çıkan tas merdivenlerde Harry'nin yolunu kesti.

Yüzü neseliydi, soluk gözleri melun melun parlıyordu.

Disleri sıkılmıs Ron, "Çek git, Malfoy," dedi.

Malfoy yüksek sesle, "Sen de bayıldın mı, VVeasley? O korkunç ihtiyar Ruh Emici senin de ödünü patlattı mı yoksa?" dedi.

Sakin bir ses, "Bir sorun mu var?" dedi. Profesör Lupin o anda bir sonraki arabadan çıkmıstı.

Malfoy, Profesör Lupin'e küstah bir bakıs attı. Bu, onun cüppesindeki yamaları ve eski püskü bavulunu da kapsayan bir bakıstı. Sesinde minicik bir alay ima-sıyla, "Ah, hayır - sey - Profesör,"

dedi. Sonra da Crab-be ve Goyle'a pis pis sırıttı, önlerine düsüp merdivenlerden satoya çıktı.

Hermione acele etsin diye Ron'un sırtını dürttü, üçü merdivenlerde kaynasan kalabalıga katıldı.

Devasa mese ön kapılardan geçip magara gibi Giris Salonu'na girdiler. Salon alev alev mesalelerle aydınlatılmıstı ve üst katlara giden görkemli mermer bir merdiveni barındırıyordu.

Büyük Salon'un kapısı sag tarafta açıktı. Harry kalabalıgı oraya dogru izledi, ama daha gecenin karanlık ve bulutlu gögünü yansıtan sihirli tavana dogru dürüst bir göz atmadan, bir ses, "Potter!

Page 35

Granger!" diye seslendi. "Đkinizi de görmek istiyorum!"

107

Harry ve Hermione saskınlıkla döndüler. Biçim Degistirme hocalan ve Gryffindiff binasının Baskan'ı Profesör McGonagall, kalabalıgın Dasları üzerinden sesleniyordu. Saçlarını sımsıkı arkada toplayan sert" görünüslü bir cadıydı. Keskin gözleri, kare biçiminde gözlükle çerçevelenmisti. Harry, içinde kötü bir sey olacagı hissiyle, itise kakısa zorlukla onun yanına vardı. Profesör McGonagall, içinde hep yanlıs bir sey yaptıgı duygusunu uyandırırdı.

Profesör, "Öyle kaygılı görünmenize gereK yok -sadece odamda bir seyler söyleyecegim," dedi onlara. "Hadi isine, Weasley."

Profesör McGonagall, Harry ile Hermione'yi gevezelik eden kalabalıktan uzaklastırırken, Ron bakakaldı. Harry ve Hermione, Giris Salonu, mermer merdiven ve bir koridor boyunca Profesör'e eslik ettiler.

Kocaman, hos geldin diyen bir atesin yandıgı küçük odasına geldiklerinde, Profesör McGonagall eliyle onlara oturmalarım isaret etti. Kendisi de masasının basına geçerek îiemen, "Profesör Lupin önden bir baykus yollayarak trende hastalandıgım söyledi, Potter," dedi.

Daha Harry cevap veremeden kapı hafifçe vuruldu ve revir görevlisi Madam Pomfrey paldır küldür içeri girdi.

Harry yüzünün kızardıgını hissetti. Bayılması yeterdi zaten, ya da her ne yaptıysa... herkesin böyle gürültü koparmasına gerek yoktu.

"Đyiyim," dedi, "bir seye ihtiyacım yok -"

"Ah, sensin, öyle mi?" dedi Madam Pomfrey.

108

Harry'nin dediklerine aldırmayarak ona yakından bakmak için egildi. "Sanırım yine tehlikeli bir seyler yaptın."

"Bir Ruh Emici'ydi, Poppy," dedi Profesör McGo-nagall.

Birbirlerine karanlık bir bakıs attılar ve Madam Pomfrey hosnutsuzluk içinde "çık çık" dedi.

"Bir okula Ruh Emici'leri yerlestirmek," diye mırıldandı, Harry'nin saçını geriye itip alnına elini koyarak. "Ðlk bayılan o olmayacak. Evet, alnı yapıs yapıs olmus. Dehset verici seylerdir onlar ve zaten narin olan insanlar üzerindeki etkileri -"

Harry kızgın kızgın, "Ben narin degilim!" dedi.

O anda nabzına bakmakta olan Madam Pomfrey dalgın dalgın, "Elbette degilsin," dedi.

Profesör McGonagall çabucak, "Neye*ihtiyacı var?" diye sordu. "Yatak istirahatı mı? Belki de geceyi hastane kanadında geçirmeli, ne dersin?"

"Ben iyiyim!" dedi Harry, yerinden sıçrayarak. Revire giderse Draco Malfoy'un neler söyleyecegi düsüncesi, iskenceden farksızdı.

Simdi Harry'nin gözlerinin içine bakmaya çalısan Madam Pomfrey, "Eh, hiç degilse biraz çikolata yemeli," dedi.

"Yedim zaten," dedi Harry. "Profesör Lupin bana çikolata verdi. Hepimize verdi."

Madam Pomfrey, onayladıgını belli eden bir^dayla, "Verdi, öyle mi?" dedi. "Demek ki sonunda neyin neye deva oldugunu bilen bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocamız olmus."

Profesör McGonagall, sert bir sesle, "Kendini iyi hissettiginden emin misin, Potter?" dedi.

"Evet."

"Peki öyleyse. Ben Miss Granger'la ders programı üzerinde kısa bir konusma yaparken dısarıda bekler misin lütfen? Sonra da birlikte sölene ineriz."

Harry, kendi kendine mırıldanarak hastane kanadına yönelen Madam Pomfrey'le birlikte koridora çıktı. Birkaç dakika beklemesi gerekti, sonra bir seye pek sevinmis görünen Hermione, arkasında Profesör McGonagall ile kapıda göründü ve üçü mermer merdivenden asagı, Büyük Salon'a indi.

Salon, bir sivri uçlu siyah büyücü sapkalan denizinden farksızdı. Uzun bina masalarının hapsine, ortada masalann üstünde uçusan binlerce mumun ısıgında yüzleri parlayan ögrenciler dizilmisti.

Bir tutam beyaz saçlı, minicik bir büyücü olan Profesör Flitvvick eski bir sapkayla üç bacaklı bir tabureyi Salon'un dısına tasıyordu.

Page 36

Hermione yavasça, "Ah," dedi, "Seçme'yi kaçırdık."

Hogwarts'ın yeni ögrencileri binalanna Seçmen Sapka'yı baslarına takarak seçilirdi, sapka onların en uygun oldugu binayı (Gryffindor, Ravenclaw/ Huffle-puff ya da Slytherin) bagırarak duyururdu.

Profesör McGonagall uzun adımlarla ögretmenler masasındaki bos iskemlesine dogru yürüdü.

Harry ile Hermione ise olabildigince sessiz adımlarla ters yöne, Gryffindor masasına gittiler.

Salon'un arkasından geçerlerken insanlar

110

dönüp onlara baktı, birkaç tanesi de parmagıyla Harry'yi gösterdi. Yoksa Ruh Emici'nin önünde yere yıgılmasının hikâyesi bu kadar çabuk mu duyulmustu?

Harry ve Hermione, onlara yer ayırmıs olan Ron'un iki yanına oturdular.

Ron, "Neymis mesele?" diye mırıldandı Harry'ye.

Harry fısıldayarak açıklamaya koyuldu ama, tam o sırada Müdür ayaga kalkıp konusmaya baslayınca, lafını yarıda kesti.

Profesör Dumbledore çok yaslı olmasına ragmen insanda hep büyük enerjiye sahipmis izlenimi uyandırırdı. Çok uzun gümüsi renkte saçları ve sakalı, dar çerçeveli gözlügü ve son derece kemerli bir burnu vardı. Genellikle çagının en büyük büyücüsü olarak tanımlanırdı, ama Harry'nin ona saygı duymasının nedeni bu degildi. Albus Dumbledore'a güvenmeden edemezdiniz ve Harry onun ögrencilere gülümseyisini izlerken, Ruh Emici tren kompartımanına girdiginden beri kendini ilk kez gerçekten sakin hissetti.

Mum ısıgı sakalının üstünde ısıldayan Dumbledore, "Hos geldiniz!" dedi. "Hogvvarts'ta bir baska yıla hos geldiniz! ^ize söyleyecek birkaç seyim var ve içlerinden birisi çok ciudi. Mükemmel sölenimiz kafanızı karıstırmadan en iyisi onu aradan çıkarmak herhalde..."

Dumbledore bogazını temizleyerek devam etti: "Hepinizin Hogwarts Ekspresi'ndeki aramalardan sonra farkına varmıs olacagı gibi, okulumuz su anda Sihir Bakanlıgı'nm bir isi için burada bulunan birtakım Az-kaban Ruh Emici'lerine ev sahipligi ediyor."

111

O duraklayınca Harry de, Mr VVeasley'nin söylediklerini hatırladı: Dumbledore, Ruh Emici'lerin okulu korumasından memnun degildi.

Dumbledore, "Arazinin bütün girislerine mevzilen-diler," diye devam etti, "ve bizimle birlikte oldukları sürece, kimsenin okuldan izinsiz ayrılmaya kalkısmaması gerektigini açıklıga kavusturmak zorundayım. Ruh Emici'ler numaralara, kılık degistirmeye kanmaz -hatta Görünmezlik Pelerinleri'ne bile," diye yumusak baslı bir edayla ekledi. Harry ve Ron birbirlerine baktı. "Rica ya da mazereti anlamak bir Ruh Emici' nin dogasında yoktur. Bunun için her birinizi uyarıyorum, size zarar vermeleri için neden yaratmayın, Ruh Emici'ler söz konusu olunca hiçbir ögrencinin kural dısı davranmaması için Sınıf Baskanları'na ve kız ve erkeklerin iki yeni Ögrenci Bası'na güveniyorum."

Harry'nin birkaç iskemle ötesinde oturan Percy yine gögsünü sisirdi ve hayranlık beklentisiyle etrafa baktı. Dumbledore yeniden durakladı, büyük bir ciddiyetle Salon'u süzdü. Yerinden kıpırdayan ya da ses çıkaran olmadı.

"Mutlu olay ise," dedi, "bu yıl aramıza katılan iki yeni ögretmene hos geldin dememiz."

"Önce, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma ögretmenligi görevini almayı kabul etme lütfunda bulunan Profesör Lupin."

Dagınık, coskudan hayli uzak alkıslar dıfyuldu. Sadece trende Profesör Lupin'le aynı kompartımanda olanlar siddetle alkısladı, Harry dahil. Profesör Lupin, 112

en iyi cüppelerini giymis olan diger ögretmenlerin yanında daha da pejmürde duruyordu.

Ron, "Snape'e bak," diye fısıldadı Harry'nin kulagına.

Ðksir hocası Profesör Snape, ögretmen masasının öbür ucundan Profesör Lupin'e bakıyordu. Herkes Sna-pe'in Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocalıgını ne kadar istedigini bilirdi, ama Snape'ten nefret eden Harry bile onun ince, sarımsı renkteki yüzünü çarpıtan ifadeye hayret etti. Öfkenin de ötesindeydi: nefretti. Harry bu ifadeyi çok iyi biliyordu. Snape, gözleri ne vakit Harry'ye ilisse hep bu ifadeyi takınırdı.

Page 37

"Ðkinci yeni hocamıza gelince," diye devam etti Dumbledore, Profesör Lupin için tutulan isteksiz alkıs sona ererken, "Sihirli Yaratıkların Bakımı hocamız Profesör Kettleburn'ün geçen yıl sonunda geri kalan uzuvlarının keyfini daha uzun süre çıkarabilmek için emekliye ayrıldıgını söylemekten üzüntü duyuyorum. Öte yandan, onun yerini dolduracak sahsın Rubeus Hagrid olması beni sevindiriyor. Hagrid, bekçilik görevlerine ek olarak bu ögretmenlik isini de yapmayı kabul etti."

Harry, Ron ve Hermione, nutku tutulmus halde birbirlerine baktılar. Sonra da özellikle Gryffindor masasından gök gürültüsü gibi yükselen alkısa katıldılar. Harry, yüzü yakut kırmızısına dönüsmüs, kocaman tebessümü kara sakalının arapsaçından farksız yıgını arkasında saklanmıs halde, egilerek muazzam ellerine bakan Hagrid'i görmek için öne egildi.

Ron, masayı yumruklayarak, "Bilmeliydik!" diye

kükredi. "Baska kim bize ısıran bir kitap gönderirdi ki?"

Herkes durduktan sonra bile alkıslamaya devam eden Harry, Ron ve Hermione/ Profesör Dumbledore yeniden konusmaya baslarken Hagrid'in gözlerini masa örtüsüne sildigini gördüler.

"Eh, sanırım önemli seyler bundan ibaret," dedi Dumbledore. "Sölen baslasın!"

Önlerindeki altın tabaklar ve kadehler birden yiyecek ve içeceklerle doldu. Aniden acayip acıkan Harry, elinin uzanabildigi her seyden tabagına doldurup yemeye koyuldu.

Çok leziz bir sölendi; Salon konusmalarla, kahkahalarla ve çatal-bıcak sıngırtılarıyla dolmustu.

Ancak • Harry, Ron ve Hermione sölen bir an önce bitsin istiyorlardı ki, Hagrid'le konusabilsinler.

Ögretmen olmanın onun için ne büyük anlam tasıdıgını biliyorlardı. Hag-rid, tam bir büyücü degildi. Ögrenciliginin üçüncü yılında, islemedigi bir suç yüzünden Hogwarts'tan atılmıstı. Geçen yıl onun adını temize çıkaran, Harry, Ron ve harmione olmustu.

En sonunda, son balkabagı turtası lokmaları altın tabaklarda eriyip bitince, Dumbledore yataga gitme vakti geldigini bildirdi ve aradıkları fırsatı ele geçirdiler.

Ögretmenler masasına vardıklarında Hermione, "Tebrikler, Hagrid!" dedi bir sevinç çıglıgıyla.

"He*D siz üçünüz sayesinde," dedi Hagrid, basını kaldırıp onlara bakarken parıldayan yüzünü peçetesine

silerek. "Ðnanamıyorum... büyük adam, Dumbledore... Profesör Kettleburn yeter artık dedikten sonra dosdogru kulübeme geldi... hep istedigim seydi..."

Duygularına yenilip yüzünü peçetesine gömdü, Profesör McGonagall da onları kovaladı.

Harry, Ron ve Hermione, mermer merdivenden yukarı akın akın çıkan Gryffindor'lara katıldılar.

Artık adamakıllı yorulmuslardı. Birkaç koridordan daha geçtiler, baska merdivenlerden çıkıp durdular ve sonunda Gryffindor Kulesi'nin gizli girisine geldiler. Pembe elbiseli sisman bir hanımın kocaman portresi, "Parola?" diye sordu.

"Geliyorum, geliyorum!" diye seslendi Percy kalabalıgın arkasından. "Yeni parola, Fortıına Majorl"

"Ah hayır," dedi Neville Longbottom hüzünle. Parolaları hatırlamakta hep güçlük çekerdi.

Portre deliginden ve ortak salondan geçen kızlarla oglanlar ayrılıp kendi yatakhane merdivenlerinden çıktılar. Harry'nin döne döne yükselen merdiveni çıkarken tek düsündügü sey, buraya döndügüne ne kadar memnun olduguydu. Đçinde bes tane dört direkli karyola bulunan, bildik, daire biçimindeki yatakhanelerine vardılar ve etrafa bakan Harry, sonunda evinde oldugunu hissetti.

ALTINCI BOLUM

Pençeler ve Çay yapraklan

Ertesi gün Harry, Ron ve Hermnne Büyük Salon'a kahvaltı etmeye indiklerinde, ilk gcrdükleri sey Draco Malfoy oldu, kalabalık bir Slytherin ^ ıibunu komik bir öyküyle eglendiriyordu. Malfoy, ta11

onlar yanından geçerlerken gülünç bir baygınlık ge- irme taklidi yaptı ve büyük bir kahkaha koptu.

"Aldırma," dedi Harry'nin tam arkasından yürüyen Hermione. "Hiç aldırma, degmez..."

Buldok suratlı Slytherin'li bir kız olan Pansy Par-kinson, "Hey, Potter!" diye cıyakladı. "Potte-! Ruh Emiciler geliyor, Potter! Böööö.'"

Harry, Gryffindor masasına gidip Gecrge Weas-ley'nin yanındaki bos iskemleye yıgıldı.

Page 38

"Yeni üçüncü sınıf ders programlan," deoi George, elindekileri uzatarak. "Nen var senin, Harry?"

"Malfoy," dedi Ron. Slytherin masasın? ten. ters ba-.karak George'un öbür yanına oturdu.

George kafasını kaldırıp baktıgında, Maifoy yine korkudan bayılma numarası yapıyordu.

116

"Küçük pislik," dedi sakin bir ses tonuyla. "Geçen gece Ruh Emici'ler trende bizim tarafa geldiklerinde bu kadar burnu havada degildi ama. Kosa kosa bizim kompartımana geldi, degil jrü, Fred?"

Fred, Malfoy'a küçümser bir bakıs atarak, "Neredeyse altına ediyordu," dedi.

"Benim de pek hosuma gitmedi, dogrusu," dedi George. "Korkunç seyler su Ruh Emici'ler..."

"Sanki insanın içini donduruyorlar, degil mi?" dedi Fred.

"Ama siz kendinizden geçmediniz, degil mi?" dedi Harry alçak sesle.

"Kafana takma, Harry," dedi George yüreklendirir-cesine. "Babam da bir kere Azkaban'a gitmek zorunda kalmıstı, hatırlıyor musun, Fred? Orasının ömründe gittigi en berbat yer oldugunu söylemisti. Geri döndügünde zayıf fa, titriyordu... Ruh Errici'ler bulundukları yerdeki mutlulugu emip alıyorlar. Oradaki tutsakların çogu çıldırıyor."

"Neyse, ilk Quidditch maçından sonra görürüz bakalım Malfoy böyle neseli olacak mı," dedi Fred.

"Sezonun ilk maçı Gryffindor'la Sh/tr erin arasında, unutmadın, degil mi?"

Harry ile Malfoy bir Quidditch maçında ilk kez karsı karsıya geldiklerinde, kaybeden Malfoy olmustu. Nesesi biraz yerine gelen Harry sosis ve ı ızarmıs domates aldı.

Hermione yeni ders programı n inceliyordu.

"Güzel, bugün bazı yeni de-s ere baslıyoruz," dedi mutlu mutlu.

Ron, onun omzunun üstünden bakıp kaslarını çatarak, "Hermione," dedi, "senin programını karman çor-man etmisler. Baksana - günde on ders falan vermisler sana. Hepsine girecek vaktin yok."

"Üstesinden gelirim. Profesör McGonagall'la hallettik onu."

"Ama bak," dedi Ron gülerek, "bu sabahın programını görüyor musun? Saat dokuzda Kehanet, Ve tam altında, saat dokuzda, Muggle Arastırmalan. Ve -" Ron inanamayan gözlerle programa biraz daha yaklastı, "bak - onun da altında, Aritmansi, saat dokuzda. Yani, iyi oldugunu biliyorum, Hermione, ama kimse o kadar iyi olamaz. Aynı anda nasıl üç ayrı derse girersin kî?"

"Saçmalama," dedi Hermione. "Tabii ki aynı anda üç derste olmayacagım."

"Ee, o zaman -"

"Marmeladı uzat," dedi Hermione.

"Ama-"

"Aman Ron, sana ne programım biraz doluysa?" diye kestirip attı Hermione. "Dedim ya, Profesör McGonagall'la hallettik."

Tam o sırada Büyük Salon'dan içeri Hagrid girdi. Uzun köstebek derisi paltosunu giymisti ve kocaman elinde ölü bir kokarcayı tutmus, dalgın dalgın sallıyordu.

Ögretmenler masasına dogru giderken durup, "Đyisiniz ya?" dedi hevesle. "Hayatta ilk dersime siz giriyorsunuz! Ögle yemeginden hemen sonra! Sabah besten beri ayaktayım, hazırlık yapıyorum...

umarım sorun çıkmaz... ben ögretmen ha?., vay-be,.."

118

Agzı kulaklarında, bir eliyle hâlâ kokarcayı sallayarak ögretmenler masasının yolunu tuttu.

Ron biraz kaygılı bir sesle, "Acaba ne hazırlıyor?" dedi.

Salon bosalmaya basladı, insanlar ilk derslerine girmek için yola koyulmustu. Ron ders programına göz attı.

"Gitsek iyi olacak. Bak, Kehanet, Kuzey Kulesi'nin tepesinde. Oraya varmamız on dakika sürer..."

Çabucak kahvaltılarını bitirdiler, Fred ve George'a hosça kal dediler ve Salon'un çıkısına dogru ilerlediler. Slytherin masasının yanından geçerlerken, Malfoy bir kez daha baygınlık geçirme taklidi yaptı. Harry, Giris Salonu'na geçtiginde hâlâ arkasından gelen kahkahaları duyabiliyordu.

Kuzey Kulesi'ne gitmek, uzun bir yolculuktu. Hog-warts'ta iki yıl geçirdikleri halde satonun her tarafını ögrenebilmis degillerdi, üstelik daha önce Kuzey Kule-si'ne hiç girmemislerdi.

Page 39

"Kestirme - bir - yol - olmalı," dedi Ron soluk soluga. Yedinci defa upuzun bir merdiven çıkarak, hiç tanıdık görünmeyen bir sahanlıga gelmislerdi. Etrafla, tas duvara asılmıs bos bir çimenlik ırazi peyzajı dısında hiçbir sey yoktu.

"Sanırım suradan," ded< Hermione, sag taraftaki bos koridora bakarak.

'Olamaz," dedi Ron. "O taraf güney. Bak, pencereden gölün bir bölümü görünüyor..."

Harry tabloyu seyrediyordu. Tombul, alaca-kır bir

119

midilli az önce çimenlige çıkmıs, kaygısızca otlanıyordu. Harry, Hogwarts'taki

tabloların sakinlerinin oradan oraya gitmesine ve birbirlerini ziyaret etmek için çerçevelerinden ayrılmasına alıskındı, ama yine de onları izlemeyi seviyordu. Az sonra bastan asagı zırhla kaplı, kısa boylu, tıknaz bir sövalye de epey tangırdayarak midillisinin arkasından tabloya girdi. Metal dizlerindeki izlere bakılırsa, düsmüstü.

"Aha!" diye bagırdı sövalye, Harry, Ron ve Hermi-one'yi görünce. "Bana ait topraklarda gezinen bu caniler de kim? Düsüsümle alay etmek için gelmis olabilir misiniz acaba? Davranın, düzenbazlar sizi, köftehorlar sizi!"

Hayret içinde izlediler: Küçük sövalye kılıcını kınından çıkardı ve vahsice sallamaya basladı, öfkeyle hoplayıp zıplıyordu. Ama kılıç onun için çok büyüktü; fazlaca hızlı savurdugu bir hamlenin ardından dengesini kaybedip yüzüstü çime yapıstı.

"Ðyi misin?" dedi Harry, resme yaklasarak.

"Geri çekil, seni asagılık küstah! Çekil, seni dalavereci!"

Sövalye kılıcını yemden eline alıp yere dayayarak ayaga kalktı. Ama bunun sonucunda kılıç çimene iyice saplanmıstı, bütün gücüyle çekmesine ragmen çıkaramadı. Sonunda çaresiz kaldı, yin? pat diye çimene düstü ve migferinin siperligini kaldırıp yüzündeki teri sildi.

"Dinle," dedi Harry, sövalyenin bitkin halinden faydalanarak. "Kuzey Kulesi'ni arıyoruz. Nerede oldugunu bilmezsin, degil mi?"

"Bir macera!" Sövalyenin öfkesi ansızın dinmis gibiydi. Tangırdayarak ayaga kalktı ve gürledi:

"Beni takip edin, dostlar! Ya hep birlikte hedefimize ulasacagız, ya da bu ugurda yigitçe can verecegiz!"

Kılıcın kabzasına bir daha asıldı, ama nafile. Tombul midilliye binmeye çalısıp onda da basarısız olunca, "Yayan gidiyoruz o halde, saygıdeger baylar ve zarif bayan! Ðleri! Ðleri!" diye haykırdı.

Ve gürültülü bir sekilde tangırdayarak çerçevenin sol tarafına dogru kosup

gözden kayboldu.

Zırhının tangırtılarını dinleyerek koridor boyunca pesinden kostular. Arada bir onu ileride bir resimde kosarken görebiliyorlardı.

Sövalye, "Yürekli olun, simdi bizi en beteri bekliyor!" diye bagırdı. Sonra birden, döne döne çıkan dar bir merdivenin duvarında asılı bir resimdeki jüponlu kadınların önünde belirdi. Kadınlar onu görünce telaslandılar.

Har. y, ^cn ve Hermione oflayıp puflayıp, gözleri gittikçe daiıa ds kararark merdiveni çıktılar.

Sonunda yukarıdan bir yerden birtakım mırıltılar duyunca, sınıfa gelmek üzere olduklarını anladılar.

Sövalye kafasını fesat görünüslü bir grup kesisin bulundugu bir tabloya sokarak, "Elveda!" diye haykırdı. "Elveda, silah arkadaslarım! Gün gelir de soylu bir yürege ve çelik gibi kaslara tekrar ihtiyacınız olursa, Sir Cadogan'ı çagırın!"

"Oldu, çagırırız," diye mırıldandı Ron, sövalye kaybolurken, "tabii eger bir çatlaga ihtiyacımız olursa."

121

Son birkaç basamagı çıkıp küçücük bir sahanlıga geldiler. Sınıfın çogu burada bekliyordu. Bu sahanlıkta kapı yoktu; Ron, Harry'yi dürtüp tavanı gösterdi. Tavanda pirinç levhalı yuvarlak bir kapak vardı.

"Sybill Trelawney, Kehanet ögretmeni," diye levhayı okudu Harry. "Ðyi de oraya nasıl çıkacagız?"

Kapak ona cevap verirmisçesine birden açıldı ve gümüsi bir merdiven tam Harry'nin ayaklarının dibine indi. Herkes sustu.

Page 40

Ron sırıtarak, "Önden buyur," dedi ve Harry önden çıktı.

Ömründe gördügü en garip sınıfa adım attı. Aslında burası sınıfa hiç benzemiyordu; daha çok bir evin çatı katıyla eski tip bir çayhanenin karısımı

gibiydi. Đçeri en az yirmi tane küçük, yuvarlak masa tıkılmıstı, hepsinin de çevresi kreton koltuklar ve tombik küçük puflarla çevriliydi. Her sey los, kıpkırmızı bir ısıkla aydınlatılmıstı; pencerelerdeki perdelerin hepsi kapalıydı ve çok sayıdaki lambanın üzeri koyu kırmızı esarplarla örtülmüstü. Đçerisi bogucu sıcaktı ve üstü tıkıs tıkıs dolu bir söminenin atesinde duran büyük bakır çaydanlıktan, iç kaldıran bir koku yayılıyordu. Daire biçimindeki odayı çevreleyen duvarlar boyunca uzanan raflar tozlu kus tüyleriyle, yanıp tükenmis mumlarla, destelerce lime lime oyun kagıdıyla, sayısız gümüsi kristal küreyle ve muazzam bir çay fincanı dizisiyle doluydu.

Ron, Harry'nin omzunda belirdi. Sınıf yavas yavas içeri doluyor, herkes fısıltıyla konusuyordu,

"O nerede?" dedi Ron.

Birden gölgelerin içinden bir ses yükseldi. Yumusak, puslu bir sesti bu.

"Hos geldiniz/' dedi. "Sizi nihayet fiziksel dünyada görmek ne güzel."

Harry ilk basta kocaman, parıl parıl bir böcek gördügünü sandı. Profesör Trelavvney ates ısıgına yanasınca, onun çok zayıf oldugunu gördüler; kocaman gözlügü gözlerim normalin birkaç katı büyüklükte gösteriyordu ve üstüne tüllerle bezeli bir sal dolamıstı. Cılız boynunun etrafından sayısız zincir ve boncuk sarkıyordu, elleri ve kollarıysa bileziklerle ve yüzüklerle kaplıydı.

"Oturun, çocuklarım, oturun," dedi. Tedirgin bir halde, kimi koltuklara yerlesti, kimi de puflara gömüldü. Harry, Ron ve Hermione aynı masanın etrafına oturdular.

Atesin önündeki kanatlı bir koltuga oturan Profesör Trelavvney, "Kehanet'e hos geldiniz," dedi.

"Benim adım Profesör Trelawney. Beni daha önce görmemis olabilirsiniz. Okulun hayhuyuna sıkça katılmak Đç Göz'ümü puslandırıyor."

Kimse bu sıra dısı açıklamaya cevaben bir sey söylemedi. Profesör Trelawney salını zarifçe düzeltip devam etti: "Demek sihir sanatlarının en zoru olan Kehanet'i ögrenmeyi seçtiniz. Sizi bastan uyarmalıyım ki, eger sizde Görü yoksa,

benim size ögretebilecegim pek az sey var demektir.

Kitaplar insanı bu alanda ancak bir yere kadar götürüyor..."

Bu sözlerin üzerine hem Harry hem de Ron sırıta-

123

rak Hermione'ye baktılar. Kitapların bu konuda pek faydası olmayacagı haberi onu saskına çevirmis gibi görünüyordu.

"Birçok cadı ve büyücü, gürültülü patlamalar, kokular ve aniden kaybolmalar konusunda her ne kadar yetenekli olsa da, gelecegin üzerini örten peçenin ardındaki gizemleri kavrayamaz," diye devam etti Profesör Trelawney. Kocaman, ısıldayan gözleri bir tedirgin yüzden digerine geçerek dolasıyordu. "Bu, pek azına bahsedilmis bir Lütuf tur. Sen, çocuk," dedi aniden, Neville az daha pufuyla birlikte devriliyordu, "ninen iyi mi?"

"Sanırım," dedi Neville ürkekçe.

"Senin yerinde olsam o kadar emin olmazdım, yavrum," dedi Profesör Trelawney. Atesin ısıgı uzun, zümrüt küpelerine vuruyordu. Neville yutkundu. Profesör Trelawney konusmasına sakin sakin devam etti: "Bu yıl Kehanet'in temel yöntemlerini isleyecegiz. Birinci sömestr çay yapraklarını okumaya aynlacak. Sonraki sö-mestrdeyse el falına geçecegiz. Bu arada, yavrum,"

dedi birden Parvati Patü'e bakarak, "kızıl saçlı bir adama karsı tetikte ol."

Parvati tam arkasındaki Ron'a baktı ve sandalyesini ondan hafifçe uzaklastırdı.

"Daha sonra da," diye devam etti Profesör Trelavv-ney, "kristal küreye geçecegiz - eger o zamana kadar ates-alametleri bitirdiysek tabii. Ne yazık ki subatta derslere feci bir grip salgını sebebiyle ara verilecek. Benim sesim gidecek. Paskalya sıralarındaysa, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek."

124

Bu beyanını çok gergin bir sessizlik izledi, ama Profesör Trelawney farkında degil gibiydi.

"Yavrum, acaba," dedi Lavender Brown'a ve onun en yakınında oturan Lavender sandalyesinde büzüldü, "bana su en büyük gümüs çay demligini uzatabilir misin?"

Page 41

Lavender yüzünde rahatlamıs bir ifadeyle ayaga kalktı, raftan kocaman bir çaydanlık aldı ve Profesör Trelawney'nin önündeki masanın üstüne koydu.

"Tesekkür ederim, yavrum. Su korktugun sey var ya - on altı Ekim Cuma günü gerçeklesecek."

Lavender titredi.

"Simdi hepinizi çiftlere ayırmak istiyorum. Raftan birer çay fincanı alıp bana gelin, ben fincanınızı dolduracagım. Sonra oturun, için; sadece posası kalana kadar. Bunu sol elinizle fincanın içinde üç kere çevirin, sonra fincanı tabagının üstüne bas asagı koyun. Çayın son damlası da aktıktan sonra fincanınızı esinize verin, okusun. Sekilleri Gelecegin Sis Perdesini Aralamadın besinci ve altıncı sayfalarına basvurarak yorumlayacaksınız. Ben de sınıfta dolasarak size yardım edip yönlendirecegim. Bu arada, yavrum," dedi tam kalkmak üzere olan Neville'i kolundan yakalayarak,

"ilk fincanını kırdıktan sonra lütfen mavi desenli olanlardan alır mısın? Pembelere çok baglıyım da."

Gerçekten de Neville fincan rafına ulasır ulasmaz, kınlan porselenin sıngırtısı geldi. Profesör Trelawney elinde bir faras ve bir fırçayla ona dogru süzülüp, "Mavilerden, yavrum," dedi, "bir mahzuru yoksa... tesekkür ederim..."

125

Harry ve Ron çay fincanlarını doldurup masalarına döndüler ve kaynar çayı çabucak içmeye çalıstılar. Posayı Profesör Trelawney'nin dedigi gibi fincanın içinde döndürdüler, sonra da çay damlalarını iyice akıtıp fincanlarını birbirlerine verdiler.

"Peki," dedi Ron, ikisi de kitaplarının besinci ve altıncı sayfalarını açarken. "Benimkinde ne görüyorsun?"

"Bir sürü ıslak kahverengi sey," dedi Harry. Odadaki agır kokulu duman kendini uykulu ve sersemlemis hissetmesine neden oluyordu.

. "Zihinlerinizi genisletin canlarım ve gözlerinizin dünyevi olanın ötesini görmesine izin verin!" diye haykırdı Profesör Trelawney karanlıgın içinden.

Harry kendini toplamaya çalıstı.

"Peki, çarpık çurpuk bir haç isareti gibi bir seyin var..." dedi, Gelecegin Sis Perdesini Aralamaka basvurarak. "Bu, 'sınav ve azap' anlamına geliyor - kusura bakma - ama günes olabilecek bir sey de var burada. Bekle... anlamı, 'büyük mutluluk'mus... yani azap çekeceksin, ama çok mutlu olacaksın../'

"Bence senin Đç Göz'üne bir baktırtman gerekiyor," dedi Ron. Kahkahalarını zar zor bastırdılar, Profesör Trelavvney tam onların bulundugu yöne bakıyordu.

"Sıra bende..." Ron, Harry'nin çay fincanına bakmaya basladı. Gösterdigi çabadan dolayı alnı kırıs kırıs olmustu. "Bir kabarcık var, bir melon sapkaya benziyor," dedi. "Belki de Sihir Bakanlıgı için çalısacaksın-dır..."

Fincanı öbür türlü çevirdi.

"Ama bu taraftan bakınca daha çok bir mese palamuduna benziyor... onun anlamı neymis?"

Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'ı karıstırdı. " 'Devlet kusu, beklenmedik altın.' Harika, bana biraz borç verebilirsin. Burada da bir sey var," deyip fincanı yine çevirdi. "Bir hayvana benziyor. Evet, su kafasıysa... bir suaygırına benziyor... yok, bir koyuna..."

Harry kahkahasını tutamayınca, Profesör Trelavv-ney birden onlara döndü.

"Ben bir bakayım, yavrum," dedi Ron'a, azarlarca-sına. Hemen gelip Ron'dan Harry'nin fincanını kaptı. Burun sınıf sus pus olup izlemeye basladı.

Profesör Trelavvney fincanın içine bakıyor, saatin ters yönünde çeviriyordu.

"Sahin... yavrum, ölümcül bir düsmanın var."

"Ama onu herkes biliyor," dedi Hermione, duyulabilir bir fısıltıyla. Profesör Trelawney ona dik dik baktı.

"Evet, biliyorlar," dedi Hermione. "Herkes Harry ile Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen arasında olanları biliyor."

Harry ve Ron ona yüzlerinde hayret ile takdir karısımı bir ifadeyle baktılar. Daha önce Hermione'nin bir ögretmenle bu sekilde konustugunu hiç isitmemislerdi. Profesör Trelavvney cevap vermemeyi tercih etti. Koca gözlerini tekrar Harry'nin fincanına dikip fincanı çevirmeye devam etti.

Page 42

"Sopa... bir saldırı. Aman aman, bu pek mutluluk verici bir fincan degil..."

"Ben onun bir melon sapka oldugunu sanmıstım," dedi Ron utanarak.

127

"Kurukafa... yolunun üstünde bir tehlike var, yavrum..."

Herkes kımıldamadan Profesör Trelawney'ye bakıyordu. Fincanı son bir kez çevirdi, hii dedi ve çıglık attı.

Bir kez daha porselen sıngırtısı yükseldi; Neville ikinci fincanını kırmıstı. Profesör Trelawney bos bir koltuga gömüldü. Ziynetlerden ısıl ısıl olan eli kalbindey-di, gözleriyse kapalıydı.

"Yavrum - zavallı yavrum - hayır - bunu söylememek daha iyi - hayır - sormayın bana..."

"Nedir, Profesör?" dedi Dean Thomas hemen. Herkes ayaga kalkmıstı, yavas yavas Harry ile Ron'un masasının etrafında toplanmaya basladılar. Harry'nin fincanına bakmak için Profesör Trelawney'nin koltuguna yanasıyorlardı.

"Yavrum." Profesör Trelawney kocaman gözlerini dramatik bir sekilde açtı. "Sende Ecel var."

"Ne var?" dedi Harry.

Tek anlamayanın kendisi olmadığının farkındaydı; Dean Thomas omuz silkti, Lavender Brown ise saskın görünüyordu. Ama yine de hemen hemen herkes elini dehset içinde agzına götürdü.

"Ecel, yavrum, Ecel!" diye haykırdı Profesör Tre-lawney. Harry'nin anlamamasına çok sasırmıs görünüyordu. "Kilise bahçelerine musallat olan devasa, hayalet köpek! Yavrum, bu bir alamet -

hem de en kötüsünden - bir ölüm alameti bu!"

Harry'nin midesine sancı girdi. Flourish ve Blo.tts'taki Ölüm Alametleri kitabının kapagındaki o kö-128

pek - Magnolia Crescent'ta gölgelerin içindeki o köpek... Lavender Brovvn da elini korkuyla agzına kapadı. Herkes Harry'ye bakıyordu, bir kisi dısında: Hermione ayaga kalktı ve Profesör Trelawney'nin koltugunun arkasına yanastı.

"Bence o bir Ecel'e benzemiyor," dedi kararlı bir sesle.

Profesör Trelavvney, Hermione'}1! giderek artan bir antip iriyle süzdü.

"Kusura bakma, yavrum, ama senin etrafında pek az aura görüyorum. Gelecegin titresimlerine karsı pek açık degilsin."

Seaınus Finnigan basını bir o yana bir bu yana yatı-rıyordu.

"Buradan bakınca bir Ecel gibi görünüyor," dedi gözlerini neredeyse kapayarak. "Ama buradan daha çok bir esege benziyor," dedi basını sola yatırarak.

"Bir zahmet benim ölüp ölmeyecegime karar verseniz artık!'" dedi Harry, agzından çıkanlara kendi de sasırarak. Kimse ona bakmak bile istemiyordu.

"Sanırım bugün dersi burada bitiriyoruz," dedi Profesör Trelafvney en puslu sesiyle. "Evet... lütfen malzemelerinizi kaldırın..."

Herkes çay fincanlarım sessiz sessiz Profesör Tre-lawney'ye götürdü, kitaplarını kaldırıp çantalannıîka-pattı. Ron bile Harry ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Bir dahaki sefere dek," dedi Profesör Trelawney ölgün bir sesle, "kısmetiniz açık olsun. Ha, yavrum, bu

129

arada -" dedi Nevüle'e isaret ederek, "bir dahaki derse geç kalacaksın, o yüzden arayı kapatmak için fazladan çalıs."

Harry, Ron ve Hermione, Profesör Trelawney'nin günüsi merdiveninden, ardından da döne döne inen merdivenden hiç konusmadan indiler ve Profesör McGonagall'm Biçim Degistirme dersinin yolunu tuttular. Sınıfı bulmaları o kadar uzun sürdü ki, Kehanet'ten erken çıkmıs olmalarına ragmen derse ucu ucuna yetistiler.

Harry sınıfın arkalannda bir yere oturdu. Kendini spot ısıgının altındaymıs gibi hissediyordu; sınıfın geri kalanı sanki her an düsüp ölecekmis gibi kaçamak bakıslar atıp duruyordu ona. Profesör McGonagall'm Ani-magus'lar (istedikleri anda hayvana dönüsebilen büyücüler) hakkında anlattıklarını pek duymuyordu. Hatta Profesör McGonagall herkesin önünde, gözlerinin etrafında gözlük izleri bulunan bir tekir kediye dönüstügünde onu izlemiyordu bile.

"Neniz var bugün sizin?" dedi Profesör McGonagall, puf diye nonnal haline dönüp sınıftakilere Page 43

bakarak. "Gerçi benim için fark etmez, ama ilk defa bir dönüsümüm sınıftan alkıs almıyor."

Yine bütün kafalar Harry'ye döndü, ama kimse konusmadı. Hermione elini kaldırdı.

"Lütfen, Profesör, az önce ilk Kehanet dersimize girdik, çay yapraklarını okuyorduk ve -"

"Haa, tabii," dedi Profesör McGonagall, birden kaslarını çatarak. "Baska bir sey söylemene gerek yok,

130

Miss Granger. Söyleyin bakalım, bu yıl hanginiz ölüyor?"

Herkes bakakaldı.

"Ben," dedi Harry en sonunda.

"Anlıyorum," dedi Profesör McGonagall, boncuk gibi gözlerini Harry'ye odaklayarak. "O halde, Potter, Profesör Trelawney'nin bu okula geldiginden beri her yıl bir ögrencinin ölümünü öngördügünü bilmelisin. Henüz hiçbiri ölmedi. Ölün alametleri görmek, onun en sevdigi yeni sınıf karsılama merasimi. Meslektaslarım hakkında hiç kötü konusmamak gibi bir alıskanlıgım olmasa -"

Profesör McGonagall lafım yanm bıraktı, burnunun kanatlan bembeyaz kesilmisti. Daha sakin bir sesle devam etti: "Kehanet, sihrin kesinlikten en uzak dallarından biri. Sahsen ben, pek tahammül edemedigimi sizden saklamayacagım. Gerçek Görücüler çok enderdir ve Profesör Trelawney..."

Yeniden durdu ve çok gerçekçi bir ses tonuyla, "Bana saglıgın gayet yerindeymis gibi görünüyor, Potter," dedi. "Bu yüzden bugün seni ödevden muaf tutmazsam kusura bakmazsın herhalde. Seni temin ediyorum ki, ölürsen ödevini teslim etmek zorunda degilsin."

Hermione güldü. Harry kendini biraz daha iyi hissediyordu. Profesör Trelawney'nin sınıfının los kırmızı ısıgından ve sersemletici kokusundan uzaktayken bir topak çay yapragından korkmak daha zordu. Ancak herkes ikna olmus degildi. Ron hâlâ endiseli görünüyordu, Lavender ise, "Peki ama ya Neville'in fincanı?" diye fısıldadı.

Biçim Degistirme dersi bittikten sonra, ögle yemegi için paldır küldür Büyük Salon'a dogru ilerleyen kalabalıga katıldılar.

"Ron, kendine gel," dedi Hermione, onun önüne bir tabak yahni iterek. "Profesör McGonagall'ın söylediklerini duydun."

Ron tabagına biraz yahni koyup çatalını aldı, ama yemeye baslamadı.

"Harry," dedi ciddi bir sesle, usul usul, "bir yerde büyük, siyah bir köpek görmedin, degil mi?"

"Gördüm," dedi Harry. "Dursley'lerden ayrıldıgım gece gördüm."

Ron büyük bir sangırtıyla çatalını düsürdü.

"Büyük ihtimalle bir sokak köpegidir," dedi Hermione sakin sakin.

Ron, Hermione'ye öyle bir bakıs baktı ki, aklını kaçırdıgını düsünüyormus gibiydi,

"Hermione, Harry bir Ecel gördüyse, bu - bu çok fena,"dedi. "Amcam - Bilius Amca bir tane görmüstü -yirmi dört saat sonra öldü!"

'Tesadüf," dedi Hermione ciddiye almadan. Kendine biraz daha balkabagı suyu koydu.

"Sen ne dedigini bilmiyorsun!" dedi Ron, kızmaya baslayarak. "Ecel'ler çogu büyücünün ödünü kopanı!"

"E ondan öyleyse," dedi Hermione üstünlük taslayan bir sesle. "Ecel'i görüp korkudan ölüyorlar demek. Ecel ölümün alameti degil, sebebi yani! Harry'nin hâlâ bizimle birlikte olmasının sebebiyse, öyle bir sey görüp, peki o zaman ben arak nallan dikeyim, diye düsünmemesi!"

132

Ron agzım açtı, ama bir sey demedi, bu arada Her-mione çantasından Aritmansi kitabını çıkardı ve açıp meyve suyu sürahisine yasladı.

"Bence Kehanet çok belirsiz görünüyor," dedi, sayfasını arayarak. "Bana sorarsan, isin içinde fazlaca tahmin yürütme var."

"O fincandaki Ecel'in belirsiz bir tarafı yoktu!" dedi Ron hararetle.

"Harr/ye onun bir koyun oldugunu söylerken bu kadar emin görünmüyordun ama," dedi Hermione sogukkanlılıkla.

"Profesör Trelawney senin iyi bir aura'n olmadıgını söyledi! Bir kerecik olsun bir konuda kötü olmak hosuna gitmiyor, degil mi?!"

Page 44

Damarına basmıstı. Hermione Aritmansi kitabını masaya öyle sert vurdu ki, et ve havuç parçalan dört bir yana saçıldı.

"Kehanet'te iyi olmak bir topak çay yapragında ölüm alametleri görmek anlamına geliyorsa, o derse uzun süre devam edecegimi sanmıyorum! Aritmansi

dersimle karsılastırıldıgında tam bir kepazelikti!"

Çantasını kapıp sinirli sinirli uzaklastı.

Ron kaslannı çatarak onun arkasından baktı.

"Neden bahsediyor?" dedi Harry'ye. "Daha Arit-ırvınsi dersine girmedi ki."

Karry ögle yemeginden sonra satodan çıkabildigi

için memnundu. Önceki günkü yagmur dinmisti; ha-yatlarındaki ilk Sihirli Hayvanların Bakımı derslerine giderlerken gökyüzü açık, soluk bir gri renkte, ayaklarının altındaki çimense esnek ve nemliydi.

Ron'la Hermione birbirleriyle konusmuyorlardı. Hagrid'in Yasak Orman'in kıyısındaki kulübesine giden meyilli çimlik alandan ilerlerken Harry de onların yanında çıtını çıkarmadan yürüyord'-'. Bu derse Slythe-rin'lerle birlikte giriyor olmaları gei ektigini, ancak önlerinde çok tanıdık üç sırtı gördügü zaman anladı. Mal-foy, Crabbe ve Göyle'a heyecanla tir seyler anlahyor, ikisiyse kıkır kıkır gülüyordu. Harry onların ne hakkında konustugundan asagı yukarı emiroi.

Hagrid sınıfını kulübesinin önünde bekliyordu. Köstebek derisi paltosunun içinde, yanında zagar Fang'le durmus, ders baslasın diye sabvsızlanıyormus gibi görünüyordu.

"Hadi, hadi bakalım, yürüyün!" diye seslendi sınıf yaklasırken. "Bugün size sıkı bir sürprizim var!

Çok iyi ders olacak! Herkes burada mı? Tamam, pesimden gelin!"

Harry bir an için Hagrid onları Yasak Orman'a sokacak diye korktu; orada zaten kendisine ömür boyu yetecek kadar kötü tecrübe yasamıstı. Ar çak Hagrid agaçlann kıyısından kıyısından yürümeye devam etti ve bes dakika sonra kendilerini bir tür padokun dısında buldular. Đçinde hiçbir sey yoktu.

"Herkes buraya, çitin çevresine toplansın, hadi bakalım!" diye seslendi Hagrid. "Tamam -

görebüecegi-

niz bir yerde durun. Simdi, önce kitaplarınızı açsanız iyi olur -"

"Nasıl?" dedi Draco Malfo/un soguk, uyusuk sesi.

"Ha?" dedi Hagrid.

"Kitaplarımızı nasıl açıyoruz?" diye tekrar etti Mal-foy. Canavar Kitap: Canavarlar'1 çıkardı, kapalı dursun diye uzun bir iple baglamıstı. Digerleri de kitaplarını çıkardılar; bazıları kitaplarını Harry gibi kemerle baglayıp kapatmıslardı; bazıları dar çantalara tıkmıslar, bazı-larıysa esek ataslarıyla sıkı sıkı kapatmıslardı.

"Kimse - kimse kitabını açmayı basaramadı mı?" dedi Hagrid, çökmüs bir halde.

Bütün sınıf hayır anlamında basını salladı.

"Onları oksamanız gerekiyor," dedi Hagrid, sanki bu dünyanın en bariz seyiymis gibi. "Bakın..."

Hermione'nin kitabını aldı ve onu kapalı tutan Büyülü Seloteyp'i çıkardı. Kitap ısırmaya hamle etti, ama Hagrid dev gibi parmagını sırtından asagı gezdirince titredi ve açılıp elinde sessizce durmaya basladı.

"Ah, hepimiz ne kadar aptalız!" dedi Malfoy kıs kıs gülerek. "Onları aksamalıydık tabii! Nasıl tahmin edemedik!"

Hagrid tereddütlü bir sesle, "Ben... komik olduklarını düsünmüstüm," dedi Hermione'ye.

"Aman ne kadar komik!" dedi Malfoy. "Bize ellerimizi kopartmaya çalısan kitaplar vermek ne esprili!"

"Kapa çeneni, Malfoy," dedi Harry yavasça. Hag-rid'in morali bozulmus görünüyordu ve Harry onun ilk dersinde basarılı olmasını istiyordu.

"Pekâlâ/' dedi Hagrid. Ne yapacagını sasırmıs gibi görünüyordu. "Simdi... simdi kitaplarınız hazır ve... ve... geriye bir tek Sihirli Yaratıklar kalıyor. Evet. Gidip onları getireyim. Bekleyin.."

Page 45

Orman'a dogru uzaklasıp gözden kayboldu.

"Tanrım, buranın da cılkı çıktı," dedi Malfoy yüksek sesle. "O angut ders verecek ha, babama söyleyince kriz geçirir herhalde -"

"Kapa çeneni, Malfoy," diye tekrar etti Harry.

"Dikkat et, Potter, arkanda bir Ruh Emici var -"

"Ayyyyy!" diye ciyakiadı Lavender Brown. Pado-kun öbür ucunu gösteriyordu.

Harr/nin hayatında gördügü en tunaf yaratıklar onlara dogru geliyordu. Bir atın vücuduna, arka ayaklarına ve kuyruguna sahiptiler; ön ayaklan, kanatlan ve kafala-nysa dev bir kartaimkileri andırıyordu. Hasin, çelik renginde gagalan ve kocaman, pasparlak turuncu gözleri vardı Ön ayaklarının ucundaki yaklasık on bes santim uzunlugunda pençeleri ölümcül görünüyordu.

Hayvan-lann her birinin boynunun etrafında kalın bir deri tasma vardı. Her tasma uzun bir zincire baglıydı ve bütün bu zincirlerin ucu, yaratıkların arkasından hafifçe kosarak padoka gelen Hagrid'in dev gibi ellerindeydi.

"N aber?" diye kükredi, zincirleri sallayıp yaratıkları sınıf r ı durdugu çite dogru sürerek. Hagrid onların yanına gelip yaratıkları çite baglarken herkes ufak ufak geriledi.

"Hipogrif ler!" diye kükredi Hagrid neseyle, onlara el sallayarak. "Çok güzeller, degil mi?"

136

Harry, Hagrid'in neyi kastettigini az çok anlayabili-yordu. Yarı at, yarı kus bir sey görmenin ilk sokunu atlattıktan sonra, insan Hipogriflerin yelesinden kanadındaki tüylere yumusak geçis yapan pırıl pırıl postuna hayranlıkla bakmaya baslıyordu. Her biri ayrı renktey-di: fırtına grisi, bronz, pembemsi bir

alaca, ısıl ısıl kestane rengi ve mürekkep siyahı.

"Pekâlâ," dedi Hagrid, ellerini ovusturup etrafa gülümseyerek, "bira^ daha yakına gelmek istiyorsanız..."

Görünüse bakılırsa kimse istemiyordu. Ancak Harry, Ron ve Hermione çite ihtiyatla yaklastılar.

"Simdi, Hipogrif ler hakkında ilk bilmeniz gereken, gururludurlar," dedi Hagrid. "Çok kolay nem kapar bu Hipogrif ler. Aman hakaret edeyim demeyin, çünkü bu yapıp yapacagınız son sey olabilir."

Malfoy, Crabbe ve Goyle dinlemiyorlar, aralarında alçak sesle konusuyorlardı. Harry'nin içine, dersi nasıl bölecekleri konusunda plan yaptıklarına dair kötü bir his dogdu.

"Her zaman ilk hareketin Hipogrif ten gelmesini beklersin," diye devam etti Hagrid. "Kibardır biliyor musunuz? Ona dogru yürürsün, egilip selam verirsin ve beklersin. O da sana egilirse, ona dokunabilirsin demektir. Egilmezse, çabucanak yanından çekilin, çünkü o pençeler adamın canını bayagı yakıyor."

"Pekâlâ, önce kim denemek istiyor?"

Sınıfın büyük bir bölümü bu soruya cevaben daha da geriledi. Harry, Ron ve Hermione'nin bile kuskuları vardı. Hipogrif ler yırtıcı baslarını sallıyor, güçlü kanat-137

larını açıyordu; böyle baglanmaktan hoslanmıs gibi görünmüyorlardı.

"Yok mu kimse?" dedi Hagrid, yalvaran gözlerle.

"Ben denerim," dedi Harry.

Arkasında birisi sesli bir sekilde nefesini tuttu ve hem Lavender hem de Parvati, "Yoo, hayır, Harry, çay yapraklarım hatırla," diye fısıldadılar.

Harry aldırıs etmedi. Padok çitine tırmandı.

"Affedin, Harry!" diye kükredi Hagrid. "Pekâlâ -bakalım Sahgaga'yla anlasabilecek misin?"

Zincirlerden birini çözdü, gri Hipogrif i arkadaslarından ayırdı ve deri tasmasını çıkardı. Padokun öbür tarafındaki sınıfta herkes nefesini tutmus gibiydi. Malfoy'un gözleri melun melun kısıldı.

"Dikkat et, Harry," dedi Hagrid sessizce. "Göz teması kurdun, gözünü kırpmamaya çalıs simdi -

öyle gözünü çok kırpıshnrsan Hipogrif ler sana güvenmez..."

Harry'nin gözleri anında sulanmaya basladı, ama onlan kapamadı. Sahgaga kocaman, sivri kafasını çevirip vahsi, turuncu gözünü Harry'ye dikti.

"Đste böyle," dedi Hagrid. "Đste böyle, Harry... simdi egil..."

Harry, Sahgaga'ya ensesini açmak fikrinden pek hoslanmamıstı, ama kendisine söyleneni yaptı.

Page 46

Hafifçe egildi ve gözlerini kaldırıp yukarı baktı.

Hipogrif hâlâ tepesinde durmus ona bakıyordu. Kıpırdamıyordu.

"Uf," dedi Hagrid, endiseli bir sesle. "Pekâlâ - simdi geri çekil Harry, yavas yavas -"

138

Ama o anda Harr/yi çok sasırtan bir sey oldu ve Hipogrif birden pullu ön dizlerini kınp egildi, süphesiz selam veriyordu.

"Afferim, Harry!" dedi Hagrid coskuyla. 'Tamam -simdi ona dokunabilirsin! Gagasını oksa, hadi durma!"

Aslında dönüp gitmenin kendisinin daha hayrına olacagını düsünen Harry, agır agır Hipogrif e yaklastı ve elini uzattı. Gagasını birkaç kez oksayınca Hipogrif bundan hoslanıyormus gibi tembel tembel gözlerini kapadı.

Herkes alkısladı, yani çok büyük düs kırıklıgına ugramıs görünen Malfoy, Crabbe ve Göyle hariç herkes.

"Pekâlâ, Harry," dedi Hagrid, "sanırım ona binmene izin verebilir!"

Bu is Harry'nin beklediginden çok ileri gitmisti. Süpürgeye binmeye alısıktı; ama bir Hipogrif e binmenin aynı sey olacagından pek emin degildi.

"Suradan tırmanıyorsun, tam kanat ekleminin arkasından," dedi Hagrid. "Dikkat et de tüylerinden birini koparma, hiç hosuna gitmez..."

Harry ayagını Sahgaga'nın kanadının üstüne koydu ve kendini kaldırıp sırtına bindi. Sahgaga ayaga kalktı. Harry nereye tutunacagını bilemiyordu; önündeki her yer tüyle kaplıydı.

"Haydi bakalım!" diye kükredi Hagrid, Hipogrif in sagrısını tokatlayarak.

Harry'nin her iki yanındaki dört metrelik kanatlar aniden açıldı; Hipogrif havalanmadan önce Harry can havliyle onu boynundan yakaladı. Bunun süpürgeye

binmekle hiç alakası yoktu ve Harry hangisini tercih ettigine karar vermekte hiç zorluk çekmedi; Hipogrif in kanatlan her iki yanında rahatsız edici bir sekilde çırpılıyor, bacaklarının altına sürtünüp düsecekmis hissine kapılmasına yol açıyordu; parlak tüyler parmaklarının altından kayıyordu, ama onlara daha sıkı tutunmaya cesaret edemiyordu; Nimbus Đki Bin'inin yumusak hareketi yerine simdi kendini, Hipogrif in kanat çırpısla-nyla birlikte sagnsı alçalıp yükseldikçe bir ileri bir geri sallanır halde bulmustu.

Sahgaga ona padokun etrafında bir tur attırdıktan sonra inise geçti; Harry'nin en çok korktugu kısımdı bu; Hipogrif in yumusak boynu egilirken kendini geriye verdi, sanki boynun üstünden kayıp düsecekmis gibiydi; sonra dört uyumsuz ayak güm diye yere konarken tutunmayı zar zor becererek kendini yine dogrulttu.

"Çok güzel, Harry!" diye kükredi Hagrid. Malfoy, Crabbe ve Goyle hariç herkes bagırıp alkıslıyordu.

"Peki, simdi kim denemek istiyor?"

Sınıftaki diger ögrenciler Harry'nin basarısından cesaret almıstı, ihtiyatla

padokun çitine tırmandılar. Hagrid, Hipogrif leri birer birer çözdü ve az sonra padokun her tarafı gergin bir sekilde egilip selam veren insanlarla doldu. Neville sürekli kendininkinden kaçıyordu, Hipogrif dizlerini kırmak istemiyor gibiydi. Harry izlerken, Ron ve Hermione kestane rengi olanla deneme yaptılar.

Sahgaga'yı Malfoy, Crabbe ve Goyle devralmıslar-

di. Malfoy'un önünde egilmisti, simdi Malfoy tepeden bakan bir ifadeyle onun gagasını oksuyordu.

"Çok kolaymıs," dedi Malfoy bezgin bezgin. Harry duyabilsin diye yüksek sesle konusuyordu.

"Biliyordum kolay oldugunu, Potter yapabildigine göre... Eminim sen hiç tehlikeli degilsindir, degil mi?" dedi Hipog-rif e. "Degil mi, seni çirkin, koca havyan?"

Çelik pençeler simsek gibi çaktı; Malfoy tiz bir çıglık attı, az sonra Hagrid ona ulasabilmek için Sahgaga'ya tasmasını geçirmeye çalısıyordu. Malfoy yerde kıvrılmıs yatıyor, cüppesi yavas yavas kana bulanıyordu.

"Ölüyorum!" diye feryat etti Malfoy, sınıf panik içindeydi. "Ölüyorum, su halime bakın! Beni öldürdü!"

"Ölmüyorsun!" dedi Hagrid. Bembeyaz kesilmisti. "Biri bana yardım etsin - onu buradan Page 47

çıkarmalıyız -"

Hagrid, Malfoy'u kolayca kaldırırken Hermione kapıyı açmaya kostu. Çıkarlarken Harry, Malfoy'un kolunda uzun ve derin bir kesik oldugunu gördü; akan kan çimin üstüne saçılıyordu ve Hagrid onunla yokus yukarı, satoya dogru kosuyordu.

Sihirli Yaratıkların Bakımı sınıfı çok sarsılmıs bir sekilde, agır adımlarla arkadan geliyordu.

Slytherin'lerin hepsi Hagrid hakkında atıp tutuyordu

"Onu derhal postalamahlar!" de ü Pansy Parkin-son, gözleri yaslı bir halde.

"Malfoy'un hatasıydı!" diye çıkıstı Dean Thomas. Crabbe ve Goyle tehdit edercesine kaslarını esnettiler.

Sınıf tas basamakları çıkıp bombos Giris Salonu'na girdi.

Pansy, "Ben gidip iyi olup olmadıgına bakacagım," dedi, mermer merdivenleri kosarak çıkarken hepsi ona baktı. Hâlâ Hagrid hakkında homurdanıp duran Slytherin'ler, zindandaki ortak salonlarının yolunu tuttular; Harry, Ron ve Hermione ise yukarı, Gryffindor Kulesi'ne dogru yola koyuldu.

"Ðyilesecek mi sence?" dedi Hermione tedirgin tedirgin.

"Tabii, Madam Pomfrey kesikleri bir saniyede tedavi edebilir," dedi Harry. Bashemsire onun bu kesikten çok daha kötü sakatlıklarını tedavi etmisti.

"Ama Hagrid'in ilk dersinde böyle bir sey olması çok kötü, öyle degil mi?" dedi Ron, endiseli bir sesle. "Malfoy'un isleri mahvedeceginden her zaman emin olabilirsin..."

Aksam yemegi vaktinde Büyük Salon'a ilk inenler arasındaydılar. Hagrid'i görmeyi umuyorlardı, ama orada degildi.

"Onu kovmazlar, degil mi?" dedi Hermione kaygıyla. Etli pudingine hiç dokunmamıstı.

"Kovmasalar iyi ederler/' dedi Ron, o da yemiyor-du.

Harry, Slytherin masasını seyrediyordu. Crabbe ve Goyle'un da dahil oldugu büyük bir grup bir araya gelmis, hararetle konusuyordu. Harry onların Malfoy'un nasıl yaralandıgının öyküsünü kendilerine göre uyarladıklarından emindi.

"Eh, ilginç bir ilk gün olmadıgını söyleyemezsiniz," dedi Ron kasvetle.

Yemekten sonra kalabalık Gryffindor ortak salonuna çıktılar ve Profesör McGonagall'm verdigi ödevi yapmaya çalıstılar, ama üçü de sürekli kulenin penceresinden dısarı dalıp dalıp gidiyordu.

"Hagrid'in penceresinde ısık var," dedi Harry birden.

Ron saatine baktı.

"Acele edersek gidip onu görebiliriz, saat hâlâ erken..."

"Bilemiyorum," dedi Hermione tereddütle. Harry onun kendisine baktıgını gördü.

"Okul arazisinde yürümeme izin var herhalde," dedi igneleyici bir sekilde. "Sirrus Black buradaki Ruh Emici'leri geçmedi daha, degil mi?"

Böylece esyalannı kaldırdılar ve portre deliginden çıkıp ön kapının yolunu tuttular. Kimseyle karsılasmadıklarına memnundular, çünkü bu saatte dısarıda olmalarına izin verilip verilmediginden tam olarak emin degildiler.

Çim "'âlâ ıslaktı ve alacakaranlıkta neredeyse siyah görünüyordu. Hagrid'in kulübesine ulastıklarında kapıyı çaldılar, içeriden bir ses gürledi: "Geliyorum."

Hagrid, zımparalanmıs tahta masasında, sırtında bir gömlekle oturuyordu, zagar Fang basını onun kucagına koymustu. Tek bakısta Hagrid'in epey içmis oldugunu anladılar; önünde neredeyse kova büyüklügünde kursuni bir masrapa vardı ve onları odaklamakta zorluk çekiyormus gibiydi.

Kim olduklarını anlar anlamaz, "Galiba bir rekor

bu/' dedi sesi çatlayarak. "Daha önce sadece bir gün dayanan bir ögretmen oldugunu sanmıyorum."

"Atılmadın herhalde, Hagrid!" dedi Hermione, solugunu tutarak.

"Daha degil/' dedi Hagrid perisan bir halde, artık masrapasında ne varsa koca bir yudum alarak.

"Ama Maiıoy'a olanlardan sonra an meselesi, ha?"

Page 48

"Durumu nasıl?" dedi Ron, otururlarken. "Ciddi degil, degil mi?"

"Madam Pomfrey onu elinden geldigince iyilestirdi," dedi Hagrid cansız bir sesle, "ama hâlâ acı çektigim söylüyor... bandaj sardılar... inliyor..."

"Numara yapıyor," dedi Harry hemen. "Madam Pomfrey her sQyi düzeltebilir. Geçen yıl benim kemiklerimin yarısını yeniden çıkardı. Ama emin olun, Malfoy bu durumun etinden sütünden faydalanacaktır."

"Tabii, okul yönetim kurulu üyelerine söylendi durum," dedi Hagrid perisan bir sesle. "Đsi çok büyük tuttugumu düsünüyorlar. Hipogrif leri sonraya bırakmalıymısım... Pıtırkurt'larla falan baslamalıymısım... iyi bir ilk ders olur diye düsündüydüm.. hepsi benim suçum..."

"Hepsi Mfl//oy'un suçu, Hagrid!" dedi Hermione ciddi bir ses tonuyla.

"Biz sahidiz," dedi Harry. "Sen Hipogrif lerin onlara hakaret edilirse saldıracaklarını söyledin.

Dinleme-diyse bu Malfo/un sorunu. Biz Dumbledore'a isin aslını anlatırız."

"Evet, üzülme Hagrid, biz seni destekleriz," dedi Ron.

144

Hagrid'in böcek karası gözlerinden yaslar süzülmeye basladı. Harry ile Ron'u sıkı sıkı, kemiklerini kıra-cakmıs gibi kucakladı.

"Bence yeterince içmissin, Hagrid/' dedi Hermione kararlı bir sesle. Masrapayı masadan aldı ve dısarı çıkıp bosalttı.

"Eh, galiba h'aklı," dedi Hagrid, Harry ile Ron'u bıraktı. Kaburgalarım sıvazlayıp, sendeleyerek gerilediler. Hagrid büyük bir çabayla iskemlesinden kalktı ve Hermione'nin pesinden dısarı çıktı.

Büyük bir sapırtı duyuldu.

"O ses neydi?" dedi Harry, tedirgin bir halde. Hermione elinde bos masrapayla dönmüstü.

"Kafasını su fıçısına soktu," dedi Hermione, masrapayı ortalıktan kaldırarak.

Hagrid geri geldi. Uzun saçı ve sakalı sırılsıklamdı, gözlerindeki suyu silmekle mesguldü.

"Böyle daha iyi," dedi, kafasını bir köpek gibi sallayıp hepsini ıslatarak. "Bakın, gelip beni görmekle büyük iyilik ettiniz, ben gerçekten -"

Hagrid birden kalakaldı, Harry'ye sanki onun orada oldugunu yeni fark etmis gibi bakıyordu.

"SEN NE YAPTIGINI SANIYORSUN, HA?" diye kükredi. O kadar ani olmustu ki bu, yerlerinden yarım metre sıçradılar. "KARANLIK BASINCA ORTALIKTA DOLASMAMAN GEREKÐYOR, HARRY! YA SÐZ ÐKÐNÐZ! NASIL ÐZÐN VERÐRSÐNÐZ ONA!"

Hagrid, Harry'nin üstüne dogru yürüdü, onu kolundan yakaladı ve çekerek kapıya götürdü.

145

"Yürüyün!" dedi kızgın bir sesle. "Hepinizi okula geri götürüyorum, bir daha da karanlık bastıktan sonra ortalıkta dolastıgınızı görmeyeyim, Buna degmem ben!"

146

YEDÐNCÐ BOLUM

Gardıroptaki Böcürt

Malfoy ancak persembe günü ögleden sonra, Slytherin'ler ve Gryffindor'lar iki saatlik Ðksir dersinin yansına gelmisken sınıfta göründü. Bandajlı kolu askıda, kasıla kasıla zindana girdi. Harry'ye göre, korkunç bir muharebeden geriye kalmıs son kahraman pozu takınıyordu.

Pansy Parkinson, "Nasıl, Draco?" diye sordu. "Çok aayor mu?"

"Evet," dedi Malfoy, yigitçe yüzünü burusturarak. Ama Harry onun, Pansy basını çevirince Crabbe ve Goyle'a göz kırptıgını gördü.

Profesör Snape tembel tembel, "Otur yerine, otur," dedi.

Harry ve Ron birbirlerine bakıp yüzlerini eksittiler. Onlar geç kalmıs olsa Snape "otur yerine"

demez, ceza verirdi. Ama Malfoy, Snape'in derslerinde ne yapsa paçayı sıyırmayı basarmıstı.

Snape, Slytherin binasının Saskanı'ydı ve genellikle kendi ögrencilerini kayınrdı.

Bugün yeni bir iksir yapıyorlardı, bir Ufalma Đksiri.

147

-Malfoy kazanını hemencecik Harry ile Ron'un yanına kurdu, malzemelerini aynı masada hazırlıyorlardı.

"Efendim," diye seslendi Malfoy, "efendim, bu papatya köklerini kesmek için yardıma ihtiyacım Page 49

var, çünkü kolum -"

Snape basını kaldırmadan, ""Afeasley," dedi, "Malfoy'un köklerini onun için kesi ve'."

Ron'un yüzü tugla kırmızısı bir -onk aldı.

Malfo/a, "Kolunda hiçbir sey /ek," dedi, tıslar gibi.

Malfoy, masanın karsısından ör a marifet yapmıs gibi sırıttı.

"Weasley, Profesör Snape'in ne dedigini duydun, kes su kökleri."

Ron bıçagını kavradı, Malfo/uıı köklerini önüne çekti ve onları rasgele kesmeye basladı Sonunda hepsi farklı boyda oldu.

Malfoy canından bezmis gibi, "Profesör," dedi, "Weasley köklerimi kullanılmaz hale getiriyor, efendim."

Snape masalarına yaklastı, kemerli burnunun üstünden köklere baktı, sonra uzun, yaglı siyan saçlarının altından Ron'a pis pis gülümsedi.

"Malfo/la köklerini degistir, Weasley."

"Ama efendim -!"

Ron son çeyrek saati, kendi köklerini özenle, tamı tamına esit boyda keserek geçirmisti.

Snape en tehlikeli sesiyle, "Simdi," dedi.

Ron güzel güzel kesilmis kendi köklerini masanın

öbür yanına, Malfoy'a dogru itti, sonra da bıçagını yeniden eline aldı.

"Efendim, bir de bu Büzüsmüsincir'in soyulması gerek," dedi Malfoy. Sesinde melun bir keyif seziliyordu.

Snape, daima ve sadece ona ayırdıgı nefret dolu bakısını Harry'ye çevirerek, "Fotter, Malfoy'un Büzüsmü-sincir'ini sen soyabilirsin," dedi.

Harry, Malfoy'un Büzüsmüsincir'ini aldı. Ron ise simdi kullanmak zorunda oldugu köklerin ugradıgı hasan onarmaya çalısıyordu. Karry, Büzüsmüsincir'i elinden geldigince çabuk soydu ve hiçbir sey demeden masanın öbür yanına, Malfoy'a attı. Malfoy'un agzı simdi iyiden iyiye kulaklarına varmıstı.

Yavasça, "Dostunuz Hagrid'i son zamanlarda gördünüz mü?" diye sordu.

Ron, kesik kesik, kafasını kaldırmadan, "Senin üstüne vazife degil," dedi.

"Korkarım uzun süre ögretmenlik yapamayacak," dedi Malfoy, sesinde sahte bir üzüntüyle.

"Babam yaralanmamdan hiç memnun kalmadı -"

"Konusmaya devam et de, Malfoy, ben sana sahiden yaralanmak nasıl olurmus göstereyim," diye hırladı Ron.

"- okul yönetim kuruluna sikâyet etti. Sihir Bakan-lıgı'na da. Babamın çok nüfuzu vrrdır, biliyorsunuz. Ve bunun gibi kalıcı bir yaralanma -' abartılı, sahte bir sekilde içini çekti, "kim bilir kolum «rtık eskisi gibi olacak mı hiç?"

149

Eli öfkeyle titredigi için yanlıslıkla ölü bir tırtılın kafasını kesen Harry, "Demek bunun için numara yapıyorsun?" dedi. "Hagrid'i kovdurabümek için."

"Eh," dedi Malfoy, sesini fısıltı düzeyine indirerek, "kısmen, Potter. Ama baska faydaları da olacak.

Weas-ley, tırtıllarımı benim için dilimle."

Birkaç kazan ötede, Nevüle'in bası derde girmisti. Neville her Ðksir dersinde darmadagın olurdu; en kötü dersiydi, Profesör Snape'e duydugu büyük korku da her seyi on kat beter hale getiriyordu.

Parlak bir asit yesili olması gereken iksiri sonuçta -

'Turuncu, Longbottom," dedi Snape, iksirin bir kısmını kepçeyle alıp herkes görebilsin diye yeniden kazana dökerek. "Turuncu. Söyle bana, çocuk, o kalın kafana tek bir sey bile girmiyor mu? Hiçbir kuskuya yer açmayacak sekilde, sadece bir fare dalagı yeterli dedigimi duymadın mı? Bir parça sülük sıvısının yeterli olacagını açıkça belirtmedim mi? Senin anlayabilmeni saglamak için ne yapmalıyım, Longbottom?"

Neville pespembe olmustu, titriyordu. Agladı aglayacak bir hali vardı.

"Lütfen, efendim," dedi Hermione, "lütfen, Neville'e düzeltmesi için yardımcı olabilirim -"

"Sizden gösteris yapmanızı istedigimi hatırlamıyorum, Miss Granger," dedi Snape soguk soguk.

Page 50

Hermione de Neville gibi pembelesti. "Longbottom, bu dersin sonunda iksirinin birkaç damlasını kurbagana vereceksin, hep birlikte neler olacagını görecegiz. Belki de bu durum seni isini dogru dürüst yapmaya tesvik eder."

Snape, Neville'i korkudan solugu kesilmis halde bırakarak onun yanından ayrıldı.

Neville, Hermione'ye dönüp, "Bana yardım et!" diye inledi.

"Hey, Harry," dedi Seamus Finnigan, Harry'nin pirinç ölçeklerini ödünç almak için egilirken,

"duydun mu? Bu sabahki Gelecek Postası'nda - Sirius Black'in görüldügünü sanıyorlar."

"Merde?" dedi Harry ve Ron hemen. Masanın öbür yanında Ma] f oy basım kaldırdı, dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Buradan çok uzakta degil," dedi Seamus, heyecanlı görünüyordu. "Onu bir Muggle görmüs. Tabii meseleyi pek kavrayamamıs. Muggle'lar onu sıradan bir suçlu sanıyor, degil mi? Kadın özel telefon hattını aramıs. Sihir Bakanlıgı'ndaküer oraya varana kadar Sirius toz olmus."

Ron, "Buradan çok uzakta degil..." diye tekrarladı, anlamlı anlamlı Harry'ye bakıyordu. Geri dönünce Malfoy'un da can kulagıyla dinledigini gördü. "N'oldu, Malfoy? Soyulacak baska bir sey mi var?"

Ama Malfoy'un gözleri kötü kötü parlıyordu ve Harry'nin üstüne dikilmisti. Masaya yaslandı.

"Black'i tek basına yakalamayı mı düsünüycvsun, Potter?"

"Evet, öyle," dedi Harry, bastan savarcasına.

Malfoy'un ince agzı hain bir gülümsemeyle bükülüyordu.

Alçak sesle, "Tabii, ben olsam," dedi, "çoktan bir 151

seyler yapmıs olurdum. Ðyi bir çocuk gibi okulda kalmazdım, dısarıda, onu arıyor olurdum."

Ron kaba bir tavırla, "Sen ne diyorsun, Malfoy?" diye sordu.

"Bilmiyor musun, Potter?" diye soludu Malfoy, soluk gözleri kısılmıstı.

"Neyi?"

Malfoy alçak sesle, alaylı alaylı güldü.

"Belki de kelleni tehlikeye atmak istemiyorsundur. Đsi Ruh Emiciler'e bırakmak istiyorsun, öyle mi?

Oysa ben olsam, intikam isterdim. Onu kendim yakalamak isterdim."

Tam Harry öfkeyle, "Ne diyorsun sen?" derken, Sna-pe seslendi: "Simdi malzemeleri katmayı bitirmis olmanız gerek. Bu iksirin içilmeden önce kaynaması gerekiyor. O kaynarken ortalıgı toplayın, sonra da Longbot-tom'ınkini deneyelim..."

Crabbe ve Goyle, kan ter içindeki Neville'in iksirini telasla karıstırmasına bakarak açık açık güldüler. Her-mione, Snape görmesip diye ona agzının kenarıyla talimat veriyordu, harry ve Ron kullanmadıkları malzemeleri kaldırdılar, ellerini ve kepçelerini yıkamak için kösedeki tas lavaboya gittiler.

Harry bir heykelin agzından akan buz gibi basınçlı suyun altına ellerini tutarken, Ron'a, "Malfoy ne demek istedi?" diye mırıldandı. "Black'ten niye intikam almak isteyeyim ki? Bana hiç bir sey yapmadı— yani simdilik."

Ron hiddetle, "Uyduruyor," dedi, "sana aptalca bir seyler yaptırmaya çalısıyor..."

Dersin sonu yaklasmıstı, Snape uzun adımlarla, kazanının basına sinmis Neville'in yanına gitti.

Kara gözleri parıldayarak, "Herkes buraya toplansın," dedi, "ve Longbottom'ın kurbagasının basına gelenleri izlesin. Eger bir Ufalma Đksiri yapmayı basardıy-sa, kurbagası küçülüp kurbaga yavrusu olacak. Eger yanlıs yaptıysa, ki bundan eminim, zehirlenecek."

Gryffindor'lar korku içinde izlediler. Slytherin'ler heyecanlanmıs görünüyorlardı. Snape kurbaga Trevor'ı sol eline aldı, Neville'in artık yesil bir renge bürünmüs iksirine küçük bir kasık soktu.

Trevor'ın bogazından asagı birkaç damla damlattı.

Bir an derin bir sessizlik hâkim oldu, bu arada Tre-vor yutkundu. Sonra küçük bir pof sesi duyuldu ve Tre-vor bir kurbaga yavrusu olarak Snape'in avucunda debelenmeye basladı.

Gryffindor'lar alkıslamaya koyuldular. Bozulmus görünen Snape, cüppesinin cebinden küçük bir sise çıkardı, kurbaganın tepesine birkaç damla döktü. Trevor birden esk^' <*ibi yetiskin bir Page 51

kurbaga oldu.

Snape, "Gryffindor'dan bes puan siliyorum," dedi, herkesin yüzündeki tebessüm de silindi. "Size ona yardım etmeyin demistim, Miss Granger. Ders bitmistir."

Harry, Ron ve Hermione, Giris Salonu'na giden merdivenleri tırmandılar. Harry hâlâ Malfo/un söylediklerini düsünürken, Ron da Snape'e kızıp köpürmek-le mesguldü.

"Đksir dogru yapılmıs diye Gryffindor'dan bes puan

153

silmek, ha! Niye yalan söylemedin, Hermione? Neville tek basına yaptı diyebilirdin."

Hermione cevap vermedi. Ron etrafına bakındı.

"Nerdebu?"

Harry de döndü. Artık merdivenlerin tepesine varmıslardı. Büyük Salon'da yemege giden sınıfın geri kalanının yanlarından geçisini izlediler.

Ron kaslarını çatarak, "Suracıkta, yanı basımı/day-dı," dedi.

Crabbe ile Goyle'un arasında yürüyen Malfoy yanlarından geçti. Harry'ye pis pis sırıttı ve gözden kayboldu.

"Đste orda," dedi Harry.

Hermione, solugu biraz kesilmis halde aceleyle merdivenlerden çıkıyordu. Bir

eliyle sıkı sıkı çantasını tutmustu, digeriyle cüppesinin içine bir seyi sokusturuyor gibiydi.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Ron.

"Neyi?" dedi, yanlarına gelen Hermione.

"Bir an .önce hemen arkamızdaydın, bir an sonra ise merdivenlerin altında."

"Ne?" Hermione'nin biraz kafası karısmıs gibiydi. "Ah - bir sey almak için geri gitmek zorunda kaldım. Ah, hayır-"

Hermione'nin çantasında bir dikis patlamıstı. Harry buna sasmadı. Çantanın on taneden çok, kocaman ve agır kitapla agzına kadar dolu oldugunu görebiliyordu.

Ron, "Bunların hepsini niye yanında tasıyorsun ki?" diye sordu.

Hermione soluk soluga, "Kaç ders alıyorum, biliyorsunuz," dedi. "Sunları benim için tutabilir misin?"

"Ama -" Ron eline tutusturulan kitapları çevirmis, kapaklarına bakıyordu - "bugün bu derslerin hiçbiri yok ki. Ögleden sonra sadece Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya girecegiz."

"Ah, evet," dedi Hermione, aklı baska yerdeymis gibi, ama yine de kitapları çantasına tıktı.

"Umarım yemekte iyi bir seyler vardır, açlıktan ölüyorum." Sonra da Büyük Salon'a dogru yürüyüp gitti.

Ron, Harr/ye, "Sana da Hermione bizden bir seyler saklıyormus gibi geliyor mu?" diye sordu.

Ðlk Karanlık Sanatlara Karsı Savunma dersine geldiklerinde, Profesör Lupin ortalarda yoktu. Hepsi oturup kitaplarını, tüy kalemlerini, parsömen tomarlarını çıkardı. Sonunda Lupin odaya girdiginde, aralarında konusuyorlardı. Lupin belli belirsiz gülümsedi ve eski püskü çantasını ögretmen masasının üstüne koydu. Her zamanki gibi pejmürdeydi, ama trende oldugundan daha saglıklı

görünüyordu. Sanki arada birkaç iyi yemek yemis gibiydi.

"Ðyi günler," dedi. "Lütfen kitaplarınızı kaldırıp çantalarınıza koyar mısınız? Bugünkü dersimiz, uygulamalı bir ders olacak. Sadece asalarınıza ihtiyacınız var."

Ögrenciler kitaplarını kaldırırken kimi birbirine

merakla baktı. Daha önce hiç uygulamalı bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma dersi yapmamıslardı. Tabii geçen yılki hocalarının sınıfa bir kafes dolusu cinperi getirip ortaya saldıgı o unutulmaz dersi saymazsanız.

Herkes hazır olunca, "Peki öyleyse," dedi Profesör Lupin. "Lütfen beni izler misiniz."

Hem sasıran, hem meraklanan sınıf ayaga kalktı, derslikten çıkan Profesör Lupin'i izlediler.

Profesör onların önüne düsüp ıssız bir koridordan geçti Köseyi dönünce hortlak Peeves'i gördüler.

Havada tep üstü uçar gibi durmus, en yakındaki anahtar deligini çi. ^tle tıkıyordu.

Peeves, Profesör Lupin yarım metre kadar Stesine gelmeden basını kaldırmadı, sonra kıvrık tırnaklı Page 52

yagını oynatarak sarkı söylemeye basladı.

"Deli lüleli Lupin," diye sakıdı Peeves. "Deli leli Lupin, deli lüleli Lupin -"

Hemen hemen her zamanki kadar kaba ve basa çıkılmaz görünen Peeves genelde ögretmenlere biraz saygı gösterirdi. Herkes bir anda dönüp Profesör Lupin'e baktı, buna ne tepki gösterecegini merak ediyorlardı. Onun hâlâ gülümsemekte oldugunu görünce sasırdılar.

Tatlı tatlı, "Ben senin yerinde olsam çikleti o anahtar deliginden çıkarırdım, Peeves," dedi. "Yoksa Mr Filch süpürgelerini içeri koyamaz."

Filch, Hogwarts'ın hademesiydi. Ögrencilere ve, evet, Peeves'e karsı da sürekli savas ilan etmis, kötü huylu, basarısız bir büyücü. Ne var ki, Peeves, Profesör Lupin'in dediklerine aldırmadı. Dilini dudaklarının

arasından çıkarıp hızla üfleyerek tükürüklü bir pırrrt sesi çıkarmakla yetindi.

Profesör Lupin hafifçe içini çekti ve asasını çıkardı.

Omzunun üstünden sınıfa, "Bu, yararlı küçük bir büyüdür," dedi. "Lütfen dikkatle bakın."

Asasını omuz hizasına kaldırdı ve, "Waddiwasi!" diyerek Peeves'e dogrulttu.

Çiklet kursun hızıyla anahtar deliginden fırlayıp dosdogru Peeves'in sol burun deligine daldı.

Peeves tepe üstü dönüp düzeldi ve lanet ederek hızla uzaklastı.

Dean Thomas hayret içinde, "Süperdi, efendim!" dedi.

'Tesekkür ederim, Dean," dedi Profesör Lupin, asasını ortadan kaldırarak. "Devam edelim mi?"

Yeniden yola düstüler, ögrenciler pejmürde Profesör Lupin'i artan bir saygıyla süzüyorlardı. Onlan ikinci bir koridordan geçirdi ve ögretmenler odasının tam önünde durdu.

"Đçeri buyurun," dedi kapıyı açıp yana çekilerek.

Eski, dagınık iskemlelerle dolu, uzun, duvarları ahsap kaplamalı bir oda olan ögretmenler odasında, bir ögretmen hariç, kimse yoktu. Profesör Snape alçak bir koltukta oturuyordu, sınıf içeri girerken dönüp baktı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, agzının kenannda pis ve alaylı bir gülüs vardı.

Profesör Lupin içeri girip kapıyı kapamaya kalkısınca Snape, "Açık bırak, Lupin" dedi. "Buna tanık olmamayı tercih ederim." Ayaga kalktı, kara cüppesi arkasında dalgalanarak sınıfın yanından geçti.

Kapıya gelince oldugu yerde döndü ve, "Herhal-

157

de seni uyaran olmamıstır, Lupin" dedi. "Ama bu sınıfta Neville Longbottom var. Ona zor bir seyi emanet etmemeni tavsiye ederim. Tabii, Miss Granger kulagına talimatlarım fısıldamıyorsa."

Neville kıpkırmızı oldu. Harry ise gözlerinden atesler saçarak Snape'e baktı. Kendi sınıfında Neville'e zorbalık etmesi bile yeterince kötüyken, simdi de kalkmıs baska ögretmenlerin önünde aynı seyi yapıyordu.

Profesör Lupin kaslarını kaldırdı.

"Operasyonun ilk asamasında bana Neville'in yardımcı olacagını umuyordum," dedi, "ve eminim hayran olunacak bir performans gösterecek."

Neville'in yüzü, böyle bir sey mümkünse eger, daha da kızardı. Snape dudak büktü, sonra da kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Profesör Lupin, eliyle sınıfı odanın ucuna dogru çagırarak, "Simdi," dedi. Burada ögretmenlerin yedek cüppelerini bulundurdukları eski bir gardıroptan baska bir sey yoktu. Profesör Lupin yanına gidince, gardırop birden yalpalayıp duvara çarptı.

Çocuklardan kimi korkuyla geriye atlarken, Profesör Lupin sükûnetle, "Kaygılanacak bir sey yok,"

dedi. "Orada bir Böcürt var."

Çoguna göre bu kaygılanacak bir seydi, oysa. Neville, Profesör Lupin'e dehset dolu bir bakıs attı, Se-amus Finnigan ise zangırdamaya baslamıs kapı topuzunu endiseyle süzdü.

"Böcürt'ler karanlık, kapalı yerleri severler," dedi Profesör Lupin. "Gardıropları, yatakların altındaki bos-158

lukları, lavaboların altındaki dolapları - bir keresinde birinin sarkaçlı, büyük bir saat içine saklandıgını bile görmüstüm. BM Böcürt ise buraya dün ögleden sonra geldi. Ben de, acaba üçüncü sınıflara uygulama yapmam için ögretmenler burayı

bana bırakır mı diye Müdür7 e sordum.

Page 53

"O zaman, kendimize soracagımız ilk soru su: Böcürt nedir?"

Hermione elini kaldırdı.

"Bir biçim degistiricidir," dedi. "Bizi en fazla neyin korkutacagını düsünüyorsa onun biçimine bürünür."

Profesör Lupin, "Ben bile daha iyi anlatamazdım," dedi, Hermione ısıldadı. "Öyleyse karanlıkta oturan Böcürt henüz bir biçime bürünmüs degil. Kapının öbür yanındaki kisiyi en fazla neyin korkutacagını bilmiyor. Tek basına oldugu vakit bir Böcürt'ün neye benzedigini kimse bilmez. Ama ben onu dısarı çıkardıgım anda, her birimizin en çok korktugu sey olacak.

"Yani," dedi Profesör Lupin, Neville'in korkudan agzından biraz tükürük saçmaya baslamasını görmezlikten gelerek, "daha baslamadan Böcürt'e karsı büyük bir avantajımız var. Ne oldugunu fark ettin mi, Harry?"

Elini kaldırmıs, ayaklarının üzerinde yaylanan Hermione yanındayken bir soruya cevap vermek çok cesaret kinci bir isti ama, Harry yine de sansını denedi.

"Sey - çok kalabalık oldugumuz için hangi biçime bürünecegini bilemez de ondan mı?"

"Tam dedigin gibi," dedi Profesör Lupin, Hermione de biraz düs kırıklıgına ugramıs görünerek elini Đndir-159

di. "Bir Böcürt'le basa çıkmak için yanınızda birilerinin olması her zaman en iyisidir. Aklı karısır. Ne olmalı acaba, bassız bir ceset mi, et yiyen bir sümüklüböcek mi? Bir seferinde bir Böcürt'ün tam da bu hatayı isledigini görmüstüm - aynı anda iki kisiyi birden korkutmaya çalıstı, yan yarıya sümüklüböcege dönüstü. Dogrusu, hiç de korkutucu degil.

"Bir Böcürt'ü püskürten büyü basittir, ama zihin gücü gerektirir. Anlıyorsunuz ya, Böcürt'lerin isini asıl bitiren sey kahkahadır. Yapmanız gereken, onu eglenceli bulacagınız bir biçime bürünmeye zorlamaktır.

"Büyüyü önce asasız deneyecegiz. Arkamdan tekrarlayın, lütfen... riddikulus\"

Sınıf hep bir agızdan, "Riddikulus!" dedi.

"Đyi. Çok iyi. Ama korkanm bu kolay bölümüydü. Çünkü bu kelime tek basına yeterli degil. Đste sen de bu noktada devreye giriyorsun, Neville."

Gardırop yeniden sarsıldı, ama idama gidiyormus gibi öne çıkan Neville ondan fazla sarsılıyordu.

"Simdi, Neville," dedi Profesör Lupin. "Önce sunu sorayım: Seni dünyada en çok korkutan sey nedir dersin?"

Neville'in dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı.

Profesör Lupin neseyle, "Pardon, Neville, duyamadım," dedi.

Neville, sanki birisi ona yardım etsin diye yalvan-yormus gibi, çaresizce etrafına bakındı. Sonra da zar zor duyulan bir sesle, adeta fısıldayarak, "Profesör Snape," dedi.

Hemen hemen herkes güldü. Hatta Neville bile özür dilercesine sırıttı. Ancak Profesör Lupin düsünceli görünüyordu.

"Demek Profesör Snape... hımmm... Neville, sanırım ninenle birlikte oturuyorsun, degil mi?"

"Sey - evet," dedi Neville, tedirgin bir sekilde. "Ama - Böcürt'ün ona dönüsmesini de istemiyorum."

"Hayır, hayır, beni yanlıs anladın," dedi Profesör Lupin. Simdi gülümsüyordu. "Acaba bize ninenin genelde ne tür seyler giydigini söyleyebilir misin?"

Neville sasırmıs göründü, ama cevap da verdi: "Eh... hep aynı sapkayı giyer. Yüksek bir sapka, tepesinde de doldurulmus bir akbaba var. Ve. uzun bir elbise... normalde, yesil... bazen de tilki kürkünden bir esarp."

"Peki ya çanta?" diye tüyo verdi Profesör Lupin.

"Büyük, kırmızı bir çanta," dedi Neville.

"Tamam öyleyse... O giysileri çok canlı bir sekilde gözünün önüne getirebiliyor musun, Neville?

Zihninin gözünde onları görebiliyor musun?"

Neville, pek de emin olmadan, "Evet," dedi. Belli ki arkasından ne gelecegini merak ediyordu.

Lupin, "Böcürt bu dolaptan dısan fırlayınca ve seni görünce, Neville," dedi, "Profesör Snape'in biçimine bürünecek. Sen de asanı kaldıracaksın - böyle - ve 'Riddikulus' diye bagıracaksın - ve Page 54

ninenin giysileri üzerinde var gücünle yogunlasacaksın. Her sey yolunda giderse, Profesör Böcürt Snape, o yesil elbiseyi giyip, o akbabalı sapkayı takmak ve büyük, kırmızı çantayı tasımak zorunda kalacak."

161

Herkes kahkahayı bastı. Gardırop daha da siddetle yalpaladı.

"Eger Neville basarılı olursa, Böcürt büyük bir ihtimalle dikkatini sırayla hepimize çevirecek," dedi Profesör Lupin. "Simdi hepinizin bir dakikanızı ayırıp sizi en fazla korkutan seyi düsünmenizi ve ne yapıp da onu komik görünmeye zorlayacagınızı hayal etmenizi istiyorum..."

Herkes sustu. Harry düsündü... Dünyada onu en çok korkutan sey neydi?

Aklına önce Lord Voldemort geldi - tüm gücüne kavusmus bir Voldemort. Ama daha o bir Böcürt-Volde-mort'a karsı olası bir karsı saldırıyı planlamaya baslamadan, zihninin yüzeyine korkunç bir görüntü süzüldü...

Çürümekte olan, ıslak ıslak ısıldayan bir el, kara bir pelerinin altına kayarca^ma sokulan bir el...

görünmeyen bir agızdan çıkan uzun, hırıltılı bir soluk... sonra insanda boguluyormus duygusu uyandıracak kadar içe isleyen bir soguk...

Harry ürperdi, sonra da kimsenin fark etmedigini umarak çevresine bakındı.

Çogu kisi gözlerini sıkı sıkıya yummustu. Ron kendi kendine, "Bacaklarını kopar," diyordu. Harry onun neyi kastettiginden emindi, çünkü Ron en çok örümceklerden korkardı.

Profesör Lupin, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Harry korkuyla sarsıldı. O hazır degildi. Ðnsan bir Ruh Emici'yi nasıl daha az korkunç hale getirirdi?

Ama ek süre istemek de hosuna gitmiyordu. Baska herkes evet anlamında basını sallıyor ve kollarım sıvıyordu.

"Neville, geriye çekilecegiz," dedi Profesör Lupin. "Önünde açık bir alan olsun, tamam mı? Bir sonrakini ben öne çıksın diye çagıracagım... Hadi bakalım, hepiniz geriye çekilin ki, Neville rahat rahat çalıssın -"

Hepsi geriye, duvarların dibine çekilerek Neville'i gardırobun yanında tek basına bıraktı. Neville solgun ve korkmus görünüyordu, ama cüppesinin kollarını sıvamıstı ve asasını hazır tutuyordu.

Kendi asasını da gardırop kapısının topuzuna yöneltmis olan Profesör Lupin, "Üçe kadar sayıyorum, Neville," dedi. "Bir - iki - üç - simdü"

Profesör Lupin'in asasının ucundan kıvılcımlar fıskırarak kapının topuzuna çarptı. Kapı bir hamlede açıldı. Kanca burunlu ve tehdit edici görünen Profesör Sna-pe dısarı çıktı, gözlerinden simsekler çakarak Neville'e baktı.

Neville geriledi, asasını kaldırdı, agzını açtı, ama ses çıkmadı. Snape, cüppesinin içine elini atarak, onun üzerine yürüyordu.

"R-r-riddikulus!" diye ciyakladı Neville.

Kırbaç sakırtısı gibi bir ses duyuldu. Snape sendeledi. Sırtında uzun, dantelli bir elbise, basında da tepesinde güve yenikli bir akbabanın bulundugu yüksek bir sapka vardı simdi. Elinde koskocaman, kırmızı bir çanta tasıyordu.

Herkes kahkahayı bastı; kafası karısan Böcürt tereddüt etti ve Profesör Lupin bagırdı: "Parvati!

Öne çık!"

Parvati, yüzünde kararlı bir ifadeyle, öne yürüdü. Snape ona döndü. Bir srak sesi daha duyuldu.

Simdi

163

Snape'in yerinde kan lekeleri içinde, sargılı bir mumya duruyordu. Görmeyen yüzü Parvati'ye çevriliydi. Yavas yavas, ayaklarını sürüyüp kaskatı kollarını havaya kaldırarak ona dogru yürümeye baslad1. -

"Riddikulus!" diye haykırdı Parvati.

Sargılardan biri mumyanın ayagı dibinde çözüldü, mumyanın ayagı sargıya takıldı, yüzükoyun yere düstü, kafası yuvarlanıp gitti.

"Seamus!" diye bagırdı Profesör Lupin.

Seamus, Parvati'nin yanından ok gibi atıldı.

Page 55

Srakl Mumyanın oldugu yerde simdi siyah saçları yere kadar uzanan, iskelet gibi, yemyesil suratlı bir kadın vardı - bir ölüm perisi. Agzını ardına kadar açtı, odayı bu dünyaya ait olmayan bir ses doldurdu; Harry'nin basındaki saçları diken diken eden, uzun, iniltili bir feryat -

"Riddikulus!" diye haykırdı Seamus.

Ölüm perisi bogulur gibi bir ses çıkardı ve bogazını kavradı; sesi gitmisti.

Srak! Ölüm perisi simdi döne döne kuyrugunu kovalayan bir fareye dönüsmüstü, sonra - srak! —kayan ve kıvranan bir çıngıraklı yılan olmustu ki - srak! - tek, kanlı bir gözbebegine dönüstü.

"Aklı karıstı!" diye bagırdı Lupin. "Basarıyoruz! Dean!"

Dean hızla öne yürüdü.

Srak! Gözbebegi kopuk bir el oldu; el fırlayıp dönerek dösemede yengeç gibi sürünmeye koyuldu.

"Riddikulus!" diye feryat etti Dean.

Bir çat sesi duyuldu, el bir fare kapanma sıkıstı.

"Mükemmel! Sıra sende, Ron!"

Ron öne fırladı.

"Srak!"

Birçok kisi çıglık attı. Ðki metre boyunda, bastan asagı tüylü dev bir örümcek, kıskaçlarını tehdit edici sekilde saklatarak Ron'un üzerine yürüyordu. Harry bir an Ron'un donup kaldıgını sandı.

Sonra -

"Riddikulus!" diye bögürdü Ron ve örümcegin bacakları yok oldu. Yuvarlanmaya basladı. Lavender Brown viyaklayarak onun önünden kaçtı ve örümcek Harry'nin ayaklan dibinde durdu. Harry asasını kaldırarak hazırlandı, ama -

"Bırak!" diye bagırdı Profesör Lupin birden, hızla ilerledi.

Srak!

Bacaksız örümcek yok olmustu. Bir saniye herkes nerede oldugunu görmek için çılgınca etrafa bakındı. Sonra Lupin'in önünde gümüsi beyaz bir kürenin havada asılı oldugunu gördüler. Lupin, adeta tembelce, "Riddikulus!" dedi.

Srak!

Böcürt bir karafatma olarak yere inerken, Lupin, "Ðleri, Neville, bitir isini!" diye bagırdı. Srak!

Snape geri dönmüstü. Bu sefer Neville, çok kararlı görünerek hamle etti.

"Riddikulus!" diye bagırdı ve bir an Snape'i dantelli elbisesiyle görür gibi oldular, sonra Neville gürültüyle, "Ha!" diye güldü ve Böcürt patladı. Binlerce minik duman demetine ayrılıp kayboldu.

165

Sınıf alkıslamaya baslarken, Profesör Lupin, "Mükemmel!" diye bagırdı. "Mükemmel, Neville!

Hepinize aferin. Durun bakalım... Böcürt'le ugrasan her kisi için Gryffindor'a bes puan - iki kez yaptıgı için Neville'e on puan - Hermione ile Harr/ye de oeser puan.

"Ama ben hiçbir sey yapmadım ki," dedi Harry.

"Sen ve Hermione dersin basında sorularımı dogru cevapladınız, Harry," dedi Lupin tatlılıkla. "Çok iyi, millet, mükemmel bir dersti. Ev ödevi olarak da, bir zahmet Böcürt bölümünü okuyup benim için özetini çıkartın... ödevler pazartesi günü veriucek. Hepsi bu kadar."

Ögrenciler heyecanla konusarak c gretmenler odasını terk ettiler. Ancak Harry kendini hiç de keyifli hissetmiyordu. Profesör Lupin kasıtlı olarak onun Böcürt'le ugrasmasına engel olmustu. Neden?

Voksa Harry'nin trende yıgıldıgını gördügü ve onun beceremeyecegini düsündügü için mi?

Harry'nin yine kendinden geçecegini mi sanıyordu?

Ama baska kimse olayın farkında degildi.

"O ölüm perisini nasıl hallettigimi gördünüz mü?" diye bagırdı Seamus.

"Ya eli?" diye bagırdı Dean, kendi elini sallayarak.

"O sapkayla Snape'i?"

"Ya benim mumyamı?"

Lavender düsünceli düsünceli, "Acaba Profesör Lupin neden kristal toplardan

korkuyor?" dedi.

Çantalarını almak için sınıfa dönerlerken, Ron heyecanla, "Bu simdiye kadar yaptıgımız en iyi Karanlık

Page 56

166

Sanatlara Karsı Savunma dersiydi, degil mi?" diye sordu.

Hermione, "Çok iyi bir ögretmene benziyor," dedi onaylayarak. "Ama keske ben de Böcürt'le karsı karsıya gelseydim -"

"Seninki ne olurdu?" dedi Ron, kıs kıs gülerek. "On üzerinden dokuz aldıgın bir ev ödevi mi?"

167

SEKÐZÐNCÐ BOLÜM

Sisman Hnmm'ın Kaçısı

Kısa sürede, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma çogu kisinin en sevdigi ders haline gelmisti.

Profesör Lu-pin hakkında ileri geri konusanlar, sadece Draco Mal-foy ile onun Slytherin çetesıydi Profesör Lupin geçerken Malfoy gürültülü bir fısıltıyla, "Sunun cüppesinin haline bak," diyordu,

"eski ev cinimiz gibi giyiniyor."

Ama digerleri Profesör Lupin'in cüppesinin yamalı ya da yıpranmıs olmasına aldırmıyordu bile.

Sonraki birkaç dersi de ilki kadar ilginç olmustu. Böcürt'lerden sonra cincücelere benzeyen pis, küçük yaratıklar olan Kırmızı Kafa'ları incelediler. Kaa dökülen her yerde, satoların zindanlarında ve terk edilmis savas alanlarındaki siperlerde pusuya yatar, kaybolanlara kısa ve kalın sopala "la vurmak için beklerlerdi. Kırmızı Kafa'lardan sonra, pullu maymunları andıran sürüngen su yaratıkları

Kappa'lara geçtiler. Perdeli elleri, göllerinde her seyden habersiz dolasanları bogsak diye kasmirdi.

Harry bazı öbür derslerinde de aynı sekilde

mutlu olsa, hayatta baska bir sey istemezdi. En kötüsü Đksir dersiydi. Snape bugünlerde özellikle kinci davranıyordu, kimsenin de bunun niye oldugundan süphesi yoktu. Snape'in biçimini alan ve Neville'in, ninesinin giysilerini giydirdigi Böcürr'ün hikâyesi, okula ormnn yangını hızıyla yayılmıstı.

Snape bunu komik bulmamıstı anlasılan. Profesör Lupin'in adı geçince gözlerinde tehditkâr simsekler çakıyordu, Neville'e eskisinden daha da fazla zorbalık ediyordu.

Harry, Profesör Trelavvney'nın kuledeki bogucu odasında, egri bügrü sekilleri ve sembolleri çözerek, Profe-sör'ün ona her bakısında yaslarla dolan kocaman gözlerini görmezlikten gelmeye çalısarak geçirdigi saatleri de korkuyla bekler olmustu. Profesör Trelavvney'yi sevemi-yordu, oysa sınıfından bazı ögrenciler ona yüceltme sınırlarına varan bir saygı gösteriyorlardı. Parvati Patil ve La-vender Brovvn öglen saatlerinde Profesör Trelavvney'nin kuledeki odasını ziyareti âdet haline getirmislerdi. Her seferinde de yüzlerinde, sinir bozacak kadar üstünlük tasıyan bir ifadeyle geri dönüyorlardı, baskalarının bilmedikleri seyleri biliyorlarmıs gibi. Harry'den söz ederken kısık sesle konusmaya da baslamıslardı, o sanki ölüm döseginde yatıyormus gibi bir halleri vardı.

Hareketli ilk derkten sonra asırı derecede sıkıcı bir hal alan Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı ise aslında kimse sevmiyordu. Hagrid kendine güvenini kaybetmis gibiydi. Simdilik birçok dersi, muhtemelen dünyanın en sıkıcı yaratıkları olan Pıtırkurt'lara nasıl bakacaklarını ögrenmekle geçiriyorlardı.

Bir saati daha Pıtırkurt'ların yapıskan bogazlarından asagı ince ince dogranmıs yesil salata tıkmakla geçirdikten sonra Ron, "Đnsan neden onlara bakma zahmetine katlansın ki?" diye sormustu.

Ama ekim ayıyla birlikte Harry kendisini oyalayacak baska bir sey daha buldu. Bu o kadar zevkli bir seydi ki, sıkıntılı derslerini unutturdu. Quidditch sezonu

yaklasıyordu. Gryffindor takımının kaptanı Oliver Wo-od da, yeni sezondaki taktikleri tartısmak için persembe aksamı bir toplantı yaptı.

Bir Quidditch takımında yedi kisi vardı: Kırmızı, futbol topu büyüklügünde bir top olan Quaffle'ı sahanın her iki ucundaki on bes metre yüksekliginde çemberlerden geçirerek gol atmakla görevli üç Kovalayıcı; hızla oradan oraya segirtip oyunculara saldırmaya çalısan iki agır, siyah top olan Bludger'ları kovalamak için agır sopalarla donanmıs iki Vurucu; kaleleri koruyan bir Tutucu ve isi en zor olan Arayıcı. Onun görevi, minik, kanatlı, ceviz büyüklügünde bir top olan Altın Snitch'i yakalamaktı. Snitch yakalanınca oyun sona erer ve Arayıcı'mfi takımı fazladan yüz elli puan kazanırdı.

Page 57

Oliver Wood, on yedi yasında saglam yapılı bir çocuktu, Hogwarts'ta yedinci sınıfta okuyordu, yani son yılıydı. Karanlıgın çökmekte oldugu Quidditch sahasının kenarındaki buz gibi soyunma odasında takımının altı üyesine hitap ederken, sakin sesinde bir umutsuzluk vardı.

"Quidditch Kupası'nı kazanmak için bu son sansımız - benim son sansım," dedi onlara, önlerinde bir asa-170

gı bir yukarı yürüyerek. "Bu yılın sonunda okulu bitiriyorum. Bir daha Kupa'yı alma ihtimalim olmayacak.

"Gryffindor yedi yıldır Kupa'yı kazanamıyor. Tamam, çok talihsizdik, olursa bu kadar olur -

sakatlıklar -sonra geçen yıl turnuva iptal oldu..." Wood, sanki bu hatıra hâlâ üzüntüden bogazını hkıyormus gibi yutkundu. "Oysa biliyoruz ki bizim takımımız okuldaki - en - iyi -kahrolası - takım,"

dedi, bir yumruguyla diger eline vurarak. O eski çılgınca pırıltı yine gözlerine yerlesmisti.

"Muhtesem üç Kovalayıcı'mız var."

Eliyle Alicia Spinnet, Angelina Johnson ve Katie Bell'i gösterdi.

"Yenilmez iki Vurucu'muz var."

Fred ve George Weasley bir agızdan, "Kes sunu, Oliver, bizi mahcup ediyorsun," dediler, kızarmıs numarası yaparak.

Wood, Harry'ye bir tür vahsi gururla ve ates püsküren gözlerle bakarak, "Ve bize her seferinde maçı kazandıran bir Arayıcı'mız var!" dedi. "Ve ben," diye ekledi, sonradan aklına gelmis gibi.

"Biz de senin çok iyi oldugunu düsünüyoruz, Oliver," dedi George.

"Panter gibi Tutucu," dedi Fred.

VVood yeniden voltalamaya baslayarak, "Mesele su ki," dedi, "bu son iki yıl Quidditch Kupası'nın üstüne bizim adımız yazılmıs olmalıydı. Harry takıma katıldıgından beri ben hep Kupa'nın çantada keklik oldugunu düsündüm. Ama alamadık ve bu yıl o seyin üzerinde nihayet adımızı görmek için son sansımız..."

Wood öyle büyük bir kederle konusuyordu ki, Fred ve George bile halden anlar bir tavır içine girdiler.

"Oliver, bu yıl bizim yılımız," dedi Fred.

"Basaracagız, Oliver!" dedi Angelina.

"Mutlaka," dedi Harry.

Takım, azimle dolu bir sekilde haftada üç aksam antrenman yapmaya basladı. Hava gittikçe daha soguk ve yagmurlu oluyordu, geceler de daha karanlıktı, ama çamur, rüzgâr ve yagmur gemi azıya alsa da, Harry'nin muazzam gümüs Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmaya yönelik o harika hayalini lekeleyemezdi.

Harry bir aksam antrenmandan sonra üsümüs ve kaskatı olmus, ama antrenmanın gidisinden hosnut halde Gryffindor ortak salonuna döndügünde, oda heyecanla kaynıyordu.

Söminenin basındaki en iyi iskemlelerden ikisine oturmus, Astronomi için birtakım yıldız çizelgeleri tamamlayan Ron ve Hermione'ye, "N'oldu?" diye sordu.

Hayli hırpalanmıs eski ilan tahtasına konmus bir duyuruyu gösteren Ron, 'ilk Hogsmeade hafta sonu," dedi. "Ekim sonu, Cadılar Bayramı."

"Mükemmel," dedi, Harry'nin arkasından portre deliginden geçen Fred. "Zonko'ya bir ugramam gerekiyor, Pis Kokulu Topak'larım bitti bitecek."

Morali inise geçen Harry, kendini Ron'un yanındaki iskemleye attı. Hermione onun aklından geçenleri okumus gibiydi.

"Harry, eminim bir dahaki sefere gidebilirsin," de-

di. "Black'i yakalamaları yakındır, zaten bir kez ortalarda görüldü bile."

"Black, Hogsmeade'de bir seyler yapmaya kalkısacak kadar aptal degil," dedi Ron. "McGonagall'a bu sefer gidebilir misin diye sor, Harry, bir daha gidene kadar aradan asırlar geçebilir -"

"Ron!" dedi Hermione. "Harry'nin okulda kalması gerekiyor -"

"Okulda kalan tek üçüncü sınıf ögrencisi de o olamaz ama," dedi Ron. "McGonagall'a sor, haydi, Page 58

Harry -"

Harry kararını vererek, "Evet, soracagım sanırım," dedi.

Hermione tartısmak için agzını açtı, ama tam o anda Crookshanks bir tüy hafifligiyle onun kucagına atladı. Agzından büyük, ölü bir örümcek sarkıyordu.

Ron, yüzünü burusturarak, "Bunu önümüzde yemek zorunda mı?" diye sordu.

"Akıllı Crookshanks'im benim, onu tek basına mı yakaladın?" dedi Hermione.

Crookshanks örümcegi agır agır çignedi, sarı gözleri küstahça Ron'a dikilmisti.

"Onu orda tut yeter," dedi Ron sinirli sinirli. Yeniden yıldız çizelgesine döndü. "Scabbers çantamda uyuyor."

Harry esnedi. Aslında gidip yatmak istiyordu, ama kendi yıldız çizelgesini de

tamamlaması gerekiyordu. Çantasını kendine dogru çekti, parsömenini, mürekkebini ve tüy kalemini çıkararak çalısmaya basladı.

Ron, son yıldızın adını da gösterisli bir edayla ya-

zıp çizelgeyi Harry'nin önüne sürerek, "Ðstiyorsan benimkinden kopya çekebilirsin," dedi.

Kopyadan hiç haz etmeyen Hermione dudaklarını büzdü, ama bir sey demedi. Crookshanks hâlâ gözlerini kırpmadan Ron'a bakıyor, tüylü kuyrugunun ucunu yavasça sallıyordu. Sonra, aniden atladı.

"AYY!" diye bagırdı Ron, Crookshanks'in dört pençesini derinlere gömüp vahsice yırtmaya basladıgı çantasını kaptı. "DEFOL SURDAN, SENÐ APTAL HAYVAN!"

Ron çantasını Crookshanks'in pençelerinden kurtarmaya çalısıyordu, ama Crookshanks yapısıp kalmıstı. Tükürükler saçıyor ve kuyrugunu kamçı gibi vuruyordu.

"Ron, onun canını yakma!" diye bagırdı Hermione, cırtlak bir sesle. Bütün ortak salon onları izliyordu. Ron, Crookshanks'in hâlâ sıkı sıkıya yapısmıs oldugu çantayı fırıldak gibi döndürürken, Scabbers uçarcasına çantanın tepesinden fırladı -

Ron, "TUTUN SU KEDÐYÐ!" diye haykırdı. Crookshanks çantanın kalıntılarından kurtulmus, masanın üstüne atlamıstı, dehset içindeki Scabbers'in pesinden kosuyordu.

George VVeasley, Crookshanks'in üstüne atladı, ama kaçırdı. Scabbers yirmi çift bacak arasından sıyrılarak eski bir konsolun altına uçtu. Crookshanks kayarak fren yaptı, çizgili bacaklarının üzerinde çömeldi ve ön ayagıyla konsolun altına gözü dönmüsçesine pençe atmaya koyuldu.

Ron ve Hermione telasla geldiler. Hermione, Cro-okshanks'i gövdesinden yakalayıp uzaklastırdı.

Ron kendini karın üstü yere attı ve büyük zorlukla Scab-bers'ı kuyrugundan tutup çıkardı.

Hermione'ye, küplere binmis halde, "Sunun haline bak!" dedi, Scabbers'ı onun önünde tutup sallayarak. "Bir deri bir kemik kaldı! O kediyi ondan uzak tut!"

Hermione, sesi titreyerek, "Crookshanks için bu çok dogal," dedi. "Bütün kediler fareleri kovalar, Ron!"

Deli gibi çırpınan Scabbers'ı yeniden cebine girsin diye ikna etmeye çalısan Ron, "O hayvanda garip bir sey var!" dedi. "Scabbers'ın çantamda oldugunu söyledigimi duydu!"

Hermione sabırsızlıkla, "Ay, ne saçmalık," dedi. "Crookshanks onun kokusunu alabiliyor, Ron, yoksa nasıl-"

Ron, "O kedi Scabbers'a kafayı takmıs!" dedi. Çevresine toplanmıs insanların kıkırdamaya baslamasını da görmez J °n geldi. "Scabbers ondan önce geldi, üstelik de hasta!"

Ron ortak salonu uygun adım geçip erkek ögrencilerin yatakhanesine giden merdivenlerde kayboldu.

Ertesi gün Ron hâlâ Hermione'ye kızgındı. Bitkibi-lim dersi boyunca, üçü aynı Pofudukbezelye üzerinde çalıstıkları halde Hermione'yle konusmadı dense yeridir.

Bitkilerin tombul pembe kabuklanın soyup pırıl pırıl içlerini tahta kovaya bosaltırlarken, Hermionc ürkek ürkek, "Scabbers nasıl?" diye sordu.

Rem öfkeyle, "Yatagımın altında saklanmıs, titreyip duruyor," dedi* Tanelen kovaya isabet cttiremcyince bezelyeler seranın dösemesine saçıldı.

Bezelyeler gözlerinin önünde tomurcuklanırken, Profesör Sprout, "Dikkat et, Weaslcy, dikkat et'"

diye bagırdı.

Bir sonraki dersleri Biçim Degistirme'y c1 i. Dersten sonra Profesör McGonagall'a digerleriyle üirlikte Hogs-meadc'e gidip gidemeyecegini sorma kararı alan Harry, sınıfın dısındaki kuyruga katıldı. Ne tür bir tartısma yöntemi izleyecegine karar vermeye çalısıyordu. Ama kuyrugun basındaki karısıklık dikkatini dagıttı.

Lavcnder Brown aglıyor gibiydi. Parvati kolunu ona sarmıstı ve pek ciddi görünen Seamus Finnigan ile Dean Thomas'a bir seyler anlatıyordu.

Hcrmione, Harry ve Ron'la birlikte gruba katılırken, endiseyle, "Ne oldu, Lavcnder?" dedi.

Parvati, "Bu sabah evden mektup aldı," diye fısıldadı. "Tavsanı, Binky. Bir tilki tarafından öldürülmüs."

"Ah," dedi l lermione, "Çok üzüldüm, Lavender."

"Bilmem gerekirdi!" dedi Lavender, trajik bir edayla. "Bugün ayın kaçı oldugunu biliyor musunuz?"

"Sey -"

"Ekim'in on altısı! 'Su korktugun sey var ya - on altı Ekim'de gerçeklesecek.' Hatırlıyor musunuz?

Haklıydı, haklıydı!"

Artık bütün sınıf Lavender'ın çevresine toplanmıstı. Scamus ciddi ciddi basını sallıyordu. Mermione bir an durakladı, sonra da, "Sen -" dedi, "Binky'nin bir tilki tarafından öldürüleceginden mi korkuyordun?"

"Ðlle de bir tilki degil," dedi Lavender, Hcrmione'ye sel gibi yaslar akıtan gözlerle bakarak. "Ama öleceginden korkuyordum elbette, degil mi?"

"Ah," dedi Hermione. Kısa bir tcreddütün ardından sordu: "Binky yaslı bir tavsan mıydı?"

"Ha - hayır!" diye hıçkırdı Lavender. "O - o daha bcDccikti!"

Parvati arkadasının omzunu daha da sıkı sardı.

"Ðyi ama, öleceginden neden korkuyordun öyleyse?" diye sordu Hermione.

Parvati, ates saç.ın gözlerini ona dikti.

Hermione, grubun geri kalanına dönerek, "Yani, meseleye mantıkla bakacak olursanız," dedi,

"yani, Binky bugün bile ölmedi, degil mi, sadece Lavender haberi bugün aldı -" Lavender yüksek sesle bir hüngürtü kopardı "- ve bundan korkuyor da olamazdı, çünkü onun için gerçek bir sok oldu -"

Ron yüksek sesle, "Hermione'ye aldırma, Lavender," dedi, "o baskalarının hayvanlarına hiç önem vermez."

Profesör McGonagall tam o anda sınıfın kapısını açtı. Belki de iyi oldu, l lermione ile Ron birbirlerine öldü-recekmis gibi bakıyorlardı. Sınıfa girince Harry'nin iki yanma oturdular ve ders boyunca birbirleriyle konusmadılar.

Ders sonunda zil çaldıgında, Harry hâlâ Profesör McGonagall a ne diyecegine karar vermemisti.

Ama l îogsmeade konusunu ilk açan Profesör oldu.

Ögrencuer sınıftan çıkmaya çalısırken, "Bir dakika, UVten!" diye seslendi. "Hepiniz benim binamda oldugunu/a gere, Hogsmeade izin belgelerinizi Cadılar Rayramı'ndan önce bana vermelisiniz.

Belgesi olmayan i;ö /ü zivaret edemez, onun için unutmayın!"

Neviîle elini kaldırdı.

"Lütfen, Profesör, ben - ben sanırım kaybettim -"

"Ninen senin iznini dogrudan bana yolladı, Longbot-tom," dedi Profesör McGonagall. "Bunun daha emin bir yol oldugunu düsünmüs. Eh, hepsi bu,

gidebilirsiniz."

"Simdi sor," diye fısıldadı Ron, Harry'ye.

"Evet, ama -" diye basladı Herrnione.

Ron inatla, "Hadi, Harry," dedi.

Harry sınıfın geri kalanının çıkmasını bekledi, sonra da tedirgin bir halde Profesör McGonagall'ın masasına yöneldi.

"Evet, Potter?"

Page 60

Harry derin bir nefes aldı.

"Profesör, teyzemle enistem - sey - belgemi imzalamayı \muttular," dedi.

Profesör McGonagall kare biçimindeki gözlügünün üstünden ona baktı, ama bir sey demedi.

"Onun için - yani - sizce uygun mu - yani uygun olur mu eger ben - eger ben Hogsmeade'c gitsem?"

Profesör McGonagall önüne baktı ve masasının üstündeki kâgıtları karıstırmaya koyuldu.

"Korkarım olmaz, Potter," dedi. "Ne dedigimi duydun. Belgesi olmayan köyü ziyaret edemez. Kural böyle."

"Ama - Profesör - teyzemle enistem - biliyorsun" -, onlar Muggle, pek anlamıyorlar - yani Hogwar*

eiyelerini falan," dedi Harry. Bu arada Ron da ..itile basını sallayarak onu yüreklendiriyordu, "r-.;er M/ gidebilecegimi söylerseniz -"

"Ama söylemiyorum." Pıofesör McGonagall ayaga kalktı, kâgıtlarını bir çekmeceye titizce istifledi.

"Belgede anne babanın ya da velinin izin vermesi gerektigi açıkça belirtilmis."

Dönüp yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Acıma mıydı yoksa? "Özür dilerim, Potter, ama son sözüm bu. Acele et, yoksa bir sonraki dersine geç kalacaksın."

Yapacak sey yoktu. Ron, Profesör McGonagall hakkında demedigini bırakmadı, söyledikleri Hermione'yi fena halde öfkelendirdi. Hermione ise, Ron'u daha da kı/dıran bir "onun iyiligi için"

ifadesi takınmıstı. Harry, sınıfındaki herkesin, Hogsmeade'e gidince ilk önce ne yapacakları hakkında yüksek sesle ve mutluluk içinde konusmalarına tahammül etmek zorunda kaldı.

Ron, Harry'yi neselendirmeye gayret ederek, "Söle-ri unutma," dedi. "Biliyorsun ya, Cadılar Bayramı söleni, aksama."

Harry kasvetli kasvetli, "Evet," dedi, "harika."

Cadılar Bayramı söleni her zaman güzel olurdu, ama herkes gibi Harry de sölene Hogsmeade'de geçirilmis bir günün ardından gelse, (i aha iyi olurdu tabii. Kim ne dese, geride bırakılmıs olmasının üzüntüsü silinmedi. Tüy kalemini iyi kullana.ı Dean Thomas, belgede Vernon Eniste' nin imzasını tıklit etmeyi önerdi, ama Harry Profesör McGonagall'a belgesinin imzalı olmadıgını söylemisti bir kere. Dolayım 'la ise yaramazdı. Ron yarım agızla Görünmezlik Pelerini'ni kullanmasını önerse de, Hermione buna siddetle k: ısı çıktı. Dumble-dore'un, Ruh Emici'lerin bu pelerinle TĐ içini görebildigi yolundaki sözlerini hatırlattı. Percy ise, herhalde onu en az rahatlatan seyleri söyledi:

"Hogsmeade için çok yaygara koparıyorlar, ama emin ol, Harry, söylendigi kadar da degil," dedi ciddi ciddi. "Tamam, sekerci dükkânları hiç fena sayılmaz, ama Zonko'nun Saka Dükkânı sahiden tehlikeli. Ve tamam, Bagıran Baraka'yı ziyaret etmeye her zaman deger ama, gerçekten Harry, bunlar bir yana, bir sey kaçırıyor sayılmazsın."

Cadılar Bayramı sabahı, Harry ötekilerle birlikte uyandı ve morali fena halde bozuk, kahvaltıya indi. Yine de normal davranmak için elinden geleni yapu.

Onun için çok üzülmüs görünen Hermione, "Sana Balyumruk'tan bir sürü seker getiririz," dedi.

"Evet, bir dolu," dedi Ron. O ve Henrione,

180

Harry'nin ne kadar düs kırıklıgına ugradıgını görünce, Crookshanks yüzünden kavga ettiklerini unutmuslardı.

Harry, bir sey yokmus gibi davranmaya çalısarak, "Benim için üzülmeyin," dedi. "Sölende görüsürüz. Đyi eglenceler."

Hademe Füch'in ön kapısında bekledigi Giris Salo-nu'na kadar onlara eslik etti. Filch kapının iç tarafında durmus, elindeki uzun bir listeden isimleri kontrol ediyordu. Süpheyle her yüzü süzerek gitmemesi gereken kisilerin sıvısmamasını gaı mtiye alıyordu.

Crabbe ve Goyle'la birlikte sıraya girmis olan Mal-foy, "Burada mı kalıyorsun, Potter?" dedi. "Ruh Emi-ci'lerin yanından geçmeye korkuyor musun?"

Harry ona aldırmadı, tek basına mermer merdivenlerden çıktı, ıssız koridorları geçti ve Gryffindor Kulesi'ne vardı.

Sisman Hanım uyuklarken birden sıçrayıp, "Parola?" diye sordu.

Page 61

"Tortuna Majör," dedi Harry bezgin bezgin.

Portre savrulup açıldı, Harry delikten tırmanarak ortak salona girdi. Salon gevezelik eden birinci ve ikinci sınıflarla ve belli ki Hogsmeade'i biraz fazla ziyaret ettikleri için artık bunu yemlik saymayan birkaç büyük sınıf ögrencisiyle doluydu.

"Harry! Harry! Selam, Harry!"

Seslenen, Harry'ye pek hayranlık duyan ikinci sınıf ögrencisi Colin Creevey'ydi. Colın onunla konusmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Hogsmeade'e gitmiyor mcsun, Harry? Neden?

181

Hey -" Colin hevesle çevresindeki arkadaslarına baktı, "istersen gelip bizimle oturabilirsin, Harry!"

"Sey - hayır, sag ol, Colin," dedi Harry. Bir sürü insanın, alnındaki yara izine gözünü dikip bakmasını kaldıracak halde degildi. "Ben - benim kütüphaneye gitmem gerek, ödevim var."

Bunu söyledikten sonra, gerisingeri dönüp portre deliginden çıkmaktan baska seçenegi kalmamıstı.

O giderken Sisman Hanım aksi bir sesle arkasından seslendi: "Beni uyandırmanın ne âlemi vardı sanki?"

Harry ruhsuz ruhsuz kütüphaneye dogru yürüdü, ama yarı yolda fikir degistirdi. Canı ders çalısmak istemiyordu. Geri dönünce, Filch'le burun buruna geldi. Belli ki Füch, Hogsmeade ziyaretçilerinin sonuncusunu da yolcu etmisti.

"Sen ne yapıyorsun burda?" diye hırladı kuskuyla.

Harry dogruyu söyledi: "Hiçbir sey."

"Hiçbir seymis!" dedi Filch tükürürcesine, çenesi se-' vimsiz bir sekilde titredi. "Ben de inandım!

Burada sinsi sinsi tek basına dolasıyorsun. Niye öbür mikrop arkadaslarınla birlikte Pis Kokulu Topaklar, Gegirme Tozu ve Vızvız Kurtlar almak için Hogsmeade'de degilsin?"

Harry omuzlarını silkti.

"Eh, hadi bakalım ortak salonuna, ait oldugun yere!" diye kesip attı Filch. Harry gözden kaybolana kadar da oldugu yerde durup gözlerinden ates saçarak arkasından baktı.

Ama Harry ortak salona dönmedi, bir merdivenden çıktı. Kararsız bir halde, Hedvvig'i görmeye Baykusha-182

ne'ye mi gitsem acaba diye düsünüyor \ e b.ıska bir koridorda yürüyordu ki, odaların birinden bir ses, "Harry?" dedi.

Harry kimin seslendigini duymak için hemen yreri döndü ve odasının kapısından dısarı bakan l'rote>-ör Lupin'i gördü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Lupin. Ama bunu Fi'ch'in-kinden çok daha farklı bir tonla sormustu. "R^n'la

! ler-rnione nerde?"

"Hogsmeade'de," dedi Harry, aldr^.n. u.;.' c/.bi davranarak.

"Ah," dedi Lupin. Bir an Harn-'ye bıktı. "Niye içeri f g.rmivorsun? Bir sonraki dersimi/ĐÇĐP -, önce bir C »r- § kene/ getirdiler."

"Bir ne?" dedi Harry.

Ljpin'ır arkasından odaya girdi. Bir kölede çok ba-yük bir akvavum vardı. Küçük, sivri boynu/ları olan pis yesil renkli bir <'aralık cama yapıstırdıgı suratını sekilden sekle <okuvor, ince u?un parmaklarını açıp kapıyordu.

Lupin, Cîarkenez'i düsünceli düsünceli su7erek, "Su iblisi/ dedi. "Bi/e pek /.orluk çıkarmaz herr.aldo, hele Kappa'lardan sonra. Bütün is kavrayısından kurtulmakta Anormal U7imluktaki parmaklr.rını görüyor ıntı^un? Kuv\relli, ama kolayca kırıhvor "

Garkenez yesil dislerini gösterdi ve sonra da \ ^udini kösedeki arapsaçı gibi otların içine gömdü.

Lupin, çaydanlıgına bakınajak, "Bir fincan çay u.er misin?" dedi. "Ben de tam kendime çay yapmayı düsünüyordum."

"Tamam," dedi Harry, elini ayagını nereye koyacagını sasırmıstı.

Lupin çaydanlıga asasıyla dokundu, ucundan birden buhar fıskırdı.

Tozlu bir tenekenin kapagını kaldırarak, "Otur," de-c i. "Korkarım, sadece poset çayım var - ama çay yapraklan canına yetmistir herhalde."

Harry ona baktı. Lupin'in gözleri parıl parıl parlıyordu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry.

Lupin, Harry'ye kenarından bir parça kopmus bir çay kupası uzattı. "Profesör McGonagall söyledi.

Kaygılanmıyorsun, degil mi?"

"Hayır," dedi Harry.

Bir an Lupin'e, Magnolia Crescent'ta gördügü köpekten söz etmeyi düsündü, ama sonra vazgeçti.

Lupin'in onu ödlek sanmasını istemiyordu, hele bir Bö-cürt'le basa çıkamayacagını düsündükten sonra.

Harry'nin düsündüklerinin bir kısmı yüzüne vurmus olsa gerek ki, Lupin, "Seni kaygılandıran bir sey mi var, Harry?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Harry. Biraz çay içti ve Garkenez'in ona yumruk sallayısını seyretti.

Birden, "Evet," dedi, çayını Lupin'in masasına koyarak. "Bö-cürt'le boy ölçüstügümüz gün var ya?"

"Evet?" dedi Lupin yavasça.

Harry ansızın, "Niye benim boy ölçüsmeme izin vermediniz?" dedi.

Lupin kaslarını kaldırdı.

"Bunun apaçık ortada oldugunu sanıyordum, Harry," dedi, biraz sasırmıs gibiydi.

Harry hayrete düsmüstü. Lupin'in böyle bir sey yapmadıgını söyleyip, inkâr edecegini sanıyordu.

"Niye?" diye sordu yeniden.

Lupin hafifçe kaslarını çatarak, "Eh," dedi, "Bö-cürt'ün senin karsına çıktıgında Lord Voldemort'un biçimine bürünecegini varsaydım."

Harry bakakaldı. Hem bu beklediği en son cevaptı, hem de Lupin Voldemort'un adını söylemisti. O

ana kadar Harry'nin bu adı yüksek sesle söylediğini duydugu tek kisi (kendisi dısında), Profesör Dumbledore'du.

Lupin, Harry'ye hâlâ kasları çatık bakarak, "Anlasılıyor ki yanılmısım," dedi. "Ama Lord Valdemort'un ögretmenler odasında bir anda belirmesinin iyi bir fikir olmadığını düsündüm.

Ðnsanların panige kapılacagını tahmin ettim."

Harry dürüstlükle, "Önce Voldemort aklıma geldi," dedi. "Ama sonra - sonra su Ruh Emici'leri hatırladım."

Lupin düsünceli düsünceli, "Anlıyorum," dedi. "Bak sen... etkilendim dogrusu." Harry'nin yüzündeki saskınlık ifadesine hafif bir gülümseyisle baktı. "Bu bize, en fazla korktugun seyin -

korku oldugunu ima ediyor. Çok akıllıca, Harry."

Harry buna ne diyecegini bilemiyordu, o da biraz daha çay içti.

Lupin anlayısla, "Demek senin Böcürt'le mücadele edebilecegine inanmadım sandın, öyle mi?"

dedi.

"Eh... evet," dedi Harry. Birden kendini çok daha iyi hissetmeye baslaıru^b. "Profesör Lupin, biliyorsunuz, Ruh Emici'ler..."

Kapı vurulunca sözü kesildi.

"Girin," diye seslendi Lupin.

Kapı açıldı, Snape girdi. Üzerinden dumanlar tüten bir kadeh tasıyordu. Harry'yi görünce durdu, gözleri kısıldı.

"Ah, Severus," dedi Lupin gülümseyerek. "Çok tesekkür ederim. Buraya,

masanın üstüne b', akabilir misin?"

Snape dumanlar tüten kadehi bıraktı, gözleri Harry ile Lupin arasında gidip geliyordu.

Lupin, akvaryumu göstererek, tatlı tatlı, "Ben de tam Harry'ye Garkenez'imi gösteriyordum," dedi.

"Büyüleyici," dedi Snape, Garkenez'e bakmadan. "Onu hemen içmelisin, Lupin."

"Evet, evet, içecegim," dedi Lupin.

"Bir kazan dolusu yaptım," diye devam etti Snape. "Yine ihtiyacın olursa diye."

"Sanırım yarın da içerim. Çok tefekkürler, Severus."

"Bir sey degil," dedi Snape, ama g(vı n d > Harry'nin hoslanmadıgı bir bakıs vardı, Gülüm?*'inek sizin ve ihtiyatla, geri geri odadan dısarı çıktı.

Page 63

Harry merakla kadehe baktı. Lupin gülümsedi

"Profesör Snape lütfedip bana bir iL.ir ha/ıriadı Ben bu islerde pek iyi degilim, bu iksir de çok karmasık." Kadehi eline alıp kokladı. "Ne ya/ >. ki, -,eker atın-
186

ca yararsız hale geliyor," diye ekledi. Bir yudum alıp ürperdi.

"Neden -?" diye basladı Harry. Lupin ona baktı ve yarım kalmıs soruyu cevapladı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Đyi gelen tek sey, bu iksir. Profesör Snape'le birlikte çalıstıgım için çok sanslıyım. Bu iksiri yapabilecek büyücü azdır."

Profesör Lupin bir yudum daha aldı, llarry birden kadehi vurup onun elinden düsürmek ıcın yılgın bir dürtü hissetti.

"Profesör Snape, Karanlık Sanatlarla çok ilgileniyor," dedi kendine engel olamadan.

"Sahi mi?" diye sordu Lupin. Ðksirden bir yudum daha aldı, fazla ilgilenmis görünmüyordu.

"Bazıları diyor ki -" Harry durakladı, sonra pervasızca agzından baklayı çıkardı. "Bazıları onun Karanlık Sanatlara Karsı Savunma ögretmeni olmak için her seyi yapacagını düsünüyor."

Lupin kadehtekini bitirdi ve yüzünü burusturdu.

"Ðgrenç," dedi. "Eh, Harry, artık benim isime dönmem gerek. Daha sonra sölende görüsürüz."

"Tamam," dedi Harry, bos kupasını bıraktı.

Bos kadehten hâlâ dumanlar çıkıyordu.

"Al bakalım," dedi Ron. "Tanıyabildigimiz kadarını getirdik."

Bir renkli sekerler selalesi Harry'nin kucagına aktı.

187

Alacakaranlık çökmüstü, Ron ile Hermione az önce ortak salona gelmislerdi. Soguk rüzgâr yüzlerini pembe-lestirmisti, hayatlarının en hos gününü geçirmis gibi görünüyorlardı.

"Sag olun/' dedi Harry, bir paket minik, kara Biber Seytancık'ı aldı. "Hogsmeade nasıl bir yer?

Nerelere gittiniz?"

Anlasıldıgı kadarıyla - her yere gitmislerdi. Büyücülük donanımı dükkânı Dervish ve Banges'e, Zon-ko'nun Saka Dükkâm'na, birer kupa köpüklenen sıcak Kaymakbirası içmek için Üç Süpürge'ye ve daha bir sürü yere.

"Postane, Harry! Ðki yüz kadar baykus, hepsi raflarda oturuyorlar, mektubunun ne kadar hızlı gitmesini istedigine göre renk kodları var!"

"Balyumruk'a yeni bir sekerleme gelmis, bedava numune veriyorlardı, surda biraz var, bak -"

"Galiba insan yiyen bir dev gördük, sahiden, Üç Süpürge'de her türlüsü var -"

"Keske sana biraz Kaymakbirası getirebilseydik, insanı gerçekten ısıtıyor -"

"Sen ne yaptın?" dedi Hermione, endiseli görünüyordu. "Çalıstan mı?"

"Hayır," dedi Harry. "Lupin bana odasında bir fincan çay ikram etti. Sonra Snape geldi..."

Onlara kadeh meselesini anlattı, Ron'un agzı açık kaldı.

"Lupin içti mi yani?" diye yutkundu. "Deli mi o?"

Hermione saatine baktı.

188

"Biliyor musunuz, asagı insek iyi olacak, sölen bes dakika içinde baslıyor..." Telasla portre deliginden geçtiler ve hâlâ Snape'i tartısarak kalabalıgın arasına karıstılar.

"Ama eger o - anlıyorsunuz ya -" Hermione sesini alçaltarak, tedirgin tedirgin etrafına bakındı,

"eger gerçekten sey yapmaya çalısıyorsa - Lupin'i zehirlemeye -Harry'nin önünde yapmazdı."

"Evet, belki," dedi Harry, Giris Salonu'na varıp Büyük Salon'a geçerlerken. Salon, içine mumlar konmus yüzlerce balkabagıyla, kanat çırpan bir canlı yarasalar bulutuyla ve alev saçan pek çok turuncu flamayla süslenmisti. Flamalar, parlak renkli su yılanları gibi fırtınalı tavan boyunca yavas yavas yüzüyorlardı.

Yiyecekler çok lezzetliydi; Balyumruk sekerleriyle patlayacak hale gelmis Hermione ve Ron bile, her seyden ikinci kez almayı becerdiler. Harry ikide bir ögretmenler masasına bakıyordu. Profesör Lupin neseli görünüyordu, ne kadar olabiliyorsa o kadar iyiydi. Muska hocası mini mini Profesör Flitvvick'le heyecanlı heyecanlı konusuyordu. Harry masada gözlerini gezdirerek, Snape'in oturdugu yere baktı. O mu hayal ediyordu, yoksa Snape'in gözleri Lupin'e dogal olandan daha

fazla bir sıklıkla mı kayıyordu?

Sölen, Hogvvarts hayaletlerinin sundugu eglence ile sona erdi. Duvarlarla masalardan bir anda belirivererek, kayarak resmi geçit yaptılar. Gryffindor'un hayaleti Neredeyse Kafasız Nick, kendi kafasının koparılması olayının beceriksizce bir temsiliyle büyük basarı kazandı.

189

Öyle güzel bir aksamdı ki, herkes Salon'dan çıkarken kalabalıgın arasından, "Ruh Emici'ler sevgilerini yolluyor, Potter!" diye bagıran Malfoy bile Harry'nin keyfini bozamadı.

Harry, Ron ve Hermione, Gıyffindor Kulesi'ne giden normal yolda diger Gryffindorları izlediler. Ama sonunda Sisman Hamm'ın portresinin durdugu koridora geldiklerinde, buraya dolusmus ögrencilerin yolu tıkadıgını gördüler

Ron merakla, "Neden kimse içeri girmiyor?" diye sordu.

Harr,- önüudt'k! kafaların üstünden ileri bir göz atlı. Portre k »panraıs gibiydi.

Pcrcy'nin sesi, "^oi verin, lütfen," dedi ve kendisi de kalabalıgın arasından azametle yol açarak göründü. "Yol niye tıkandı7 Hepiniz birden parolayı unutmus olamazsınız - pardon, ben Ögrenci Basıı'yım -"

Derken kalabalıgın üstüne, önce ön taraftan baslayan bir sessizlik çöktü. Sanki koridora bir soguk dalgası yayıldı. Percy'nin, aniden sertlesen bir sesle, "Biri Profesör Dumbredore'u çagırsın,"

dedigini duydular. "Çabuk."

Đnsanlar kafalarını çevirdi; arkadakiler parmaklarının ucunda duruyordu.

Henü/ gelen Ginny, "Neler oluyor?" dedi.

Bir an sonra Profesör Dumbledore gelmis, hızla portreye dogru yürüyordu. Gryffindor'lar o göçebilsin diye sıkıstılar. Harry, Ron ve Hermione de meselenin ne oldugunu görmek için daha yakına sokuldu.

190

"Olamaz -" diye bagırdı Hermione, Harry'nin koluna sıkı sıkı yapıstı.

Sisman Hanım portreden kaybolmustu. Portrenin kendisi ise öyle vahsice dogranmıstı ki, tuvnl seritleri yeri kaplamıstı. Portreden büyük parçalar tamamen kesilip kopartılmıstı.

Dumbledore mahvolmus tabloya söyle bir baktı, döndü, Profesör McGcnagall, Lupin ve Snape'in telasla ona yaklasmalarını sıkıntılı gözlerle izledi.

"Onu bulmamız gerek," dedi Dumbledon;. "Profesör MeGonagall, lütfen derhal Mr Filch'e gidin ^

(> ona satodaki her tabloda Sisman Hanım'ı aramasını v>\ leyin."

"Sansa ihtiyacınız olacak!" dedi gıdaklar gibi bir ses.

Hortlak Peeves'di bu, kalabalıgın üstünde hav.vh hareket ediyor ve yıkım ya da keder gördügü her zamanki gibi, hayatından memnun görünüyordu.

Dumbledore sükûnetle, "Ne demek istiyorsun, Pe-eves?" diye sordu. Peevcs'in sırıtması biraz azaldı. Dumbledore'a satasmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine, gıdaklamasından daha iyi olmayan yaglı bir sesle konusmaya basladı:

"Utanıyor, Müdür Hazretleri, efendim. Görünmek istemiyor. Berbat durumda. Onun dördüncü kattaki pey/ajda kostugunu gördüm, efendim, agaçların arasına girip çıkıyordu. Fena halde aglıyordu," dedi mutlulukla. Sonra da, hiç ikna edici olmayan bir biçimde, "Zavallıcık," diye ekledi.

Dumbledore yavasça, "Kimin yaptıgım söyledi mi?" dedi.

"Ah, evet, Profesör Hazretleri," dedi Peeves. Kollarında koca bir bomba tutan birinin havasını takınmıstı. "Anlıyorsunuz ya, onu içeri sokmayınca adam çok kızmıs." Peeves tepe üstü döndü, kendi bacaklarının arasından Dumbledore'a bakıp sırıttı. "Çok öfkeli bir adam, bu Sirius Black."

DOKUZUNCU BOLUM

Acı Yenilgi

Profesör Dumbledore bütün Gryffindor'ları Bu-, \lk Salon'a geri gönderdi. Hufflepuff, Ravenclav,' ve Slyuı'_-rin'icr de on dakika sonra onlara katıldı, hepsi de sor, derece sasırmıs görünüyordu.

Profesör McGonasall ve Flıtv.'ick, SaJon'un bütün kapılarını kapatırlarken, Dumbledore,

"Ögretmenlerle salo-^'u bastan asagı tanmamız jrerekiycr," dedi ögrenciler^.. "Korkanın ki kendi Page 65

güvenliginiz acısından geceyi burada geçirmeniz gerekecek Sınıf Baskanlarının Salon girisinde aöbet tutmasını istiyorum, basınızda da kız ve f rkek Ögrenci Baslan'nı brakı yorum. Herhangi bir sorun derhal Dana bildirilecek," dedi, gururlu bir edayla caka sa'an Psrcy'ye. "Hayaletlerden biriyle haber yollarsınız."

Profesör Dumbleiore tam Salon'dan çıkaca'Jcen durdu. "Az daha unutuyordum...'"

Elini söyle bir salladı. Uzun masalar Salon'un kenarlarına uçup duvarlara dikine yaslandılar. Elin'

bir daha salladı ve yerler mor renkte, pofidik uyku rulum-larıyla doldu.

193

"Đyi uykular," dedi Profesör Dumbledore, kapıyı arkasından kapatarak.

Salon'u aniden heyecanlı mırıltılar kapladı; Gryffin-dor'lar okulun geri kalanına neler olup bittigini anlatıyordu

"Herkes uyku tulumuna!" diye bagırdı Percy. 'Haydi, konusmayı kesin artık! Isıklar on dakika sonra sönüyor!"

Ron, "Hadi," dedi Harry ve Hermione'ye; üç uyku tulumu alıp bir köseye sürüklediler.

Hermione kaygıyla, "Sence Black hâlâ satoda mıdır?" diye fısıldadı.

"Besbelli Dumbledore öyle olabilecegini düsünüyor," dedi Ron.

Giyinik bir sekilde uyku tulumlarının içine girip, konusmak için baslarını dirseklerine yasladılar. "Bu geceyi seçtigi için çok sanslıyız, biliyorsunuz, degil mi?" dedi Hermione. "Kule'de olmadıgımız tek gece..."

"Sanırım kaçak oldugundan, zamanın farkında degil," dedi Ron. "Cadılar Bayramı oldugunun farkına varmadı. Yoksa buradan içeri dalmazdı böyle."

Hermione korkudan titredi.

Etraflarındaki herkes birbirine aynı soruyu soruyordu: "Đçeri nasıl girdi?"

"Belki Cisimlenme'y i biliyordur," dedi birkaç metre ötedeki bir Ravenclaw. "Öyle yoktan var oluyordur yani."

"Kılık degistirmistir büyük ihtimalle," dedi Huffle-puff lardan bir besinci sınıf ögrencisi.

"Uçarak girmis olabilir," dedi Dean Thomas.

Hermione, "Cidden, zahmet edip de Hogıvarts: Bir Tarih'i okuyan bir ben mı varım?" dedi Harry ile Ron'a, ters ters.

"Büyük ihtimalle," dediRon. "Neden?"

"Bu sato sadece duvarlarla korunmuyor da ondan," dedi Hermione. "Đnsanlann içeri gizlice girmesini önlemek için her türden büyüyle donatılmıs. Burada öylece-ne Cisimlenemezsin. Aynca nasıl bir kılık degistirme yöntemi Ruh Emici'leri ıcandıracakmıs, merak ediyorum. Tek tek bütün girisleri tutmus durumdalar. Uçarak gelse de görürlerdi. Üstelik Filch bütün gizli geçitleri biliyor, onları da kapatmıslardır."

"Isıklar sönüyor!" diye bagırdı Percy. "Herkes uyku tulumuna girsin, daha fazla konusma da istemiyorum!"

Birden bütün mumlar söndü. Artık sadece, oradan oraya süzülüp Sınıf Baskanlan'yla büyük ciddiyetle konusan gümüsi hayaletlerden ve tıpkı dısarıdaki

gökyüzü gibi yıldızlarla kaplı olan tavandan ısık geliyordu. Tavandan ve Salon'u kaplayan fısıltılardan dolayı, Harry kendini dısarıda, hafif rüzgârlı bir havada uyuyormus gibi hissetti.

Her saat basında bir ögretmen Salon'da beliriyor, asayis berkemal mi diye kontrol ediyordu. Sabah saat üçe dogru, artık ögrencilerin çogu uykuya dalmısken, Profesör Dumbledore içeri girdi. Harry onun, uyku tulumları arasında gezinip insanlara konusmayı bırakmalarını söyleyen Percy'yi aramasını izledi. Dumbledore'un ayak seslerini duyar duymaz uyuyormus gibi ya-195

pan Harry, Ron ve Hermione'nin yattıgı yerin çok yakı-mndaydı Percy.

"Ðzine rastladınız mı, Profesör?" diye sordu Percy fısıltıyla.

"Hayır. Burada her sey yolunda mı?"

"Her sey kontrol altında, efendim."

"Güzel. Simdi hepsini kaldırmanın anlamı yok. Gryffindor portre deligi için geçici bir koruyucu Page 66

buldum. Yarın onları geri götürebilirsin "

"Peki ya Sisman Hanım, efendim?"

"Ðkinci katta bir Argyllshire haritasında saklanıyor. Belli ki Black'i parolasız içeri almayı reddetti, o da saldırdı. Sinirleri çok bozuk, ama bir yatıssın, Filch'e onu tamir ettirecegim."

Harry, Salon'un kapısının bir kez daha gıcırtıyla açıldıgını ve ayak seslerinin geldigini duydu.

"Müdür Bey?" Snape'ti bu. Harry iyice kulak kesilip hiç kıpırdamadan dinledi. "Üçüncü katın tamamı arandı. Orada degil. Filch de zindanlara baktı; orada da yok."

"Peki ya Astronomi Kulesi? Profesör Trelawney'nin odası? Baykushane?"

"Hepsi arandı..."

"Pekala, Severus. Black'in burada uzun uzun kalacagını beklemiyordum zaten."

"Đçeri nasıl girdigi konusunda bir teoriniz var mı, Profesör?" diye sordu Snape.

Harry öbür kulagını serbest bırakmak için basını kolundan hafifçe kaldırdı.

196

"Bir sürü var, Severus, hepsi de birbirinden küçük ihtimaller."

Harry gözlerini biraz aralayıp onların durdugu yere baktı; Dumbledore'un sırtı ona dönüktü, ama Percy'nin pür dikkat kesilmis yüzünü ve Snape'in kızgın profilini görebiliyordu.

"Yaptıgımız konusmayı hatırlıyor musunuz, Müdür Bey, hani okulun açılısından hemen önce?" dedi Snape. Dudakları çok az kıpırdıyordu, sanki Percy'yi konusmanın dısında tutmak istermis gibiydi.

"Hatırlıyorum, Severus," dedi Dumbledore, uyarır gibi bir ses tonuyla.

"Black'in okulun içinden yardım almadan girmesi neredeyse imkânsız görünüyor. Size endiselerimi bildirmistim, okula aldıgınız yeni -"

"Bu satodaki tek bir kisinin bile Black'in içeri girmesine yardım edecegine inanmıyorum," dedi Dumbledore. Sesinde öyle bir kararlılık vardı ki, konu kapandı ve Snape cevap vermedi. "Ruh Emici'lerin yanına inmem gerekiyor," dedi Dumbledore. "Taramanız bittigi zaman onlara bilgi verecegimi söylemis-am."

"Yardım etmek istemediler mi, efendim?" dedi Percy.

"Đstediler tabii," dedi Dumbledore soguk bir sesle. 'Ama korkarım ben Müdür oldugum sürece hiçbir Ruh Tmıci bu kapının esiginden içeri adım atamaz."

Percy kızarır gibi oldu. Dumbledore hızlı adımlarla w sessizce yürüyerek Salon'dan çıktı. Snape bir süre

197

orada öylece durup Müdür'ü yüzünde büyük bir kızgınlıkla izledi, sonra o da

çıktı.

Harry gözlerini yana çevirip Lon ve Hermione'ye baktı. Đkisinin de gözleri açıktı, gczbebeklerinden yıldızlı tavanın ısıgı yansıyordu.

Ron agzını sessizce oynattı: "Bu i? neydi böyle?"

Sonraki birkaç gün boyunca okuldı Sirius Black'ten baska sey konusulmadı. Okula nasıl girdigi konusundaki teoriler giderek daha da acayiplemiyordu; Huffle-puff tan Hannah Abbott, Bitkibilim de-.ünin büyük bir bölümünü, dinleyen herkese Black'in çi>;ek açan bir çalıya dönüsmüs olabilecegini anlatarak geçirdi.

Sisman Hanım'ın yırtılmıs tuvali duvardan indirilmis, yerine Sir Cadogan ve kır renkli, tombul midillisinin tablosu konmustu. Bu durum kimsenin pek hosuna gitmedi. Sir Cadogan vaktinin yansını insarian düelloya davet ederek, arta kalanını da saçmalık d2recesinde karısık parolalar düsünüp, bu parolaları günde en az iki kez degistirerek geçiriyordu.

"Zırdeli bu," dedi Seamus Finnigan, Percy'ye kızgın kızgın. "Baskasını bulamaz mıyız?"

"Diger resimlerden hiçbiri isi istemedi," dedi Percy. "Sisman Hanım'ın basına gelenler onlan kork^thı. Đçlerinde bir tek Sir Cadogan gönüllü olma cesaretini gösterdi."

Yine de Sir Cadogan, Harry'yi endiselendiren son

seydi. Harry artık sıkı göz takibindeydi. Ögretmenler koridorda onunla yürümek için çesitli bahaneler yaratıyordu, Percy VVeasley ise (Harry'nin tahmininee annesinden aldıgı talimatla) kendini begenmis bir bekçi köpegi gibi o nereye gitse kuyrugundan ayrılmıyordu. Bütün bunlar yetmezmis gibi, Profesör McGonagall Harry'yi odasına çagırdı. Yüzünde öyle kasvetli bir ifade vardı Page 67

ki, Harry birinin öldügünü sandı.

"Artık bunu senden gizlemenin bir anlamı yok, Potter," dedi çok ciddi bir sesle.

"Biliyorum, bu senin için bir sok olacak, ama Sirius Black -"

"Biliyorum, benim pesimde," dedi Harry bezgin bir sesle. "Ron'un babası annesine söylerken duydum. Mr VVeasley, Sihir Bakanlıgı'nda çalısıyor."

Profesör McGonagall hayrete düsmüs gibiydi. Bir süre Harry'ye baktı, sonra, "Anlıyorum!" dedi.

"Eh, o halde, Potter, aksamlan Quidditch antrenmanlarına çıkmanın iyi bir fikir olmadıgını söylersem beni anlarsın sanırım. Sahada sadece takım arkadaslarınla birlikteyken, saldırıya fazlaca açıksın Potter -"

"Cumartesi günü ilk maçımız var!" dedi Harry, çileden çıkmıs halde. "Çalısmak zorundayım, Profesör!"

Profesör McGonagall ona dikkatle bakarak uzun uzun düsündü. Harry onun Gryffindor takımının basarısıyla yakından ilgilendigini biliyordu; sonuçta Harry'yi takıma Arayıcı olarak öneren de oydu.

Harry solugunu tutarak bekledi.

"Hmm..." Profesör McGonagall ayaga kalkıp pencereden dısarı, yagmurda zar zor seçilebilen Quidditch

sahasına baktı. "Eh... Tanrı biliyor ya, bu yıl nihayet Kupa'yı kapandıgımızı görmeyi çok istiyorum.... ama yine de, Potter... yanında bir ögretmen bulunsa daha memnun oluıum. Madam Hooch'tan antrenmanlarınızı izlemesini rica edecegim."

Ðlk Quidditch maçı yaklasırken hava giderek daha da kötülesti. Madam Hooch'un denetimindeki Gryffin-dor takımı yılmadan, her zamankinden de sıkı çalısıyordu. Derken, cumartesi günkü maçtan önceki antrenmanlarında, Oliver Wood takımına kötü bir haber verdi.

"Siytherin'le oynamıyoruz!" dedi, çok kızgın görünüyordu. "Flint az önce beni görmeye geldi.

Huffle-puff la oynuyoruz."

"Niye?" dedi takımın geri kalanı koro halinde.

' rant'in bahanesi, Arayıcılarının kolunun hâlâ sakat olması/'-dedi Wood, dislerini öfkeyle gıcırdatarak. "Ama gerçek sebebi belli. Bu havada oynamak istemiyorlar. Sanslarım azaltır diye düsünüyorlar..."

Bütün gün siddetli rüzgâr ve saganak yagmur vardı, Wood konusurken uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu.

"Malfoy'un kolunun hiçbir seyi \jok\" dedi Harry hiddetle. "Numara yapıyor!"

"Biliyorum, ama bunu kanıtlayamayız," dedi VVood acı acı. "Bütün o oyunları Siytherin'le maç yapacagız

diye çalısıyorduk. Simdi onun yerine Hufflepuff la oynuyoruz ve onların tarzı oldukça farklı. Yeni bir kaptan ve Arayıcı'lan var, Cedric Diggory -"

Angelina, Alicia ve Katie birden kikirdediler.

"Ne var?" dedi Wood, bu havai davranıs karsısında kaslarını çatarak.

"Su uzun boylu, yakısıklı olan, degil mi?" dedi An-gelina.

"Güçlü ve suskun," dedi Katie. Yine kikirdemeye basladılar.

"Suskun olmasının tek sebebi, iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar kalın kafalı olması," dedi Fred, sabrı tükenerek. "Niye endiseleniyorsun bilmiyorum, Oliver, Hufflepuff çantada keklik.

Onlarla son maçımızda Hany Snitch'i bes dakikada falan yakalamıstı, hatırlamıyor musun?"

"Tamamen farklı sartlarda oynamıstık o maçı!" diye bagırdı Wood, gözleri yerinden ugramıstı.

"Diggory çok güçlü bir takım kurdu! Üstelik harika bir Arayıcı! Ben de sizin olaya böyle bakmanızdan korkuyordum! Gevsememeliyiz! Konsantrasyonumuzu yitirmemeli-yiz! Slytherin bizi gafil avlamaya çalısıyor!

Kazanmak zorundayızl"

"Oliver, sakin ol!" dedi Fred, ufak ufak kaygılanarak. "Hufflepuff ı çok ciddiye alıyoruz. Cidden."

Maçtan önceki gün rüzgâr iyiden iyiye ulumaya

basladı ve saganak yagmur siddetini daha da artırdı. Koridorlar o kadar karanlıktı ki, fazladan Page 68

mesaleler ve fenerler yakıldı. Slytherin takımı oyuncuları hallerinden pek de hosnut görünüyordu, en çok da Malfoy.

Dısarıda yagan dolu, pencerelerden sekerken, "Ah, kolum birae daha iyi durumda olsaydı!" dedi iç çekerek.

Harry'nin kafasında ertesi günkü maçtan baska seye yer yoktu. Oliver Wood ders aralarında aceleyle yanma gelip, taktik verip duruyordu. Bu üçüncü kez oldugunda Wood lafı o kadar uzattı ki, Harry birden Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya on dakika geç kaldıgını fark edip kosarak uzaklastı. Wood hâlâ arkasından bagırıyordu: "Diggory çok hızlı yön degistiriyor, Harry, etrafında dönmeye çalıssan iyi olur -"

Harry, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma sınıfının dısında kayarak durdu, kapıyı açtı ve içeri daldı.

"Geciktigim için özür dilerim, Profesör Lupin, ben -"

Ama ona ögretmen masasından bakan kisi Profesör Lupin degildi; Snape'ti.

"Bu ders on dakika önce basladı, Potter. Bu yüzden, Gryffindor'dan on puan indiriyorum. Otur."

Ama Harry yerinden kıpırdamadı.

"Profesör Lupin nerede?" dedi.

"Bugün kendini ders veremeyecek kadar rahatsız hissediyormus," dedi Snape

çarpık bir gülümsemeyle. "Yanılmıyorsam sana oturmanı söylemistim, degil mi?"

Ama Harry oldugu yerde kaldı.

"Nesi var?"

Snape'in siyah gözleri ısıldadı.

"Hayati bir tehlike yok," dedi, sanki öyle olsa memnun olurmus gibi. "Gryffindor'dan bes puan daha indiriyorum ve bir kez daha yerine oturmanı söylemek zorunda kalırsam, elli puan olacak."

Harry agır agır yerine gidip oturdu. Snape sınıfa göz gezdirdi.

"Potter lafımı kesmeden önce dedigim gibi, Profesör Lupin simdiye kadar islediginiz konuların listesini bırakmadı -"

"Đzninizle, efendim, Böcürt'leri, Kırmızı Kafa'lan, Kappa'lan ve Garkenez'leri gördük," dedi Hermione çabucak. "Sırada da -"

"Sus," dedi Snape soguk bir sesle. "Bilgi istemedim. Sadece Profesör Lupin'in organizasyon eksikliginden söz ediyordum."

"Simdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatlara Karsı Savunma ögretmenimiz o," dedi Dean Thomas cesurca. Sınıfın geri kalanından da ona hak veren mırıltılar yükseldi. Snape her zamankinden de tehditkâr görünüyordu.

"Çok kolay tatmin oluyorsunuz. Lupin sizi pek zorlamıyor - Kırmızı Kafa'lar ve Garkenez'lerle birinci sınıfların bile basa çıkmasını beklerdim. Bugünkü konumuz -"

Harry onun kitabın sayfalarını çevirip son bölüme geldigini gördü, oysa o bölümü islemediklerini biliyor olmalıydı.

"- kurtadamlar," dedi Snape.

"Ama, efendim," dedi Hermione, kendim lutamı-yormusçasına, "daha kurtadamlara geçmememiz gerekiyor, sırada Hinzıpırlar vardı -"

"Miss Granger," dedi Snape, buz gibi bir sükûnetle. "Bu dersi benim verdigimi sanıyordum, sizin degil. Ve hepinize üç yüz doksan dördüncü sayfayı açmanızı söylüyorum." Yeniden etrafına baktı.

"Hepinizel He-men\"

Nefret dolu yan yan bakıslar ve kızgın mırıldanmalarla kitaplarını açtılar.

"Hanginiz bana bir kurtadamla gerçek bir kurdun nasıl ayırt edilecegini söyleyebilir?"

Herkes hareket etmeden, sessizce durdu; yani hemen elini kaldıran Hermione dısındaki herkes.

"Kimse yok mu?" dedi Snape, Hermione'yi görmezden gelerek. Çarpık gülümsemesi yüzüne geri gelmisti. "Yani Profesör Lupin'in size temel farkları ögretmedigini mi -"

"Size söyledik," dedi Parvati birden, "daha kurtadamlara gelffıedik, biz henüz -"

"Sus!" diye hırladı Snape. "Bak sen, bir kurtadamı görünce tanımayacak bir üçüncü sınıf ögrencisi görecegimi hiç tahmin etmezdim. Unutmayayım da Profesör Dumbledore'a ne kadar geride Page 69

oldugunuzu hatırlatayım..."

"Lütfen, efendim," dedi Hermione, eli hâlâ havadaydı. "Kurtadamla gerçek bir kurt arasında birkaç küçük fark vardır. Kurtadamın burnu -"

"Đkinci defa size söz verilmemisken konusuyorsu-

nuz, Miss Granger," dedi Snape sakin sakin. "Đflah olmaz bir ukala oldugunuz için Gryffindor'dan bes puan daha."

Hermione kıpkırmızı oldu, elini indirdi ve gözlerinde yaslarla basını önüne egdi.

Bütün sınıfın Snape'e ters ters bakması, ondan ne kadar nefret ettiklerinin göstergesiydi, çünkü her biri daha önce en azından bir kez Hermione'ye ukala demisti. Hermione'ye haftada en az iki kez ukala oldugunu söyleyen Ron. yüksek sesle, "Bize bir soru sordunuz, o da cevabını biliyor!" dedi.

"Madem cevap istemiyorsunuz, niye soruyorsunuz?"

Sınıftakiler onun fazla ileri gittigini anında anlamıstı. Snape agır agır Ron'un üstüne dogru yürüdü ve bütün sınıf nefesini tuttu.

"Cezaya kalıyorsun, VVeasley," dedi Snape ipeksi bir sesle. Yüzünü Ron'un yüzünün dibine sokmustu. "Bir daha da ders verme biçimimi elestirdigini görürsem, gerçekten çok pisman olursun."

Dersin geri kalanı boyunca kimsenin çıtı çıkmadı. Oturup kitaplarından kurtadamlarla ilgili notlar çıkardılar. Snape ise sıralar arasında gezinip Profesör Lu-pin'le isledikleri konuları inceliyordu.

"Çok yetersiz bir açıklama... yanlıs, Kappa'ya Mogolistan'da daha sık rastlanır... Profesör Lıipin buna on üzerinden sekiz mi verdi? Ben üç bile vermezdim..."

Sonunda zil çaldıgında, Snape kalkmamalarını istedi.

"Hepiniz kurtadamların nasıl ayırt edildigi ve nasıl öldürüldügü üzerine bir ödev hazırlayıp bana getireceksiniz. Ðki parsömen rulosu uzunlugunda olacak, pa-205

zartesi sabahına kadar da bitecek. Birinin bu dersin ucundan tutmasının vaktidir artık. VVeasley, sen burada kal, cezanı ayarlamamız gerekiyor."

Harry ve Hermione sınıftakilerle birlikte çıktı. Sınıftaki diger ögrenciler seslerini çıkarmadan biraz uzaklastılar. Sonra birden Snape üzerine öfkeli bir tirada basladılar.

Harry, "Snape isi istese bile diger Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocalarımızdan hiçbirine böyle davranmamıstı," dedi Hermione'ye. "Niye Lupin'e taktı böyle? Sence bunlar hep Böcürt'ün yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione düsüncelere dalmıs halde. "Ama umarım Profesör Lupin çabucak iyilesir..."

Bes dakika sonra Ron onlara yetisti. Çok öfkeliydi.

"Biliyor musunuz o -" (Snape'e, Hermione'nin "Ron!" demesine yol açan bir sıfat yakıstırdı) "- bana ne yaptırıyor? Hastane kanadındaki yatak lazımlıklarını ovarak temizlemem gerekiyor. Sihir kullanmadan bir de!" Yumruklarını sıkmıs, derin derin nefes alıyordu. "Black niye Snape'in odasına saklanmamıs sanki? Bize bir iyilik edip onun isini bitirebilirdi!"

Harry ertesi sabah çok erken kalktı; o kadar erkendi ki hava hâlâ karanlıktı. Bir an rüzgârın sesine uyandıgını sandı, ama sonra ensesinde soguk bir esinti hissetti ve hemen dogruldu - hortlak Peeves yanı "basında havada süzülüyor, kulagına hızla üflüyordu.

206

"Niye böyle bir sey yaptın ki?" dedi Harry hiddetle.

Peeves yanaklarını sisirdi, hızla üfledi ve geri geri süzülerek uzaklastı, bir taraftan da kıkır kıkır gülüyordu.

Harry el yordamıyla çalar saatini buldu ve saatin

kaç olduguna baktı. Dört buçuktu. Peeves'e lanet okuyup yatagında döndü ve yeniden uyumaya çalıstı, ama bunda çok zorlandı. Artık uyanmıstı bir kere, tepesinden gelen gök gürültüsünü, rüzgârın sato duvarlarına çarpısım ve Yasak Ormandaki agaçların uzaktan gelen gacırtılarını duymaması çok zordu. Birkaç saat sonra dısarıda Quidditch sahasında, o dolunun içinde mücadele ediyor olacaktı. Sonunda biraz daha uyuma umudunu bir yana bırakıp kalktı, giyindi, Nimbus Đki Page 70

Bin'ini aldı ve yatakhaneden usul usul çıktı.

Kapıyı açtıgında bacagına bir sey sürtündü. Tam zamanında egilip Crookshanks'i kuyrugunun ucundan yakaladı ve sürükleyerek dısarı çıkardı.

"Biliyor musun, sanırım Ron senin hakkında yanılmam:^ icdi Crookshanks'e süpheyle. "Burada bir sürü fare var, git onları kovala. Hadi yürü," diye ekledi, merdivenlerden insin diye Crookshanks'i ayagıyla dürterek. "Scabbers'ı rahat bırak."

Fırtınanın gürültüsü ortak salonda daha da çok duyuluyordu. Ancak Harry maçın iptal edilmeyecegini biliyordu, Quidditch maçları fırtına gibi ufak tefek seylerden dolayı iptal edilmezdi.

Yine de içini bir endise kaplamaya baslamıstı. Wood koridorda ona Cedric Dig-

gory'yi göstermisti. Disgory besinci sınıftaydı ve Harry'den çok daha iriydi. Arayıcı'lar genellikle hafif ve hızlı olurlardı, ama Diggory'nin kilosu, lüzgârla daha zor savrulacagı için bu havada ona avantaj saglayacaktı.

Harry safak sokene kadarki saatleri atesin önünde geçirdi. Arada bir kalkıp Crookshanks'in sinsice erKek-ier yatakhanesine giden merdivenlerden çıkmasını önlüyordu. En sonunda Harry kahvaltı saati gelmis olmalı diye düsünüp yalnız basına portre deligine yöneldi.

"Dur ve dövüs, seni uyuz köpek!' diye haykırdı Sir Cadogan.

"Of, kapa çeneni," dedi Harry esneyerrk.

Büyük bir kap dolusu yulaf lapası onu biraz kendine getirdi. Tostuna basladıgında, takımın diger oyuncuları da gelmisti.

"Zor bir maç olacak," dedi Wood. Hiçbir sey yemi-yordu.

"Merak etme, Oliver," dedi Alicia yatıstırıcı bir sesle. "Biraz yagmur bizi etkilemez."

Arna yagmur "biraz"dan epeyce fazlaydı. Quid-ditch öylesine popülerdi ki, bütün okul her zamanki gibi maçı izlemeye geldi, ama hepsi Quidditch sahasına giden çimenligi baslarını rüzgâra karsı egip, kosarak geçmek zorunda kaldı. Kosarken semsiyeleri ellerinden fırlayıp gidiyordu, Harry soyunma odasına girmeden hemen önce, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un kocaman bir semsiyenin altında stadyuma giderken kahkahalarla gülüp parmaklarıyla onu isaret ettiklerini gördü.

Takım kırmızı cüppelerini giyip, VVood'un her zamanki maç öncesi motive edici

konusmasını bekledi, ama böyle bir sey olmadı. Wood birkaç kez konusmaya çalıstı, tuhaf bir yutkunma sesi çıkardı, sonra da basını umutsuzca iki yana sallayıp onlara pesinden gelmelerini isaret etti.

Rüzgâr o kadar siddetliydi ki, sahaya çıkarken yalpalıyorlardı. Kalabalık tezahürat yapıyorsa da sürekli patlayan gök gürültülerinin arasında onları duyamıyor-lardı. Yagmur Harry'nin gözlügünü ıslatıyordu. Bu sartlarda Snitch'i nasıl görecekti ki?

Hufflepufflar kanarya sarısı cüppelerinin içinde, sahanın öbür tarafından geliyorlardı. Kaptanlar birbirlerine yaklasıp el sıkıstılar; Diggory, VVood'a gülümsedi, ama VVood'un sanki çenesi kilitlenmis gibiydi, basıyla selam vermekle yetindi. Harry, Madam Hooch'un dudaklarının,

"Süpürgelerinize binin," dedigini gördü. Sag ayagını çamurdan sapırtıyla kurtarıp Nimbus Đki Bin'in üzerinden attı. Madam Hooch düdügünü agzına götürüp üfledi ve onlara zar zor ulasan bu tiz sesle birlikte, maç basladı.

Harry hızla yükseldi, ama Nimbus'u rüzgârdan hafifçe yön degistiriyordu. Onu elinden geldigince sabit tuttu ve dönüp gözlerini kısarak yagmurun içinde aranmaya basladı.

Bes dakika içinde Harry iliklerine kadar ıslanmıs ve donmustu. Bırakın küçücük Snitch'i, takım arkadaslarını bile güçbela görebiliyordu. Sahada bir oraya bir buraya uçuyor, kırmızı ve sarı renkte flu sekillerin yanın-209

dan geçiyordu. Maçın nasıl gittigi hakkında en ufak fikri yoktu. Rüzgârdan, spikeri duyamıyordu.

Pelerinlerden ve hırpalanmıs semsiyelerden olusan bir denizin altındaki seyircileri göremiyordu.

Harry iki kez bir Bludger tarafından süpürgesinden düsürülme tehlikesiyle burun buruna geldi; gözlügünün üstündeki yagmur damlaları görüsünü öyle bulandırıyordu ki, geldiklerini görmemisti.

Zamanın izini yitirdi. Süpürgesini düz tutmak giderek 7-orlasıyordu. Gökyüzü karardıkça kararıyordu, sanki gece, erken gelmeye karar vermis gibiydi. Harry iki kez az daha baska bir

oyuncuya çarpıyordu, hem de onların takım arkadas1 mı yoksa rakip takımdan mı oldugunu bilmeden. Artık herkes öyle ıslak, yagmur da öyle siddetliydi ki, oyuncuları birbirinden ayırt etmekte çok zorlanıyordu...

Ðlk simsekle birlikte, Madam Hooch'un düdügünün sesi duyuldu; Harry saganak yagmurun içinden, yerdeki Vvood'ujı ona eliyle asagı inmesini isaret ettigini zar zor gördü. Bütün takım büyük bir sapırtıyla çamura indi.

Wood, "Mola aldım!" diye gürledi takımına. "Haydi, suraya -"

Sahanın kenarındaki büyük bir semsiyenin altına toplandılar; Harry gözlügünü çıkarıp aceleyle cüppesine sildi.

"Kaç kaç?"

"Elli sayı öndeyiz," dedi Wood, "ama Snitch'i yaka-layamazsak geceye kadar oynarız."

Harry gözlügünü sallayarak, "Gözümde bununla hiç sansım yok," dedi bitkin bitkin.

Tam o anda Hermione arkasında belirdi; üstünde pelerini vardı ve anlasılmaz bir sekilde gülümsüyordu.

"Aklıma bir fikir geldi, Harry! Gözlügünü ver, çabuk!"

Harry gözlügünü uzattı ve takımın saskın bakısları arasında Hermione asasıyla gözlüge tıklayıp,

"Impervi-usl" dedi.

"Ðste oldu!" dedi, gözlügü geri vererek. "Suyu savusturacak artık!"

Wood az daha onu öpecekmis gibi görünüyordu.

Harmione kalabalıgın içine karısırken, arkasından, "Harika!" diye seslendi kısık bir sesle. "Pekâlâ takım, hadi bakalım!"

Hermione'nin büyüsü isi çözmüstü. Harry hâlâ soguktan uyusmus haldeydi, hâlâ

hayatında hiç olmadıgı kadar sırılsıklamdı, ama görebiliyordu. Yepyeni bir kararlılıkla süpürgesini azgın havada hızla sürmeye, her tarafa bakıp Snitch'i aramaya basladı. Bu arada üstüne gelen bir Bludger'dan, hızla aksi istikamette giden Dig-gory'nin altından geçerek kurtuldu...

Bir gök gürültüsü daha patladı, hemen ardından da çatal biçiminde bir simsek çaktı. Bu is giderek daha da tehlikeli hale geliyordu. Harry'nin Snicth'e hemen ulasması gerekiyordu -

Sahanın ortasına dogru gitmeye niyetlenerek döndü, ama tam o anda çakan bir simsek tribünleri aydınlattı ve Harry tamamen aklını basından alan bir sey

gördü: dev gibi, salkımsaçak tüylü bir siyah köpek silueti. En üst sıradaki bos koltuklardan birinde kıpırdamadan duruyor, fondaki gökyüzür ün önünde açıkça seçiliyordu.

Harry'nin uyusmus elleri süpürgesinin sapından kayınca Nimbus aniden birkaç raetre düstü. Islak perçemini sallayarak gözlerinden çeven Harry, bir kez daha tribüne baktı. Köpek ortadan ka/nolmustu.

"Harry!" diye dehsetle sesler cL Wood, Gryffindor kalesinden. "Harry, tam arkanda!"

Harry deli gibi etrafına bakındı Cedric Diggory sahanın öbür ucundan kaptırmıs geliyordu ve yagmurlu havada, tam ortalarında minicik bir altın benek parıldı-yordu...

Harry büyük bir panikle süpürgesinin sapına yapısıp Snitch'e dogru fırladı.

"Hadi!" diye bagırdı Nimbus'una. Rüzgâr suratım dövüyordu. "Daha hızlı!"

Ama tuhaf bir seyler oluyordu. Stadyum ürpertici bir sessizlige bürünmüstü. Rüzgâr hâlâ a\Tıı siddette esiyor, ama uguldamayı unutuyordu. SanH biri sesi kapatmıs gibiydi, sanki Harry birden sagı- olmustu - neler oluyordu?

Sonra her yanını korkunç bir sekilde tan dik gelen bir soguk sardı, asagıdaki sahada hareket eden bir seylerin farkına varmıstı.

Düsünmeye fırsat kalmadan, Harrx gözlerini Snitch'ten ayırmıs, asagı bakmıstı.

Asagıda en azından yüz tane Ruh Emici \ ardı, gö-

212

rünmeyen yüzlerini ona çevirmislerdi. Sanki gögsünü buz gibi sular kaplıyor, içini desiyordu. Sonra yine bir sey duydu... biri bagırıyordu, kafasının içinde bagırıyordu... bir kadın...

"Harry'yi bırak, Harry'yi bırak, lütfen!" "Kenara çekil, aptal kız... derhal kenara çekil..." "Harry'yi Page 72

bırak, lütfen, beni al, onun yerine beni öldür -" Harry'nin beynini uyusturucu, anafor gibi dönen beyaz bir pus kaplıyordu... Ne yapıyordu? Niye uçuyordu? Ona yardım etmesi gerekiyordu... yoksa o ölecekti... öldürülecekti...

Buz gibi pusun içinde düsüyor, düsüyordu. "Harry'yi bırak! Lütfen... merhamet et... merhamet et..." Tiz bir ses kahkahalarla ^gülüyor, kadın çıglık atıyordu. Harry kendindea-g^çti.

"Sanslıymıs, yer çok yumusaktı."

"Kesin öldü dedim."

"Ama gözlügü bile kırılmamıs."

Harry fısıltıları duyabiliyordu, ama hiçbir anlam veremiyordu. Nerede oldugu, oraya nasıl geldigi, ya da oraya gelmeden önce ne yaptıgı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildigi, vücudunun her santiminin dayak yemis gibi agrıdıgıydı.

"Hayatımda gördügüm en korkunç seydi bu."

Korkunç... en korkunç sey... kukuletalı siyah siluetler... soguk... çıglık...

213

Harry'nin gözleri birden açıldı. Hastane kanadında yatıyordu. Bastan asagı çamura bulanmıs olan Gryffin-dor Quidditch takımı yatagının etrafında toplanmıstı. Ron'la Hermione de oradaydı, yüzme havuzundan çıkmıs gibi

görünüyorlardı.

"Harry!" dedi Fred. Üzerini kaplayan çamurun altında bembeyaz görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sanki Harry'nin bellegi hızlı çekim ileri alındı. Simsek... Ecel... ve Ruh Emici'ler...

"Neler oldu?" dedi. Yata^jnda o kadar hızlı dogruldu ki, hepsi nefeslerini tuttular.

"Düstün," dedi Fred. "Çok yüksekten - on bes metre var mıydı?"

"Öldün sandık," dedi Alicia titreyerek.

Hermione'den hafif, cikler gibi bir ses çıktı. Gözleri kan çanagı gibiydi.

"Ya maç?" dedi Harry. "Ne oldu? Yeniden oynayacak mıyız?"

Kimse bir sey demedi. Gerçek, Harry'nin bagrına tas gibi oturdu.

"Herhalde - kaybetmedik, degil mi?"

"Diggory, Snitch'i yakaladı," dedi George. "Tam sen düstükten sonra. Neler oldugunun farkına varmamıstı. Dönüp seni yerde görünce, maçı iptal etmeye çalıstı. Yeniden oynanmasını istedi. Ama haklarıyla kazandılar... Wood bile bunu kabul ediyor."

"VVood nerede?" dedi Harry, birden orada olmadıgını fark ederek.

"Hâlâ dusta," dedi Fred. "Bizce kendini bogmaya çalısıyor."

Harry yüzünü dizlerine yaslayıp, ellerini saçına götürdü. Fred omzunu kavrayıp sertçe sarstı.

"Hadi Harry, daha önce hiç Snitch'i kaçırmamıs-tm."

"Yakalayamayacagın bir gün gelecekti elbetle," dedi George.

"Daha her sey bitmedi," dedi Fred. "Yüz sayıyla yenildik, degil mi? Yani

HufflepuF, Ravenclavv'a yenilirse, biz de Ravenclav/'u ve Slytherin'i yenersek..."

"Hufflepuff in en az iki yüz sayıyla kaybetmesi gerekecek," dedi George.

"Ama Ravenclaw'u yenerîerse..."

"imkânı yok, Ravenclavv çok iyi. Ama Slytherin, Hufflepuff a yenilirse..."

"Her sey sayılara baglı - her iki taraftan da yüz puanlık fark -"

Harry orada öylece yattı, tek kelime bile etmedi. Kaybetmislerdi... ilk ke? bir Quiddıtch maçını kaybetmisti.

On dakika kadar sonra Madam Pomfrey gelip takıma onu rahat bırakmasını söyledi.

"Daha sonra seni görmeye geliriz," dedi Fred. "Kendini hırpalama, Harry, sen hâlâ bizim gelmib geçmis en iyi Arayıcı'mızsın."

Takım, arkasında bir çamur izi bırakarak dısarı çıktı. Madam Pomfrey yüzünde onaylamaz bir ifadeyle arkalarından kapıyı kapattı. Ron ve Hermionc, Harry'nin yatagına yanastı.

"Dumbledore küplere bindi," dedi Hermione, titrek bir sesle. "Daha önce onu hiç böyle görmemistim. Sen düserken kosarak sahaya fırlayıp asasını salladı ve sen yere vurnadan önce Page 73

adeta yavasladın. Sonra asasını Ruh Emici'lere dogrulttu. Üzerlerine gümüsi bir sey gön ierdi.

Hemen stadyumdan çıktılar... okul sahasına girdikleri için çok kızgındı, dedi ki -
"

"Sonra seni büyüyle bir sedyeye yükledi," dedi '^on. "Okula dogru yürüdü, sen de sedyeyle birlikte süzülerek gittin. Herkes sandı ki sen -"

Sustu, ama Harry bunu pek fark etmedi. Ruh Emici'lerin

ona yaptıkları seyi düsünüyordu.... çıglık atan

s'esi. Kafasını kaldırdıgında Ron'la Hermione ona öyle

?ir endiseyle bakıyorlardı ki, hemen söyleyecek pratik

bir sey bulmaya çalıstı.

"Biri Nimbus'umu aldı mı?"

Ron ve Hermione birbirlerine çabuk bir bakıs attılar.

"Seyy-"

"Ne?" dedi Harry, bir birine, bir öbürüne bakarak.

"Sey... sen düstügünde, o da fırladı," dedi Hermione tereddütlü bir sesle.

"Ve?"

"Ve seye - seye - ah, Harry - Samarcı Sögüt'e çarptı."

Harry'nin içi burkuldu. Samarcı Sögüt okul arazisinin ortasında duran, çok vahsi bir agaçtı.

"Sonra?" dedi, gelecek cevaptan ölesiye korkarak.

"Sey, Samarcı Sögüt'ü bilirsin," dedi Ron. "Da-dar-be almayı sevmez."

"Profesör Flitwick sen ayılmadan çok az önce onu getirdi," dedi Hermione neredeyse duyulmaz bir sesle.

Agır agır, ayaklarının dibindeki çantaya uzandı, çantayı ters çevirip bir yıgın tahta kıymıgını ve dal parçasını yatagın üstüne bosalttı. Bunlar Harry'nin sadık, ama sonunda yenilen süpürgesinden arta kalanlardı.

ONUNCU BOLUM

Çapulcu Haritası

Madam Pomfrey, Harry'yi hafta sonunun geri kalanı boyunca hastane kanadında tutmakta ısrar etti. Hnrry karsı gelmedi, sikâyet etmedi, ama Nimbus Đki Bin'inin un ufak artıklarını atmasına da izin vermedi. Aptallık ettigini biliyordu, Nimbus'un artık onarılamaz halde oldugunu biliyordu, ama Harry'nin elinde degildi; kendini sanki en iyi arkadaslarından birini kaybetmis gibi hissediyordu.

Bir ziyaretçi seline boguldu, hepsi de onu neselendirmekte kararlıydı. Hagrid sarı lahanaya benzeyen bir demet kulagakaçan çiçegi gönderdi. Ginny VVeasley ise fena halde kızararak, elinde kendi yaptıgı bir "geçmis olsun" kartıyla geldi. Kart, Harry onu meyve çanagında kapalı tutmadıgı sürece tiz bir sesle sarkı söylüyordu. Gryffindor takımı pazar sabahı onu yine ziyaret etti, bu defa Wood da yanlarındaydı ve Harry'ye ruhsuz, ölü gibi bir sesle onu hiç suçlamadıgını söyledi. Ron ve Hermione, Harry'nin basucundan ancak geceleri ayrılıyorlardı. Ama kim ne derse desin Harry kendini daha

iyi hissetmiyordu, çünkü onların bilmedigi bir derdi daha vardı.

Kimseye Ecel'den bahsetmemisti, Ron'la Hermi-one'ye bile, çünkü Ron'un panige kapılacagım, Hermi-one'ninse alay edecegini biliyordu. Öte yandan, Ecel'in iki kez göründügü ve iki seferde de bunu neredeyse ölümcül kazaların izledigi de bir gerçekti; ilk seferinde az daha Hızır Otobüs'ün altında kalıyordu; ikincisin-deyse on bes metre yükseklikteyken süpürgesinden düsmüstü. Ecel, o gerçekten ölene kadar ona musallat mı olacaktı? Hayatının geri kalanını hayvan orada mı diye sürekli omzunun üstünden bakarak mı geçirecekti?

Sonra bir de Ruh Emici'ler vardı. Harry onlar hakkında her düsündügünde kendini hasta gibi ve asagılanmıs hissediyordu. Herkes Ruh Emici'lerin dehset verici oldugunu söylüyordu, ama ondan baska kimse bir Ruh Emici yaklastıgında bayılmıyordu... baska kimse kafasının içinde, annesinin ölürken attıgı çıglıkları duymuyordu.

Harry artık o çıglık atan sesin kime ait oldugunu biliyordu. Hastane kanadında geceleri uyanık Page 74

halde yatagında uzanmıs, tavandaki ay ısıgı huzmelerine bakarken, annesinin agzından çıkan sözcükleri tekrar tekrar duymustu. Ruh Emici'ler ona yaklastıgında annesinin yasamının son anlarını, Harry'yi Lord Voldemort'dan koruma çabalarını ve Voldemort'un annesini öldürmeden hemen önce attıgı

kahkahayı duyuyordu... Harry tedirgin bir uykuya daldı. Ama ıslak ve çürümüs eller-219

le, korku içinde yakarıslarla dolu rüyalar görürken sarsılarak uyanıp, yeniden annesinin sesini düsünmeye basladı.

Pazartesi günü okulun gürültüsüne patırtısına dönmek çok rahatlatıcı olmustu. Her ne kadar Malfoy'un satasmalarına katlanmak zorunda kalsa da, hiç olmazsa oradayken kafası baska seylerle mesgul oluyordu. Mal-foy, Gryffindor'un yenilgisinden dolayı adeta sevinçten uçuyordu. Nihayet bandajlarını çıkarmıstı ve her iki kolunun da kullanılabilir hale gelmesini, Harry'nin süpürgesinden düsüsünün coskulu taklitleriyle kutluyordu. Malfoy bir sonraki Ðksir dersinin büyük bir bölümünü zindanın öbür ucundan Ruh Emici taklitleri yaparak geçirdi. Sonunda tepesi atan Ron, Malfo/a büyük, kaygan bir timsah kalbi fırlatıp suratına isabet ettirince, Snape Gryffindor'dan elli puan indirdi.

"Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya yine Snape giriyorsa, ben hastayım deyip izin alıyorum,"

dedi Ron, ögle yemeginden sonra Lupin'in sınıfına giderlerken. "Hermione, bir baksana içeride kim var."

Hermione sınıfın kapısından basını uzatıp içeri baktı.

"Her sey yolunda!"

Profesör Lupin yeniden isinin basındaydı. Gerçekten de hastalıktan yeni kalkmıs gibi görünüyordu.

Eski püskü cüppesi üstünden daha da sarkıyordu ve gözle-

220

rinin altında kara gölgeler vardı, ama yine de ögrenciler yerlerine otururken onlara gülümsedi.

Herkes bir agızdan, Lupin hastayken Snape'in onlara neler yaptıgından yakınmaya basladı.

"Haksızlık bu, sizin yerinize gelmisti sadece, niye bize ödev veriyor ki?"

"Kurtadamlar hakkında hiçbir sey bilmiyoruz -"

"- hem de iki parsömen uzunlugunda!"

"Profesör Snape'e o konuları henüz islemedigimizi söylediniz mi?" dedi Lupin, kaslarını hafifçe çatarak.

Yeniden bir ugultu koptu.

"Evet, ama çok geride oldugumuzu söyledi -"

"- ne desek dinlemedi -"

"- hem de iki parsömen uzunlugunda!"

Profesör Lupin, yüzlerdeki kızgınlık ifadesini görünce gülümsedi.

"Merak etmeyin, ben Profesör Snape'le konusurum. Ödevi yapmanıza gerek yok."

"Olamaz" dedi Hermione, düs kırıklıgıyla. "Ben bitirdim bile!"

Çok zevkli bir ders geçirdiler. Profesör Lupin cam bir kabın içinde bir Hinzıpır getirmisti. Bu minik, tek bacaklı ve duman büklümlerinden yapılmıs gibi duran yaratıgın oldukça çelimsiz ve zararsız bir görünümü vardı.

"Gezginleri bataklıkların içine çeker," dedi Profesör Lupin, herkes not alırken. "Elinden sallanan feneri görüyor musunuz? Önden gider - insanlar da ısıgı takip eder - ondan sonra da -"

Hinzıpır carna yaslanıp vıcık vıcık, korkunç bir ses çıkardı.

Zil çalınca herkes gibi Harry de esyalarını toplayıp kapıya dogru ilerledi, ama -

"Bir dakika bekle, Harry," diye seslendi Lupin. "Biraz konusmak istiyorum."

Harry geri dönüp Profesör Lupin'in Hinzıpır'ın kabını bir bezle örtmesini izledi.

"Maçta olanları duydum," dedi Lupin. Masasına gidip kitaplarını çantasına

doldurmaya basladı.

"Süpürgene çok üzüldüm. Tamir etme imkânı var mı?"

"Hayır," dedi Harry. "Agaç onu paramparça etti."

Lupin iç çekti.

Page 75

"Samara Sögüt'ü benim Hogvvarts'a geldigim yıl diktiler. Eskiden bir oyun oynarlardı, gövdesine dokunacak kadar yaklasmaya çalısırlardı agaca. Davey Gud-geon adında bir çocuk az kalsın bir gözünden oluyordu, ondan sonra agacın yakınına gitmemiz yasaklandı. Hangi süpürge olsa o agaçla basa çıkamazdı."

"Ruh Emicileri de duydunuz mu?" dedi Harry güçlükle.

Lupin gözlerini hemen ona çevirdi.

"Evet, duydum. Đçimizde kimse Profesör Dumble-dore'u o kadar kızgın görmemistir herhalde. Bir süredir sabırsızlanmaya baslamıslardı... Dumbledore'un onları içeri bırakmamasına hiddetleniyorlardı... sanırım düsmenin sebebi onlardı, degil mi?"

"Evet," dedi Harry. Önce bir tereddüt etti, ama dilinin ucuna gelen soru o daha kendine hâkim olamadan

222

y

agzından çıkmıstı bile: "Neden? Sizce neden beni öyle etkiliyorlar? Ben mi çok - "

"Bunun zayıflıkla hiç ilgisi yok," dedi Profesör Lu-pin sert bir sesle. Sanki Harry'nin zihnini okumustu. "Ruh Emici'ler seni daha kötü etkiliyor, çünkü senin geçmisinde baskalarınınkinde olmayan korkunç olaylar var."

Sınıftan içeri kıs günesinden gelen bir ısık huzmesi sızıp Lupin'in gri saçlarını ve genç yüzündeki çizgileri aydınlattı.

"Ruh Emici'ler bu dünyadaki en berbat yaratıklardandır. En karanlık, en pis yerlerde barınırlar, çürümeden ve umutsuzluktan zevk alırlar, etraflarındaki huzuru, umudu ve mutlulugu kuntturlar.

Muggle'lar bile, her ne kadar onları göremeseler de, varlıklarını hisseder. Bir Ruh Emici'ye fazla yaklastıgında bütün iyi duyguların, bütün mutlu anıların emilip,almır senden. Bir Ruh Emici, eger basarabilir de seninle uzun süre beslenirse, sonunda seni de kendi gibi bir sey haline getirir

-ruhsuz ve kötücül. Elinde hayatındaki en kötü deneyimlerin haricinde hiçbir sey kalmaz. Ve senin basına gelen en kötü sey, Harry, herkesi süpürgesinden düsürmeye yeter. Utanacak hiçbir seyin yok."

Harry, Lupin'in masasına bakıp, "Bana yaklastıkları zaman -" dedi bogazı dügümlenerek,

"Voldemort'un annemi öldürüsünü duyabiliyorum."

Lupin koluyla ani bir hareket yaptı, sanki Harry'nin omzunu kavramaya niyetlenmisti, ama vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu; sonra -

"Niye maça geldiler ki?" dedi Harry acı acı.

"Acıkmaya basladılar/' dedi Lupin sakince. Çantasını kapattı. "Dumbledore onları okulun içine bırakmıyor, bu yüzden avlanacak insan stoklan tükenmeye basladı... Quidditch sahasının etrafındaki büyük kalabalıga karsı koyamadılar sanırım. Bütün o heyecan... cosan duygular... bu onlar için bir ziyafet demekti."

"Azkaban korkunç bir yer olmalı," diye mırıldandı Harry. Lupin yüzünde tatsız bir ifadeyle basını sallayarak onayladı.

"Kale denizin ortasında, küçük bir adada. Aslında tutsakları içeride tutmak için duvarlara ve denize ihtiyaçları yok. Çünkü zaten hepsi kendi kafalarının içinde kısılmıs durumdalar, neseli tek bir sey düsünebilecek durumda degiller. Çogu birkaç haftada çıldırıyor."

"Ama Sirius Black onlardan kaçtı," dedi Harry agır agır. "Ellerinden kurtuldu..."

Lupin'in çantası masadan asagı kaydı; çabucak yakalayabilmek için egilmesi gerekti.

"Evet," dedi dogrularak. "Black onlarla savasmanın bir yolunu bulmus olmalı. Ben böyle bir seyin mümkün olabilecegine inanmazdım... Ruh Emici'ler yanlarında uzun süre kalan bir büyücünün bütün güçlerini kurutur diye bilinir..."

"Ama siz trendeki o Ruh Emici'nin geri çekilmesini saglamıstınız," dedi Harry birden.

"Bazı - savunma yöntemleri var," dedi Lupin. "Ama trende sadece bir tane Ruh Emici vardı.

Sayıları ne kadar çok olursa, direnmek o kadar zor oluyor."

224

"Ne tür savunma yöntemleri?" dedi Harry hemen. "Bana ögretebilir misiniz?"

Page 76

"Ruh Emici'lerle savasma konusunda bir uzman oldugumu iddia edemeyecegim, Harry. Tam tersi..."

"Ama Ruh Emici'ler bir maça daha gelirlerse,, onlara karsı koyabilmem gerekiyor -"

Lupin, Harry'nin yüzündeki kararlı ifadeye baktı, bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Sey...

peki. Yardım etmeye çalısırım. Ama korkarım ki bu isin önümüzdeki sömestre kadar beklemesi gerekiyor. Tatilden önce yapmam gereken çok sey var. Hastalanmak için çok ters bir zaman seçtim."

Lupin'in Ruh Emici-Savusturma dersleri vaadi, annesinin ölümünü bir daha hiç duymayabilecegi düsüncesi ve kasım sonundaki maçta Ravenclaw'un Huffle-puff ı ezip geçmesi sayesinde, Harry'nin ruh hali iyiye dogru büyük bir degisim gösterdi. Gryffindor gerçekten de Kupa sansını yitirmemisti, ama bir maç daha kaybetmek gibi bir lüksleri yoktu. VVood yine çılgın enerjisine kavustu ve takımını aralık boyunca devam eden yagmurun olusturdugu soguk pusun içinde

her zamanki kadar sıkı çalıstırmaya devam etti. Harry okulun içinde Ruh Emici'lere dair hiçbir iz görmedi. Görünüse bakılırsa Dumbledore'un öfkesi onları girislerdeki mevzilerinde tutuyordu.

Sömestrin sona ermesinden iki hafta önce gökyüzü

birden aydınlanıp göz kamastırıcı bîr opal tası beyazına dönüstü ve bir sabah kalktıklarında çamurlu yerler kıragı kaplıydı. Satonun içindeyse, havada bir Noel heyecanı vardı. Muska ögretmeni Profesör Flitwick sınıfını titrek titrek parlayan ısıklarla erkenden süslemis, sonradan bu ısıkların gerçek, kanat çırpan periler oldugu anlasılmıs ti. Ögrencilerin hepsi mutlu mutlu tatil planlarını tartısıyorlardı. Hem Ron, hem de Hermione Hog-warts'ta kalmaya karar vermisti. Her ne kadar Ron bunu Percy ile iki hafta daha geçirmeye katlanamayaca-gından yaptıgını ileri sürse, Hermione de kütüphaneyi kullanması gerektigi konusunda ısrar etse büe, Harry kanmamıstı; bunu o yalnız kalmasın diye yapıyorlardı ve Harry onlara minnettardı.

Harry dısında herkese mutluluk veren bir durum da, sömestrin son hafta sonunda Hogsmeade'e bir gezi daha yapılacak olmasıydı.

"Bütün Noel alısverisimizi oradan yapabiliriz!" dedi Hermione. "Balyumruk'taki o Distemizleyici Ðplikna-ne'ler annemle babamın çok hosuna giderdi!"

Bir kez daha arkada kalan tek üçüncü sınıf ögrencisinin kendi olacagı gerçegine boyun egen Harry, Wo-od'dan Hangi Süpürge adındaki kitabı ajdı ve günün geri kalanını çesitli markalar hakkında enine boyuna okuyarak geçirdi. Takım antrenmanlarmda okul süpürgelerinden birini, çok eski bir Kayan Yıldız'ı kullanıyordu. O süpürge çok yavas ve sarsıntılıydı; kesinlikle yeni bir süpürgeye ihtiyacı vardı.

Hogsmeade gezisinin yapılacagı cumartesi sabahı,

Harry pelerinlere ve atkılara sarılmıs olan Ron'la Her-mione'ye güle güle dedi ve dönüp tek basına mermer merdivenden çıkarak Gr-'ffindor Kulesi'nin yolunu tuttu. Dısarıda kar yagmaya baslamıstı, sato çok sessiz ve sakindi.

"Psst-Harry!"

Üçüncü kat koridor anun yarısındayken arkasını döndü. Fred ve George kambur, tek gözlü bir cadı heykelinin arkasından ona bakıyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" 1edi Harry merakla. "Niye Hogsmeade'e gitmiyorsunuz?"

"Gitmeden önce sana biraz bayram nesesi vermeye geldik," dedi Fred, esrarengiz bir sekilde göz kırparak. "Đçeri gel..."

Basıyla tek gözlü heykelin sol tarafındaki bos bir sınıfı gösterdi. Harry, Fred'k George'un pesinden içeri girdi, George kapıyı sessizce kapattı ve dönüp Harry'ye gülümseyerek baktı.

"Erken bir Noel hediyesi; ana, Harry," dedi.

Fred fiyakalı bir hareketle pelerinin içinden bir sey çekip çıkardı, sıralardan birinin üstüne koydu.

Büyük, kare biçiminde, epey yıpranmıs bir parsömendi bu. Üstünde hiçbir sey yazılı degildi. Harry bunun Fred'le George'un sakalanndan biri ol-nasından süphelenerek, onlara baktı.

"Bu ne ki böyle?"

"Bu, Harry, bizim basanınızın sırrı," dedi George, parsömeni sevgiyle oksayarak.

"Onu sana vermak içimiz; yakıyor," dedi Fred.

"Ama dün gece, senin ihtiyacının bizimkinden daha fazla olduguna karar verdik."

"Neyse, zaten ezbere biliyoruz," dedi George. "Onu sana miras bırakıyoruz. Artık pek ihtiyacımız yok."

"Peki benim eski bir parsömen parçasına niye ihtiyacım olsun?" dedi Harry.

"Eski bir parsömen parçası ha!" dedi Fred. Sanki Harry ona hakaret etmis gibi, dislerini sıkarak gözlerini kapatmıstı. "Açıkla, George."

"Sey... daha biz birinci sınıftayken, Harry, yani genç, tasasız ve masumken -"

Harry gülmemek için kendini zor tuttu. Fred ve Ge-orge'un hayatlarının herhangi bir döneminde masum olduklarından süpheliydi.

"- sey, en azından simdikinden daha masumken -Füch'le basımız derde girdi."

"Koridorda bir Tezekbombası patlattık ve nedense bu onu sinirlendirdi -"

"O da bizi odasına götürüp her zamanki tehditlerini savurmaya basladı -"

"- cezaya bırakma -"

"- karın desme -"

"- biz de dosya dolaplarından birindeki, El Koyulmus ve Çok Tehlikeli olarak etiketlenmis bir çekmecenin farkına varmadan edemedik."

"Durun tahmin edeyim -" dedi Harry, sırıtmaya baslayarak.

"Eh, sen olsan ne yapardın?" dedi Fred. "George bir tane daha Tezekbombası bırakarak dikkati baska yöne

çekti, ben de çekmeceyi açıp bunu kaptım."

"Sandıgın kadar da kötü bir sey degildi yaptıgımız," dedi George. "Filch'in onu nasıl çalıstıracagını hiç çözemedigini sanıyoruz. Büyük ihtimalle ne oldugundan süphelenmistir ama, yoksa el koymazdı."

"Peki siz nasıl çalıstıracagınızı biliyor musunuz?"

"Tabii," dedi Fred, sırıtarak. "Bu küçük bebek bize okuldaki bütün hocalardan daha çok sey ögretti."

"Beni makaraya sarıyorsunuz," dedi Harry, eski püskü parsömen parçasına bakarak.

"Ya, öyle mi yapıyoruz?" dedi George.

Asasını çıkardı, parsömene hafifçe dokunup, "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir sey düsünmüyorum," dedi.

Ve bir anda, George'un asasının dokundugu noktadan çizgiler çıkmaya, parsömeni bir örümcek agı gibi sarmaya basladı. Birbirleriyle birlestiler, kesistiler, parsömenin her bir kösesine yayıldılar.

Sonra tepede kelimeler olusmaya basladı, büyük, kıvrımlı yesil kelimeler: Mösyöler Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak Sihirli Muziplik Sanatçılarının Yardakçıları gururla sunar: ÇAPULCU HARÐTASI

Hogwarts satosunun ve okul arazisinin her karısını gösteren bir haritaydı bu. Ama daha da çarpıcı oları, haritada gezinen minicik mürekkep noktalarıydı,

her birinin üstünde ufacık harflerle bir isim yazıyordu. Harry saskına dönmüs bir h'ilde egilip daha yakından baktı. Sol üst kösedeki bir nokta, Profesör Dumbledore'un çalısma odasında bir asagı bir yukarı yürüdügünü gösteriyordu; haden tenin kedisi Mrs Norris ikinci katta dolanıyordu, horvîak Peeves ise o anda kupa salonunda hoplayıp zıplıyv rdu. Harry gözlerini o tanıdık koridorlarda gezdirirken, bir sey daha dikkatini çekti.

Bu harita daha önce ayak basmadı ip birtakım geçitleri gösteriyordu. Ve görünüse göre buAÐarın birçogu -

"Dogruca Hogsmeade'e gidiyor," d idi Fred, çizgilerden birini parmagıyla takip ederek. Toplam yedi tane var. Filch su dördünü biliyor -" dey^p hepsini birer birer gösterdi, "- ama sunları bir tek bizim bildigimizden eminiz. Dördüncü katta, aynanın arkasında olanla hiç ugrasma. Geçen kısa kadar kullanıyorduk ama çöktü - tamamen kapanmıs durumda. Bunu ise kimsenin kullanmadıgını

sanıyoruz, çünkü girisinin t?rr üstünde Samarcı Sögüt var. Ama suradaki dogruca. Balyum-ruk'un kilerine çıkıyor. Defalarca kullandık. Ve fark et-tiysen, girisi bu odanın hemen dısında. Tek j;öilü kocakarının kamburunun içinden."

"Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak," cedi Ge-orge, iç geçirerek. Haritanın

tepesindeki yazıyı oksadı. "Onlara çok sey borçluyuz."

"Yeni kusak kural yıkıcılara yardım etmek IrLı yorulmaksızın çalısmıs, soylu insanlar," dedi Fred vakur bir edayla.

"Pekâlâ," diye toparlandı George, "kullandıktan sonra silmeyi unutma -"

"- yoksa herkes okuyabilir," dedi Fred, uyaran bir ses tonuyla.

"Tek yapman gereken asanla yine tıklayıp, 'Muziplik tamamlandı!' demek. Üstü hemen bombos olacak."

"Evet, genç Harry," dedi Fred, olaganüstü bir Percy taklidiyle, "terbiyeci takın."

"Balyumruk'ta görüsürüz," dedi George, göz kırparak.

Đkisi de tatmin olmus gibisinden sırıtarak odadan çıktılar.

Harry orada durup, mucizevi haritaya bakakaldı. Minicik mürekkepten Mrs Norris'in sola dönüp yerdeki bir seyi koklayısını izledi. Filch'in gerçekten de haberi yoksa... Ruh Emici'lerin yanından geçmesi gerekmeyecekti bile...

Ama orada öylece, heyecan içinde dururken, Mr VVeasley'nin bir keresinde söyledigi bir sey anılarının arasından süzülüp geldi.

Kendi kendine düsünebilen bir seye, beyninin nerede saklı oldugunu göremiyorsun, güvenme.

Bu harita Mr VVeasley'nin dikkat edilmesi gerektigini söyledigi o tehlikeli sihirli nesnelerdendi...

Sihirli Muziplik Sanatçılarının Yardakçıları... ama sonra Harry, haritayı sadece Hogsmeade'e gitmekte kullanacagını düsündü. Bir sey çalacak ya da birine saldıracak degildi ya... üstelik Fred ve George onu yıllardır kullanıyorlardı, baslarına korkunç bir sey gelmemisti...

Harry parmagıyla, Balyumruk'a giden geçidi takip etti.

Sonra haritayı, sanki bir emre uyarmıs gibi birdenbire kıvırdı, cüppesinin içine soktu ve hızla sınıfın kapısına dogru ilerledi. Kapıyı birkaç santim araladı. Dısarıda kimse yoktu. Çok temkinli bir sekilde sınıftan yavasça çıktı ve tek gözlü cadının heykelinin arkasına geçti.

Ne yapması gerekiyordu? Haritayı yeniden çıkardı ve büyük bir hayretle, üzerinde yeni bir mürekkep sekil oldugunu gördü. 'Harry Potter' yazıyordu. Bu sekil, tam Harry'nin durdugu noktada, üçüncü kat koridorunun yarısına yakın bir yerde duruyordu. Harry dikkatle baktı.

Kendinin küçük mürekkep temsili, minnacık asa-sıyla cadıya tıklıyor gibiydi. Harry hemen gerçek asasını çıkardı ve heykele tıkladı. Hiçbir sey olmadı. Yine haritaya baktı. Seklinin üstünde, olabilecek en küçük konvısma balonu belirmisti. Đçinde "Dissendium" yazıyordu.

Harry cadıya bir kez daha tıklayarak, "Dissendium!" diye fısıldadı.

Heykelin kamburu hemen, oldukça ince birini içeri alabilecek kadar aralandı. Harry koridora söyle bir göz attı, sonra haritayı yine ortadan kaldırıp kendini delige çekti ve basını içeri sokarak kendini ileri itti.

Ona tastan yapılmıs bir kaydırak gibi gelen bir seyden aç agı epeyce kaydıktan sonra soguk, nemli topraga indi- Ayaga kalkıp etrafına bakındı. Zifiri karanlıktı. Asasını kaldırıp, "Lumos!" diye mırıldanınca, çok dar, alçak, toprak bir tünelde oldugunu gördü. Haritayı kal-232

dırdı, asasının ucuyla üzerine tıkladı ve, "Muziplik tamamlandı!" diye mırıldandı. Haritanın üstündeki her sey hemen silindi. Onu dikkatli bir sekilde katladı, cüppesinin içine yerlestirdi, sonra da kalbi hem heyecan hem de endiseyle çarpar halde, yola koyuldu.

Yol, dev bir tavsan kovuguymusçasına sürekli dönüyor, kıvrılıyordu. Harry asasını önüne tutarak, engebeli zeminde arada bir takılıp tökezleyerek ilerledi.

Çok uzun sürdü, ama Harry Balyumruk düsüncesinden güç aldı. Ona bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda, yol yukarı dogru meyletmeye basladı. Harry hızını artırdı. Soluk solugaydı, yüzü cayır cayır yanıyordu, ayaklanysa buz gibiydi.

On dakika sonra, yukarı dogru devam edip gözden kaybolan yıpranmıs tas basamaklara vardı.

Gürültü etmemeye dikkat ederek, çıkmaya basladı. Yüz basamak, iki yüz basamak... sayısını unutmustu, ayaklarına bakarak çıkmaya devam ediyordu... sonra, birdenbire, kafası sert bir seye çarptı.

Bu bir kapaga benziyordu. Harry orada öylece durup, kafasının tepesini ovarak, etrafı dinledi.

Yukarıdan bir ses geldigini duymuyordu. Yavasça kapagı iterek açtı ve kenanndan içeri baktı.

Tahta sandıklarla ve kutularla dolu bir kilerdeydi. Yu-kan tırmanıp kapagı yine kapadı - kapak, tozlu yerle o kadar iyi kaynasıyordu ki, orada oldugunu anlamak imkânsızdı. Harry yukarı çıkan merdivene usul usul yaklastı. Ðste simdi birilerinin sesini duyuyordu, ayrıca bir zilin çınlamasını ve bir kapının açılıp kapanma sesini de.

Ne yapması gerektigini düsünürken, çok daha yakındaki bir kapının açılma sesini duydu; biri asagı inmek üzereydi.

"Bir de bir kutu daha Jöle Sümüklüböcek al, hayatım. Neredeyse hepsini bitirdiler -" dedi bir kadın sesi.

Bir çift ayak merdivenden asagı iniyordu. Harry kendini çok büyük bir sandıgın arkasına atarak ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Adamın karsı duvarın orada kutuları karıstırdıgını duyuyordu.

Bir daha fırsat gelmeyebilirdi -

Harry saklandıgı yerden hemen çıkıp merdivenleri çabuk çabuk ve sessizce tırmandı, dönüp arkasına baktıgında kocaman bir sırt ve bir kutunun içine gömülmüs kel bir kafa gördü.

Merdivenlerin sonundaki kapıya ulastı, aralıgından usulca geçti ve kendini Balyum-ruk tezgâhının arkasında buldu -- egildi, yan yan gitti ve sonra dogrulup ayaga dikildi.

Balyumruk, Hogvvarts ögrencileriyle öylesine doluydu ki, kimse Harry'ye ikinci bir kez dönüp bakmadı bile. Harry etrafını seyrederek, ite kaka aralarından ilerledi. Simdi nerede oldugunu görse Dudley'nin domuz suratına yayılacak ifadeyi düsündügünde, gülmemek için kendini zor tuttu.

Akla gelebilecek en agız sulandırıcı tatlılarla dolu yıgınla raf vardı. Kaymak gibi nugat toplan; ısıldayan pembe hindistancevizi buzu küpleri; tombul, bal renkli karamelalar; itinayla dizilmis yüzlerce çesit çikolata; koca bir fıçı dolusu Bin Bir Çesit Fasulye Sekerlemesi vardı; baska bir fıçı ise daha önce Ron'un bahsettigi, Fısır-234

dayan Vızvız'lar adındaki, ayaklan yerden kesen serbet toplarıyla tıka basa doluydu. Baska bir duvarda "Özel Efekt" tatlıları duruyordu: Drooble'ın En Đyi Balonlu Sakızı (odayı, ne yaparsanız yapın günlerce çıkmayan çan çiçegi mavisi baloncuklarla dolduruyordu); tuhaf, kıymık kıymık Distemizleyici Đpliknane'ler; minicik, siyah Biber Seytancık'lar ("arkadaslarınıza alev püskürtme gösterisi yapın!"); Buz Fare'ler ("disleriniz takırdasm, gıcırdasın!"); kurbaga biçiminde naneli kaymaklar ("midede gerçekçi bir sekilde hoplayıp zıplar!"); seker kaplı kırılgan tüy kalemler ve patlayan bonbonlar.

Harry altıncı sınıflardan olusan bir kalabalıgın içinden sıyrılınca, dükkânın en uzak kösesinde asılı bir tabela gördü ("Alısılmadık Tatlar"). Ron ve Hermione tabelanın altında durmus, bir tepsi dolusu kan tadında lolipopu inceliyorlardı. Harry çaktırmadan arkalarına kadar yürüdü.

"Ögk, hayır, Harry bunlardan istemez. Bunlar vampirler için, sanırım," diyordu Hermione.

"Peki ya sunlara ne dersin?" dedi Ron, bir kâse dolusu Karafatma Sürüsjajjjıü Hermione'nin burnunun dibine sokarak. "

"Kesinlikle olmaz," dedi Harry.

Ron neredeyse kâseyi düsürecekti.

"Harry!" diye tiz bir çıglık attı Hermione. "Burada ne isin var? Nasıl - nasıl -?"

"Vay be!" dedi Ron, çok etkilenmis görünerek. "Ci-simlenme'yi ögrendin ha!"

"Tabii ki ögrenmedim," dedi Harry. Altıncı sınıflar 235

duymasın diye sesini alçalhp onlara Çapulcu Haritası hakkındaki her seyi anlattı.

"Fred'le George niye bana vermemisler onu?!" dedi Ron öfkeyle. "Ben onların kardesiyim!"

"Ama Harry onu elinde tutmayacak!" dedi Hermi-one, sanki bu saçma bir fikirmisçesine. "Profesör Page 80

McGonagall'a verecek, degil mi, Harry?"

"Hayır, vermeyecegim!" dedi Harry.

Ron, gözlerini iri iri açıp Hermione'ye bakarak, "Deli misin sen?" dedi. "Bu kadar iyi bir sey verilir mi?"

"Verirsem nereden buldugumu söylemem gerekir! O zaman Filch, Fred'le George'un kendisini islettiklerini anlar!"

"Ama ya Sirius Black?" diye fısıldadı Hermione. "Satoya girmek için o geçitlerden birini kullanıyor olabilir! Ögretmenlerin ögrenmesi gerek!"

"Bir geçitten giriyor olamaz," dedi Harry çabucak. "Haritada yedi tane gizli tünel var, degil mi?

Fred'le George, Filch'in dördünü zaten bildigini düsünüyorlar. Diger üçün? gelince - bir tanesi çökmüs, yani kimse oradan geçemez. Bir tanesinin girisinin üstüne Samarcı Sögüt dikili, yani oradan çıkamazsın. Benim kullandıgım tünelse - sey - asagıdaki kilerde girisi görmek çok zor -

yani zaten orada oldugunu bilmiyorsa -"

Harry durakladı. Ya Black geçidin orada oldugunu biliyorduysa? Ancak Ron yüksek sesle gırtlagını temizleyip, tatlı dükkânı kapısının içine yapıstırılmıs duyuruyu isaret etti.

SÎHÎR BAKANLIGI'NIN EMRiYLE ikinci bir emre kadar Ruh Emicilerin her gece Hogs-meade sokaklarında devriye gezecegini müsterilerimize hatırlatırız. Bu önlem Hogsmeade sakinlerinin güvenligi için alınmıstır ve Sirius Black

yeniden yakalanır yakalanmaz kaldırılacaktır. Bu bakımdan alısverisinizi karanlık basmadan önce tamamlamanız önerilir. Mutlu Noel'ler!

"Gördün mü?" dedi Ron alçak sesle. "Köy Ruh Emici kaynarken, Black'in Balyumruk'a gizlice girmeye çalıstıgını görmek isterdim dogrusu. Hermione, zaten Balyumruk'un sahipleri de biri içeri izinsiz girse duyarlardı, degil mi? Evleri, dükkânın üst katı!"

"Evet, ama - ama -" Hermione bir sorun daha bulmaya çalısıyor gibiydi. "Bak, Harry yine de Hogsme-ade'e gelmemeli, imzalı bir belgesi yok! Biri ögrenirse bası feci sekilde derde girer! Dahası henüz gece olmadı - ya Sirius Black bugün gelirse? Mesela simdi?"

"Bu sartlarda Harry'yi tanıması epey güç olur," dedi Ron, tirizli pencerelerden görünen lapa lapa, döne döne yagan kan göstererek. "Yapma, Hermione, Noel'deyiz, Harr/nin biraz eglenmeye ihtiyaa var."

Hermione dudagını ısırdı, son derece kaygılı görünüyordu.

"Beni ihbar edecek misin?" diye sordu Harry, sırıtarak.

"Ah - tabii ki hayır - ama gerçekten, Harry -"

"Fısırdayan Vızvız'lan gördün mü, Harry?" dedi

Ron, Harry'yi çekistirip fıçının basına götürerek. "Jöle Sümüklüböcekleri? Peki ya Asit Pop'ları? Fred yedi yasımdayken bunlardan bir tane vermisti bana - dilimde bir delik açmıstı. Annemin onu süpürgesiyle patakladıgını hatırlıyorum." Ron dalgın dalgın Asit Pop kutusuna baktı." Sence Fred'e su Karafatma Sürüsü'nü fıstık diye yutrurabilir miyim?"

Ron ve Hermione aldıkları tatlıların parasını ödedikten sonra, üçü Balyumruk'tan çıkıp dısarıdaki tipiye adım attı.

Hogsmeade bir Noel kartı gibi görünüyordu; küçük, sazdan damlı kulübelerin ve dükkânların hepsi soguk bir kar katmanıyla örtülüydü; kapıların üzerinde çobanpüskülü yapraklarından çelenkler vardı ve agaçlardan büyülü mumlar sallanıyordu.

Harry titredi; diger ikisinin aksine, yanında pelerinini getirmemisti. Baslarını rüzgâra karsı egerek caddede ilerlediler, Ron ve Hermione atkılarının ardından ba-gırryorlardı.

"Surası Postane-"

"Zonko surada -"

"Bagıran Baraka'ya gidebiliriz -"

"Bakın ne diyecegim," dedi Ron, disleri takırdaya-rak. "Üç Süpürge'de Kaymakbirası içmeye gidelim mi?"

Harry dünden razıydı; rüzgâr çok siddetliydi ve elleri donmustu. Karsıya geçtiler, birkaç dakika sonra küçücük hanın kapısından giriyorlardı.

Page 81

Đçerisi son derece kalabalık, gürültülü, sıcak ve du-

238

manhydı. Güzel yüzlü, balıketinde bir kadın bardaki bir grup bıçkın sihirbaza servis yapıyordu.

"O, Madam Rosmerta," dedi Ron. "Ben gidip içecekleri alayım, ha?" diye ekledi, hafifçe kızararak.

Harry ve Hermione arka taraf? dogru ilerleyip/ söminenin yanında duran sık bir Noel agacıyla pencere arasındaki küçük, bos bir masaya oturdular. Ron bes dakika sonra, elinde üç masrapa köpüklü, sıcak Kay-makbirası'yla geldi.

"Mutlu Noel'ler!" dedi mutlu mutlu, masrapasını kaldırarak.

Harry kana kana içti. ömründe tattıgı en güzel seydi, içinin her kösesini ısıtıyordu sanki.

Aniden bir esinti saçını uçusturdu. Üç Süpürge'nin kapısı yine açılmıstı. Harry masrapasının üstünden baktıgında az daha tıkanıyordu.

Profesör McGonagali ve Profesör Flitwick bir kar taneleri serpintisi içinde bara

girmislerdi. Az sonra arkalarından Hagrid de girdi. Misket limonu yesili bir melon sapka ve ince çizgili bir pelerin giymis biriyle konusu,. ^du: Sihir Bakam Cornelıus Fudge'la.

Ron ve lîermione hemen elleriyle Harry'nin basının üstüne bastırıp onu taburesinden indirerek masanın altına itmislerdi. Üstünden Kaymakbirası damlayan ve saklanmaya çalısan Harry, bos masrapasını tutup ögretmenlerin ve Fudge'ın ayaklarını izledi. Bara dogru ilerlediler, durdular, sonra da dönüp tam ona dogru yürüdüler.

Tepesinde bir yerde, Hermione, "Mobiliarbus!" diye' fısıldadı.

Masalarının yanındaki Noel agacı yerden birkaç santim havalandı, yana dogru süzüldü ve hafif bir pat sesiyle masalarının tam önüne inip onları gözden sakladı. Alttaki sık dalların arasından bakan Harry, tam yanlarındaki masada dört takım sandalye bacagının hareket ettigini gördü, sonra da yerlerine oturan ögretmenlerin ve Bakan'ın oflayıp puflamalarını duydu.

Sonra parlak turkuvaz renkli, yüksek topuklu ayakkabılar giymis bir çift ayak daha gördü ve bir kadın sesi duydu.

"Küçük boy Solungaçsuyü -"

"Benim," dedi Profesör McGonagall'ın sesi.

"Đki litre sekerli içki -"

"Eyvallah, Rosmerta," dedi Hagrid.

"Visne surubu ve soda, buzlu ve semsiyeli -"

"Mmm!" dedi Profesör Flitwick, agzını sapırdatarak.

"O halde frenküzümü romu sizin, Bakan Bey."

'Tesekkürler, Rosmerta'cıgım," dedi Fudge'm sesi. "Seni yeniden "görmek çok güzel. Sen de bir tane al, olur mu? Gel bize katıl..."

"Çok tesekkür ederim, Bakan Bey."

Harry ısıl ısıl topukların uzaklasmasını, sonra da geri gelmesini izledi. Kalbi gırtlagında rahatsız edici bir sekilde atıyordu. Niye bunun ögretmenler için de son hafta sonu oldugu aklına gelmemisti ki? Ve acaba orada ne kadar oturacaklardı? Gece okula dönecekse, gizlice Balyumruk'a girmek için zamana ihtiyacı vardı... Her-mione'nin bacagı yanı basında sinirle segirdi.

240

"Ee, sizi buralara getiren nedir, Bakan Bey?" dedi Rosmerta'nm sesi.

Fudge'ın kalın bedeninin alt kısmı, kulak misafiri var mı diye kontrol ediyormus gibi sandalyesinde kıpırdandı. Sonra Fudge alçak sesle konustu: "Sirius Black'ten baska ne olabilir, hayatım? Cadılar Bayramı'nda okulda ne oldugunu duymussundur herhalde."

"Bir söylenti duydum," diye itiraf etti Madam Ros-merta.

"Bütün meyhaneye anlattın mı, Hagrid?" dedi Profesör McGonagall, öfkeli bir sesle.

"Black'in hâlâ buralarda oldugunu mu düsünüyorsunuz, Bakan Bey?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Bundan eminim," dedi Fudge kısaca.

"Ruh Emici'lerin meyhanemi iki kez aradıgını biliyor musunuz?" dedi Madam Rosmerta. Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Bütün müsterilerimi korkutup kaçırdılar... is için hiç iyi degil bu, Bakan Page 82

Bey."

"Rosmerta, hayatım, ben de onlara bayılmıyorum," dedi Fudge rahatsız bir sesle. "Gerekli bir tedbir... talihsiz bir tedbir, ama ne yapalım... Az önce birkaç tanesine rastladım. Dumbledore'a çok öfkeliler - onları satonun arazisinden içeri sokmuyor."

"Bence iyi ediyor," dedi Profesör McGonagall sert bir sesle. "O dehset yaratıklar ortada gezinirken nasıl ders verebiliriz ki?"

"Dogru!" diye cikledi ufak tefek Profesör Flitwick. Ayakları yerden on bes-yirmi santim yukarıda sallanıyordu.

241

"Yine de," diye itiraz etti Fudge, "sizi çok daha kötü bir seyden korumak için buradalar... hepimiz Black'in neler yapabilecegini biliyoruz..."

"Biliyor musunuz, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Madam Rosmerta düsünceli bir sesle.

"Karanlık yana gecenler arasında, Sirius Black en son umacagım... yani, Hogwarts'ta küçük bir çocuk oldugu zamanlardan hatırlıyorum onu. O zaman bana büyüyünce ne olacagını söyleseniz, fazla içki içmissiniz derdim."

"Asıl önemli bölümünü bilmiyorsun, Rosmerta," dedi Fudge boguk bir sesle. "Yaptıgı en kötü sey pek bilinmez."

"En kötüsü mü?" dedi Madam Rosmerta. Sesi merakla canlanmıstı. "O zavallı insanları öldürmekten daha mı kötü diyorsunuz?'

"Kesinlikle öyle diyorum," dedi Fudge.

"Buna inanamam. Ondan kötü ne olabilir ki?"

"Onu Hogvvarts'ta oldugu zamandan hatırladıgını söylüyorsun, Rosmerta," diye mırıldandı Profesör McGonagall. "En iyi arkadası kimdi, onu da hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Madam Rosmerta, hafifçe gülerek. "Onları hiç ayn göremezdiniz, öyle degil mi?

Onları kaç kere burada agırlamıstım - nasıl da güldürürlerdi beni. Tam bir sovmen çiftti, Sirius Black ve James Pot-ter!"

Kerry masrapasını büyük bir gürültüyle elinden düsürdü. Ron onu tekmeledi.

"Kesinlikle," dedi Profesör McGonagall. "Black ve 242

Potter. Küçük çetelerinin elebaslanydı. Đkisi de çok parlaktı, tabii - hatta ender

görülür derecede parlaktılar - ama onlar gibi bas belaları bir daha gelmemistir herhalde -"

"Bilemiyorum," dedi Hagrid gülerek. "Fred ve Ge-orge VVeasley onlara kök söktürebilir."

"Black ve Potter'ı kardes sanabilirdiniz!" diye konusmaya katıldı Profesör Flitwick. "Yapısık ikizler!"

"Elbette öyleydiler," dedi Fudge. "Potter bütün arkadaslarından çok Black'e güvenirdi. Okulu bitirdikten sonra da bir sey degismedi. James, Lily ile evlendiginde, sagdıçları Black'ti. Sonra onu Harry'ye vaftiz babası yaptılar. Harry'nin bundan hiç haberi yok, tabii. Bu fikir onu nasıl mahvederdi, tahmin edersiniz."

"Black, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e katıldıgı için mi?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Ondan da kötü, hayatım..." Fudge sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltıp devam etti.

"Potter'la-rın, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in peslerinde oldugunu bildiklerinden çogu kisinin haberi yoktur. Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'e karsı yorulmaksızın çalısan Dumbledore'un birkaç tane ise yarar casusu vardı. Đçlerinden biri ona bunu çıtlatmıs, o da James'le Lily'yi hemen uyarmıstı.

Onlara saklanmalarını tavsiye etti. Eh, tabii ki Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'den saklanmak zordu.

Dumbledore onlara en büyük sanslarının Fidelius Büyüsü oldugunu söyledi."

"Nasıl bir büyü o?" dedi Madam Rosmerta. Meraktan solugu kesilmisti. Profesör Flitwick gırtlagını temizledi.

"Fevkalade karmasık bir büyü," dedi cik cik bir sesle. "Bir sırnn yasayan tek bir kisinin içine büyülü bir sekilde gizlenip mühürlenmesine yarıyor. Bilgi, seçilen kisinin, baska bir deyisle Sır Tutucu'nün içinde saklı kalıyor ve bulunması imkânsız hale geliyor - tabii ki Sır Tutucu onu açıga vurmayı seçmezse. Sır

Tutucu konusmayı reddettigi sürece, Kim-Oldu^unu-Bilirsin-Sen, Lily ve James'in kaldıgı köyü yıllarca Vans karıs arasa da bulamazdı, hatta burnunu oturme oaalannın penceresine Page 83

dayasa bile!"

"Demek Black, PotterTarın Sır Tut aoı'suydu," diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Elbette," dedi Profesör McGonâgelı. "James Potter, Dumbledore'a, Black'in onların nerede cldugunu söyle-mektense ölmeyi tercih edecegini, Black'in kendinin de saklanmayı planladıgını söylemisti... yine de Dumble-dore'un endisesi geçmedi. Potter'lara kendisinin Sır Tutucu olmayı teklif ettigini hatırlıyorum."

"Black'teîı süpheleniyor muydu yani?" dedi Madam Rosmerta, solugunu tutarak.

"Potter'lara yakın birinin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i onların hareketlerinden haberdar ettiginden emindi," dedi Profesör McGonagall kasvetle. "Aslına bakarsan, bizim tarafımızdaki birinin ihanet edip karsı tarafa geçtiginden ve Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e bir sürü bilgi aktardıgından epeydir süpheleniyordu."

"Ama James Potter, Black'i kullanmakta ısrar mı etti?"

"Etti," dedi Fudge, kederli bir sesle. "Sonra da, Fi-delius Büyüsü yapıldıktan yalnızca bir hafta sonra -"

244

"Black onlara ihanet mi etti?" dedi Madam Rosmer-ta soluksuz halde.

"Evet, ihanet etti. Black ikili ajan rolünden usanmıs-tı, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e destegini açık açık beyan etmeye hazırdı. Görünüse bakılırsa bunu Potter'la-rın ölüm anına saklamıs. Ama, hepimizin bildigi gibi, küçük Harry Potter'la karsılasmak, Kim-Oldugunu-Bi-lirsin-Sen'in sonu oldu.

Güçleri gitti, feci halde zayıfladı ve kaçtı. Bu da Black'i gerçekten çok kötü bir durumda bıraktı.

Efendisi, tam da onun, yani Black'in, gerçek rengini gösterip bir hain oldugunu

açık ettiginde yenilmisti. Kaçmaktan baska sansı yoktu -"

"Pis, igrenç dönek!" dedi Hagrid. Bunu öyle yüksek sesle söylemisti ki, bann yarısı susmustu.

"Sst!" dedi Profesör McGonagall.

"Ona rastlamıstım!" diye gürledi Hagrid. "Bütün o insanlan öldürmeden önce son ben görmüsümdür onu herhalde! Lily ve James öldürüldükten sonra Harry'yi o evden kurtaran bendim!

Harabenin içinden çektim aldım onu, zavallı küçük sey. Alnında koçça bir kesik vardı, annesi babası ölmüstü... ne oluyor, o uçan motorunun üstünde Sirius Black geliyor. Orada ne aradıgı hiç aklıma gelmemisti. Onun, Lily ve James Potter'ın Sır Tutucu'su oldugunu bilmiyordum. Haberlerde Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'in saldırısını duydu da yapabilecegi bir sey var mı diye bakmaya geldi sandım. Bembeyaz kesilmisti, tir tir titriyordu. Peki ben ne yaptım, biliyor musunuz? O HAÐN

KATÐLÐ TESELLÐ ETTÐM!" diye kükredi Hagrid.

"Hagrid, lütfen!" dedi Profesör McGonagall. "Sesine hâkim ol!"

"Üzüldügü seyin Lily ve James Potter olmadıgını ne bilecektim ki? Asıl Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e önem verdigini? Sonra bir de kalkıp, 'Harry'yi bana ver, Hagrid, ben onun vaftiz babasıyım, ona bakanm -' diyor. Pöh! Ama ben Dumbledore'dan emir almıstım. Black'e olmaz dedim, Dumbledore, Harry'nin teyzesiy-le enistesinin evine götürülmesini söylemisti. Black karsı geldi, ama sonunda razı oldu. Motorunu alıp Harry'yi oraya onunla götürmemi istedi. 'Artık ihtiyacım yok/ dedi.

"O zaman isin içinde bir bit yenigi oldugunu çak-malıydım. O motoru çok severdi, ne diye bana veriyordu ki? Niye artık ihtiyacı olmayacaktı? Ðsin aslı, motorun izini sürmek çok kolaydı.

Dumbledore onun Pot-ter'lann Sır Tutucu'su oldugunu biliyordu. Black o gece tüymesi gerektigini biliyordu, Bakanhk'ın birkaç saat içinde pesine düsecegini de biliyordu."

"Peki ya Harry'yi ona verseydim, ha? Her iddiasına vanm, denizin ortasında motordan fırlatır atardı onu. En iyi arkadasının oglu! Ama bir büyücü karanlık yana geçmeye görsün, artık hiçbir seyin, hiç kimsenin önemi kalmıyor onun için..."

Hagrid'in öyküsünü uzun bir sessizlik izledi. Sonra Madam Rosmerta az çok tatmin olmus bir sesle,

"Ama ortadan kaybolmayı basaramadı, degil mi?" dedi. "Sihir Bakanlıgı ertesi gün onu yakaladı!"

"Heyhat, keske öyle olsaydı," dedi Fudge acı acı.

"Onu bulan biz degildik. Küçük Peter Pettigrew'du -yine Potter'lann dostlanndan biri. Süphesiz kederden çılgına dönmüs olan ve Black'in Pottef ların Sır Tutu-cu'su oldugunu bilen Pettigrevv, Page 84

Black'in pesine kendi düstü."

"Pettigrew... Hogwarts'ta onların pesinden ayrılmayan su küçük, sisman çocuk mu?" dedi Madam Ros-merta.

"Black ve Potter onun kahramanlarıydı, onlara tapıyordu," dedi Profesör McGonagall. "Yetenek açısından hiçbir zaman onlann seviyesinde olmadı. Genellikle ona çok sert davranırdım. Tahmin edersiniz simdi -simdi nasıl pismanım..." Sesi, sanki birden basını üsütmüs gibi çıkıyordu.

"Yapma, Minerva," dedi Fudge nazikçe, "Pettigrevv bir kahraman gibi öldü. Tanıklar - Muggle'lar, tabii ki, daha sonra anılarını sildik - bize Pettigrew'un Black'i nasıl-köseye sıkıstırdıgını anlattılar.

Dediklerine göre, aglıyormus. 'Lily ve James, Sirius! Nasıl yaparsın!' Sonra asasına hamle etmis.

Tabii ki Black daha çabuk davranmıs. Pettigrew'u paramparça etmis..."

Profesör McGonagall burnunu sümkürüp boguk bir sesle konustu: "Aptal çocuk... sersem, çocuk...

düelloda hep umutsuz bir vakaydı... bu isi Bakanhk'a bırakmalıydı..."

"Söylüyorum, Black'e küçük Pettigrevv'dan önce ulasmıs olsam asayla falan ugrasmazdım, onun kollarını bacaklarını tek tek koparırdım," diye gürledi Hagrid.

"Sen neden bahsettigini bilmiyorsun, Hagrid," dedi

247

Fudge sertçe. "Sihirli Kanun Yürütme Timi'nden Keskin Nisancı Büyücüler dısında kimsenin, köseye kıstırılmıs bir Black'e karsı sansı olamazdı. Ben o sırada Sihirli Afetler Dairesi Bakan Yardımcısı'ydım. Black bütün o insanları öldürdükten sonra olay yerine ilk varanlardan biri de bendim. Hiç - hiçbir zaman unutmayacagım. Bazen hâlâ rüyamda görüyorum. Caddenin ortasında bir krater, öyle derin ki, alttaki kanalizasyonu çatlatmıs. Her tarafta cesetler. Çıglık çıglıga Muggle'lar. Ve orada durmus, kahkahalarla gülen Black, önünde de Pettigrevv'dan arta kalanlar...

kanlar içinde bir cüppe ve birkaç - birkaç parça -"

Fudge'in sesi birden kesildi. Bes kisinin burun çek; me sesi duyuldu.

"Ðste böyle, Rosmerta," dedi Fudge boguk bir sesle. "Black, Sihirli Kanun Yürütme Devriyesi tarafından götürüldü ve Pettigrew Birinci Sınıf Merlin Nisanı'na layık görüldü. Sanırım bu, zavallı annesi için küçük de olsa bir teselli olmustur. Black o zamandan beri Azka-ban'daydı."

Madam Rosmerta derin derin iç geçirdi.

"Deli oldugu dogru mu, Bakan Bey?"

"Keske öyle diyebilseydim," dedi Fudge agır agır. "Efendisinin yenilgisinin ona bir süre için de olsa keçileri kaçırttıgına kesinlikle inanıyorum. Pettigrew'u ve bütün o Muggle'lan öldüımek, köseye kıstırılmıs ve çaresiz bir adamın yapacagı bJr seydi - zalimce... anlamsız. Ama Black'i Azkaban'ı son teftisimde gördüm. Biliyorsun, oradaki çogu tutsak karanlıkta oturup kendi 248

kendine mırıldanır durur, akılları baslarında degildir... ama Black'in ne kadar normal durdugunu gördügümde sok geçirmistim. Benimle oldukça mantıklı

konustu. Sinir bozucuydu. Görseniz, sadece sıkıldı sanırdınız - büyük bir sogukkanlılıkla gazetemi bitirip bitirmedigimi sordu, bulmaca çözmeyi özledigini söyledi. Evet, Ruh Emici'lerin onun üzerinde ne kadar az etkisi oldugunu gördügümde afalladım - üstelik orada en sıkı korunanlardan biriydi. Gece gündüz kapısının önünde Ruh Emici'ler vardı."

"Peki sizce niçin kaçmıs olabilir?" dedi Madam Rosmerta. "Aman Tannm, Bakan Bey, yeniden Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya çalısmıyordur, degil mi?"

"Sanırım - sey - sonuçta yapmak istedigi bu," dedi Fudge kaçamak bir cevapla. "Ama Black'i bundan çok önce yakalamayı umuyoruz. Yani simdi, tek basına ve dostsuz bir Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen baska bir sey... Anı a en sadık hizmetkân geri dönerse, ne kadar çabuk toparlanacagını düsünmek bile içimi ürpertiyor..."

Tahtayu degen bir cam sesi geldi, biri bardagını masanın üstüne koymustu.

"Biliyor musun, Cornelius, eger Müdürle yemek yiyeceksen, satoya dönsek iyi olur," dedi Profesör McGonagall.

Harry'nin önündeki ayak çiftleri bir kez daha birer birer sahiplerinin agırlıgını yüklendi; pelerin etekleri yeniden göründü ve Madam Rosmerta'nın parıldayan topuklan barın arkasında kayboldu.

Üç Süpürge'nin

249

kapısı tekrar açıldı, yine bir kar serpintisi oldu ve ögretmenler gözden kayboldu.

"Harry?"

Ron ve Hermione'nin yüzleri masanın altında gözüktü. Đkisi de ne diyecegini bilemez halde ona bakıyordu.

250

ON BĐRĐNCĐ BÖLÜM

Atesoku

Harry'nin, nasıl olup da gerisingeri Balyumruk kilerine girmeyi basardıgı, tünelden geçtigi ve satoya döndügü hakkında çok belirgin bir fikri yoktu. Bütün bildigi, dönüs yolculugunun hemen hemen hiç vakit almamıs olduguydu. Ne yaptıgının da pek farkına varmamıstı, çünkü az önce duydugu konusma yüzünden bası hâlâ zonkluyordu.

Niye kimse ona söylememisti? Dumbledore, Hag-rid, Mr Weasley, Cornelius Fudge... Neden hiç kimse Harry'nin annesiyle babasının, en iyi arkadasları onlara ihanet ettigi için öldügünü söylememisti?

Ron ve Hermione aksam yemegi boyunca Harry'yi tedirgin tedirgin izlediler, ama kulak misafiri oldukları konu hakkında konusmaya cesaret edemediler, çünkü Percy yakınlarında oturuyordu.

Kalabalık ortak salona çıktıkları zaman da, sömestr sonu geldi diye bir nese krizi geçiren Fred ve George'un bes-altı tane Tezekbom-bası atmıs oldugunu gördüler. Fred ve George'un, Hogsmeade'e ulasıp ulasmadıgını sormalarını Đsteme-251

yen Harr^, siz sedasız bos yatakhaneye çıktı. Dosdogru yatagının basucundaki komodine gitti.

Kitaplarını kenara itti, aradıgı seyi çabucak buldu - Hagrid'in ona iki yıl önce verdigi, annesiyle babasının büyücü portreleriyle dolu deri kaplı fotograf albümü. Yatagına oturdu, perdeleri etrafına çekti ve sayfalan çevirerek aramaya koyuldu, ta ki...

Annesiyle babasının dügün gününden bir resme gelince durdu. Đste babası orada, gülümseyerek ona el sallıyordu, Harry'ye miras bıraktıgı hizaya gelmez siyah saçları dört bir yana dagılmıstı. Đste annesi, mutlulukla ısıldayarak, babasının koluna girmisti. Ve iste... bu o olmalıydı. Sagdıçlan...

Harry daha önce ona hiç dikkat etmemisti.

Aynı kisi oldugunu bilmese, bu eski fotograftakinin Black oldugunu asla tahmin etmezdi. Yüzü çökmüs ya da mum gibi olmaktan çok uzaktı, yakısıklıydı, gülüyordu. Bu fotograf çekildiginde Voldemort için çalısmaya baslamıs mıydı acaba? Yanındaki iki kisinin ölümlerini mi planlıyordu?

Azkaban'da onu tanınmaz hale getirecek on iki yıl geçireceginin farkında mıydı?

Ama Ruh Emici'ler onu etkilemiyor, diye düsündü Harry, yakısıklı, gülen yüze bakarak. Onlar çok yakına geldiklerinde annemin çıglık attıgını duymak zorunda degil -

Harry albümü çarpıp kapattı, uzandı ve yeniden komodinine koydu. Cüppesiyle gözlügünü çıkanp yataga girdi. Bu arada perdeleri de onu gözden saklayacak sekilde ayarladı.

Yatakhane kapısı açıldı.

252

Ron, endiseli bir sesle, "Harry?" dedi.

Ama Harry hiç kıpırdamadan yatarak, uyuyormus gibi yaptı. Ron'un çıktıgını duydu ve dönüp sırtüstü uzandı. Gözleri f altası gibi açıktı.

Daha önce asla bilmedigi türden bir nefret, Harry'nin içine zehir gibi doluyordu. Sanki albümdeki resim gözlerinin üstüne yapıstınlmıs gibi, Black'in karanlıgın içinden ona güldügünü görebiliyordu.

Biri ona film oynatıyormus gibi, Sirrus Black'in Peter Pettig-rew'u (Neville Longbottom'a benziyordu) uçurup bin parçaya ayırmasını izledi. Birinin alçak sesle, heyecanlı heyecanlı mırıldandıgını duyabiliyordu (oysa Black'in sesinin neye benzedigi konusunda en ufak bir fikri yoktu). "Tamam, Lord'um... Potteflar beni Sır Tutucu'lan yaptı..." Sonra bir ses daha geldi, gülen tiz bir ses, Ruh Emici'ler yakınına geldiklerinde Harry'nin kafasında duydugu ses...

"Harry, sen - berbat görünüyorsun."

Harry, gün agarana kadar uyumamıstı. Uyandıgında yatakhaneyi bos bulmus, giyinmis ve dönen merdivenlerden asagı inmisti. Ortak salon, yedigi Naneli Kurbaga'dan dolayı karnını ovalayan Ron Page 86

ve ev ödevlerini üç masaya yaymıs Hermione dısında bostu.

"Herkes nerede?" diye sordu Harry.

"Gittiler! Tatilin ilk günü, unuttun mu?" dedi Ron. Bir yandan da Harry'yi dikkatle süzüyordu. "Ögle ye-253

megi vakti geldi nerdeyse, ben de bir dakika sonra gelip seni uyandıracaktım."

Harry atesin yanındaki bir iskemleye çöktü. Dısarıda hâlâ kar yagıyordu. Crookshanks kocaman, sarı-tu-runcu bir halı gibi söminenin önüne yayılmıstı.

Hermione kaygıyla onun yüzüne bakarak, "Gerçekten de iyi görünmüyorsun, biliyor musun?" dedi.

"Ðyiyim," dedi Harry.

Hermione, Ron'la bakısarak, "Harry, dinle," dedi, "dün duyduklarımız seni sahiden üzmüs olmalı.

Ama aptalca bir sey yapmaya kalkısmaman gerek."

"Ne gibi?" dedi Harry.

"Black'in ardına düsmek gibi," dedi Ron sert sert.

Harry o uyurken ikisinin bu konusmayı prova ettiklerini anlamıstı. Bir sey demedi.

"Yapmayacaksın, degil mi, Harry?" dedi Hermione.

Ron, "Çünkü Black için ölmeye degmez," dedi.

Harry onlara baktı. Hiçbir sey anlamıyor gibiydiler.

"Bir Ruh Emici yanıma her yaklastıgında ne görüp duydugumu'biliyor musunuz?" Tedirgin olan Ron ve Hermione baslarını hayır anlamında salladılar. "Annemin çıglık attıgını ve Voldemort'a yalvardıgını duyuyorum. Eger siz de ölümün esigindeki annenizin böyle çıglık attıgını duysanız, bunu hemen unutmazdınız. Eger dostu oldugu sanılan birinin ona ihanet ettigini ve Voldemort'u pesine taktıgını ögrenmis olsanız -"

"Yapabilecegin hiçbir sey yok!" dedi Hermione, sarsılmıs, görünüyordu. "Ruh Emici'ler Black'i yakalayacak ve Azkaban'a geri götürecek - belasını bulacak!"

254

"Fudge'm ne dedigini duydunuz. Black, Azka-ban'dan normal insanların etkilendigi gibi etkilenmiyor. Azkaban'da kalmak onun için digerleri kadar büyük bir ceza degil."

Çok gergin görünen Ron, "Ne diyorsun yani?" diye sordu. "Sen - Blaek'i öldürmek falan mı istiyorsun?"

Hermione panige kapılarak, "Aptallık etme," dedi. "Harry kimseyi öldürmek istemiyor. Degil mi, Harry?"

Harry yine cevap vermedi. Ne yapmak istedigini bilmiyordu. Tek bildigi, Black özgür dolasırken kendisinin hiçbir sey yapmadan durması fikrine tahammül edemedigiydi.

Birden, "Malfoy biliyor," dedi. "Bana Ðksir dersinde ne dedigini hatırlıyor musunuz? 'Ben olsam onu kendim yakalardım... Ðntikam isterdim.'"

Ron öfkeyle, "Bizim lafımıza degil de Malfoy'unki-ne mi kulak vereceksin yani?" dedi. "Dinle...

Black onunla isini bitirdikten sonra Pettigrevv'un annesine ne gönderdiler, biliyor musun? Babam bana söylemisti -Birinci Sınıf Merlin Nisanı ve bir kutuda Pettigrev/nun parmagı. Ondan bulabildikleri en büyük parça bu olmus. Black delinin biri, Harry ve tehlikeli -"

Harry, ona kulak asmadan, "Malfoy'a babası söylemis olmalı," dedi. "O, Voldemort'un yakın çevresinden-di-"

Ron, "Kim-Oldıgunu-Bilirsin-Sen de, tamam mı?" diye lafını kesti kızgınlıkla.

"- demek ki, Malfoy'lar, Black'in Voldemort adına çalıstıgım biliyorlardı -"

255

"- ve Malfoy da senin tıpkı Pettigrew gibi binlerce parçaya ayrılmana bayılır! Anlasana sunu, Malfoy sadece, o sana karsı Quidditch oynamadan önce senin kendini öldürtmeni istiyor."

"Harry, lütfen," dedi Hermione, simdi gözlerinde yaslar parıldıyordu. "lütfen, aklım basına topla.

Black korkunç, korkunç bir sey yaptı, ama ken-kendini tehlikeye atma. Black'in istedigi de bu...

Ah, Harry, onun ardına düsersen Black'in ekmegine yag sürersin. Annenle baban sana zarar gelmesini istemezdi, degil mi? Black'in ardına düsmeni asla istemezlerdi!"

"Black'in sayesinde, ne istediklerini asla bilemeyecegim," dedi Harry ters ters. "Onlarla hiç Page 87

konusmadım ben."

Bir sessizlik oldu. Crookshanks rahat rahat gerindi, pençelerini büktü. Ron'un cebi titredi.

"Bak," dedi Ron, konuyu degistirmeye çalıstıgı belliydi, "tatildeyiz! Noel'e az kaldı! Hadi - hadi gidip Hagrid'i görelim. Ne vakittir onu ziyaret etmiyoruz!"

"Hayır!" 5edi Hermione hemen. "Harry'nin satodan ayrılmaması gerekiyor, Ron -"

Harry yerinde dogruldu. "Evet, gidelim," dedi. "Ben de ona, annemle babam hakkında her seyi anlattıgı halde nasıl olup da Black'ten hiç söz etmedigini sorarım!"

Anlasılan Ron bunu Sirius Black gündemde kalmasın diye teklif etmisti aslında.

Telasla, "Ya da satranç oynarız," dedi, "Ya da Tükü-renbilye. Percy bir takım bırakmıstı -"

256

"Hayır, Hagrid'i ziyaret edelim/' dedi Harry kararlı bir sekilde.

Yatakhaneden pelerinlerini aldılar ve portre deliginden geçtiler ("Kalkın da dövüsün, sizi ödlek köpekler!"), bos satoda yürüdüler ve mese ön kapıdan dısarı çıktılar.

Çimenlikten yavas yavas geçtiler. Ayaklan pnrlak, tozumsu karın içinde sıg çukurlar olusturuyordu.

Ço-raplarıyla pelerinlerinin etegi ıslandı, buz gibi oldu. Yasak Orman sanki büyülüymüs gibi duruyordu, her agaç gümüse bulanmıs gibiydi. Hagrid'in kulübesi cie kıe-malı pastaya benziyordu.

Ron kapı/a vurdu, ama cevap alamadı.

Pelerininin altında tir tir titreveıt Hermione, "Dısarıda degildir herhalde, degil mi?" dedi.

Ron kulagım kapıya dayadı.

"Garip bir ses var," dedi. "Dinlesenize - Fang mi bu?"

Harry ve Hemnione de kulaklarını kapıya yapıstırdılar. Kulübenin içinden boguk, aralıklı iniltiler geliyordu.

Ron tedirgin tedirgin, "Gidip birini çagırsak rm dersiniz?" diye sordu.

"Hagrid!" diye seslendi Harıy, kapıya vurarak. "Hagrid, içeride misin?"

Agır ayak sesleri duyuldu, son 'a kapı gıcırdayarak açıldı. Hagrid kıpkırmızı, sis göklerle orada duruyordu. Deri yeleginin önüne gözlerinden sel gibi yas akıyordu.

"Duymussunuz!" diye bögürdü ve kendim Harry'nin boynuna attı.

Dogrusu, Hagrid normal bir insanın iki katı büyüklükte oldugu için, bu hiç de komik bir sey degildi.

Harry, tam Hagrid'in agırlıgı altında ezilecekken, Ron ve Hermione tarafından kurtarıldı. Đkisi Hagrid'i birer kolunuu altından tutarak kaldırdılar, Harry'nin de yar-dnnıyla yeniden kulübeye soktular. Hagrid, onların kendisini bir iskemleye oturtmasına izin verdi ve masanın üstüne yıgılarak kendini koyverip aglamaya koyuldu. Yüzü, arapsaçı gibi sakalının içine damlayan yaslarla parıldıyordu.

Donakalan Hermione, "Hagrid, neler oluyor?" diye sordu.

Harry'nin gözüne, masanın üstünde duran resmi görünüslü bir mektup çarptı.

"Bu ne, Hagrid?"

Hagrid'in hıçkırıkları iki misli arttı, ama mektubu Harry'ye dogru iteledi. O da alıp yüksek sesle okudu:

Sayın Mr Hagrid,

Sımfınızdaki bir ögrenciye bir Hipogrif'in saldırmasıyla ilgili sorusturmamıza ek olarak bildirmek isteriz ki, Profesör Dumbkdore'un müessif kazada sizin hiçbir sorumluluk tasımadıgınız yolundaki teminatını kabul ettik.

Ron, Hagrid'in omzuna bir saplak atarak, "Eh, tamam öyleyse, Hagrid!" dedi. Ama Hagrid hıçkırmayı sürdürdü ve devasa ellerinden birini sallayarak, Harry'yi devam etmeye davet etti.

258

Ancak, sözü geçen Hipogrife iliskin kaygılarımızı dile getirmek zorundayız. Mr Lucius Malfoy'ım resmi sikâyetini göz önüne alnaya karar verdik. Bu yüzden de bu konu, Tehlikeli Yaratıkların itlafı Komitesine götürülecektir. 20 Nisan'da Koırite'nin Londra daki bürosunda yapılacak olan durusmada sizin ve Hipogrif'inizin de hazır bulunmanızı rica edt.-iz. Bu arada, Hipogrifin baglı tutulması ve tecrit edilmesi gerekmektedir.

Dostane saygılarımızla...

Page 88

Yazının altında da yönetim kurulu üyelerinin bir listesi vardı.

"Ah," dedi Ron. "Ama sen Sahgaga'nm kötü bir Hi-pogrif olmadıgını söylemistin, Hagrid. Eminim ki sorun çıkmadan -"

Hagrid, "Siz o Tehlikeli Yaratıkların Ðtlafı Komite-si'ndeki dinozorlan bilmiyorsunuz!" dedi tıkanırcasma. Gözlerini koluna sildi. "Onlar ilginç yaratıklara gıcıktır bir kere!"

Hagrid'in kulübesinin kösesinden aniden yükselen bir ses, Harry, Ron ve Hermlone'nin oldukları yerde hızla dönmelerine yol açtı. Hipogrif Sahgaga, kösede uzanmıs, kanlı bir seyi geveliyordu.

Hagrid heyecandan güçlükle konusarak, "Onu dısarıda karın altında baglı bırakamazdım!" dedi.

"Tek basına! Noel'de!"

Harry, Ron ve Hermione bakıstılar. Hagrid'in "ilginç yaratıklar", diger insanlannsa "korkutucu canavarlar" dedigi seylere hiçbir zaman onunla aynı gözle 259

bakmamıslardı. Öte yandan, Sahgaga da pek öyle zararlı görünmüyordu. Hatta Hagrid'in standardına göre basbayagı sirin sayılırdı.

"Saglam bir savunma hazırlaman gerek, Hagrid," dedi Hermîone. Oturdu ve elini Hagrid'in muazzam büyüklükteki koluna koydu. "Eminim Sahgaga'nın güvenli oldugunu kanıtlayabilirsin."

"Hiç fark etmez!" dedi Hagrid hıçkırarak. "O Ðtlaf seytanlan, hepsi Lucius Malfoy'un bir sözüne bakıyor! Ondan korkuyorlar! Ve eger davayı kaybedersem, Sahgaga -"

Hagrid parmaklarını gırtlak kesermis gibi bogazından geçirdi, sonra büyük bir hüngürtü kopanp öne atıldı, yüzünü kollarına gömdü.

"Peki ya Dumbledore?" dedi Harry.

"Benim için gerekenden fazlasını yaptı zaten," diye inledi Hagrid. "Hem basında yeterince dert var.

O Ruh Emici'leri satodan uzak tutmaya çalısıyor, Sirius Black de sinsi sinsi ortalarda geziniyor -"

Ron ve-Hermione çabucak Harry'ye baktılar. Ona Black hakkındaki gerçegi anlatmadıgı için Hagrid'i azarlamaya baslamasını bekliyor gibiydiler. Ama Harry'nin bunu yapmaya içi elvermedi, Hagrid böylesine perisan ve korkmusken, olmazdı.

"Dinle, Hagrid," dedi. "Vazgeçemezsin. Hermione haklı, senin sadece iyi bir savunmaya ihtiyacın var. Bizi tanık olarak çagırabilirsin -"

Hermione düsünceli düsünceli, "Ben Hipogrif tacizine iliskin bir seyler okudugumdan eminim,"

dedi,

"Hipogrif kurtulmustu. Senin için ararım, Hagrid. Tam olarak neyin nesiymis, görürüz."

Hagrid daha da yüksek sesle ulumaya koyuldu. Harry ve Hermione, onlara yardım etsin diye Ron'a baktılar.

"Sey - çay yapayım mı?" dedi Ron.

Harry hayretle ona baktı.

Ron omuzlarını silkerek, "Birisi üzüldü mü annem hep öyle yapar," diye mırıldandı.

Nihayet, baska bir sürü yardım vaadinde bulunulup, önüne dumanları tüten bir çay kupası koyulduktan sonra, Hagrid burnunu masa örtüsü büyüklügünde bir mendile sildi. "Haklısınız," dedi.

"Darmadagın olmayı kaldıracak halim yok. Kendimi toparlamalıyım..."

Zagar Fang ürkek ürkek masanın altından çıktı ve basını Hagrid'in dizine dayadı.

Hagrid, bir eliyle Fang'i oksayıp öbürüyle yüzünü silerek, "Son günlerde kendimde degildim," dedi.

"Sahga-ga için üzülüyordum, kimse de derslerimi sevmiyor -"

Hermione hemen, "Biz seviyoruz!" diye yalan attı.

"Evet, harika!" dedi Ron, masanın altında parmaklarını çapraz tutarak. "Sey - Pıtırkurtlar nasıl?"

"Öldüler," dedi Hagrid kederle. "Fazla yesil salatadan."

"Ah, hayır!" dedi Ron. Agzı kulaklarına dogru ha-r°ketlenmeye baslamıstı.

"O Ruh Emici'ler falan da acayip sinirimi bozuyor, ha," dedi Hagrid, ani bir titreyisle. "Ne zaman Üç Su-261

pürge'de bir sey içmek istesem, önlerinden geçiyorum. Azkaban'a geri dönmüs gibi -"

Sustu, çayını yudumladı. Hîrry, Ron ve Hermione soluk almadan onu gözlediler. Hagrid'in Azkaban'da kısa süreli kalısı hakkında daha ence konustugunu hiç duymamıslardı. Biraz sonra Page 89

Hermıone çekinerek, "Orada kalmak korkunç bir sey mi, Hagrd?" diye sordu.

Hagrid alçak sesle, "Bilemezsinii," dedi. "Öyle yer görmedim hayatımda. Deliriyorum sandım. Hep kafamdaki korkunç seyleri hatırlayır durdum... Hog-warts'tan atıldıgım gün... babamın öldügü gün... Nor-bert'i bıraktıgım gün..."

Gözleri yaslarla doldu. Norbert, jiagrid'in bir vakitler iskambilde kazandıgı bebek ejde/haydı.

"Bir süre sonra kim oldugunu da hatırlamıyorsun. Ve yasamanın anlamı kalmıyor. Ben hep uykumda ölsem diye ümit ederdim... beni bıraktıklarında yeniden dogmus gibiydim, her sey dalgalar halinde, sel gibi geri geldi, dünyanın en iyi duygusuydu. Gerçi Ruh Emi-ci'ler beni-bırakmak istememisti ya..."

"Ama masumdun!" dedi Hermione.

Hagrid bir hıh sesi çıkarttı.

"Onlar için önemi var mı sanıyorsun? Umurlarında degil. Orada kendileriyle birlikte sıkısıp kalmıs iki yüz insan oldukça kim suçluymus, kim degilmis aldırmazlar. Birileri olsun ki, bütün mutluluklarını çekip c Isınlar, sülük gibi."

Hagrid bir an suskun kaldı, gözlerini çayına dikti. Sonra alçak sesle, "Sahgaga'yı bıraksam gitse ded;m..."

dedi. "Uçsun gitsin diye ugrastım... Ama bir Hipogrif e saklanması gerektigini nasıl anlatırsın? Hem ben - ben yasaya karsı gelmeye korkuyorum..." Onlara baktı, yine yüzünden asagı yaslar süzüldü.

"Bir daha Azka-ban'a gitmek istemiyorum, asla."

Hagrid'e gidisleri hiç eglenceli olmasa bile yine de Ron ve Hermione'nin umdukları etkiyi yaratmıstı. Harry, Black'i unutmaya unutmamıstı ama, Tehlikeli Yaratıkların Ðtlafı Komitesi'ne karsı davasında Hagrid'e yardımcı olmak istiyorsa, kafasını da hep intikama ta-kamazdı. Ertesi gün o, Ron ve Hermione kütüphaneye gittiler. Sahgaga için bir savunma hazırlamalarına yardımcı olabilecek kitapları yüklenip bos ortak salona döndüler. Üçü gürül gürül yanan atesin karsısında oturup, ünlü saldırgan hayvan davalarına iliskin tozlu ciltlerin sayfalarını agır agır çevirdiler.

Davaya uygun bir seye rastladıklarında da birbirleriyle konusuyorlardı.

"Burda bir sey var... 1722'de bir dava varmıs... ama Hipogrif mahkûm olmus - öff, ona yaptıklarına bakın, igrenç..."

"Bunun yararı olabilir, bakın - 1296'da bir Mantikor birine saldırmıs, onlar da Mantikor'u bırakmıslar - yo -hayır, yanına gitmeye kimse cesaret edemiyormus da ondan..."

Bu arada satonun geri kalan bölümlerinde her zamanki görkemli Noel süslemeleri hazırlanmıstı.

Hem

de onların keyfini çıkaracak ögrenci pek olmadıgı halde. Koridorlara çobanpüskülü ve ökseotundan kalın seritler asılmıstı, her zırhın içinde esrarengiz ısıklar yanıyordu ve Büyük Salon her zamanki gibi, altın yüdızla-nyla parıldayan on iki Noel agacıyla dolmustu. Güçlü ve leziz bir yiyecek kokusu koridorları sarmıstı. Noel'den bir önceki aksamda ise, bu koku öyle baskın bir hal almıstı ki, Scabbers bile Ron'un cebinin güvenli ortamından burnunu dısarı uzatıp umutla havayı kokla-dı.

Noel sabahı Harry, Ron'un ona yastıgını atmasıyla uyandı.

"Hey hey! Hediyeler!"

Harry uzanıp gözlügünü aldı, taktı. Yarı karanlıkta, ufak bir hediye yıgınının belirdigi yatagının ayakucuna gözlerini kısarak baktı. Ron kendi hediyelerinin paketlerini açmaya baslamıstı bile.

"Annemden bir kazak daha... yine açık kahverengi... Bak bakalım, senin de var mı?"

Vardı. Mrs VVeasley ona, önüne Gryffindor aslanı islenmis kırmızı bir kazak göndermisti. Ayrıca, on iki tane de evde pismis elmalı üzümlü tart, bir Noel pastası \e bir kutu fındıklı tatlı. Harry bütün bunları kenara çekerken, altlarında duran uzun, ince bir paket gördü.

"O da ne?" dedi Ron, elinde paketinden yeni çıkmıs bir cif: açık kahverengi çorapla uzanıp bakarak.

"Bilmem..."

Harry paketi parçalarcasına açtı ve görkemli, pırıl pırıl bir süpürge yatak örtüsünün üstüne yuvarlanınca

saskınlıkla içini çekti. Ron çoraplarını elinden düsürdü, daha yakından bakmak için yatagından zıplayıp kalktı.

Boguk bir sesle, "Ðnanamıyorum," dedi.

Bir Atesoku'ydu, Harry'nin her gün Diagon Yo-lu'nda görmeye gittigi, rüyalarının süpürgesinin tıpkısı. Eline alırken sapı ısıldıyordu. Onun titrestigini hisseden Harry elinden bıraktı; süpürge, destek gerektirmeden havada asılı kaldı, tam onun binmesine uygun yükseklikteydi. Gözleri sapın tepesindeki alhn kayıt numarasından kuyrugu olusturan son derece düzgün, aerodinamik hus agacı dallarına kadar uzandı.

Ron saygılı bir sesle, "Bunu sana kim gönderdi?" diye sordu.

"Bak bakalım bir kart var mı?" dedi Harry.

Ron, Atesoku'nun ambalaj kâgıdını parçalarcasına karıstırdı.

"Hiçbir sey yok! Vay canına, kim senin için bu kadar para harcar?"

"Eh," dedi, fena halde sasırmıs Harry. "Bahse girerim ki Dursley'ler degildir."

Atesoku'nun etrafında dolanıp her görkemli santimini içine sindiren Ron, "Bahse girerim Dumbledo-re'dur" dedi. "Görünmezlik Pelerini'ni de sana isimsiz olarak göndermisti."

"Ama o babamındı. Dumbledore sadece babama ait olan bir seyi bana veriyordu. Benim için yüzlerce Galle-on harcayamaz. Ögrencilere böyle seyler vermeyi sürdüremez -"

"Ðste bunun için de kendisinin gönderdigini söylemi-

yor!" dedi Ron. "Malfoy gibi pislikler, seni kayırıyor demesin diye. Hey, Harry -" Ron keyifli bir kahkaha attı, "Malfoy! Hele seni bunun üstünde görsün! Gıcık olacak! Bu var ya, uluslararası standartlara uygun bir süpürge!"

Harry, bir elini Atesoku'nun üstünde gezdirerek, "Buna inanamıyorum," dedi. Bu arada Ron, Harry'nin yatagına çökmüs, Malfoy'u düsünerek gülmekten yerlere yuvarlanıyordu. "Kim-?"

"Biliyorum," dedi Ron, kendine hâkim olarak. "Kim olabilecegini biliyorum - Lupin!"

"Ne?" dedi Harry, simdi de o gülmeye baslamıstı. "Lupin mi? Bak, onun bu kadar altını olsaydı, kendine yeni cüppe alırdı."

"Ðyi de, seni seviyor," dedi Ron. "Ve senin Nim-bus'un parçalandıgında burada degildi. Sonradan duymus olabilir, Diagon Yolu'nü ziyaret edip sana bunu almaya karar vermistir belki -"

"Burada degil miydi, ne demek istiyorsun?" dedi Harry. "Ben o maçta oynarken hastaydı."

"Eh, hastane kanadında degildi ama. Ben oradaydım, Snape'in cezası yüzünden yatak lazımlıklarını temizliyordum, unuttun mu?"

Harry ona bakıp kaslarını çattı.

"Lupin'in böyle bir seyi alacak parası olduguna inanamıyorum."

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

Hermione o sırada içeri girmisti, sırtında sabahlıgı vardı ve boynuna kurdele baglanmıs, pek somurtkan görünen Crookshanks'i kucagında tasıyordu.

266

"Onu buraya getirme!" dedi Ron. Hemen yatagının derinliklerinden Scabbers'ı kaptı, pijamasının cebine yerlestirdi. Ama Hermione onu dinlemiyordu. Crooks-hanks'i Seamus'ın bos yatagına bırakmıs, agzı açık, Atesoku'na bakıyordu.

"Ah, Harn/l Kim gönderdi bunu sana?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. "Đçinde kart falan yoktu."

Hayret ki Hermione ne heyecanlanmıs ne de me-raklanmıstı. Tersine, yüzü asıldı ve dudagını ısırdı.

"Sana da neler oluyor?" dedi Ron.

Hermione yavas yavas, "Bilmiyorum," dedi. "Ama biraz garip, degil mi? Yani, bunun iyi bir süpürge olması gerekiyor, degil mi?

Ron kızgın kızgın öf çekti.

"Bu, dünyanın en iyi süpürgesi, Hermione," dedi.

"Öyleyse çok da pahalı olmalı..."

Page 91

Ron mutlulukla, "Herhalde Slytherin'in bütün süpürgelerinin toplamından daha pahalıdır," dedi.

"Peki... Harry'ye bunca pahalı bir seyi kim gönderir, hem de adını bile vermeden?" dedi Hermione.

"Kime ne?" dedi Ron sabırsızlanarak. "Baksana, Harry, bir deneyebilir miyim? Ha, deneyebilir miyim?"

"Bence o süpürgeye simdilik kimse binmemeli!" dedi Hermione tiz bir sesle.

Harry ve Ron ona baktılar.

"Harry onunla ne yapsın peki?" dedi Ron. "Yerleri mi süpürsün?"

Ama daha Hermione cevap veremeden, Crooks-

hanks, Seamus'ın yatagından dosdogru Ron'un gögsüne fırladı.

"ÇIKAR - SUNU - BURDAN!" diye bögürdü Ron. Crookshanks'in tırnakları pijamasını parçalarken, Scab-bers da omzundan çılgınca kaçmaya çalısıyordu. Ron, Scabbers'ı kuyrugundan yakaladı ve Crookshanks'e bir tekme savurdu, ama isabet ettiremedi. Ayagı Harry'nin yatagının ucundaki sandıga çarptı, onu devirdi. Ron acıyla uluyarak oracıkta zıplamaya koyuldu.

Birden Crookshanks'in tüyleri dikildi. Odayı tiz, te-nekemsi bir ısbk sesi dolduruyordu. Cep Sinsioskopu, Vernon Eniste'nin eski çoraplarından kurtulmustu, yerde deli gibi dönüyor ve ısıl ısıl yanıyordu.

"Bunu unutmustum!" dedi Harry, egilip Sinsios-kop'u yerden alarak. "Mümkünse o çorapları hiç giymem..."

Sinsioskop avcunda dönüyor ve ıslık çalıyordu. Crookshanks de ona tıslayıp tükürüyordu.

"O kediyi burdan görürsen iyi olur, Hermione," dedi, küplere -binmis Ron. Harry'nin yatagına oturmus ayak basparmagını ovuyordu. "Sunu susturamaz mısın?" dedi Harry'ye de. Hermione odadan hızla çıkarken, Crookshanks de san gözleri hâlâ Ron'a dikili, hain hain bakıyordu.

Harry, Sinsioskop'u yeniden çorapların içine yerlestirip sandıgının içine attı. Simdi sadece Ron'un acı ve öfke iniltileri duyuluyordu. Scabbers, Ron'un ellerinde büzülmüstü. Harry onun Ron'un cebinden çıktıgını son göreli epey olmustu. Vaktiyle çok sisman olan Scab-268

bers'ın simdi çok zayıfladıgını görmek onu sasırttı, hiç de hosuna gitmedi. Anlasılan tüyleri de yer yer dökülmüstü.

"Đyi görünmüyor, degil mi?" dedi Harry.

"Stresten!" dedi Ron. "O aptal, koca tüy torbası onu kendi haline bıraksa iyilesir!"

Harry ise, Sihirli Hayvanevi'ndeki kadının, farelerin üç yıl yasadıgını söyleyisini hatırladı. Scabbers simdiye kadar hiç ortaya koymadıgı güçlere sahip degilse, ömrünün sonuna geliyor demektir, diye düsünmekten kendini alıkoyamadı. Ron'un sık sık onun sıkıcı ve yararsız oldugundan yakınmasına ragmen, Scabbers ölürse perisan olacagını da düsündü.

O sabah'Gryffindor ortak salonunda Noel ruhunun hayli zayıf oldugu söylenebilirdi. Hermione, Crooks-hanks'i yatakhaneye kapatmıstı, ama ona tekme attıgı için Ron'a da fena halde kızmıstı.

Ron ise hâlâ Crooks-hanks'in Scabbers'ı yeme yolundaki son çabasına ates püskürüyordu. Harry onları birbiriyle barıstırmaya çalısmaktan vazgeçti ve kendini, ortak salona getirdigi Atesoku'nu incelemeye verdi. Nedense bu da Hermi-one'yi aynı derecede kızdırdı. Bir sey demedi, ama sanki o da kedisini elestirmis gibi, süpürgeye karanlık bakıslar atıyordu.

Ögle yemeginde Büyük Salon'a gittiler. Bina masaları yine duvarların önüne çekilmisti. Salonun ortasında on iki kisilik tek bir masa duruyordu. Profesörlerden Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout ve Flitwick oradaydı. Her zamanki kahverengi ceketini çıkarmıs, çok 269

eski ve birazcık küflü görünen bir frak giymis olan hademe Filch de oradaydı. Masada sadece üç ögrenci vardı: son derece tedirgin görünen iki birinci sınıf ögrencisi ve asık suratlı bir Slytherin besinci sınıf ögrencisi.

Harry, Ron ve Hermione masaya yaklasırken, Dumbledore, "Mutlu Noel'ler!" dedi. "Sayımız o kadar az ki, bina masalarını kullanmak bana budalaca göründü -

oturun, oturun!"

Harry, Ron ve Hermione masanın ucuna yan yana oturdular.

"Maytap!" dedi Dumbledore coskuyla, kocaman gümüs rengi bir maytabın ucunu Snape'e uzattı.

Page 92

Snape gönülsüzce alıp çekti. Tabanca atısı gibi bir patlamayla maytap ikiye ayrıldı ve üzerinde içi dolmus bir akbaba olan büyük, ucu sivri bir cadı sapkası ortaya çıktı.

Böcürt'ü hatırlayan Harry, Ron'la göz göze geldi, ikisi de gülümsediler. Snape'in agzı kızgınlıktan incecik bir çizgi halini aldı, sapkayı Dumbledore'a dogru itti. O da sapkayı hemen kendi büyücü sapkasıyla degistirdi.

Herkese" gülümseyerek masaya, "Yumulun!" diye emir verdi.

Harry kendine fırın patates alırken, Büyük Salon'un kapılan yeniden açıldı. Đçeri giren Profesör Trelaw-ney'ydi, onlara dogru tekerlekler üzerinde yürüyörmüs gibi kayarak geliyordu. Yemek serefine payetli yesil bir elbise giymisti. Bu elbiseyle panl panl, kocaman bir yusufçuga her zamankinden fazla benzemisti.

Dumbledore ayaga kalkarak, "Sybill, ne hos sürp-dedi.

rız!

270

Profesör Trelav/ney, en puslu, en uzaklardan gelen sesiyle, "Kristal küreme bakıyordum, Müdür Bey," dedi. "Ve hayretler içinde kendimi tek basıma yedigim yemegi bırakmıs, sizin yanınıza gelirken buldum. Ben kimim ki kaderin çagrısını reddedeyim? Aceleyle kulemden çıktım, lütfen beni bagıslayın, geç kaldıgım..."

"Tabii, tabii," dedi Dumbledore, gözleri panldaya-rak. "Sana bir iskemle çekeyim -"

Gerçekten de asasıyla havadan bir iskemle çekti. Đskemle güm diye Profesöı

Snape ve Profesör McGona-gall'ın ortasına düsmeden önce, havada birkaç saniye döndü. Ama Profesör Trelavvney oturmadı; koskocaman gözleri masada dolasıyordu. Birden küçük bir çıglık attı.

"Cesaret edemem, Müdür Bey! Eger ben de masaya katılırsam, on üç kisi olacagız! Bundan bahtsız bir sey olamaz! Unutmayın ki on üç kisi birlikte yemek yerse, riasayı ilk terk eden kisi ilk ölen olur!"

Profesör McGonagall sabırsızlıkla, "Bu tehlikeyi göze alacagı/, *>vbill," dedi. "Simdi otur, hindi buz gibi oldu."

Profesöı Trelawney duraksadı, sonra bos iskemleye oturdu. Gözlerini yummustu, agzı da sıkı sıkıya kapalıydı, sanki masaya yıldırım düsmesini bekliyormus gibi. Profesör McGonagall en yakındaki kâsenin içine büyük bir kasık soktu.

"Đskembe ister misin, Sybill?"

Profesör Trelawney ona aldırmadı. Gözlerini yemden açarak etrafa bir kez daha baktı ve sordu: "Đyi ama, sevgili Profesör Lupin nerede?"

"Korkarım zavallı adam yine hasta/' dedi Dumble-dore, bir yandan da herkese tabagınıza yemek alın diye isaret ediyordu "Noel Günü böyle bir sey olması talihsizlik."

"Ama sen mutlaka bunu biliyordun, degil mi, Sybül?" dedi Profesör McGonagall, kasları havad, Profesör Trelawney, Profesör McGonagall'a çok soguk bir bakıs attı.

"Elbette biliyordum, Minerva," dedi yavasça. "Ama insan Her-Seyi-Bildigi gerçegiyle gösteri., y apamaz. Ben genelde Đç Göz'e sahip degilmis gibi da% "anırım ki, baskaları tedirgin olmasın."

Profesör McGonagall eksi bir sesle, "Bak, bu çok seyi açıklıyor," dedi.

Profesör Trelawney'nin sesi birden çok daha puslu bir hal aldı.

"Eger bilmen gerekiyorsa, Minerva, o zavallı Profesör Lupin'in uzun süre aramızda kalmayacagını gördüm. Kendisi de vaktinin az oldugunun farkında

gibi. Onun için kristal küreye bakmayı teklif ettigimde kaçtı desem yeridir -"

"Kimin aklına gelir?" dedi Profesör McGonagall, ince bir alayla.

Dumbledore, Profesör McGonagall ile Profesör Tre-lawney'nin konusmalanna son veren neseli ama biraz yüksek bir sesle, "Ben," dedi, "Profesör Lupin'in öyle acil bir tehlikeyle karsı karsıya oldugunu sanmıyorum. Severus, ona yeniden Ðksir yaptın, degil mi?"

"Evet, Müdür Bey," dedi Snape.

"Ðyi. Öyleyse göz açıp kapayana kadar ayaga kalkacak demektir... Derek, bu parmaksosislerden aldın mı? Mükemmeldirler."

Birinci sınıf ögrencisi Derek, Dumbledore ona dogrudan dogruya hitap edince kıpkırmızı kesildi ve sosis tabagını titreyen ellerle aldı.

Profesör Trelawney, Noel yemeginin ta sonuna kadar, yani iki saat süreyle adeta normal davrandı.

Ama tıka basa doymus olan ve hâlâ maytap sapkalarını takan Harry ile Ron masadan ilk kalkanlar olunca, acı bir çıtlık attı.

"Yavrularım! Hanginiz önce kalktı yerinden? Hanginiz?"

"Bilmem," dedi Ron, rahatsız rahatsız Harry'ye bakarak.

Profesör McGonagall soguk bir edayla, "Eger balta-lı bir deli Giris Salonu'na ilk girecek olanı kesmek için dısarıda beklemiyorsa, pek fark edecegini sanmıyorum," dedi.

Ron bile güldü. Profesör Trelawney ise çok alınmıs göründü.

"Geliyor musun?" dedi Harr-y, Hermione'ye.

"Hayır," diye mırıldandı Hermione. "Profesör McGonagall'a söylemek istedigim bir sey var."

Hiçbir bal tali delinin bulunmadıgı Giris Salonu'na dogru giderlerken, "Herhalde baska derslere de girebilir mi diye soracak," dedi Ron esneyerek.

Portre deligine vaıdıklarında, Sir Cadogan'ı iki kesis, birkaç eski Hogwarts Müdürü ve tombul midillisiy-273

le bir Noel partisinin keyfini çıkarırken buldular. Sir Cadogan migfer baslıgını yukarı itti ve bir koca sise dolusu sekerli içkiyi onların serefine havaya kaldırdı.

"Mutlu - hık - Noel'ler! Parola?"

"Adı köpek/' dedi Ron.

"Size de, efendim!" diye kükredi Sir Cadogau, resim ileri dogru açılıp onları içeri alırken.

Harry dosdogru yatakhaneye gitti, Atesoku'nu ve Hermione'nin dogum gününde ona verdigi Süpürge Bakım Seti'ni aldı. Unlan asagı indirip Atesoku'nun bakım yapılacak bir yanını aradı.

Ancak, kesilecek kıvrık çalı teli lalan yoktu, sapı da öyle bir parlıyordu ki, cilalamak anlamsızdı.

Ron'la ikisi oturup ona her açıdan hayran hayran bakmakla y etindiler. Ta ki portre deligi açılıp da yanında Profesör McGonagall'la birlikte Her-mione gelene kadar.

ProfesörMcGonagalI, Gryffindor binasının Baskan'ı oldugu halde, Harry onu ortak salonda daha önce bir tek kez görmüstü, o da çok vahim bir duyuruda bulunmak içindi. O ve.Ron, her ikisi de Atesoku'nu ellerinde tutarak, Profesöı'e bakakaldı. Hermione çevrelerinden dolastı, oturdu, en yakındaki kitabı aldı ve yüzünü içine gömdü.

ProfesörMcGonagalI sömineye yürüyüp Ateso-ku'na boncuk gibi gözleriyle bakarak, "Demek bu, öyle mi?" dedi. "Miss Granger az önce sana bir süpürge gönde: ildigini bildirdi, Potter."

Harry ve Ron dönüp Hermione'ye baktılar. Ters tuttugu kitabın arkasında alnının kızardıgını görebiliyorlardı.

274

"Müsaade eder misiniz?" dedi Profesör McGona-gall, ama Atesoku'nu ellerinden almadan önce cevap vermelerini de beklemedi. Sapından çalı uçlarına kadar onu inceledi. "Hımmm. Ve herhangi bir not yoktu, öyle mi, Potter? Kart da yoktu? Herhangi bir mesaj da?"

"Hayır," dedi Harry, bos bos bakarak.

"Anlıyorum. Eh, korkarım bunu almak zorundayım, Potter."

"N-ne?" dedi Harry, ayaga fırlayarak. "Niye?"

"Ugursuzluk büyüsü için kontrol edilmesi gerekiyor," dedi Profesör McGonagall. "Tabii ben uzman degilim, ama eminim ki Madam Hooch ile Profesör Flit-wick onu söküp bakacaklardır -"

"Sökmek mi?" diye tekrarladı Ron, Profesör McGonagall aklını kaçırmıs gibi.

"Birkaç haftadan fazla sürmez. Zararlı bir büyü olmadıgını anladıgımız anda geri alırsın."

Harry, sesi hafifçe titreyerek, "Hiçbir seyi yok!" dedi. "Gerçekten, Profesör -"

"Bunu bilemezsin, Potter," dedi Profesör McGonagall sefkatle. "Yani, onunla uçmadan önce bilemezsin ve korkarım biz ona müdahale edilmediginden emin olmadan önce uçman da imkânsız.

Seni gelismelerden haberdar ederim."

Profesör McGonagall oldugu yerde döndü ve Atesoku'nu portre deliginin ötesine tasıdı, delik arkasın-dın kapandı. Harry onun ardından bakakaldı, Rötus Cilası kutusunu hâlâ sımsıkı elinde Page 94

tutuyordu. Ron ise h sunla Hermione'ye döndü.

275

"Niye McGonagall'a yetistirdin hemen?" Hermione kitabını bir kenara attı. Yüzü hâlâ pembeydi, ama ayaga kalktı ve meydı-n okurcasına Ron'un karsısına dikildi.

"Çünkü düsündüm ki -ve Profesör McGonagall da benimle aynı fikirde- o süpürgeyi Harry'ye büyük ihtimalle Sirius Black göndermistir!"

276

ON ÐKÐNCÐ BÖLÜM

Patronus

Harry, Hermione'nin niyetinin iyi oldugunu biliyordu ama, bu ona kızmasına engel degildi. Birkaç saat için dünyanın en iyi süpürgesine sahip olmustu ve simdi Hermione'nin isine karısması yüzünden bir daha onu görüp görmeyecegini bilemiyordu. Atesoku'nun temiz oldugundan emindi ama, bütün o büyü saptama testlerinden geçtikten sonra ne hale girecekti kim bilir?

Ron da Hermione'ye fena halde kızmıstı. Onun gözünde yepyeni bir Atesoku'nun sökülmesi cinayetten baska sey degildi. Dogru seyi yaptıgını düsünen Her-mione ise ortak salondan kaçmaya baslamıstı. Harry ve Ron onun kütüphaneye sıgındıgını varsayıyorlardı, geri gelsin diye ikna etmeye çalısmadılar. Sonuçta, ögrencilerin geri kalanı Yeni Yıl'm hemen ardından dönüp, Gryffindor Kulesi bir kez daha kalabalık ve gürültülü bir hal alınca hosnut oldular.

Wood, sömestr baslamadan önceki aksam Harry'yi aradı.

"Ðyi bir Noel geçirdin mi?" diye sordu. Sonra da ce-277

vabını beklemeden oturdu, sesini alcalttı ve, "Noel'de biraz düsündüm, Harry," dedi. "Son maçtan sonra diyorum, anlıyorsun ya. Eger Ruh Emici'ler önümüzdeki maça da gelirlerse... yani... senin sey yapmanı göze alamayız - yani -"

Wood sustu, ne diyecegini bilemeyerek baktı.

Harry hemen, "Üstünde çalısıyorum," dedi. "Profesör Lupin, Ruh Emicileri savusturmak için beni egitecegini söyledi. Bu hafta baslamamız gerekiyor. Noel'den sonra vaktim olur, dedi."

Yüzüne rahat bir ifade yerlesen Wood, "Ah," dedi, "öyleyse - Arayıcı olarak senden yoksun kalmak istemem, Harry. Peki, yeni bir süpürge siparis ettin mi?"

"Hayır."

"Ne?! Hemen ise girissen iyi olur, biliyor musun -Ravenclaw maçında o Kayan Yüdız'a binemezsin!"

"Noel'de ona bir Atesoku yolladılar," dedi Ron.

"Atesoku mu? Hayır! Cidden? Gerç-gerçek bir Atesoku mu?"

Harry üzüntüyle, "Heyecanlanma, Oliver," dedi. "Artık bende degil. Gasp edildi." Ve Atesoku'nün o anda ugursuzluk büyüsü var mı yok mu diye kontrol edildigini açıkladı.

"Ugursuzluk büyüsü mü? Nasıl büyülenmis olur ki?"

"Sirius Black," dedi Harry bezgin bezgin. "Benim pesimde oldugu söyleniyor. Bu yüzden de McGonagall süpürgeyi onun göndermis olabilecegini düsünüyor."

Ünlü bir katilin Arayıcı'sının pesinde oldugu yo-

lundaki bilgiyi kulak arkası eden Wood, "Ama," dedi, "Black bir Atesoku almıs olamaz kü Adam kaçak! Bütün ülkede aranıyor! Kaliteli Quidditch Malzemeleri dükkânına dalıp süpürge mi almıs yani?"

"Biliyorum," dedi Harry, "ama McGonagall yine de onu sökmek istiyor -"

VVood'un rengi soldu.

"Gidip onunla konusacagım, Harry," diye söz verdi. "Mantıklı davranmasını saglarım... Bir Atesoku.., takımımızda gerçek bir Atesoku... Gıyffindor'ın kazanmasını o da bizim kadar ister...

Mantıklı davranmasını saglayacagım... bir Atesoku..."

Ertesi gün dersler yeniden basladı. Buz gibi bir ocak sabahında insanın en az yapmak isteyecegi sey, okul arazisinde iki saat geçirmektir. Ama Hagrid onları eglendirmek için semenderlerle dolu bir senlik atesi yakmıstı Kuru tahtalar ve yapraklar toplayarak atesi alev alev yanar halde tuttular ve son derece iyi bir ders

geçirdiler. Alevlere bayılan kertenkeleler de ufalanan, akkor haline Page 95

gelmis kütükler arasında yukarı asagı Kosusturup durdu. Dönemin ilk Kehanet dersi ise hi3 de bu kadar eglenceli degildi. Profesör Trelawney simdi onlara el falı ögretiyordu ve zerre kadar vakit kaybetmeden Harı y'ye, hayatında gördügü en kısa ömür çizgisine sahip oldugunu söyledi.

Harry'nin girmek için asıl can attıgı ders, Karanlık

279

Sanatlara Karsı Savunma'ydı. VVood'la konusmasından sonra, Ruh Emici-Savusturma derslerine mümkün oldugunca çabuk baslamak istiyordu.

Harry dersin sonunda ona vaadini hatırlatınca Lu-pin, "Ah, evet," dedi. "Dur bakayım... Persembe aksa-TU saat sekiz nasıl? Sihir Tarihi sınıfı yeterince büyük, sanırım... Bunu nasıl yapacagımızı dikkatle düsünmem gerek... üzerinde alıstırma yapmak için satoya gerçek bir Ruh Emici getiremeyiz..."

Yemege gitmek için koridordan geçerlerken, Ron, "Hâlâ hasta görünüyor, degil mi?" dedi. "Sence nesi var?"

Arkalarından gürültülü ve sabırsız bir "hah" sesi yükseldi. Hermione'ydi, bir zırhın ayakları dibinde oturmus, kitaplarla tıkıs tıkıs dolu oldugu için kapanmayan çantasını yeniden yerlestiriyordu.

Ron sinirli sinirli, "Ne hahlıyorsun bize öyle?" dedi.

Hermione kibirli bir sesle, "Hiç," dedi, çantasını yeniden omzuna attı.

"Evet, hahladın," dedi Ron. "Lupin'in nesi oldugunu merak ettigimi söyledim, sen de -"

Hermione insanı çıldırtan bir tepeden bakısla, "Eh, besbelli degil mi?" dîye sordu.

"Bize söylemek istemiyorsan, söyleme," diye cevabı yapıstırdı Ron.

"Ðyi," dedi Hermione azametle. Yürüyüp gitti.

Onun arkasından gücenik gücenik bakan Ron, "Hiçbir sey bildigi yok," dedi. "Sadece onunla yeniden konusmamızı saglamaya çalısıyor."

280

Persembe aksamı saat sekizde, Harry, Gryffindor Kulesi'nden ayrılarak Sihir Tarihi sınıfına dogru yola koyuldu. Oraya vardıgında sınıf karanlık ve bostu, ama o, lambaları asasıyla yaktı. Henüz bes dakika beklemisti ki, Profesör Lupin büyük bir sandıkla çıkageldi. Sandıgı Profesör Binns'in masasına koydu.

"O ne?" diye sordu Harry.

Lupin pelerinini çıkartarak, "Yine bir Böcürt," dedi. "Geçen salıdan beri satoyu tarıyorum, ne sans ki bunu Mr Filch'in dosya dolabına sinmis halde buldum. Gerçek bir Ruh Emici'ye bundan fazla benzeyenini bulamayız. Böcürt seni görünce Ruh Emici'ye dönüsecek, biz de onun üzerinde alıstırma yapacagız. Kullanmadıgımız zaman onu odamda saklayabilirim, masamın altında hosuna gidecek bir dolap var."

"Tamam," dedi Harry. Hiç korkmuyormus ve sadece T^upin gerçek bir Ruh Emici'nin yerine geçecek bu kadar i"7i bir vekil buldugu için hayatından memnunmus gibi bj- ses tonuyla konusmaya çalısıyordu.

"Pekâlâ..." Profesör Lupin kendi asasını çıkardı ve Harry'ye de aynı seyi yapması için isaret etti.

"Birazdan deneyecegim ve sana da ögretecegim büyü, çok ileri derecede bir sihirdir, Harry -

Sıradan Büyücülük Düzeyi'nin çok ötesinde. Buna Patronus Büyüsü denir."

Harry kaygıyla, "Nasıl isler?" dedi.

"Eh, gerektigi gibi isleyince bir Patronus meydana getirir," dedi Lupin. "Bu da bir tür Ruh Emici-savustu-281

l

rucudur - seninle Ruh Emici arasında kalkan görevi gören bir koruyucu."

Harry birden kendini, elinde büyük bir sopa tutan Hagrid boyunda bir seklin arkasına çömelmis olarak gördü. Profesör Lupin devam etti: "Patronus, bir tür pozitif güçtür; Ruh Emici'ıin beslendigi sevlerin -umat, mutluluk, varlıgım sürdürme arzusu—bir ysnsı-masıdır, ama gerçek insanlar gibi umutsuzluk hissetmez, bu yüzden de Ruh Emici'lerin ona z:.arı dokunmaz. Ama seni uyarmalıyım, Harry. Bu b'iyü senin için çok ileri olabilir. Birçok usta büyücü onu yapmakta güçlük çekmistir."

Harry merakla, "Bir Patronus neye benzer?" diye sordu.

Page 96

"Onları yaratan büyücüye baglı, hepsi farklı farklıdır."

'Teki, nasıl yapılıyor?"

"Đki sihirli sözle. Ama sadece var gücünle tek ve mutlu bir anı üzerinde konsantre olursan isler."

Harry kafasında mutlu bir anı arandı. Dursley'lerde basına gelen lüçbir sey söz konusu bile olamazdı. Sonunda, bir süpürgeye ilk kez bindigi anda karar kıldı.

"Tamam," dedi, içindeki o harika, sahane duyguyu tam olarak hatırlamaya çalısarak.

"Sihirli sözler sunlar," dedi Lupin, bogazını temizledi. "Expecto patronum!"

"Expecto patronum," diye tekrarladı Harry alçak sesle, "expecto patronum."

"Mutlu anıya var gücünle konsantre oluyor musun?"

282

"Ah - evet," dedi Harry, düsüncelerini hemencecik o ilk süpürge sefasına dönmeye zorladı.

"Expecto patrona - hayır, patronum - özür dilerim — ezpecto patronum, expecto patronum -"

Aniden asasının ucundan bir sey vıj diye fırladı; gümüsi renkte bir gaz

tutamagına benziyordu.

Harry heyecanla, "Gördünüz mü?" diye sordu. "Bir sey oldu!"

Lupin gülümseyerek, "Çok iyi," dedi. "Peki öyleyse - bir Ruh Emici üzerinde denemeye hazır mısın?"

"Evet," dedi Harry. Asasını sıkı sıkı kavradı ve bos sınıfın ortasına dogru yürüdü. Aklını uçma üzerinde tutmaya çalısıyordu, ama araya giren baska bir sey vardı... Her an, annesini yeniden duyabilirdi... ama bunu düsünmemeliydi, yoksa sahiden de duyardı, oysa bunu istemiyordu -

yoksa istiyor muydu?

Lupin sandıgın kapagını tuttu ve çekti.

Bir Ruh Emici yavasça kutudan yükseldi, kukuletalı yüzü Harry'ye döndü. Islak ıslak ısıldayan, lekeli bir el kendi pelerinini kavradı. Sınıftaki lambalar titreserek söndü. Ruh Emici kutudan çıktı ve derin derin, hırıltılı bir nefes alarak sessizce Harry'ye dogru kaymaya koyuldu. Harry'yi iliklerine isleyen bir soguk dalgası sardı-

"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto -"

Ama hem sınıf, hem de Ruh Emici kaybolmaya baslamıstı... Harry yine kalın beyaz bir sisin içine düsüyordu ve annesinin her zamankinden de yüksek sesi, kafa-283

sının içinde yankılanıyordu - "Harry'yi bırak! Harry'yi bırak! Lütfen - ne istersen yaparım -"

"Kenara çekil - kenara çekil, kızım -"

"Harry!"

Harry sarsılarak kendine geldi. Yerde sırtüstü yatıyordu. Sınıfın lambaları yeniden yanmıstı. Neler oldu diye sormadı.

"Özür dilerim/' diye mırıldandı. Dogrulup oturdu ve gözlügünün ardından soguk ter süzuldügünü hissetti.

"Đyi misin?" dedi Lupin.

"Evet..." Harry kendini sıralardan birine çekti ve ona yaslandı.

"Al -" Lupin ona bir Çikolatalı Kurbaga verdi. "Yeniden denemeden önce bunu ye. Đlk seferinde yapmanı beklememistim. Dogrusunu istersen, yapsan sasırırdım."

Harry, Kurbaga'nın kafasını ısırıp koparark, "Gittikçe kötülesiyor," dedi. "Bu sefer annemin sesi daha yüksekti - ve onun - Voldemorf un -"

Lupin her zamankinden daha solgun göründü.

"Harry, eger devam etmek istemiyorsan, çok iyi anlarım bunu -"

"Đstiyorum ama!" dedi Harry hiddetle. Çikolatalı Kurbaga'nın geri kalanını agzına tikti. "Yapmak zorundayım! Ya Ruh Emiciler Ravenclaw maçımıza da gelirlerse? Yeniden düsmeyi göze alamam.

Bu oyunu kaybedersek, Quidditch Kupası'nı da kaybederiz!"

"Peki öyleyse..." dedi Lupin. "Baska bir anı seçmek 284

isteyebilirsin, mutlu bir anı. Yani, üzerinde konsantre olmak için diyorum... Anlasılan öteki anın yeterince kuvvetli degilmis..."

Hany düsündü, düsündü ve sonunda, geçen yıl Gryffindor'un Okul Sampiyonası'nı kazandıgı Page 97

sıradaki duygularının kesinlikle çok mutlu sayılabilecegine karar verdi. Asasına yeniden sımsıkı sarıldı ve sınıfın ortasında yerini aldı.

"Hazır mısın?" dedi Lupin, kutunun kapagını kavrayarak.

"Hazırım," dedi Harry. Var gücüyle, kafasını kutu açılınca neler olacagına iliskin karanlık düsüncelerle degil, Gryffindor'un galibiyetine iliskin mutlu düsüncelerle doldurmaya çalısıyordu.

"Haydi!" dedi Lupin, kapagı kaldırarak. Oda bir kez daha buz gibi sögüdü, karardı. Ruh Emici öne dogru kayarcasına ilerledi. Çürümekte olan bir elini

Harr/ye dogru uzatarak hırıltıyla nefes alıyordu

-

"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto pat -"

Beyaz sis, duyularını sildi... çevresinde kocaman, flulasrrus sekiller hareket ediyordu... sonra yeni bir ses geldi, bir adamın sesi, haykıran, panik içinde bir ses -

"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o! Git! Kos! Ben onu oyalarım-"

Bir odadan sendeleyerek gelen birinin sesleri - hızla açılan bir kapı - tiz sesli, gıdaklar gibi bir kahkaha -

"Harry! Harry... uyan..."

Lupin, Harry'nin yüzüne siddetli tokatlar atıyordu.

285

Bu sefer Harry neden tozlu bir sınıf dösemesinde yattıgını anlayana kadar aradan bir dakika geçti.

"Babamı duydum," diye mırıldandı Harry. "Onun sesini ilk kez duyuyorum - Voldemort'u oyalamaya çalıstı, annem kaçacak vakit bulsun diye..."

Harry birden yüzünde yaslar oldugunu fark etti, tere karısmıslardı. Lupin görmesin diye yüzünü mümkün oldugunca egip, ayakkabısının bagını baglama bahanesiyle, yasları cüppesine sildi.

Lupin garip bir sesle, "James'i mi duydun?" dedi.

"Evet..." Harry, yüzü kuru, basını kaldırıp baktı. "Niye - babamı tanımıyordunuz, degil mi?"

"Ben - ben tanıyordum aslında," dedi Lupin. "Hog-warts'ta arkadastık. Dinle, Harry - belki de bu gecelik burada bırakmalıyız. Bu büyü, saçmalık derecesinde ileri bir büyü... Sana bütün bunları yasatabilecek bir seyi hiç önermemeliydim -"

"Hayır!" dedi Harry. Yeniden ayaga kalktı. "Bir kez daha deneyecegim!

Yeterince mutluluk verici seyler düsünmüyorum, mesele bu... bir dakika bekleyin..."

Beynini zorladı. Sahiden, sahiden mutlu bir anı... iyi, güçlü bir Patronus'a dönüstürebilecegi bir anı...

Büyücü oldugunu, Dursley'lerden ayrılıp Hog-warts'a gidecegini ilk ögrendigi an! Artık bu da mutlu bir anı degilse, ne mutlu anı sayılırdı, bilmiyordu... Pri-vet Drive'dan ayrılacagını anladıgında hissettiklerine var gücüyle konsantre olarak ayaga kalktı ve bir kez daha sandıgın karsısına geçti.

"Hazır mısın?" dedi Lupin, bunu, dogru olmadıgını

bile bile yapıyor gibiydi. "Đyice konsantre oldun mu? Peki - haydi!"

Sandıgın kapagını üçüncü kez kaldırdı ve Ruh Emici içinden yükseldi; oda soguk ve karanlıga büründü -

"DCPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry. "EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin basının içindeki çıglık yeniden baslamıstı - ama bu kez ayarı iyi yapılmamıs bir radyodan gelir gibiydi. Daha alçak, daha yüksek, sonra yine daha ai-çak... Ve hâlâ Ruh Ernici'yi görebiliyordu... duraklamıstı... Sonra Harry'nin asasının ucundan muazzam, gümüs rengi bir gölge fıskırdı. Onunla Ruh Emici arasında havada durdu. Harry'nin bacakları su gibi olsa da, hâlâ ayaklarının üstünde duruyordu... ancak, daha ne kadar duracagım bilemiyordu...

Lupin öne fırlayarak, "Riddikulus!" diye kükredi.

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve Harry'nin bulutlu Patronus'u, Ruh Emici'yle birlikte yok oldu. Harry bir iskemleye çöktü, kendini sanki bir mil kosmus kadar bitkin hissediyordu, bacakları titriyordu.

Gözünün ucuyla Profesör Lupin'in asasıyla Böcürt'ü sandıga dönmeye zorladıgını gördü. Böcürt yine gümüsi bir küreye dönüsmüstü.

Lupin hızlı adımlarla Harry'nin oturdugu yere gelerek, "Mükemmel!" dedi.

"Mükemmel, Harry! Bu kesinlikle bir baslangıçtı!"

Page 98

"Bir kez daha deneyebilir miyiz? Bir kerecik daha?"

"Simdi degil," dedi Lupin kararlı bir sekilde. "Bir gece için yeterince denedin. Al -"

287

Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.

"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırdı ve Lupin'in, Ruh Emici ortadan kaybolunca yeniden yanmıs lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir sey geldi.

"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."

Lupin hızla döndü.

Hasin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.

"Hiç - yani, Hogwarts'ta arkadas olduklarını biliyordum da..."

Lupin'in yüzü gevsedi.

"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdıgımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."

Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köseyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından dolanarak kaidesine__oturup çikolatasını bitirdi. Keske Black'in sözünü etmeseydim diye düsünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli degildi. Sonra Harry'nin düsünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...

Bogazına kadar çikolatayla dolu oldugu halde kendini güçsüz ve garip bir

sekilde bos hissediyordu.

Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandıgını duymak korkunç olsa da, Harry küçücük bir çocuk oldugundan bu yana onlann sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-288

sini duymayı istedigi müddetçe, asla dogru dürüst bir Patronus yapamazdı...

Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez.

O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."

Ayaga kalktı, son çikolata parçasını agzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.

Ravenrlavv sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kazandı. VVbod'a göre, bu sonuç Gryffindor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u venerlerse ikinci olurlardı.

Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada bese çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-

./

Savusturma derslerini de katınca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerim, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi göründügü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir kösesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritmansi çizelgelerini E^ki isaretler sözlüklerini, agır seyler kaldırmıs Mu^gle'îan gösteren semaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konusmuyordu, biri çalısmasını yarıda bölünce de tepesi atıyoıdu. Bir aksnm Harry oturmus, Snape için Fark Edilme-Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.

"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırdı ve Lupin'in, Ruh Emici

ortadan kaybolunca yeniden yanmıs lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir sey geldi.

"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."

Lupin hızla döndü.

Hasin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.

"Hiç - yani, Hogvvarts'ta arkadas olduklarını biliyordum da..."

Lupin'in yüzü gevsedi.

"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdıgımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."

Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köseyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından Page 99

dolanarak kaidesinejoturup çikolatasını bitirdi. Keske Black'in sözünü etmeseydim diye düsünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli degildi. Sonra Harr/nin düsünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...

Bogazına kadar çikolatayla dolu oldugu halde kendini güçsüz ve garip bir sekilde bos hissediyordu.

Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandıgını duymak korkunç olsa da, Harry küçücük bir çocuk oldugundan bu yana onların sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-288

sini duymayı istedigi müddetçe, asla dogru dürüst bir Patronus yapamazdı...

Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez.

O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."

Ayaga kalktı, son çikolata parçacım agzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.

Ravenrlaw sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kabandı. Wood'a göre, bu sonuç Gryffındor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u yenerlerse ikinci olurlardı.

Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada bese çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-Savusturma derslerini de katmca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerini, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi göründügü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir kösesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritrnansi çizelgelerini E?ki isaretler sözlüklerini, agır seyler kaldırmıs Muggle'ları gösteren semaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konusmuyordu, biri çalısmasını yarıda bölünce de tepesi atıyoıdu.

Bir aksam Harry oturmus, Snape için Fark Edilmeyen

Zehirler hakkında belalı bir ödevi bitirirken, Ron, "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. Harry basını kaldıı-dı. Hermione yıkılacakmıs gibi duran bir kitap yıgınının ardında neredeyse gözden kaybolmustu.

"Neyi nasıl yapıyor?"

"Bütün derslerine nasıl girebiliyor?" dedi Ron. "Bu saoah onu Aritmansi cadısı Profesör Vector'la konusurken duydum. Dünkü dersten söz ediyorlardı, ama Hermione o derste olamaz, çünkü Sihirli Yaratıkların Bakımı'nda bizimle birlikteydi! Ve Ernie McMillan bana onun bir tek Muggle Arastırmaları dersini bile kaçırma-dıgını söyledi. Oysa bu derslerin yarısı Kehanet'le aynı saatte.

Kehanet derslerinin de hiçbirini kaçırmadı."

Harry'nin o an Hermione'nin imkânsız ders programının esrarını çözecek vakti yoktu. Snape'in ödevini yazmaya gerçekten devam etmesi gerekiyordu. Ne var ki, iki saniye sonra yeniden çalısması bölündü. Bu seferki, Wood'du.

"KöKfhaber, Harry. Az önce Atesoku için Profesör McGonagall'ı görmeye gittim. O - sey - bana biraz kötü davrandı. Bana önceliklerimin yanlıs oldugunu söyledi. Senin hayatta kalmandan çok Kupa'yı kazanmaya önem verdigimi düsündü sanırım. Üstelik de sırf, önce Snitch'i yakalayacak olduktan sonra Atesoku'nün seni sırtından atmasına aldırmadıgımı söyledim diye." Wo-od

inanmazlıkla basını salladı. "Gerçekten, ne biçim bagırdı bana... Korkunç bir sey söylemisim sanırsın. Sonra ona süpürgeyi daha ne kadar tutacagını sordum..." Yüzünü burusturup Profesör McGonagall'ın sert sesini

290

taklit etti: " 'Gerektigi kadar, Wood'... Sanırım yeni bir süpürge siparis etme vaktin geldi, Harry.

Hangi Süpür-ge'nin arkasında bir siparis formu var... Malfoy gibi sen de bir Nimbus Đki Bin Bir akabilirsin."

"Malfoy'un iyi oldugunu düsündügü hiçbir seyi alacak degilim," dedi Harry, kararlı bir sekilde.

Ocak çaktırmadan subata dönüstü, dondurucu soguk havada degisiklik olmadı. Ravenclaw maçı gittikçe yaklasıyordu, ama Harry hâlâ yeni bir süpürge ısmarlamamıs ti. Artık, her Biçim Dsgistirme dersinin arkasından, Hermione yüzünü kaçılarak hızla yanlarından geçer, Ron da umutla yanı basında dikilirken, Profesör McGonagall'a Atesoku'nu soruyordu.

On ikinci seferde, o daha agzını bile açmadan, Profesör McGonagall, "Hayır, Potter, alamazsın,"

Page 100

dedi. "Süpürgeyi bilinen lanetlerin çogu için kontrol ettik, ama Profesör Flitwick bir Üzerinden Atma Nazarı olabilecegini düsünüyor. Kontrollerimiz sona erdiginde ben sana söylerim. Lütfen artık basımın etini yemekten vazgeç."

Đsin fena tarafı, Harry'nin Ruh Emici-Savusturma dersleri de umdugu kadar iyi gitmiyordu. Birkaç ders sonra Böcürt-Ruh Emici ona heı yaklastıgında belirsiz, gümüsi bir gölge yaratmayı basa/ır olmustu. Ama Pat-ronus'u, Ruh Emici'yi uzaklastıra-nayacak kadar zayıftı. Yarı saydam bir bulut gibi havr da durarak, onu ora-291

l

da tutmak için çırpınan Harry'nin enerjisini emiyordu. Harry kendine kızıyordu, annesiyle babasının seslerini yeniden duyma yolundaki gizli arzusu, ona

suçluluk duygusu veriyordu.

Çalısmaya basladıklarının dördüncü haftasında Profesör Lupin kesin bir ifadeyle, "Kendinden çok fazla sey bekliyorsun," dedi. "On üç yasında bir büyücü içm, belli belirsiz bir Patronus bile büyük basandır. Artık hiç olmazsa kendinden geçmiyorsun, degil mi?"

Harry, morali bozuk halde, "Bir Patronus - Ruh Emici'leri püskürtür falan diye düsünmüstüm,"

dedi. "Onları yok eder diye -"

"Gerçek Patronus bunu yapar," dedi Lupin. "Ama sen de çok kısa sürede büyük seyler basardın.

Eger bir sonraki Quidditch maçında Ruh Emici'ler ortaya çıkarsa, onları yere inecek kadar uzun süre uzakta tutabilirsin."

"Çok sayıda oldukları vakit daha zor olur demistiniz."

Lupin gülümseyerek, "Sana güvenim tam," dedi. "Al bakalım - bir içkiyi hak ettin. Üç Süpürge'den, daha önce denemedigin bir sey -"

Çantasından iki sise çıkardı.

Harry düsünmeden, "Kaymakbirası!" dedi. "Evet, çok severim!"

Lupin tek kasını kaldırdı.

"Sey - Ron ile Hermione, Hogsmeade'den gelirken bana biraz getirmislerdi," diye palavrayı attı Harry hemen.

"Anlıyorum," dedi Lupin, oysa yine de biraz süp-heleniyormus gibi bir hali vardı. "Neyse -

Gryffin-dor'un Ravenclaw'a karsı zaferine içelim! Tabii benim taraf tutmamam gerekiyor, hoca olarak..." diye ekledi çabucak.

Kaymakbira'lannı sessizce içtiler, derken Harry bir süredir merak ettigi bir seyi

sordu.

"Bir Ruh Emici'nin kukuletasının altında ne var?"

Profesör Lupin düsünceli düsünceli sisesini indirdi.

"Hımmm... eh, bunu gerçekten bilen kisiler artık bize söyleyebilecek durumda degil. Anlıyorsun ya, Ruh Emici kukuletasını ancak son ve en kötü silahını kullanmak için açar."

"Nedir o?"

Lupin, biraz çarpık bir tebessümle, "Ruh Emici Öpücügü diyorlar," dedi. "Ruh Emici'ler bunu, tamamen yok etmek istedikleri kisilere yapar. Sanırım o kukuletanın altında bir tür agız var, çünkü çenelerini kurbanlarının agzına yapıstırıyor ve - ve ruhunu emiyorlar."

Harry bos bulunup birkaç damla Kaymakbirası tü-kürdü.

"Ne - öldürüyorlar mı -?"

"Ah, hayır," dedi Lupin. "Daha da beteri. Biliyorsun, beynin ve kalbin çalısmayı sürdürdükçe ruhsuz da Vcriıgını sürdürebilirsin. Ama artık hiçbir benlik duygun, hafızan... hiçbir seyin olmaz. Düzelme sansın sıfırdır. Sadece - var olursun. Bos bir kabuk gibi. Ve ruhun c'a ebediyen gider... kaybolur."

293

Lupin biraz daha Kaymakb.'rası içti, sonra da, "Bu, Sirius Black'i bekleyen kader," aedi. "Bu sabah Gelecek Postast'nda yazıyordu. Bakanlık onu bulurlarsa böyle yapmalan için Ruh Emici'lere izin vermis."

Harry bir an, birinin ruhumu agzından emilip çekilmesi fikriyle nutku tutulmus halde oturdu. Ama sonra Black'i düsündü.

Birden, "Hak ediyor," dedi.

Lupin kayıtsız bir sesle, "Öyle r-i dersin?" diye sordu. "Herhangi birinin bunu

hak ettigini düsünüyor musun gerçekten?"

"Evet," dedi Harry, meydan okurcasına. "Bazı... bazı seyler için."

Lupin'e Üç Süpürge'de kulak misafiri oldugu konusmayı anlatmak isterdi. Black'in annesiyle babasına ihanet edisini de. Ama bunlan anlatınca, Hogsmeade'e izinsiz gittigi de ortaya çıkacaktı ve Lupin'in bundan pek memnun kalmayacagını biliyordu. Omın için Kay-makbirası'm bitirdi, Lupin'e tesekkür etti ve Sihir Tarihi sınıfından çıktı.

Kendi kendine, yoksa bir Ruh Emici'nin kukuletasının alfanda ne oldugunu sormasa mıydım, diye düsündü, cevap o kadar korkunçtu. Tam ruhunun emilip alınmasının nasıl bir duygu oldugu gibi tatsız düsüncelere dalmıstı ki, merdivenlerin orta yerinde Proresör McGo-nagall'a tosladı.

"Önüne bak, Potter!"

"Özür dilerim, Profesör -"

"Ben de simdi Gryffindor ortak salonunda sana

baktım. Eh, burada iste, aklımıza gelen her yönteme basvurduk ve hiçbir seyi yokmus gibi görünüyor - bir yerlerde çok iyi bir dostun var, Potter..."

Harry'nin agzı açık kaldı. Profesör elinde, her zamanki kadar harika görünen Atesoku'nu tutuyordu.

Cılız bir sesle, "Yani geri alabilir miyim?" diye sordu Harry. "Sahiden?"

"Sahiden," dedi Profesör McGonagall, simdi resmen gülümsüyordu. "Sanırım cumartesi günkü maçtan önce elin alıssın istersin, degil mi? Ve Potter, lütfen kazanmaya çalıs, tamam mı? Yoksa arka arkaya sekizinci yıldır Kupa sansımızı kaybetmis olacagız. Profesör Sna-pe daha dün gece bana bunu hatırlatmak nezaketini gösterdi..."

Söyleyecek sey bulamayan Harry, Atesoku'nu yukarı, Gryffindor Kulesi'ne dogru tasıdı. Bir köseyi dönerken, agzı kulaklarında ona dogru kosan Ron'u gördü.

"Verdi, ha? Mükemmel! Dinle, hâlâ deneyebilirim, degil mi? Yarın?"

"Evet... nasıl istersen..." dedi Harry, kalbi bir aydır oldugundan daha hafifti. "Bak ne diyecegim -

Hermione ile barısmalıyız. Sadece yardım ermeye çalısıyordu..."

"Tamam," dedi Ron. "Az önce ortak salondaydı -çalısıyordu, degisiklik olsun diye!"

Gryffindor Kulesi'ne giden koridora saptılar ve Sir Cadogan'a yalvaran Neville Longbottom'ı gördüler. Anlasıldıgı kadarıyla Sir Cadogan onu içeri almayı reddediyordu.

Neville, gözleri yaslı, "Onları bir yere yazmıstım," diyordu, "ama düsürmüs olmalıyım!"

"Ben de inandım!" diye kükredi Sir Cadogan. Sonra, Harry ile Ron'u gördü. "Ðyi aksamlar, genç soylu hizmetkârlarım! Gelin de bu deliyi demire vurun, içeriye zorla girmeye çalısıyordu."

"Öf, kes sesini," dedi Ron, Harry ile ikisi Neville"in yanına geldiklerinde.

Neville, perisan bir halde, "Parolaları kaybettim," dedi. "Bu hafta kullanacagı parolaları ona soylcttiydim, çünkü ikide bir degistiriyor ve simdi de onları ne yaptıgımı bilemiyorum."

"Elemtereh's," dedi Harry. Sir Cadogan büyük bir düs kmklıgıyla, ortak salona girmelerine izin vermek için istemeye istemeye öne dogru savruldu. Herkesin bası onlara dogru çevrilirken ani, heyecanlı bir mırıltı ortalıgı kapladı. Bir an sonra Harry, Atesoku hakkında coskuyla konusan insanlarla çevrilmisti.

"Nerden buldun, Harry?"

"Denememe izin verir misin?"

"Hiç onunla uçtun mu, Harry?"

"Ravenclaw'un hiç sansı yok, onların hepsinin süpürgeleri Tertemiz Yedi."

"Bir tutayım mı, Harry?"

Atesoku'nun elden ele geçip her açıdan hayranlıkla izlendigi on dakika kadar bir süreden sonra kalabalık dagıldı. Harry ve Ron, kosarak yanlarına gelmemis tek kisi olan Herraione'yi simdi rahatça görebiliyorlardı. Ödevlerinin üzerine egilmisti ve onlarla göz göze gel-296

memeye özen gösteriyordu. Harry ve Ron onun masasına yaklasınca, Hermione nihayet basını kaldırıp baktı.

Page 102

"Geri aldım/' dedi Harry gülümseyerek ve Ateso-ku'nu havaya kaldırdı.

"Gördün mü, Hermione? Hiçbir seyi yokmus," dedi Ron.

Hermione, "Eh - olabilirdi ama!" dedi. "Yani, hiç degilse simdi güvenli oldugunu biliyorsun!"

"Evet, sanırım öyle," dedi Harry. "Yukarı koysam iyi olur -"

"Ben götürürüm!" dedi Ron hevesle. "Zaten Scab-bers'a da Fare Tonigi'ni vermem gerek."

Atesoku'nu aldı, sanki camdan yapılmıs gibi tutarak, erkeklerin merdivenine dogru tasıdı, Harry, "Öyleyse oturabilir miyim?" diye sordu Hermione'ye.

"Herhalde," dedi Hermione, iskemledeki bir sürü parsömeni kaldırdı.

Harry tıkıs tıkıs dolu masaya baktı: Mürekkebi hâlâ parlayan uzun Aritmansi ödevine, daha da uzun Muggle Arastırmaları ödevine ("Muggle'lann Niye Elektrige Ðhtiyacı Oldugunu Açıklayın") ve Hermione'nin simdi üzerinde çalıstıgı Eski Ðsaretler çevirilerine.

"Bunların hepsini nasıl hallediyorsun?" diye sordu Harry ona.

"Eh, iste - bilirsin ya - çok çalısarak," dedi Hermione. Harry yakından bakınca onun da Lupin kadar yorgun göründügünü fark etti.

297

Eski isaretler sözlügünü bulmak için kitapları karıstırmasını seyrederken de, "Neden birkaç dersi bırakmıyorsun?" diye sordu.

Dehsete kapılmıs görünen Hermione, "Bunu yapamam!" dedi.

Harry-çok karmasık görünen bir sayı çizelgesini eline aldı. "Aritmansi berbat bir seye benziyor."

Hermione ciddiyetle, "Ah, hayır, harika!" dedi. "Benim en sevdigim ders! Aritmansi -"

Ama Harry, Aritmansi'nin nesinin harika oldugunu asla ögrenemedi. Tam o anda erkeklerin merdiveninden asagı dogru bogulurcasma bir çıglık yankılandı. Bütün ortak salon sustu, taslasmıs gibi hepsi girise bakakaldı. Telaslı ayak sesleri duyuldu, gitgide yaklastı - ve sonra, Ron kosarak göründü. Pesinde bir çarsaf sürüklüyordu.

"BAK!" diye bögürdü, hızlı adımlarla Hermione'nin masasına gelerek. "BAK!" diye haykırdı, çarsafı onun yüzüne dogru sallıyordu.

"Ron, ne -?"

"SCABBERS! BAK! SCABBERS!"

Neye ugradıgını anlamayan Hermione, Ron'dan kaçmak için geriye dogru kaykılmıstı. Harry, Ron'un elindeki çarsafa baktı. Üzerinde kırmızı bir sey vardı. Bu sanki fena halde -

"KAN!" diye feryat etti Ron, saskın sessizligi bozarak. "GÐTMÐS! VE YERDE NE VARDI, BÐLÐYOR

MUSUN?"

"Ha - hayır," dedi Hermione, titrek bir sesle.

298

Ron, onun Eski Ðsaretler çevirisinin üzerine bir sey attı. Hermione ve Harry öne

dogru egildi. Garip, çivi yazısı gibi sekillerin üzerinde birkaç tane uzun, sarı kedi tüyü duruyordu.

299

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gryffindor - Ravenclaw

Ron'la Hermione'nin arkadaslıgının sonu gelmis gibi görünüyordu. Đkisi de birbirine öyle kızgındı ki, Harry onların bir daha nasıl olup da barısacagını bilmiyordu.

Ron, Hermione'ye öfkeliydi, çünkü Crookshanks'in Scabbers'ı yeme girisimlerini hiçbir zaman ciddiye almadıgını, onu sıkı sıkı göz altında tutmadıgını ve daha hâlâ Ron'a Scabbers'ı bütün yatakların altında aramasını önererek Crookshanks masummus gibi davrandıgını düsünüyordu. Öte yandan Hermione, Crookshanks'in Scabbers'ı yedigine dair hiçbir kanıt bulunmadıgını, sarı tüylerin Noel'den beri orada duruyor olabilecegini ve Crookshanks Sihirli Hayvanevi'nde kafasına atladıgından beri Ron'un kedisine karsı önyargılı oldugunu ileri sürüyordu.

Harry kendi adına Crookshanks'in Scabbers'ı yediginden emindi ve ona bütün delillerin bu yönde oldugunu söylediginde, Hermione Harry'ye de sinirlendi.

"Tamam, Ron'un tarafını tut sen! Biliyordum za-

300

ten!" diye yakındı. "Önce Atesoku, simdi Scabbers, her sey benim suçum, degil mi?! Beni rahat Page 103

bırak, Harry, yapacak bir sürü isim var!"

Faresini kaybeden Ron, çökmüs haldeydi.

"Haydi, Ron, hep Scabbers'ın ne kadar sıkıcı oldugunu söylüyordun," dedi Fred, teselli edercesine.

"Hem ne zamandır rengi solgundu, gözü topraga bakıyordu. Böyle çabucak

gazlaması daha iyi olmustur. Bir lokmada gitti - büyük ihtimalle hiçbir sey hissetmemistir."

"Fred!" dedi Ginny hiddetle.

"Yiyip uyumaktan baska bir sey yapmazdı, Ron, bunu kendin söylemistin," dedi George.

"Bir keresinde bizim için Goyle'u ısırmıstı!" dedi Ron perisan bir halde. "Hatırlıyor musun, Harry?"

"Evet, bu dogru," dedi Harry.

"Ömrünün gurur ânıydı," dedi Fred, ciddi bir ifade takınmakta çok zorlanarak. "Goyle'un parmagındaki yara izi onun hatırasına bir anıt olarak kalsın. Haydi, Ron, yapma, Hogsmeade'e gidip kendine yeni bir fare al. Sızlanmanın ne anlamı var?"

Harry, Ron'u neselendirmek adına son bir gayretle onu Gryffindor takımının Ravenclaw maçından önceki son antrenmanına gelmeye ikna etti. Gelirse, antrenman bittikten sonra Atesoku'na binebilecegini söylemisti. Bu, Ron'un aklını bir süre olsun Scabbers'tan uzaklastırmasını sagladı ("Süper! Peki onunla birkaç atıs da yapabilir miyim?"). Böylece ikisi beraber Quid-ditch sahasına dogru yola koyuldular.

Hâlâ Harry'ye göz kulak olmak için Gryffindor ant-

renmanlarmı denetleyen Madam Hooch da Ateso-ku'ndan herkes kadar etkilenmisti. Antrenman baslamadan önce onu eline alıp oradakilere profesyonel fikrini sunma lütfunda da bulundu.

"Sunun dengesine bakın! Nimbus serisinin bir hatası varsa, o da kuyruk bölümündeki hafif bir yatıklıktır -genellikle birkaç yıl sonra ufak bir hava direncine neden olmaya baslar. Sapı da modernlestirmisler, Tertemizlerden biraz daha ince, bana eski Gümüs Ok'ları hatırlatıyor. Sahi, Gümüs Ok'lann üretimini durdurmaları ne yazık. Uçmayı onlardan biriyle ögrenmistim, çok da iyi bir süpürgeydi..."

Bir süre daha bu sekilde devam etti, ta ki Wood araya girene dek: "Seyy - Madam Hooch? Bir mahzuru yoksa Harry Atesoku'nu geri alabilir mi? Antrenman yapmamız gerekiyor da..."

"Ah - tabii - al bakalım, Potter," dedi Madam Hooch. "Ben VVeasley'yle birlikte surada oturacagım..."

Ron'la birlikte sahadan çıkıp tribüne oturdular. Gryffindor takımı da ertesi günkü maçla ilgili son talimatları dinlemek için VVood'un etrafında toplandı.

"Harry, Ravenclaw'da kimin Arayıcı oynayacagım ögrendim: Cho Chang. Dördüncü sınıfta ve bayagı iyi... Aslında oynayacak kadar iyi durumda olmamasını umuyordum, bazı sakatlık sorunları yasamıstı da..." Cho Chang'ın tamamen iyilesmesinden duydugu hosnutsuzlukla VVood'un suratı asılmıstı. "Öte yandan, o bir Kuyrukluyıldız Đki Yüz Altmıs kullanıyor ki Ateso-ku'nun yanında komik kalır." Harry'nin süpürgesine

takdirle dolup tasan gözlerle baktı. "Pekâlâ, millet, baslayalım -"

Ve nihayet Harry Atesoku'na binip hızla havalandı.

Hayallerinin de ötesinde bir seydi bu. Atesoku en ufak dokunusuyla dönüyordu; tutusundan çok düsüncelerine itaat ediyor gibiydi. Sahanın üzerinde öyle bir hızla ilerliyordu ki, stadyum yesil ve gri renkte bulanık bir görüntüye dönüsmüstü; bir ara o kadar hızlı döndü ki, Alicia Spinner çıglık attı. Sonra Harry son derece kontrollü bir dalısa geçti ve sahanın çim zeminini ayaklarıyla yaladıktan sonra yine havaya fırlayıp yükselmeye basladı, on metre, on bes metre, yirmi metre -

"Harry, Snitch'i salıyorum!" diye seslendi Wood.

Harry dönüp kale direklerine dogru bir Bludger'la yarıstı; onu kolayca geçti ve Snitch'in Wood'un arkasından bir yerden fırladıgını gördü. On saniye sonra, onu sag elinde sıkı sıkı tutuyordu.

Takım çılgınca alkıslayıp bagırdı. Harry, Snitch'i bir kez daha bıraktı, bir dakika avans verdi ve digerlerinin yanından hızla geçerek pesinden gitti. Snitch'i Katie Bell'in diz*. 4n yanında gördü ve kızın etrafından kolayca dolanıp tekrar

yakaladı.

O zamana kadarki en iyi antrenmanlarıydı bu; takım, aralarında bir Atesoku olmasının sevkiyle, en Page 104

iyi hareketlerini kusursuz bir sekilde gerçeklestirdi. Yine yere indiklerinde VVood'un tek bir elestirisi bile yoktu ve bu, George VVeasley'nin de belirttigi gibi, ilk kez oluyordu.

"Yarın bizi ne durdurabilir, bilmiyorum!" dedi Wo-

303

od. "Tabii eger - Harry, Ruh Emici sorununu çözdün, degil mi?"

"Evet," dedi Harry. Cılız Patronus'u aklına geldi ve keske daha güçlü olsaydı diye düsündü.

"Ruh Emici'ler bir daha boy göstermeyecek, Oliver. Yoks? Dumbledore öfkeden köpürür," dedi Fred kendinden eırün bir tavırla.

"Eh, umarım gelmezler," dedi Wood. "Neyse - çok iyiydi, millet. Kule'ye dönelim, herkes erken yatsın -"

Harry, "Ben biraz kalıyorum, Ron Atesoku'nu bir denemek istiyor," dedi Wood'a. Diger oyuncular soyunma odasına giderlerken, Harry Ron'a dogru yürüdü, o da tribünlerle sahanın arasındaki bariyerin üzerinden atlayıp Harry'nin yanına geldi. Madam Hooch koltugunda uyuyakalmıstı.

"Al bakalım," dedi Harry, Ron'a Atesoku'nu vererek.

Ron yüzünde büyük bir coskuyla süpürgeye bindi ve bastırmaya baslayan karanlıgın içine dogru fırladı, Harry de sahanın kenarında gezinerek onu izledi. Madam Hooch sıçrayarak uyandıgında gece olmustu. Harry ile Ron'u onu uyandırmadıkları için hasladı ve satoya dönmeleri konusunda ısrar etti.

Harry Atesoku'nu omzuna yasladı ve Ron'la birlikte Atesoku'nun son derece yumusak hareketlerini, inanılmaz ivmesini ve çok isabetli dönüslerini tartısarak karanlık stadyumdan çıktılar. Satoya giden yolun yarısına gelmislerdi ki, Harry soluna bakıp yüregini agzına getiren bir sey gördü - karanlıkta parıldayan bir çift

go7.

Harry kalakaldı, kalbi kaburgalarına çarparcasına atıyordu.

"Ne var?" dedi Ron.

Harry parmagıyla isaret etti. Ron asasını çıkarıp, "Lumos!" dedi.

Çime bir ısık huzmesi düstü, bir agacın dibine vurup dallarını aydınlattı; orada, yeni çıkmakta olan yaprakların arasında çömelmis halde, Crookshanks duruyordu.

"Defol suradan!" diye kükredi Ron. Egilip çimin üstünde duran bir tası eline aldı, ama o daha bir sey yapamadan Crookshanks uzun san kuyrugunu söyle bir sallayıp ortadan kaybolmustu bile.

"Gördün mü?" dedi Ron öfkeyle, tası yeniden yere atarak. "Ðstedigi gibi dolasmasına izin veriyor -

büyük ihtimalle Scabbers'ın üstüne katık olsun diye bir iki kus yemistir..."

Harry hiçbir sey demedi. Derin bir soluk aldı, içi rahatlamıstı; bir an için o gözlerin Ecel'e ait oldugunu sanmıstı. Bir kez daha satonun yolunu tuttular. Küçük panik anından biraz utanan Harry, Ron'a hiçbir sey söylemedi - ve aydınlık Giris Salonu'na varıncaya dek bir daha sagma soluna bakmadı.

Harry ertesi sabah kahvaltıya yatakhanesindeki diger çocuklarla birlikte indi, hepsi de Atesoku'nun bir tür seref kıtasını hak ettigine inanıyordu. Harry Büyük

Salon'a girerken bütün kafalar Atesoku'na döndü ve her tarafta mırıldanmalar basladı. Slvtherin takımının yıldırım çarpmıs gibi görünüsü, Harry'de büyük bir tatmin duygusu yaratmıstı.

Ron, dönüp Malfoy'a bakarak, "Suratını gördün mü?" dedi neseyle. "Ðnanamıyor! Harika bir sey bu!"

Wood da Atesoku kendisinin olmadıgı halde onun ihtisamının tadını çıkarıyordu.

"Buraya koy, Harry/' dedi. Süpürgeyi masanın ortasına yerlestirip, adı yukarı baksın diye özenle çevirdi. Az sonra Ravencla\\ ve Hufflepuff masalarından insanlar süpürgeye bakmak için gelmeye baslamıslardı. Ced-ric Diggory gelip Nimbus'unun yerini böyle üstün bir süpürgeyle doldurdugu için Harry'yi tebrik etti. Percy'nin Ravenclaw'lu kız arkadası Penelope Clearwa-ter ise düpedüz Atesoku'nü tutmak için izin istedi.

O, Atesoku'nü yakından incelerken, Percy, "Aman diyeyim, Penny, sabotaj olmasın da!" dedi.

"Penelo-pe'yle iddiaya girdik," diye açıkladı takıma. "Maçın sonucu üzerine on Galieon'luk bir iddia!"

Penelope Atesoku'nu masanın üzerine bıraktı, Harry'ye tesekkür etti ve masasına döndü.

Page 105

"Harry - lütfen kazanın," dedi Percy telaslı bir fısıltıyla. "On Gallcon'um yok. Evet, geliyorum, Penny!" Ve tostunu paylasmak için onun yanına gitti.

"O süpürgeyi idare edebileceginden emin misin, Potter?" dedi soguk, uyusuk bir ses.

Draco Malfoy daha yakından bakmak için gelmisti, Crabbe ve Goyle da hemen arkasmdaydı.

306

"Evet, sanırım," dedi Harry kayıtsızca.

"Bir sürü özelligi var, degil mi?" dedi Malfoy. Gözleri hain hain parıldıyordu. "Yazık, parasüt koymamıslar - bir Ruh Emici'ye çok yaklasırsan diye diyorum."

Crabbe ve Goyle kıs kıs güldüler.

"Senin de kendininkine fazladan bir kol baglaya-maman çok yazık, Malfoy," dedi Harry. "O zaman Snitch'i senin yerine yakalayabilirdi."

Gryffindor takımı kahkahalarla güldü. Malfoy soluk renkli gözlerini kıstı ve

uzaklastı. Gidip Slytherin takımının diger oyuncularına katıldı. Kafa kafaya vermisler, süphesiz Malfoy'a Harry'nin süpürgesinin gerçek bir Atesoku olup olmadıgını soruyorlardı.

On bire çeyrek kala, Gryffindor takımı soyunma odasının yolunu tuttu. Hava Hufflepuffla yaptıkları maçtakine hiç benzemiyordu. Berrak, serin bir gündü, çok hafif bir esinti vardı. Bu defa görme zorlugu olmayacaktı ve Harry, her ne kadar gergin olsa da, sadece bir Quidditch maçının getirebilecegi heyecanı hissetmeye baslamıstı. Kalabalıgın ilerideki stadyuma dogru gittigini duyabiliyorlardı. Harry siyah okul cüppesini çıkardı ve cebinden asasını alıp Çjuidditch cüppesinin altına giyecegi tisörtün içine soktu. Ona ihtiyacı olmamasını diliyordu. Birden Profesör Lupin'in de kalabalıgın içinde olup olmadıgını, seyredip seyretmedigini merak ett.

"Ne yapmamız gerektigini biliyorsunuz," dedi Wo-od, tam soyunma odasından çıkmaya hazırlanırlarken. "B.ı maçı kaybedersek, Kupa sansımız kalmıyor. Siz -

' 307

l

siz dünkü antrenmandaki gibi ı çun yeter, hiçbir sorun yasamayız!"

Stadyumu inleten bir tezahürat altında sahaya çıktılar. Mavi giymis Ravenclaw takımı, sahanın ortasında bekliyordu. Arayıcı'ları Chr> Chang, takımlarındaki tek kızdı. Harry'den bir bas kısaydı.

Harry, üstündeki bütün gerginlige ragmen, ^ mm çok çok güzel oldugunun farkına varmadan edunedi. Đki takım, kaptanlarının arkasında karsı karsıya dizildiginde, kız Harry'ye gülümsedi ve Harry n idesi civarında bir yerde maçla hiç ilgisi olmadıgını düsündügü bir sarsıntı hissetti.

"Wood, Davies, el sıkısın," der' Madam Hooch canlı bir sesle. Wood, Ravenclaw kaptanıyla el sıkıstı.

"Süpürgelerinize binin... düdügümü bekleyin... üç -iki-bir-"

Harry ayagıyla yere vurarak yükseldi. Atesoku diger bütün süpürgelerden daha büyük bir hizla fırlamıstı; Harry stadyumun üzerinde uçup Snitch'e bakınmaya basladiv-Bir taraftan da Weasley ikizlerinin arkadası Lee Jordan'ın yorumunu

dinliyordu.

"Maç basladı ve bu maçın en büyük Heyecan unsuru Gryffindor'dan Harry Potter'ın kullandıgı Atesoku. Hangi Süpürge'y e göre Atesoku, bu yıl yapılacak Dünya Sampiyonasında çogu milli takımın tercihi ol K ak -"

"Jordan, senin için bir mahzuru yoksa b;,zo maçta olanları anlatır mısın?" diye araya girdi Profesör McGo-nagall'ın sesi.

"Haklısınız, Profesör - birkaç gerekli bilgi voriyor-

dum da. Aklıma gelmisken, Atesoku'nun kendinden otomatik freni ve -"

"Jordan!"

"Tamam, tamam. Su anda ' Gryffindor atakta, Gryffindor'dan Katie Bell kaleye dogru gidiyor..."

Harry, Katie'nin tam tersi yönde giderek onun yanından geçti. Etrafına bakrnıp altın bir parıltı ararken, Cho Chang'ın kendisini yakından takip ettiginin farkına vardı. Cho'nün çok iyi bir uçucu olduguna süphe yoktu - bir o tarafından bir bu tarafından yaklasıyor, onu yön degistirmeye zorluyordu.

Fred, Alicia'ya dogru g'den bir Bludger'ın pesine düsmüs, hızla geçerken, "Ona sürat neymis Page 106

göster, Harry!" diye bagırdı.

Ravenclaw kale direklerinin etrafından dönüyorlardı ki, Harry Atesoku'nun hızını artırdı ve Cho geride kaldı. Tam Katie maçın ilk golünü atmayı basardıgında ve sahanın Gryffindor tarafı sevinçten çılgına döndügünde, onu gördü - Snitch, zemine yakın bir yerde, ba-riyerlerden birinin yanında uçup duruyordu.

Harry dalısa geçti; Cho da onun ne yaptıgını görüp pesinden fırladı. Harry giderek hızlanıyor, heyecan her tarafını kaplıyordu; dalıslar onun uzmanlık alanıydı. Sadece üç metre kalmıstı -

Ansızın, Ravenclavv Vurucu'lanndan birinin vurdugu bir Bludger çıktı ortaya; Harry yolundan sapıp birkaç santimle kurtuldu, ama o bhkaç kritik saniye içinde Snitch ortadan kaybolmustu.

Gryffindor taraftarlarından düs kınklıgıyla dolu

309

koca bir "Aaaaaaaahhh!" sesi çıktı, Ravenclaw tarafm-dansa Vurucu'larma epey alkıs geldi. George VVeasley ikinci Bludger7! dogruca sıkınh yaratan Vurucu'nün üstüne yollayarak ferahladı.

Vurucu'nun Bludger'dan kaçması için havada bas asagı dönmesi gerekti.

"Gryffindor seksene sıfır önde ve su Atesoku'na bakın! Potter onun bütün marifetlerini sergilemeye basladı simdi. Nasıl döndügüne bakın - Chang'ın Kuyruklu-yıldız'ı ona rakip olamaz. Atesoku'nun ince dengesi gerçekten de kendini göstermeye baslıyor bu uzun -"

"JORDAN! 'ATESOKU'NUN REKLAMINI YAPMAN ĐÇĐN PARA MI VERDĐLER SANA? YORUMUNA DEVAM

ET!"

Ravenclaw yetismeye baslamıstı; üç gol atmıslardı, bu da Gryffindor sadece elli sayı önde demekti

- Cho, Snitch'i ondan önce yakalarsa, Ravenclaw kazanacaktı. Harry alçaldı, bir Ravenclaw Kovalayıcı'sına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve sahayı deli gibi taramaya basladı. Bir altın parıltısı, minicik kanatlar - Snitch, Gryffindor kale direklerinin etrafında dönüyordu.

Harry hızlandı, gözleri ilerideki altın benege kilitlenmisti - ama hemen sonra Cho birdenbire ortaya çıkıp önünü kesti -

Harry çarpısmayı engellemek için yön degistirince, "HARRY, CENTĐLMENLĐK ETMENĐN SIRASI DEGĐL!" diye kükredi Wood. "GEREKĐRSE ONU SÜPÜRGESĐNDEN DÜSÜR!"

Harry dönüp Cho'yu gördü; Cho sırıtıyordu. Snitch yine ortadan kaybolmustu.

Harry Atesoku'nu yukarı

310

dogrulttu, az sonra oyunun yedi metre yukarısındaydı. Gözünün kenarından, Cho'nun onu takip ettigini gördü... Snitch'i kendi aramaktansa onu marke etmeye karar vermisti. Peki öyleyse... eger Harry'nin kuyruguna yapısacaksa, sonuçlarına da katlanması gerekecekti...

Harry yeniden dalısa geçti. Onun Snitch'i gördügünü sanan Cho, takip etmeye çalıstı. Harry çok keskin bir dönüsle dalıstan çıktı, Cho ise hızla asagı dogru inmeye devam etti; Harry bir kez daha mermi gibi yukarı fırladı ve Snitch'i üçüncü kez gördü: Ravenclav/ tarafında, sahanın çok üzerinde ısıldıyordu.

Hızlandı; metrelerce altında, Cho da hızlandı. Harry kazanmak üzereydi, arayı açıyor, her geren saniye Snitch'e daha da yaklasıyordu - derken -

"Aa!" diye çıglık attı Cho, parnuı;j \ la bir yen isaret ederek.

Dikkati dagılan Harry, asagı baktı.

Üç Ruh Emici, üç uzun boylu, siyahlara bürünmüs, kukuletalı Ruh Emici, kafalarını kaldırmıs ona bakıyordu.

Düsünerek vakit kaybetmedi. Elini cüppesinin yakasından sokup asasını çıkardı ve kükredi:

"Expecto patronum!"

Asasının ucundan gümüsi beyaz devasa bir sey fırladı. Onun tam Ruh Emicilere dogru gittigini biliyordu, ama durup seyretmedi. Zihni hâlâ mucizevi bir sekilde berraktı, dönüp önüne baktı -

hedefine neredeyse ulasmısa. Hâlâ asayı tutan eliyle öne dogru uzandı ve parmaklarıyla minik, mücadeleci Snitch'i kavramayı basardı.

311

Madam Hooch'un düdügü duyuldu. Harry havada arkasına döndü ve kırmızı renkli altı bulanık seklin hızla ona dogru yaklastıgını gördü. Az sonra bütün

takım onu öylesine sıkı kucaklıyordu ki, Page 107

neredeyse süpürgesinden düsecekti. Asagıda, kalabalıgın içindeki Gryffin-dorlann sevinç naralarını duyabiliyordu.

"Đste böyle oglum!" diye bagırıp duruyordu Wood. Alicia, Angelina ve Katie üçü de Harry'yi öpmüslerdi, Fred ise ona öyle sıkı sarılmıstı ki, Harry kafasının kopacagını sandı. Takım tam bir karmasa içinde yere inmeyi basardı. Harry süpürgesinden indi ve bir sürü Gryffindor taraftannın sahaya fırladıgını gördü, en önde de Ron vardı. Daha jne oldugunu anlamadan, coskuyla bagırıp çagıran kalabalık onu sarmıstı.

"Evet!" diye bagırdı Ron, Harry'nin kolunu havaya kaldırarak. "Evet! Evet!"

"Aferin, Harry!" dedi Percy, çok memnun görünüyordu. "On Galleon kazandım! Penelope'yi bulmam gerek, affedersiniz -"

"Çok iyiydin, Harry!" diye kükredi Seamus Finni-gan.

"Müthisti be!" diye seslendi Hagrid, oraya üsüsmüs Gryffindor'larrn kafalarının üzerinden.

"Bayagı iyi bir Patronus'tu," dedi bir ses Harry'nin kulagına.

Harry arkası na dönüp Profesör Lupin'i gördü. Lupin hem sarsılmıs, hem de memnun kalmıs görünüyordu.

"Ruh Emici'ler beni hiç etkilemedi!" dedi Harry heyecanla. "Hiçbir sey hissetmedim!"

"Çünkü - ee - onlar Ruh Emici degildi," dedi Profesör Lupin. "Gel de bak -"

Harry'yi kalabalıgın içinden çıkanp sahanın kenarını görebilecegi bir yere götürdü.

"Mr Malfo/u epey korkuttun," dedi Lupin.

Harry bakakaldı. Malfoy, Crabbe, Goyle ve Slythe-rin takım kaptanı Marcus

Rint, yerde darmadagın bir yıgın halinde yatıyorlardı. Kendilerini uzun, siyah, kukuletalı cüppelerin içinden çıkarmak için debeleniyorlardı. Görünüse bakılırsa Malfoy, Goyle'un omuzlarında ayakta durmustu.

Profesör McGonagall yüzünde katıksız bir öfke ifadesiyle tepelerine dikilmisti.

"Alçakça bir hile!" diye bagırıyordu. "Gryffindor Arayıcı'sına yönelik rezil ve ödlekçe bir sabotaj girisimi! Hepiniz cezaya kalıyorsunuz, aynca Slytherin'den elli puan düsürüyorum! Bu konuyu Profesör Dumble-dore'la da görüsecegim, hiç süpheniz olmasın! Hah, iste geliyor!"

Gryffindor'un zaferini perçinleyecek bir sey varsa, o da buyd ' ite kaka Harry'nin yanına gelmis olan Ron, Malfoy'un kendini cüppeden kurtarmak için çabalayısını ve Goyle'un cüppenin içine sıkısmıs kafasını izlerken gülmekten iki büklüm oldu.

"Haydi, Harry!" dedi George, ite kaka yanına gelerek. "Parti var! Gryffindor ortak salonunda, hemen simdi!"

"Tamam," dedi Harry, kendini çok uzun süredir olmadıgı kadar mutlu hissediyordu. Hâlâ kırmızı cüppelerinin içindeki takımla birlikte önden giderek stadyumdan çıktılar ve satoya döndüler.

Sanki Quidditch Kupası'm kazanmıslardı; parti bütün gün ve gecenin büyük bir bölümü boyunca sürdü. Fred ve George VVeasley bir iki saatligine ortadan kaybolup kucak dolusu Kaymakbirası sisesi, balkabagı gazozu ve torba torba Balyumruk tatlılarıyla döndüler.

"Bunu nasıl yaptınız?" diye çıglık attı Angelina Johnson. George kalabalıga Naneli Kurbagalar fırlatmaya baslamıstı.

Fred, Harry'nin kulagına, "Aylak, Kılkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak'm da yardımıyla," diye fısıldadı.

Kutlamaya sadece bir kisi katılmamıstı. Hermione inanılmaz bir sekilde bir kösede oturmus, ingiliz Mugg-le'lannın Ev Hayatı ve Sosyal Alıskanlıkları adında kocaman bir kitap okuyordu. Harry, Fred'le George'un birkaç Kaymakbirası sisesini havaya atıp tuttugu masadan uzaklasıp onun yanına gitti.

"Maça da mı gelmedin?" diye sordu.

Hermione ona bakmadan, "Tabii ki geldim," dedi tuhaf, tiz bir sesle. "Ve kazandıgımız için çok mutluyum ve senin çok iyi oynadıgını düsünüyorum, ama bunu pazartesiye kadar bitirmis olmalıyım."

"Haydi, Hermione, gel de bir seyler ye," dedi Harry. Ron'a bakıp onun savas baltasını gömebilecek kadar neseli olup olmadıgını merak etti.

"Yapamam, Harry, hâlâ okumam gereken dört yüz yirmi iki sayfam var!" dedi Hermione. Sesi Page 108

hafiften Đste-

314

rik bir hal almıstı. "Neyse, zaten..." dedi Ron'a bakarak, "o benim katılmamı istemiyor."

Harry'nin buna diyebilecegi bir sey yoktu, çünkü Ron tam o anda dönüp yüksek sesle "Scabbers yenmis olmasaydı, bu Seker Sineklerden yiyebilirdi, gerçekten çok severdi onları," dedi.

Hermione gözyaslarına boguldu. Harry daha bir sey diyemeden ya da bir sey yapamadan, kocaman kitabı koltuk altına almıs ve aglayarak kızlar yatakhanesine çıkan merdivene dogru kosup gözden kaybolmustu.

Harry alçak sesle, "Ona biraz daha yumusak davranamaz mısın?" diye sordu Ron'a.

"Hayır/' dedi Ron kararlı bir sesle. "Eger pisman olmus gibi davransaydı - ama yok, asla hatalı oldugunu kabul etmeyecek Hermione. Hâlâ Scabbers tatile çıkmıs falan gibi davranıyor."

Gryffindor partisi ancak Profesör McGonagall sabahın birinde ekose sabahlıgı ve basında saç filesiyle çıka-gelip hepsinin yatmasında ısrar edince sona erdi. Harry ve Ron yatakhanelerine çıktılar, bir taraftan hâlâ maçı tartısıyorlardı. Sonunda Harry bitkin bir halde yatagına tırmandı, ay ısıgı gelmesin diye perdelerini çekti, arkasına yaslandı ve neredeyse anında uykuya daldıgım hissetti...

Çok garip bir rüya gördü. Omzunda Atesoku'yla bir ormanda yürüyor, gümüsi beyaz bir seyi takip ediyordu. O sey ilerideki agaçların arasında dolanıyordu, onu sadece yaprakların arasından görebiliyordu. Yakalamak için hızını artırdı, ama o hızlandıkça avı da hızla-315

myordu. Harry kosmaya basladı ve ileride bir yerde toynakların giderek süratlendigini duydu.

Simdi son sürat kosuyordu ve ilerisinde dört nala kosma sesi duyuyordu. Sonra bir köseyi dönüp açıklıga çıktı ve -

"AAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHH!
YOOOOOOOOOOOOOOO!"

Harry sanki yüzüne bir sey çarpmıs gibi aniden uyandı. Zifiri karanlıkta tamamen yönünü sasırmıs halde, perdelerini çekistirdi - etrafında birinin hareket ettigini ve odanın öbür ucundan Seamus Finnigan'ın sesinin geldigini duyabiliyordu.

"Neler oluyor?"

Harry yatakhane kapısının çarpılarak kapandıgın: duydu sanki. Sonunda perdelerin aralıgım buldu, açt ve tam o anda Dean Thomas lambasını yaktı.

Ron yatakta oturmustu. Bir taraftaki perdeleri yırtıktı, yüzündeyse tam bir dehset ifadesi vardı.

"Black! Sirius Black! Bıçagı vardı!"

"Ne?"

"Buradaydı! Daha simdi! Perdeleri kesti! Beni uyandırdı!"

"Rüya görmediginden emin misin, Ron?" dedi Dean.

"Perdelere bakın! Söylüyorum size, buradaydı!"

Hepsi yataklarından çıktılar; yatakhane kapısına önce Harry ulastı ve merdivenlerden asagı kosarak indiler. Arkalarından kapılar açılıyor, uykulu sesler yükseliyordu.

"Kim bagırdı?"

316

"Ne yapıyorsunuz?"

Ortak salondaki tek ısık partiden arta kalan süp-rüntülerle dolu, sönmek üzere olan atesin panltısıydı. Đçerisi bombostu.

"Rüya görmediginden emin misin, Ron?"

"Söylüyorum size, onu gördüm!"

"Nedir bu gürültü?"

"Profesör McGonagall yatmamızı söylemisti!"

Kızlardan birkaçı üstlerine sabahlıklarını geçirip asagı inmisti, esniyorlardı. Erkekler de yeniden ortaya çıkmaya baslamıslardı.

"Harika, devam mı ediyoruz?" dedi Fred VVeasley keyifle.

"Herkes yukarı dönsün!" dedi Percy, aceleyle ortak salona girerek. Konusurken bir yandan da Ögrenci Bası rozetini pijamasına igneliyordu.

Page 109

"Perce - Sirius Black!" dedi Ron cılız bir sesle. "Ya-takhanemizdeydi! Bıçagı vardı! Beni uyandırdı!"

Ortak salon sus pus oldu.

"Saçmalama!" dedi Percy, sarsılmıs görünüyordu. "Fazla yedin Ron - kâbus gördün -"

"Söylüyorum sana -"

"Haydi ama, yeter artık!"

Profesör McGonagall geri dönmüstü. Ortak salona girerken portreyi çarparak kapatıp kızgın gözlerle etrafına bakmaya basladı.

"Gryffindor'un maçı kazanmasına çok sevindim, ama bu is saçma bir hal almaya basladı! Percy, senden daha fazlasını beklerdim!"

317

"Ben kesinlikle böyle bir seye izin vermedim, Profesör!" dedi Percy, kızgın kızgın sisinerek. "Ben de simdi hepsine yataklarına dönmelerini söylüyordum! Kardesim Ron kâbus görmüs -"

"KÂBUS DEGĐLDĐ!" diye bagırdı Ron. "PROFESÖR, BĐR UYANDIM KĐ SIRIUS BLACK ELĐNDE BĐR

BIÇAKLA TEPEMDE DĐKĐLMĐS!"

Profesör McGonagall ona bakakaldı.

"Saçmalama, Weasley, portre deliginden nasıl geçmis olabilir?"

"Ona sorun!" dedi Ron, bir parmagını Sir Cado-gan'ın resminin arkasına dogru sallayarak. "Sorun bakalım görmüs mü -"

Profesör McGonagall, Ron'a süpheyle, ters ters bakarak portreyi yeniden itip açtı ve dısarı çıktı.

Bütün salon nefesini tutup dinledi.

"Sir Cadogan, az önce bir adamın Gryffindor Kulesi'ne girmesine izin verdiniz mi?"

"Elbette, asil leydim!" diye haykırdı Sir Cadogan.

Ortak salonun hem içinde, hem de dısında hayret 'dolu bir sessizlik oldu.

"Ver-verdiniz mi?" dedi Profesör McGonagall. "Ama - ama ya parola?!"

"Parolaları vardı!" dedi Sir Cadogan gururla. "Bütün haftanın parolaları vardı, leydim! Küçük bir kâgıttan okudu!"

Profesör McGonagall kendini çekerek portre deliginden geçip, afallamıs kalabalıgın önüne geldi.

Bembeyaz kesilmisti.

318

"Kim," dedi, sesi titreyerek, "hangi su katılmamıs salak bütün haftanın parolalarını bir kâgıda yazıp da ortalıkta bıraktı?"

Mutlak bir sessizlik oldu, arada küçücük, korku dolu ciklemeler duyuluyordu. Neville Longbottom, bastan asagı, ponpon terlikli ayak parmaklarına kadar titreyerek, agır agır elini kaldırdı.

319

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Snape'in Kini

l

O gece Gryffindor Kulesi'nde kimse uyumadı. Satonun yine arandıgını biliyorlardı ve bütün bina ortak salonda, Black'in yakalanıp yakalanmadıgını duymayı bekleyerek, uyumadan oturdu. Safakta Profesör McGo-nagall geldi ve onlara Black'in yine kaçtıgını söyledi.

Ertesi gün her gittikleri yerde daha sıkı güvenlik önlemleri gördüler. Profesör Flitvvick ön kapılara Sirius Black'in büyük bir resmini gösterip simasını belletiyordu. Filch birden koridorlarda bir yukarı bir asagı kosturup duvarlardaki ince çatlaklardan fare deliklerine kadar her seye tahta çakmaya baslamıstı. Sir Cadogan kovulmustu. Portresi yedinci kattaki tenha sahanlıga geri götürülmüstü ve Sisman Hanım geri gelmisti. Ustaca onarılmıstı, ama hâlâ son derece tedirgindi. Đsine geri dönmeyi ancak ekstra korunma saglanması kosuluyla kabul etmisti. Onu korumak için bir avuç suratsız güvenlik ifriti tutulmustu. Tehdit edici bir grup halinde koridoru arsınlıyorlar, homurtularla konusuyorlar ve sopalarının boyunu karsılastırıyorlardı.

320

Harry üçüncü kattaki tek gözlü cadının heykelinin korumasız oldugunu ve önüne bir sey çakılmadı gını ister istemez fark etti. Anlasılan Fred ve George kendilerinin -ve simdi Harry, Ron ile Hermione'nin- heykelin içindeki gizli

geçidi bilen tek kisi olduklarını söylemekte haklıydılar.

Page 110

Harry, "Birisine söylemeli miyiz sence?" diye sordu Ron'a.

Ron konuyu kapatmak istercesine, "Balyumruk'tan gelmedigini biliyoruz/' dedi. "Dükkâna zorla

^irilse haberimiz olurdu."

Harry, Ron'un böyle düsündügüne memnun olmustu. Tek gözlü cadının da önüne tahta çakılsaydı, Hogsmeade'e bir daha asla gideme/ebilirdi çünkü.

Ron birden söhret olmustu. Hayatında ilk kez, insanlar ona Harry'ye gösterdiklerinden fa7la ilgi gösteriyorlardı. Ron'un bu deneyimin kevfini çıkardıgı da apaçıktı. O gece olanlar yüzünden hâlâ çok sarsılmıs oldugu halde, ona soran herkese, zengin ayrıntılarla, neler oldugunu anlatarak onu mutlu ediyordu.

"... Uyuyordum ve bir yırtılma sesi duydum, rüyamda oldii sandım, biliyor musunuz? Ama bir de hava cereyanı vardı... Uyandım, bir baktım ki yatagımın perdelerinin bir tarafı asagı indirilmis...

öbür 'arafa döndüm... ve onu tepemde ayaktı dururken gördüm... iskelet gibiydi, gür, kirli saçları vardı... elinde koca bir bıçak tutuyordu, 30 santimden fazla olmalı... bana baktı, ben de ona baktım, sonra haykırdım, o da sıvıstı.

"Niye, ama?" diye ekledi Ron, Harry'ye. Kan don-

durucu hikâyesini dinleyen bir grup ikinci sınıf ögrencisi kız gitmisti. "Niye sıvıstı?"

Harry de aynı seyi merak ediyordu. Niye yanlıs yataga giden Black önce Ron'u susturup sonra Harry'ye geçmemisti? Black on iki yıl önce masum insanları öldürmeye aldırmadıgını kanıtlamıstı, bu sefer ise dört tanesi uyuyan bes silahsız erkek çocuk vardı karsısında.

"Sen haykırıp da insanları uyandırınca satodan çıkmasının zor olacagını anlamıs olmalı," dedi Harry düsünceli düsünceli. "Portre deliginden geçmesi için bina-dakilerin hepsini öldürmesi gerekecekti...

sonra da karsısına ögretmenler çıkacaktı..."

Neville tam bir yüzkarası haline gelmisti. Profesör McGonagall ona öyle kızmıstı ki, gelecekteki bütün Hogsmeade ziyaretlerini iptal etmis, ceza vermis ve baskalarının Neville'e Kule'ye giris parolasını söylemesini yasaklamıstı. Zavallı Neville her aksam birisi onu içeri soksun diye ortak salonun önünde beklemek zorundaydı. Bu arada güvenlik ifritleri de ona pis pis sırıtarak büsbütün tatsızlık yaratıyorlardı. Ne var ki, bu cezaların hiçbiri ninesinin onun için hazırladıgı cezanın yanından bile geçemezdi. Black'in Kule'ye girisinden iki gün sonra, nineri Neville'e bir Hogvvarts ögrencisinin kahvaltıda alabilecegi en kötü seyi yolladı - bir Çıgırtkan.

Okul baykuslan her zamanki gibi postayı tasıyarak Büyük Salon'dan içeri süzüldüler. Büyük bir hüthüt kusu gagasında kıpkırmızı bir zarfla önüne konunca, Neville az daha tıkanıyordu. Onun karsısında oturan

Harry ve Ron mektubun bir Çıgırtkan oldugunu hemen anladı - Ron da önceki yıl annesinden bir tane almıstı.

"Vınla, Neville," ded? Ron.

Neville iki kere söyletmedi. Zarfı yakaladı, bomba gibi önünde tutarak Salon'dan dısarı bir kosu fırladı. Bu arada Slytherin masası da onun haline kahkahalarla gülüyordu. Çıgırtkan'm Giris Salonu'nda faaliyete geçtigini duydular - Neville'm ninesinin sihirle normal vo-lümünün yüz katına yükf.elmis sesi, nasıl bütün aileyi rezil ettigini haykırarak anlatıyordu.

Neville için üzülmekle mesgul olan Harry, kendisinin de bir mektubu oldugunu hemen fark etmemisti. Hedwig bilegini siddetle gagalayarak onun dikkatini çekti.

"Ayy! Sey - tesekkürler, Hedwig..."

Baykus, Neville'in patlamıs mısırlarını afiyetle yerken, Harry de zarfı yırtıp açtı.

Đçindeki notta söyle diyordu:

Sevgili Harry ve Ron,

Bu aksam altı sularında benimle çay içmeye ne dersiniz? Sizi ben gelip satodan alacagım. GÎRlS

SALO-NU'NDA BENÎ BEKLEYÎN, TEK BASINIZA ÇIKMANIZA ÎZÎN YOK.

Selamlar,

Hagrid

"Herhalde Black hikâyesini tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyor!" dedi Ron.

Böylece o aksam saat altıda Harry ve Ron, Gryffin-dor Kulesi'nden ayrıldı, kosarak güvenlik ifritlerinin yanından geçti ve asagı, Giris Salonu'na indiler.

Hagrid çoktan gelmis onları bekliyordu.

"Pekâlâ, Hagrid," dedi Ron. "Sanırım cumartesi gecesi olup biten her seyi dinlemek istiyorsun, ha?"

"Hepsini duydum bile," dedi Hagrid, ön kapılan açıp onlan dısarı çıkarırken.

"Ya," dedi Ron, süngüsü düsmüs görünüyordu.

Hagrid'in kulübesine girince gözlerine çarpan ilk sey, onun yamalı yorganı üstünde oturan Sahgaga oldu. Muazzam kanatlarını sıkıca vücuduna yapıstırmıstı, keyifle bir tabak dolusu ölü gelincik yiyordu. Bu tatsız sahneden gözlerini kaçıran Harry, Hagrid'in gardırobunun kapısında devasa, tüylü bir kahverengi takım elbise ile korkunç bir s arı-turuncu renkli kravatın asılı oldugunu gördü.

"Bunlar da n'oluyor, Hagrid?" diye sordu.

"Sahgaga'nın Tehlikeli Yaratıkların Ðtlafı Komite-si'ne karsı durusması," dedi Hagrid. "Bu cuma.

Onunla ben birlikte Londra'ya gidiyoruz. Hızır Otobüs'te iki yer ayırttım..."

Harry berbat bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Sahgaga'nın durusmasının bu kadar yakın oldugunu tamamen unutmustu. Ron'un yüzündeki huzursuz ifadeye bakılırsa, o da aynı durumdaydı.

Sahgaga'nın savunmasını hazırlamasına yardimcı olma konusundaki sözlerini de unutmuslardı.

Atesoku'nun gelisi, baska her seyi akıllarından silmisti. ,

Hagrid onlara çay koydu, bir tabak Bath çöregi ikram etti, ama kabul etmeyecek kadar akılları vardı. Daha önce Hagrid'in yemekleri konusunda hayli deneyim edinmislerdi.

Hagrid ortalarına oturup ona yakısmayacak kadar ciddi bir görünüme bürünerek, "Ðkinizle bir sey konusacagım," dedi.

"Nedir?" diye sordu Harry.

"Hermione."

"Ona ne olmus?" dedi Ron.

"Kafasını yiyecek, o olmus. Noel'den beri sık sık bana geliyor. Kendini yalnız hissediyor. Önce Atesoku yüzünden onunla konusmadınız, simdi de konusmuyorsunuz çünkü kedisi -"

"- Scabbers'ı yedi!" diye haykırdı Ron öfkeyle.

"Çünkü kedisi bütün kediler gibi davrandı," diye devam etti Hagrid inatla. "Bayagı bir agladı burda, anlıyorsunuz ya. Kötü günler geçiriyor. Becereceginden fazlasını yüklendi, bana sorarsanız, onca seyi yapmaya çalısıyor. Yine de Sahgaga'nın durusması için bana yardım edecek zaman buldu, ha... bana çok iyi bazı seyler buldu... sanırım Sahgaga'nın simdi hayli sansı var..."

"Hagrid, biz de yardım etmeliydik - kusura bakma -" diye kekeledi Harry.

"Sizi suçlamıyorum!" dedi Hagrid, eliyle Harry'nin özrünü bir kenara savurarak. "Tanrı biliyor ya, sizin de yapacak çok isiniz vardı. Gece gündüz Quidditch ant-veaTianı yaptıgınızı gördüm - ama size söyleyeyim,

bak. Ben ikinizin arkadaslarınıza süpürgeler ya da farelerden çok deger verdiginizi sanırdım. Hepsi bu!"

Harry ve Ron birbirlerine rahatsız bakıslar attılar.

"Çok üzüldü, sahiden, Black nz daha seni bıçakla-yacaktı ya, Ron. Đyi bir kalbi var H^rmione'nin.

Siz ikiniz de onunla konusmuyorsunuz -'

"O kediden kurtulsa, konusurum"' dedi Ron öfkeyle. "Oysa hâlâ onu savunuyor! Kedi o'r manyak, ama hakkında tek kötü söz duymak istemvvor!"

Hagrid bilgece, "Eh, öyle, insan'ar hayvanlan konusunda biraz aptallık edebilir," dedi Hagrid.

Arkasında Sahgaga, Hagrid'in yastıgına birkc c gelincik kemigi tükürdü.

Ziyaretlerinin geri kalanını Gryttindor'un Quid-ditch Kupası'ndaki sansının artması üzerine konusarak geçirdiler. Saat dokuzda, Hagrid onları yeniden satoya görürdü.

Ortak salona döndüklerinde duyuru tahtasının önünde bir kalabalık toplanmıstı.

"Hogsmeade, önümüzdeki hafta sonu!" dedi Ron, yeni duyuruyu okumak için insanların baslan

üzerinden uzanarak. Bir yere oturmaya giderlerken, Harry'ye alçak sesle, "Ne dersin?" diye sordu.

"Eh, Filch Balyumruk'a giden geçit konulunda bir sey yapmadı," dedi Harry, daha da alçak sesle.

Sag kulagında bir ses, "Harry!" dedi. Han y zıpladı ve dönüp Hermione'ye baktı. Tam arkalarındaki masaya oturmustu, arkasına gömüldügü kiteplau araladı.

326

"Harry, eger yine Hogsmeade'e gidersen... Profesör McGonagall'a o haritayı söylerim!" dedi Hermione.

"Birinin konustugunu duyuyor musun, Harry?" diye hırladı Ron, Hennione'ye bakmadan.

"Ron, nasıl seninle gitmesine izin verirsin? Sirius Black sana az daha ne yapıyordu, düsünsene.

Ciddiyim, söylerim -"

Ron küplere binmis halde, "Demek simdi de Harr/yi okuldan attırmaya çalısıyorsun!" dedi. "Bu yıl yeterince zarann dokunmadı mı?"

Hermione cevap vermek için agzını açtı, ama Cro-okshanks hafifçe tıslayarak kucagına sıçradı.

Ron'un yüzündeki ifadeyi görünce ona ürkmüs gözlerle bakan Hermione, Crookshanks'i kucakladı ve hızla kızların yatakhanesine dogru gitti.

"Ne dersin, peki?" dedi Ron, konusmaları hiç bölünmemis gibi. "Hadi hadi, geçen sefer gittiginde hiçbir sey görmedin. Daha Zonko'nun dükkânına bile girmedin!"

Harry, Hermione duyamayacak kadar uzakta mı diye etrafına bakındı.

"Tamam," dedi. "Ama bu kez yanıma Görünmezlik Pelerini'ni alıyorum."

Cumartesi sabahı Harry Görünmezlik Pelerini'ni torbasına koydu, Çapulcu Harita sı'm cebine tıktı ve herkesle birlikte kahvaltıya indi. Hermione karsıdan

327

ona kuskucu bakıslar atıp duruyordu, ama onunla göz göze gelmekten kaçındı ve herkes ön kapılara dogru giderken Hermione onun Gicis Salonu'ndaki mermer

merdivene yürüdügünü görsün diye Özen gösterdi.

Ron'a, "Güle güle!" diye seslendi Harry. "Döndügünde görüsürüz!"

Ron sırıttı ve R;ÖZ kırptı.

Harry telasla üçüncü kata çıkarken. Çapulcu Hari-tası'nı da cebinden çıkardı. Tek gözlü cadının yanına çömelerek haritayı düzeltti. Tek bir küçük nokta, ona dogru hareket ediyordu. Harry gözlerini kısıp baktı. Yanındaki küçücük yazıda "Neville Longbottom" diyordu.

Harry hemen asasını çıkaıdı, "Dissendium!" diye mırıldandı ve torbasını heykelin içine tıktı. Ama daha kendisi tırmanamadan Neville köseyi döndü.

"Harry! Senin de Hogsmeade'e gitmedigini unutmusum!"

"Selanv-Neville," dedi Harry, hızla heykelden uzaklasıp haritayı yeniden cebine tıkarak. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç," diye omzunu silkti Neville. "Patlamalı Pisti oynamak ister misin?"

"Sey - simdi degil - ben Lupin'in vampir ödevini yapmak için kütüphaneye gidiyordum -"

Nev;lle sevinçle, "Ben de gelirim!" dedi. "O ödevi ben de yapmadım!"

"Sey - dur bakayım - evet, unutmusum. Ben dün gece bitirmistim!"

"Süper, bana yardım edersin!" dedi Neville, topar-

lak yüzünde hevesli bir ifadeyle. "Sarımsakla ilgili o meseleyi hiç anlamıyorum - yemeleri mi gerekiyor, yoksa -"

Neville, Harry'nin omzundan geriye bakarak, bir anda solugunu tuttu.

Snape'ti. Neville hemencecik Harry'nin arkasına geçti.

Durarak bir birine, bir ötekine bakan Snape, "Ya siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bulusmak için tuhaf bir yer -"

Snape'in kara gözlerinin her iki yandaki kapı aralıgına ve sonra da tek gözlü cadıya kaydıgını gören Harry, fena halde huzursuz oldu.

"Burada - bulusmadık," dedi. "Sadece - karsılastık."

"Yok canım?" dedi Snape. "En beklenmedik yerlerde ortaya çıkmak gibi bir huyun var, Potter ve buralara nedensiz gittigine de pek rastlamadım... Ben simdi ikinize, ait oldugunuz yere, yani Page 113

Gryffindor Kulesi'ne gitmenizi öneriyorum."

Harry ve Neville tek kelime etmeden yola koyuldular. Köseyi dönerlerken Harry arkasına baktı.

Snape elini tek gözlü cadının basının üstünde gezdirip onu yakından inceliyordu.

Sisman Hanım'in yanına gelince, Neville'e önce parolayı söyleyip sonra da vampir ödevini kütüphanede unuttugunu ekleyerek onu atlatmayı basardı. Geri döndü. Güvenlik ifritlerinin görüs sahasından çıkınca da haritayı yine çıkarıp yakından bakmaya basladı.

329

Üçünü kat koridoru bosalmıs gibi görünüyordu. Harry haritayı dikkatle taradı ve üzerinde "Severus Snape" yazan minik noktanın artık odasına dönmüs oldugunu görerek rahat bir nefes aldı.

Tabana kuvvet tek gözlü cadıya gitti, kamburunu açtı, kendini içeri attı ve tas olugun dibinde çantasına kavusmak üzere asagı kaydı. Çapulcu Haritası'm silip yeniden bos hale getirdi, sonra da bir kosu kopardı.

Görünmezlik Pelerini'nin altına tamamen saklanan Harry, Balyumruk'tan çıkıp günesli sokaga adım attı ve Ron'un sırtına dokundu.

"Benim," diye mırıldandı.

"Niye geciktin?" diye fısıldadı Ron.

"Snape oralarda dolanıyordu..."

High Street'ten yukarı dogru yola koyuldular.

Ron agzının kenarından, "Neredesin?" diye sordu. "Hâlâ orda mısın? Garip bir duygu bu..."

Postaneye gittiler; Harry rahatça etrafına bakabilsin diye, Ron Mısırdaki Bill'e bir baykus göndermenin fiyatını ögreniyormus gibi yaptı. Baykuslar oturmus ona bakıp alçak sesle ötüyorlardı, hiç degilse üç yüz tane vardı. Büyük Gri baykuslardan mini mini Ozan baykuslarına ("Sadece Yerel Teslimat") kadar. Öyle küçüklerdi ki, Harry'nin avucuna oturabilirlerdi.

Sonra Zonko'nun yerini ziyaret ettiler, agzına kadar ögrenci dolu oldugundan, Harry kimsenin ayagına ba-330

sıp panige yol açmamak için çok dikkat etmek zorunda kaldı. Burada Fred ve George'un en çılgın hayallerini bile gerçeklestirecek sakalar ve numaralar vardı. Harry, Ron'a fısıltıyla talimat verdi ve'Pelerin'inin altından ona biraz altın uzattı. Zonko'nun dükkânını, keseleri hatırı sayılır ölçüde hafiflemis olarak terk ettiler. Ama cepleri Tezekbombalan, Hıçkırık Sekerleri, Kurbaga Yumurtası Sabunu ve adam bası birer Burun Isıran Çay Fincanı'yla sismisti.

Berrak ve meltemli bir gündü, ikisi de içeride kalmak istemiyordu. Üç Süpürge'nin önünden geçerek, Ðngiltere'nin en perili evi olan Bagıran Baraka'yı ziyaret etmek için yokusu tırmandılar.

Bagıran Baraka, köyün geri kalanının biraz, daha yukarısındaydı. Üzerlerine tahta çakılmıs pencereleri ve bitkilerle sarılı rutubetli bahçesiyle gün ısıgında bile biraz tekinsiz görünüyordu.

Çite dayanıp binaya bakarlarken, Ron, "Hogwarts hayaletleri bile buradan kaçınır," dedi.

"Neredeyse Kafasız Nick'e sordum... Burada çok hoyrat yaratıkların yasadıgını söylüyor. Kimse içeri giremiyor. Fred ve Ge-orge denedi elbette, ama bütün girisler kapatılmıs..."

Yokusa tırmandıktan sonra Harry sıcak bastı diye tam birkaç dakikalıgına Pelerin'i çıkarmayı düsünüyordu ki, yakında bir yerden sesler duydu. Birileri,

tepenin öbür yanından eve dogru tırmanıyordu. Biraz sonra, hemen ardında Crabbe ve Goyle'la, Malfoy göründü. Konusan oydu.

"... her an babamdan bir baykus gelebilir. Onlara

331

kolumun durumunu anlatmak için durusmaya gitmesi gerekti... nasıl üç ay kullanamadıgımı falan..."

Crabbe ve Goyle kıs kıs güldü.

"O koca, kıllı moronun kendini savunmasını duymak isterdim, gerçekten... 'Hiç zararlı degil, dogru söylüyorum -'... O Hipogrif e ölmüs gözüyle bakabilirsiniz -"

Mâlfoy birden Ron'u gördü. Solgun yüzü hain bir sırıtısla aydınlandı.

"Ne yapıyorsun, Weasley?"

Mâlfoy, Ron'un arkasındaki yıkık dökük eve baktı.

"Herhalde burada oturmak çok hosuna giderdi, degil mi, Weasley? Kendi yatak odan olsun diye Page 114

hayal mi kuruyordun? Duydum ki bütün ailen tek bir odada yatıyormus - dogru mu?"

Harry, Malfoy'un üzerine atlamasın diye Ron'un cüppesinin arkasına yapıstı.

Kulagına, "Onu bana bırak," diye fısıldadı.

Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Harry sessizce Malfoy, Crabbe ve Goyle'un arkasına süzüldü, egilip yoldan bir avuç dolusu çamur aldı.

Malfoy, Ron'a, "Biz de tam dostun Hagrid'den söz ediyorduk," dedi. "Tehlikeli Hayvanların Ðtlafı Komitesi'ne neler söyledigini hayal etmeye çalısıyorduk. Sence aglar mı o Hipogrif in boynunu -"

SAP!

Çamur ona çarpınca Malfoy'un bası öne dogru savruldu. Gümüsi-sarı saçları bir

anda vıcık vıcık olmustu.

"Neler -?"

Ron öyle bir gülmeye basladı ki, düsmemek için çi-

te tutunmak zorunda kaldı. Malfoy, Crabbe ve Goyle aptal aptal oldukları yerde dönüp deli gibi etraflarına baktılar. Malfoy saçını temizlemeye çalısıyordu.

"O da neydi? Kim yaptı?"

Ron, hava durumu hakkında fikir beyan eden birinin havasıyla, "Burası da çok perili, degil mi?"

dedi.

Crabbe ve Goyle korkmus görünüyordu. Gelismis adaleleri hayaletlere karsı fayda etmiyordu.

Malfoy çılgınca bombos araziye bakmıyordu.

Harry yol boyunca sinsice ilerledi, orada balçık gibi bir su birikintisinde pis kokulu, yesil bir çamur vardı.

SAPIRT!

Bu sefer Crabbe ve Goyle da nasibini aldı. Goyle oldugu yerde öfkeyle zıplayarak çamuru küçük, cansız gözlerinden çıkarmaya çalıstı.

Malfoy yüzünü silip, Harry'nin oldugu yerin yarım metre kadar soluna bakarak, "Oradan geldi!"

dedi.

Crabbe uzun kollarını zombi gibi öne uzatmıs, kör-lemesine ileri yürüdü. Harry onun arkasına geçti, bir sopa alıp Crabbe'nin sırtına fırlattı. O kimin attıgını görmek için havada bir tür bale dönüsü yaparken de sessiz bir kahkahayla iki büklüm oldu. Crabbe, orada gördügü tek kisi olan Ron'a dogru hamle etti. Ama Harry bacagını uzattı. Crabbe sendeledi - ve kocaman, düztaban ayagı Harry'nin

Pelerin'inin etegine takıldı. Harry, Pelerin'inin siddetle çekildigini hissetti ve Pelerin yüzünden kaydı.

Malfoy bir an ona bakakaldı.

"AAYYY!" diye feryat etti, eliyle Harry'nin basını

333

göstererek. Sonra geri döndü, tepeden asagı son sürat kostu, Crabbe ve Goyle da onu izledi.

Harry, Pelerin'i tekrar basının üstüne çekti, ama olan olmustu.

"Harry!" dedi Ron, öne dogru sendeleyerek yürüyüp Harr/nin gözden kayboldugu noktaya çaresizce bakarak. "Kaçsan iyi olur! Malfoy birilerine söylerse -en iyisi sen satoya dön, hemen -"

"Sonra görüsürüz," dedi Harry ve baska tek kelime etmeden Hogsmeade'e giden yoldan asagı kostu.

Malfoy gördügüne inanacak mıydı? Malfoy'a inanan çıkar mıydı? Hiç kimse Görünmezlik Pelerini'ni bilmiyordu - Dumbledore dısında hiç kimse. Harry'nin midesi altüst oldu - Malfoy bir sey söylerse Dumbledore neler olup bittigini anlardı -

Gerisingeri Balyumruk'a, mahzen merdivenlerinden asagı, tas dösemeden ileri, kapaktan dısan -

Harry, Pelerin'i çıkardı, kolunun altına sıkıstırdı've geçit boyunca kosmaya basladı... Malfoy ondan önce geri dönerdi... Birögretmen bulması ne kadar vakit alırdı? Soluk soluga, bögründe keskin bir sancıyla, tas oluga gelene kadar yavaslamadı. Pelerin'i burada bırakmak zorundaydı, eger Malfoy bir ögretmene ispiyonladıysa, Pelerin onu fena halde ele verirdi. Bir kösede, gölgelerin içine sakladı onu, sonra mümkün oldugu kadar çabuk bir sekilde tırmanmaya koyuldu. Terli elleri olugun iki yanında kayıyordu. Cadının kamburunun iç tarafına ulastı, asasıyla dokundu, basını Page 115

dısan uzattı ve kendini dısarı çekti. Kambur kapandı ve tam Harry heykelin ar-
334

kasından zıplamıstı ki, hızla yaklasan ayak sesleri duydu.

Gelen Snape'ti. Kara cüppesi dalgalanarak Harr/ye süratle yaklastı, önünde durdu.

"Demek böyle," dedi.

Snape'te bastırılmıs bir zafer havası seziliyordu. Terli yüzü ve çamurlu ellerinin farkında olan Harry masum bir ifade takınmaya çalıstı. Ellerim hemen cebine sokup gizledi.

"Benimle gel, Potter," dedi Snape.

Harry onun ardına düsüp merdivenlerden indi, bir yandan da Snape'e fark ettirmeden ellerini cüppesinin iç tarafına silip temizlemeye çalısıyordu. Merdivenlerden zindana indiler, oradan da Snape'in odasına gittiler.

Harry buraya daha önce bir kez gelmisti, o zaman da bası çok ciddi sekilde beladaydı. Snape o seferden beri kavanozlara korkunç ve yapıskan birkaç sey daha eklemisti. Hepsi masasının arkasındaki raflarda durmus, alevlerin ısıgında parıldıyor ve tehdit edici atmosfere katkıau bulunuyordu.

"Otur," dedi Snape.

Harry oturdu. Ama Snape ayakta kaldı.

"Mr Malfoy bana gelip çok garip bir hikâye anlattı, Potter," dedi Snape.

Harry bir sey söylemedi.

"Diyor ki, Bagıran Baraka'run orada VVeasley'ye rastlamıs - yalnız görünüyormus."

Harry yine konusmadı.

"Mr Malfoy diyor ki, o durmus VVeasley'yle konusurken, büyük miktarda çamur basının arka tarafına gelmis. Sence bu nasıl olmus olabilir?"

Harry makul ölçüde sasırmıs görünmeye çalıstı.

"Bilmiyorum, Profesör."

Snape'in gözleri desermisçesine Harry'ninkUere dikilmisti. Bunun bir Hipogrife gözlerim kaçırmadan bakmaktan farkı yoktu. Harry göz kırpmamsy? çal-stı.

"Sonra Mr Malfoy olaganüstü bir gc ~ ütüye tanık olmus. Ne oldugunu tahmin edebiliyor r>usun.

Potter?"

"Hayır," dedi Harry, simdi masu-" ve meraklı görünmeye çalısarak.

"Basmmıs, Potter. Havada duruyormus."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki de Madam Pomfrey'ye gitmesi gerekir," dedi Harry. "Eger böyle seyler görüyorsa -"

Snape yumusak bir sesle, "Basın Hogsmeade'de ne yapıyor olabilir, Potter?" dedi. "Basının Hogsmeade'e gitmesine izin yok. Vücudunun herhangi bir bölümünün Hogsmeade'e gitmesine izin yok."

"Onu bitiyorum," dedi Harry, yüzünü suçluluk ve korkudan arındırmaya çalısarak. "Anlasılan Malfoy ha-lüsin-"

"Malfoy halüsinasyon görmüyor," diye hırladı Snape. Ellerini Harry'nin koltugunun iki koluna koyarak egildi. Simdi burun burunayddar. "Basın Hogsme-ade'deyse, geri kalanın da oradadır."

"Gryffindor Kulesi'ndeydim," dedi Harry. "Siz dediniz ya -"

"Bunu dogrulayacak biri var mı?"

Harry bir sey söylemedi. Snape'in ince dudaklı agzı korkunç bir tebessümle kıvrıldı.

Yeniden dogrularak, "Demek öyle," dedi. "Sihir Bakanı'ndan baslayarak herkes meshur Harry Potter'ı Siri-us Black'ten korumaya çalısıyor. Ama meshur Harry

Potter kendi yasalarını kendi koyuyor. Varsın sıradan insanlar onun güvenligi için endiselensin! Meshur Harry Potter istedigi yere gider, sonuçlarına da aldırmaz."

Harry suskun kaldı. Snape onu tahrik ederek gerçegi söyletmeye çalısıyordu. Bunu yapmayacaktı.

Snape'in elinde kanıt yoktu - henüz.

Snape birden, gözleri parlayarak, "Babana ne kadar çok benziyorsun, Potter," dedi. "O da Page 116

fevkalade kendini begenmisti. Quidditch'e biraz yetenegi olması, hepimizden bir gömlek üstün oldugunu düsünmesine yol açmıstı. Dostları ve hayranlarıyla caka satıp dururdu... aranızdaki benzerlik inanılmaz."

Harry, kendine engel olamadan, "Babam caka satmazdı," dedi. "Ben de satmıyorum."

Snape, yüzünde melun bir ifadeyle, yakaladıgı zayıf noktanın üstüne giderek, "Baban da kurallara pek aldırmazdı," dedi. "Kurallar sıradan faniler içindir, Quidditch Kupası kazananlar için degil.

Burnu öyle büyüktü ki -"

"KES SESÐNÐ!"

Harry birden ayaga fırladı. Privet Drive'daki son gecesinden beri hissetmedigi çılgınca bir hiddet, her ya-337

nmı kaplamıstı. Snape'in yü/ünün kaskatı kesilmesine, kara gözlerinin tehlikeli bir sekilde parlamasına aldırmıyordu.

"Bana ne dedin, Potter?"

Harry, "Babamı rahat bırakıp sesinizi kesmenizi söyledim!" diye haykırdı. "Gerçegi biliyorum, tamam mı? Sizin hayatınızı kurtardı! Dumbledore bana söyledi! Babam olmasa su anda burda bile olmayabilirdiniz!"

Snape'in sarımsı teni, eksi süt rengine dönüsmüstü.

"Peki ya Müdür sana babanın hayatımı hangi kosullar altında kurtardıgım da söyledi mi?" diye fısıldadı. "Yoksa bu ayrıntıların, kıymetli Potter'in nazik kulakları için pek nahos olacagını mı düsündü?"

Harry dudagını ısırdı. Ne oldugunu bilmiyordu, bunu belli etmek de istemiyordu - ama Snape gerçegi tahmin etmisti.

Yüzünde korkunç, çarpık bir gülümsemeyle, "Baban hakkında yanlıs bir fikir edinmenden nefret ederdim, Potter," dedi. "Sanlı bir kahramanlık hikâyesi mi hayal ediyordun? Öyleyse ben hemen bunu düzelteyim - azizden farksız baban ve arkadasları bana çok eglenceli bir saka yaptılar. Eger baban son anda tırsmamıs olsaydı, bu saka benim canıma mal olabilirdi. Yaptıgının cesurca bir yanı yok. Benimkini oldugu kadar kendi canım da kurtarıyordu. Sakaları basarıya ulassaydı, Hog-warts'tan atılırdı."

Snape'in çarpık, sarımsı disleri ortaya çıkmıstı,

"Ceplerini bosalt, Potter," dedi tükürürcesine.

Harry kıpırdamadı. Kulakları zonkluyordu.

"Ceplerini bosalt, yoksa dosdogru Müdür'e gidiyoruz. Bosalt onlan, Potter!"

Korkudan buz kesmis olan Harry, yavasça Zon-ko'nun sakaları torbasıyla Çapulcu Haritası'nı cebinden çıkardı.

Snape, Zonko'nun torbasını aldı.

"Ron verdi onlan bana/' dedi Harry. Bir yandan da o Snape'e rastlamadan önce Ron'u uyarma fırsatı bulmak için dua ediyordu. "O - geçen sefer onları Hogs-meade'den getirdi -"

"Sahi mi? Ve o günden beri yanında tasıyorsun, ha? Ne kadar dokunaklı... peki, ya bu ne?"

Snape haritayı eline almıstı. Harry kayıtsız bir ifade takınmak için var gücüyle çabaladı.

"Yedek parsömen kâgıdı," diye omzunu silkti.

Snape, gözleri Harry'de, haritayı evirip çevirdi.

"Bu kadar eski bir parsömen kâgıdına ihtiyacın olamaz, degil mi?" dedi. "Niye - atmıyorum ki bunu?"

Eli atese dogru hareketlendi.

"Hayır!" dedi Harry hemen.

"Demek öyle!" dedi Snape, uzun burnunun kanatları titreyi. - "Bu da Mr Weasley'den gelmis bir baska degerli hediye mi yoksa? Ya da - baska bir sey? Bir mektup, belki, görünmez mürekkeple yazılmıs bir mektup? Ya da - Ruh Emici'lerin yanından geçmeden Hogsmeade'e gitmek için talimat?"

Harry gözlerini kırptı. Snape'in gözleri ısıldadı.

Page 117

"Bakalım, bakalım..." diye mırıldandı, asasını çıka-339

np haritayı masasının üstüne düzelterek yaydı. "Sırrını açıga vur!" dedi, asasıyla parsömene dokunarak.

Hiçbir sey olmadı. Harry, ellerinin titremesini önlemek için yumruklanru sıktı.

"Göster kendini!" dedi Snape. haritaya sertçe vurarak.

Harita bombos duruyordu. Herry derin derin soluk alıp sakin kalmaya çalısıyordu.

"Profesör Severus Snape, bu okulun hocası, sana sakladıgın bilgiyi vermeni emrediycı!" dedi Snape, asasıyla haritaya vurarak.

Sanki görünmez bir el üzerinde yazıyormus gibi, haritanın pürüzsüz yüzeyinde kelimeler belirdi.

"Mr Aylak, Profesör Bnape'e selamlarını sunar ve anormal derecede büyük burnunu baskalarının isine sokmamasını rica eder."

Snape dondu kaldı. Harry nutku tutulmus halde mesaja bakıyordu. Ama harita bununla kalmadı.

Ðlkinin altında baska yazılar da beliriyordu.

"Mr Çatalak, Mr Aylak'a katılmakla kalmayıp, Profesör Snape'in çirkin bir rezil oldugunu eklemek ister."

Durum o kadar ciddi olmasa, çok komik olurdu aslında. Üstelik dahası da vardı...

"Mr Patiayak böyle bir budalanın Profesör olabilmesine nasıl hayret ettigini belirtmek ister."

Harry dehset içinde gözlerini yumdu. Onları yeniden açtıgında, harita son sözünü söylemisti.

"Mr Kılkuyruk, Profesör Snape'e iyi günler c'ikr ve saçını yıkamasını salık verir, pis herif."

Harry darbenin inmesini bekledi.

"Demek öyle..." dedi Snape yumusak bir sesle. "Görecegiz bakalım..."

Hızlı hızlı söminesine dogru gitti, söminenin üstündeki bir kavanozdan bir avuç panldayan toz alıp alevlere savurdu.

Snape atese dogru, "Lupin!" diye seslendi. "Seninle konusmak istiyorum!"

Neye ugradıgını sasıran Harry atese bakakaldı. Ðçinde yüksek hızla dönen büyük bir sekil peydahlan-mıstı. Birkaç saniye sonra, eski püskü giysilerindeki külleri süpürerek, Profesör Lupin sömineden dısarı çıkıyordu.

"Beni mi çagırdın, Severus?" dedi nezaketle.

Dönüp masasına giderken yüzü öfkeyle kasılmıs olan Snape, "Elbette çagırdım," dedi. "Az önce Pot-ter'dan ceplerini bosaltmasını istedim. Cebinde su vardı."

Snape, üzerinde Mösyöler Aylak, Kılkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak kelimeleri

hâlâ panldayan parsömeni parmagıyla gösterdi. Lupin'in yüzünde tuhaf, anlasılmaz bir ifade belirdi.

"Ee?" dedi Snape.

Lupin haritaya bakmayı sürdürdü. Harr/ye büyük bir hızla düsünüyormus gibi geldi.

"Ee?" dedi Snape bir kez daha. "Belli ki bu parsömen Kara Büyü dolu. Bu senin uzmanlık alamjı sayılıyor, Lupin. Sence Potter böyle bir seyi nereden almıstır?"

341

Lupin basını kaldırdı ve müdahale etmemesi için onu uyarırcasına Harry'ye belli belirsiz bir bakıs attı.

Nezaketle, "Kara Büyü mü dolu?" diye tekrarladı. "Sahiden böyle mi düsünüyorsun, Severus? Bana sanki onu okumaya çalısan herkese hakaret eden zararsız bir parsömen parçasıymıs gibi görünüyor. Çocukça ama kesinlikle tehlikeli degil, ha? Sanırım Harry onu bir saka dükkânından aldı -"

"Öyle mi dersin?" dedi Snape. Çenesi öfkeden kasılmıstı. "Bir saka dükkânında böyle bir sey bulunur mu dersin? Dogrudan imalatçısından almıs olması daha akla yakın degil mi sence?"

Harry, Snape'in neden söz ettigini arılamıyordu. Görünüse bakılırsa, Lupin de anlamıyordu.

"Yani, Mr Kılkuymk'tan ya da bu insanların herhangi birinden mi?" dedi. "Harry, bu adamların herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Harry hemen.

"Görüyorsun ya, Severus," dedi Lupin, yine Snape'e dönerekr"Bana bir Zonko ürünü gibi Page 118

görünüyor -"

Tam o anda, Ron odaya daldı. Neredeyse soluk alamaz haldeydi. Snape'in masasının az önünde durdu ve eli cüppesinin gögsünde, konusmaya çalıstı.

"Harry'ye - o - seyi - ben - verdim," dedi bogulur-casına. "Çok - çok - önce - Zonko'dan - almıstım

-"

"Eh!" dedi Lupin, ellerini birbirine çarpıp, neseyle çevresine bakarak. "Böylece mesele açıklıga kavustu! Severus, bunu geri alayım, degil mi?" Haritayı katladı, cüppesinin içine soktu. "Harry, Ron, benimle gelin,

vampir ödevi hakkında sizinle konusmam gerek. Müsaadenle, Severus!"

Odadan çıkarlarken, Harry, Snape'e bakmaya cesaret edemedi. O, Ron ve Lupin, konusmaksızm ta Giris Salonu'na kadar yürüdüler. Sonra Harry, Lupin'e döndü.

"Profesör, ben -"

Lupin, "Açıklama duymak istemiyorum," diye kesti lafını. Bos Giris Salonu'na baktı ve sesini alcalttı. "Bu haritanın yıllar önce Mr F:lch tarafından gasp edildigini biliyorum. Evet, bir harita oldugunu biliyorum," dedi, Harry ve Ron saskın saskın bakınca. "Sizin elinize nasıl düstügünü bilmiyorum. Ama onu teslim etmeyisinize hayret ediyorum. Özellikle bir ögrencinin satoda birtakım bilgiler bırakmasından sonra neler oldugunu düsünecek olursanız. Ve bunu sana geri veremem, Harry."

Harry bunu bekliyordu ve bazı açıklamalar duymaya öylesine hevesliydi ki, itiraz etmedi.

"Snape neden bunu imalatçılarından aldıgımı sandı?"

"Çünkü..." Lupirı durakladı, "çünkü bu haritayı yapanlar seni kandırıp okul dısına çıkarmayı isterdi.

Bunu son derece eglenceli bulurlardı."

Etkilenen Harry, "Onları tanrjor musunuz?" diye sordu.

"Karsılasmıstık," dedi Lupin kısaca. Harry'ye eskiden oldugundan çok daha büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

"Benden bir daha paçanı kurtarmamı bekleme, Harry. Sirius Black'i ciddiye almanı saglayamadım.

Ama Ruh Emiciler yanına yaklastıgında duyduklarının senin üzerinde daha büyük bir etkisi olmasını beklerdim. Annenle baban sen hayatta kalasın diye canlarını verdiler, Harry. Onlara borcunu böyle mi ödüyorsun -bir torba dolusu sihirli saka ugruna fedakârlıklarını hiçe sayarak mı?"

Uzaklastı. Harry simdi kendini Snape'in odasında oldugundan çok daha berbat hissediyordu. Ron'la ikisi yavas yavas mermer merdivenleri tırmandı. Harry tek gözlü cadının yanından geçerken Görünmezlik Peleri-ni'ni hatırladı - hâlâ orada, asagıda duruyordu, ama Harry'nin gidip onu alacak-cesareti yoktu.

Ron birden, "Benim kabahatim," dedi. "Seni gitmeye ben ikna ettim. Lupin hakh, aptalca bir seydi, yapmamalıydık -"

Ron sustu; güvenlik ifritlerinin devriye gezdigi koridora gelmislerdi ve Hermione onlara dogru yürüyordu. Harry onun yüzüne bakar bakmaz, Hermione'nin olanları duydugunu anladı. Yüregi agzına geldi - Profesör McGonagall'a söylemis miydi acaba?

Hermione önlerinde durunca, Ron zalim bir sesle, "Söylemistim size demek için mi geldin?" dedi.

"Yoksa az önce bizi ihbar mı ettin?"

"Hayır," dedi Hermione. Elinde bir mektup tutuyordu, dudakları titriyordu. 'Sadece, bilmeniz gerektigini düsündüm... Hagrid davayı kaybetti. Sahgaga öldürülecek."

ON BESÐNCÐ BÖLÜM

Quidditch Finali

"Bana - bana bunu gönderdi/' dedi Hermione, mektubu uzatarak.

Harry mektubu aldı. Parsömen nemliydi, iri iri gözyasları mürekkebi öyle kötü dagıtmıstı ki, bazı yerleri okumak iyice zorlasmıstı.

Sevgili Hermione,

Kaybettik. Onu Hogwarts'a geri getirmeme izin verdiler, infaz tarihi henüz belli degil. C«?a, Page 119

Londra'yı çok sevdi. Bize yardımını unutmayacagım. Hagrid

"Bunu yapamazlar," dedi Harry. "Yapamazlar. Sah-gaga tehlikeli degil."

"Malfoy'un babası Komite'yi korkutarak yaptırdı bunu," dedi Hermione, gözlerini silerek. "O nasıl biri, biliyorsunuz. Ötekilerin de hepsi titrek yaslı ahmaklar, korktular. Gerçi bir temyiz olacak, hep olur. Ama

ben umut görmüyorum... hiçbir sey degismis olmayacak."

"Hayır, olacak," dedi Ron hiddetle. "Bu defa burur isi tek basına yapman gerekmeyecek, Hermione.

Ben yardım edecegim."

-'Ah, Ron!"

Hermione kollarını Ron'un boynuna doladı ve kendini tamamen koy verdi. Dehsete düsen Ron, onun basını beceriksizce oksamaya koyuldu. Sonuu-ta, Hermione onu bırakıp geri çekildi.

"Ron, Scabbers için çok çok üzgünüm," dedi aglayarak.

"Ee - seyy - yaslıydı zaten," dedi Ron. Hermione'nin onu bırakmıs olmasından çok rahatlamıs görünüyordu. "Aynca pek bir ise de yaramıyordu. Kim bilir, belki annemle babam simdi bana bir baykus alır."

Black'in binaya ikinci kez girisinden sonra ögrencilere dayatılan güvenlik önlemleri, Harry, Ron ve Her-mione'nin aksamları gidip Hagrid'i ziyaret etmelerini imkânsız hale getirmisti. Onunla konusmak için tek fırsatları, Sihirli

Yaratıkların Bakımı dersleriydi.

Hagrid, kararın yarattıgı sokla uyusmus gibi görünüyordu.

"Hep benim suçum. Dilim tutuldu. Hepsi siyah cüppeleri içinde orada oturuyorlardı, bense ha bire notlarımı düsürüyordum, o benim için baktıgın tarihler

var ya, Hermione, onları unutuyordum. Sonra Lucius Malfoy ayaga kalkıp söyleyeceklerini söyledi, Komite de o onlara ne dediyse aynen yaptı..."

"Daha temyiz var!" dedi Ron hiddetle. "Henüz pes etme, biz üstünde çalısıyoruz!"

Sınıftaki diger ögrencilerle birlikte satoya dönüyorlardı. Az ötede Malfo/u görebiliyorlardı, Crabbe ve Goyle'la yürüyor, ikide bir dönüp arkasına bakıyor ve alaylı alaylı gülüyordu.

"Yaran yok, Ron," dedi Hagrid üzgün üzgün. Satonun merdivenlerine varmıslardı. "O Komite Malfoy'un avucunun içinde. Ben sadece Gaga'nın kalan vaktinin ömrünün en güzel günleri olmasını saglayayım diyorum. Bunu ona borçluyum..."

Hagrid arkasını dönüp kulübesine dogru yürümeye basladı. Yüzü mendiline gömülüydü.

"Suna bakın, nasıl da zırlıyor!"

Malfoy, Crabbe ve Goyle sato kapılarının hemen içinde durmus, dinliyorlardı.

"Hayatınızda böyle zavallı bir sey gördünüz mü?" dedi Malfoy. "Bir de ögretmenimiz olacak!"

Hem Harry hem de Ron öfkeyle Malfoy'a dogru hamle etti, ama Hermione onlardan çabuk davranmıstı -SLAP!

Bütün gücüyle Malfoy'un suratına bir tokat atmıstı. Malfoy sendeledi. Harry, Ron, Crabbe ve Goyle afallayıp kalmıslardı. Hermione yine elini kaldırdı.

"Bir daha sakın Hagrid'e zavallı deme, seni igrenç -seni kötü kalpli -"

347

"Hermione!" dedi Ron cılız bir sesle. Hermione bir tokat daha atmaya yeltenirken elini yakalamaya çalıstı.

"Bırak, Ron!"

Hermione asasını çıkardı. Malfoy geriledi. Crabbe ve Goyle tamamen saskın halde, ona bakarak komut beklediler.

Malfoy, "Yürüyün," diye mırıldandı ve üçü zindana giden geçitte kayboldu.

"Hermione!" dedi Ron yine. Hem afallamıs, hem de etkilenmis bir hali vardı.

"Harry, Quidditch finalinde onları yenseniz iyi olur!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Yenin, çünkü Slythe-rin'in kazandıgını görmeye dayanamam!"

"Muska dersi baslıyor," dedi Ron. Hâlâ Hermi-one'ye faltası gibi açılmıs gözlerle bakıyordu. "Gitsek iyi olacak."

Page 120

Aceleyle mermer merdivenlerden çıkıp Profesör Flitwick'in sınıfının yolunu tuttular.

Harry sınıfın kapısını açtıgında, "Geç kaldınız, çocuklar!" dedi Profesör Flihvick paylarcasına.

"Haydi, girin, asalarınızı çıkarın, bugün Neselendirme Büyüleri'ni deniyoruz. Çiftlere ayrıldık bile -"

Harry ve Ron hemen arka taraftaki bir sıraya gittiler ve çantalarını açtılar. Ron dönüp arkasına baktı.

"Hermione nerede?"

Harry de etrafına bakındı. Hermione sınıftan içeri girmemisti, oysa Harry kapıyı açtıgında hemen yanı basındaydı.

348

"Garip," dedi Harry, Ron'a bakarak. "Belki - belki tuvalete falan gitmistir, ha?"

Ama Hermione bütün ders boyunca ortaya çıkmadı.

"Bir Neselendirme Büyüsü onun da isine yarayabilirdi," dedi Ron. Ögle yemegi için sınıftan çıkmıslardı, hepsinin agzı kulaklarındaydı - Neselendirme Büyüleri onlarda büyük bir hosnutluk duygusu yaratmıstı.

Hermione ögle yemeginde de yoktu. Elmalı pastalarım bitirdiklerinde Neselendirme Büyüleri'nin etkisi geçmeye yüz tutmus, Harry ve Ron yavas yavas endiselenmeye baslamıslardı.

"Malfoy ona bir sey yapmıs olmasın sakın?" dedi Ron kaygıyla, Gryffindor Kulesi'nin merdivenlerini çıkarlarken.

Güvenlik ifritlerinin yanından geçtiler, Sisman Ha-nım'a parolayı söylediler ("Bosbogaz") ve portre deliginden geçip ortak salona girdiler.

Hermione masada oturmus, mısıl mısıl uyuyordu. Basını önünde açık duran Aritmansi kitabına yaslamıs-tı. Gidip iki yanına oturdular. Harry onu dürterek uyandırdı.

"N-ne?" dedi Hermione. Sarsılarak uyanıp telasla etrafına bakınmaya basladı. "Vakit geldi mi?

Ha-hangi ders var simdi?"

"Kehanet, ama daha yirmi dakika var," dedi Harry. "Hermione, niye Muska'ya gelmedin?"

"Ne? Yo, olamaz!" diye cıyakladı Hermione. "Muska'ya girmeyi unuttum!"

349

"Ama nasıl unutursun?" dedi Harry. "Sınıfın kapısına gelene kadar bizimle birlikteydin!"

"Đnanamıyorum!" diye sızlandı Hermione. "Profesör Flitwick kızdı mı? Aman,

hep Malfoy'un yüzünden. Aklım ondaydı, ipin ucunu kaçırdım!"

"Biliyor musun, Hermione?" dedi Ron, Hermi-one'nin yastık niyetine kullandığı kocaman Aritmansi kitabına bakarak. "Bence sen elden gidiyorsun. Çok fazla sey yapmaya çalısıyorsun."

"Hayır, hiç de degil!" dedi Hermione, saçım gözlerinin önünden çekip çaresizce çantasını arayarak.

"Bir yanlıslık yaptım, hepsi bu! Hemen gidip Profesör Flit-wick'i görsem ve özür dilesem iyi olur...

Kehanet'te görüsürüz!"

Hermione onlara yirmi dakika sonra, Profesör Tre-lawney'nin sınıfına çıkan merdivenin basında katıldı. Son derece hırpalanmıs görünüyordu.

"Neselendirme Büyüleri'ni kaçırdıgıma inanamıyorum! Simdi kesin sınavda çıkar. Profesör Flitwick öyle bir imada butundu!"

Beraberce merdivenleri çıkıp los, bogucu kule odasına girdiler. Bütün küçük masaların üzerinde içi inci beyazı sisle dolu birer kristal küre parlıyordu. Harry, Ron ve Hermione sallanan bir masaya beraberce oturdular.

"Kristal kürelere önümüzdeki sömestre kadar baslamıyoruz sanıyordum," diye mırıldandı Ron, Profesör Trelawney oralarda bir yerde mi diye etrafına bakınarak.

"Hiç sikâyet etme, bu demektir ki el falım bitirdik," diye mırıldandı Harry. "Elime her bakısında irkilmesinden usanmıstım."

"Ðyi günler!" dedi tamdık, puslu bir ses. Profesör Trelavvney her zamanki gibi gölgelerin arasından dramatik bir giris yaptı. Parvati ve Lavender heyecanla titredi, yüzleri kristal kürelerin ısıgında pınl pırıldı.

"Kristal küreye planladıgımdan önce baslamaya karar verdim," dedi Profesör Trelavvney, atese sırtı dönük oturup etrafına bakarak. "Ama kader tanrıçaları bana hazirandaki sınavınızın Küre

hakkında olacagı bilgisini iletti, Hen de size yeteri kadar alıstırma yaptırmak için sabırsızlanıyorum."

Hermione hıh diye güldü.

"Hadi canım... 'kader tanrıçaları ona bilgi vermis'... sınavı kim hazırlıyor? O! Aman ne kadar hayret verici bir kehanet!" dedi. Sesini alçak tutma zahmetine bile katlanmamıstı.

Profesör Trelavvney'nin onu duyup duymadıgı belli olmuyordu, çünkü yüzü gölgelerin içindeydi.

Ancak, duymamıs gibi devam etti.

"Kristale-bakma son derece ince bir sanattır," dedi hül-yalı bir sekilde. "Küre'nin sonsuz derinliklerine ilk baktıgınızda hiçbirinizden Görmenizi beklemiyorum. Đse, bilinçli zihni ve dıs gözleri dinlendirme çalısmalarıyla baslayacagı?." - Ron kendine hâkim olamayarak kıs kıs gülmeye basladı, sesi bastırmak için yumrugunu agzına tıkması gerekti - "böylece Đç Göz'ü ve süperbilinci berraklastıracagız. Belki, eger sanslıysak, ders bitmeden bazılarınız Görebilir."

Basladılar. Kendi adına Harry, kendini salak gibi hissediyordu. Oturmus kristal küreye bos bos bakıyor, sürekli "bu çok aptalca" gibisinden düsüncelerin üsüstügü zihnini bos tutmaya çalısıyordu.

Ron'un alçak sesle kıkırdayıp durmasının, Hermione'nin ise ikide bir cık-cıklamasmın da duruma pek faydası olmuyordu.

Sessiz sessiz kristale bakmakla geçen on bes dakikanın ardından, "Bir sey gördünüz mü?" diye sordu onlara.

"Evet, bu masada bir yanık var," dedi Ron, parmagıyla göstererek. "Biri mumunu dökmüs."

"Vakit kaybı bu," diye tısladı Hermione. "Faydalı bir seyler çalısıyor olabilirdim. Mesela Neselendirme Büyüsü'ndeki eksiklerimi kapatıyor olabilirdim -"

Profesör Trelawney hısırdayarak yanlarından geçti.

"Küre'sindeki gölgeli isaretleri yorumlamada yardımımı isteyeniniz var mı?" diye mırıldandı, bileziklerini sakırdatarak.

"Benim yardıma ihtiyacım yok," diye fısıldadı Ron. "Bunun ne demek oldugu gayet ortada. Bu gece fena sis olacak.""

Hem Harry hem de Hermione kahkahayı patlattı.

"Yapmayın ama!" dedi Profesör Trelawney. Bütün kafalar onlara dönmüstü. Parvati ve Lavender öfkelenmis görünüyordu. "Durugörü titresimlerini dagıtıyorsunuz!" Masalarına yaklasıp kristal kürelerine baktı. Harry'nin içi burkuldu. Olacakları bildiginden emindi...

"Burada bir sey var!" diye fısıldadı Profesör Tre-lawney. Yüzünü kristal küreye 'yaklastırmıstı ve küre,

kocaman gözlük camlarından yansıyordu. "Hareket eden bir sey... ama ne?"

Harry, Atesoku da dahil olmak üzere elindeki her sey üzerine iddiaya giıebilirdi ki, gördügü her neyse, iyi bir sey degildi. Ve tabii ki...

"Yavrum..." Profesör Trelawney gözlerini Harry'ye çevirerek derin bir soluk aldı. "Đste burada, hem de her zamankinden daha berrak... yavrum, sana dogru geliyor, giderek yaklasıyor... Ec-"

"Öff, Tanrı askına!" dedi Hermione yüksek sesle. "Yine mi o Ecel saçmalıgı!"

Profesör Trelawney kocaman gözlerini Hermı-orıe'nin suratına dikti. Parvati, Lavender'a fısır fısır bir seyler söyledi ve ikisi de Hermıone'ye kızgın kızgın baktı. Profesör Trelawney ayaga kalkıp Hermione'yi gözle görülür bir öfkeyle süzmeye basladı.

"Kusura bakına, yavrum, ama ne yazık ki bu sımıa ayak bastıgından beri sende soylu Kehanet sanatının gerektirdigi seylerin bulunmadıgı çok belliydi. Hatta, zihni bu kadar iflah olmaz bir sekilde Dünyevi olan bir baska ögrenciye rastladıgımı sanmıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra -

"Ðyi!" dedi Hermione aniden. Ayaga kalkıp Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'^, çantasına tıktı,

"iyi!" dedi tekrar, çantasını omzunun üstünden atıp vuı araçta da neredeyse Ron'u devirerek.

"Bırakıyorum! Ayrılıyorum!"

Bütün sınıfın hayret dolu bakısları arasında, Htrmi-one gidip kapagı bir tekmede açtı ve merdivenlerden inip gözden kayboldu.

Page 122

353

Sınıfın normale dönmesi birkaç dakika aldı. Profesör Trelavvney, Ecel konusunu tamamen unutmus görünüyordu. Birden Harry ve Ron'un masasına arkasını dönüp derin derin nefes aldı ve tüllü salına sıkı sıkı sarındı.

"Ooooo!" dedi Lavender birden. Herkes yerinden sıçradı. "Oooooo, Profesör Trelawney, simdi hatırladım! Onun gidecegini görmüstünüz, degil nü? 'Paskalya sıralarında, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek!' Ta ne zaman söylemistiniz, Profesör!"

Profesör Trelawney ona nemli gözlerle gülümsedi.

"Evet, yavrum, Miss Granger'ın bizi terk edecegini gerçekten de görmüstüm. Ama insan yine de Ðsaretler'i yanlıs degerlendirmis olmayı umuyor... Ðç Göz bir yük halini alabiliyor, anlıyorsunuz ya..."

Lavender ve Parvati derinden etkilenmis görünüyordu. Profesör Trelawney onlann masasına oturabilsin diye kenara kaydılar.

Ron yüzünde dehset dolu bir ifadeyle, "Hermi-one'nin günü bayagı iyi geçiyor, ha?" diye mırıldandı Harry'ye.

"Evet..."

Harry kristal küreye baktı, ama büklüm büklüm beyaz sisten baska bir sey görmedi. Acaba Profesör Tre-lavvney gerçekten de Ecel'i görmüs müydü yine?

Ya o görecek miydi? Olabilecek en kötü sey, Quidditch finali yaklasırken neredeyse ölümcül bir kaza daha geçirme-siydi.

354

Paskalya tatili pek de dinlendirici sayılmazdı. Üçüncü sınıfların hiç bu kadar çok ödevleri olmamıstı.

Neville Longbottom sinirden neredeyse baygınlık geçirecekti, üstelik bu konuda yalnız da degildi.

"Buna da tatil mi diyorlar!" diye kükredi Seamus Finnigan bir gün ortak salonda. "Daha sınavlara çok var, ne yapmaya çalısıyorlar?"

Ama kimsenin Hermione kadar çok isi yoktu. Ke-hanef i bırakmıs olmasına ragmen, herkesten daha fazla dersi vardı. Genellikle geceleri ortak salondan son çıkan ve ertesi sabah kütüphaneye ilk gelen o oluyordu; gözlerinde Lupin'inkiler gibi gölgeler vardı ve her an aglayacakmıs gibi görünüyordu.

Sahgaga'mn temyizinin sorumlulugunu Ron üstüne almıstı. Ödevini yapmadıgı zamanlarda Hipogrif Psikolojisinin El Kitabı ve Kanatlı mı Belalı mı? Hipogrif Vahsetine Dair Bir inceleme gibi isimleri olan koca koca kitaplara gömülüyordu. Kendini o kadar kaptırmıstı ki, Crookshanks'e kötü davranmayı bile unutuyordu.

Bu arada Harry'nin, her günkü Quidditch antrenmanı ve Wood'la sonu gelmez taktik tartısmalarının arasında ödevlerini yapacak vakit bulması gerekiyordu. Gryffindor-Slytherin maçı Paskalya tatilinden sonraki ilk cumartesi yapılacaktı. Slytherin turnuvada tamı tamına iki yüz sayı farkla öndeydi. Bu da (Wood'un takımına hatırlatıp durdugu gibi) Kupa'yı almak için maçı bundan büyük bir farkla kazannalan gerekiyor demek-355

ti. Aynca yükün çogunun da Harry'nin omzunda oldugu anlamına geliyordu, çünkü Snitch'i yakalam&k takıma yüz elli sayı kazandınyordu.

Wood sürekli, "Yani Snitch'i, eger elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakalamalısın,"

diyordu Harry'ye. "Elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakala, yoksa maçı kazanırız, ama Kupa'yi kaybederiz. Anladın, degil mi? Snitch'i eger -"

"BÐLÐYORUM, OLIVER!" diye bagırdı Harry.

Bütün Gryffindor binası kafayı maça takmıstı. Gryffindor, efsanevi Charlie VVeasley'nin (Ron'un ikinci en büyük agabeyi) Arayıcı oldugu zamandan beri Qu-idditch Kupası'nı kazanamamıstı. Ama Harry kimsenin, hatta Wood'un bile, kazanmayı kendisi kadar istedigini sanmıyordu. Harry ve Malfoy arasındaki düsmanlık doruk noktasına varmıstı. Malfoy hâlâ Hogsme-ade'deki çamur fırlatma olayının acısını unutmamıstı. Harry'nin bir sekilde ceza almadan paçayı kurtarmasına ise daha da çok kızmıstı. Harry de, Ravenclaw maçında Malfo/un onu sabote etme girisimini unutmamıstı, ama Malfoy'u bütün okulun önünde yenme konusundaki kararlılıgının en Önemli sebebi Sahgaga me-selesiydi.

Page 123

Kimse bir maç öncesinde böylesine elektrikli bir atmosfer görmemisti. Tatil bittiginde iki takım ve bina arasındaki gerginlik neredeyse kopma noktasına gelmisti. Koridorlarda ufak tefek itis kakıslar oluyordu. En sonunda Gryffindor'dan bir dördüncü sınıf ve Slythe-rin'den bir altıncı sınıf ögrencisi, kendilerini kulaklarm-356

dan pırasalar fıskırır halde hastane kanadında buldular. Harry'nin isi daha da zordu. Sınıfa giderken Slythe-rin'ler bacaklarım uzatıp çelme takmaya çalısıyorlardı; Crabbe ve Goyle her gittigi yerde karsısına çıkıyor ve etrafındaki insanlan görünce sapsal sapsal yürüyüp gidiyordu. Wood, Slytherin'ler devreden çıkarmaya çalısır korkusuyla, Harry'ye sürekli birilerinin eslik etmesi talimatım vermisti. Bütün Gryffindor binası bu görevi sevkle benimsemisti, öyle ki Harry etrafındaki büyük, gürültülü kalabalık yüzünden derslere yetisemiyordu. Harry kendi güvenliginden çok Atesoku'nun güvenligiyle ilgileniyordu. Onunla uçmadıgı zamanlarda Ate-soku'nu sandıgına kilitliyor ve teneffüslerde sık sık Gryffindor Kulesi'ne fırlayıp hâlâ orada mı diye bakıyordu.

Maçtan önceki gece Gryffindor ortak salonunda her zamanki isler bir kenara bırakıldı. Hermione bile kitaplarım bırakmıstı.

"Çalısamıyorum, konsantre olamıyorum/' diyordu gergin gergin.

Büyük bir gürültü vardı. Fred ve George VVeasley baskının üstesinden gelmek için her zamankinden de çok ses çıkanp daha da fazla saklabanlık yapıyorlardı. Oliver Wood bir kösede bir Quidditch sahası modelinin üstüne egilmis, asasıyla modelin üzerindeki küçük sefleri hareket ettirip kendi kendine mırıldanıyordu.

Angelina, Alicia ve Katie, Fred'le George'un esprilerine gülüyorlardı. Harry, Ron ve Herr.ıione'yle birlikte hengâmenin merkezinden uzakta otu: uy ör, ertesi günü dü-sünmemeye çalısıyordu.

Çünkü her düsündügünde mi-desindeki devasa bir sey dısarı çıkmaya çabalıyormus gibi hissediyordu kendini.

"Hiç merak etme," dedi Hermiovu, ama o da dehsete düsmüs görünüyordu.

"Bir Atesoku'n var!" dedi Ron.

"Evet..." dedi Harry. Midesine saı-cı girmisti.

VVood birden ayaga kalkıp, 'Takım! Yataga!" dediginde, çok rahatladı.

Harry çok rahatsız bir gece geçirdi. Önce rüyasında uyuyakaldıgını ve VVood'un, "Neredeydin?

Yerine Ne-ville'i kullanmak zorunda kaldık!" diye bagırdıgını gördü. Sonra JSlalfoy'la Slytherin takımının diger oyuncularının maça ejderlerin üstünde geldiklerini gördü. Son hızla uçuyor, Malfoy'un bineginin agzından püsküren alevlerden kaçmaya çalısıyordu ki, Atesoku'nu unuttugunun farkına vanyordu. Yere dogru düsmeye baslayıp sıçrayarak uyandı.

Harr/nin maçın daha oynanmadıgını, yatagında güven içinde yattıgını ve Slytherin takımının maça ejderlerle gelmesine kesinlikle izin verilmeyecegini idrak etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Çok susamıstı. Çıt çıkarmamaya çalısarak dört direkli yatayndan 358

çıktı ve pencerenin altındaki gümüs sürahiden kendine biraz su koydu.

Okul arazisi sessiz ve sakindi. Yasak Orman'daki agaçların tepesinde yaprak kımıldamıyordu; Samarcı Sögüt hiç kıpırdamadan, masum bir görünüsle orada duruyordu. Maç sırasında kosullar mükemmel olacaga benziyordu.

Harry kadehini bırakmıs, tam yatagına dönmek üzereydi ki, gözünün ucuna bir sey ilisti. Gümüsi çimenin üzerinde bir tür hayvan dolanıyordu.

Harry çabucak komodinine gitti, gözlügünü alıp gözüne taktı ve aceleyle pencere kenarına döndü.

Ecel olamazdı herhalde - tam da simdi, tam da maçtan önce -

Yine araziye bakmaya basladı ve bir dakika kadar arandıktan sonra, onu gördü. Simdi Orman'ın kenarında geziyordu... Ecel falan degildi... bir kediydi... Harry çizgili kuyrugu tanıyınca, pencere kenarına tutunarak rahat bir nefes aldı. Sadece Crookshanks'ti bu.

Yoksa sadece Crookshanks degil miydi? Harry burnunu cama dayayıp gözlerini kısarak baktı.

Görünüse bakılırsa Crookshanks durmustu. Harry agaçların gölgesinde baska bir seyin daha hareket ettigini gördügünden emindi.

Hemen sonra, o sey ortaya çıktı: Dev gibi, salkımsa-çak tüylü, siyah bir köpek, çimin üzerinde sinsi sinsi dolasıyordu. Crookshanks de onun yanında gidiyordu. Harry bakakaldı. Ne demekti bu?

Eger Crookshanks de köpegi görebiliyorsa, bu nasıl Harry'nin ölümünün alameti olabilirdi ki?

359

"Ron!"' diye fısıldadı. "Ron! Uyan!"

"Ha?"

"Bir baksana, bir sey görebiliyor musun?:"

"Çok karanlık, Harry," diye mırıldandı Rou boguk bir sesle. "N'apıyorsun sen?"

"Surada, asagıda -"

Harry hemen basını çevirip yine pencereden dısarı baktı.

Crookshanks ve köpek ortadan kaybolmustu. Harry tam asagı, satonun gölgesine bakabilmek için pencere pervazına tırmandı, ama orada degildiler. Nereye

gitmislerdi?

Yanından gürültülü bir horlama geliyordu. Ron yine uykuya dalmıstı.

Ertesi gün Harry ve Gryffindor takımının - diger oyuncuları Büyük Salon'a muazzam bir alkıs esliginde girdiler. Harry, Ravenclaw ve Hufflepuff masalarının da onları alkıslad ıgını gördügünde sırıtmadan edemedi. Slytherin masasıysa onlar geçerken yüksek sesle tıslad ı. Harry, Malfoy'un her zamankinden de solgun göründügünü fark etti.

Wood bütün kahvaltıyı takımına yemek yemelerini söyleyerek geçirdi, ama kendi bir lokma bile yemedi. Sonra kosullan gözden geçirmek için digerleri kahvaltılarını bitirmeden kalkıp sahanın yolunu tuttular. Büyük Salon'dan çıkarlarken herkes yine alkıslad ı.

360

"Ðyi sanslar, Harry!" diye seslendi Cho Chang. Harry kızardıgını hissetti.

"Pekâlâ... rüzgâr yok gibi... günes biraz parlak, görüsünüzü biraz etkileyebilir, o yüzden dikkat edin... zemin epey sert, iyi, maçın basında hızlı havalanmamızı saglar..."

Wood sahada gezinip etrafa bakıyor, takını da arkasından yürüyordu. Sonunda uzakta satonun ön kapıları açıldı ve okulun geri kalanı çimenlige çıktı.

"Soyunma odası," dedi Wood sadece.

Kırmızı cüppelerini giyerlerken hiç konusmadılar. Harry digerlerinin de aynı duygular içinde olup olmadıgını merak etti: Sanki kahvaltıda kıvrılıp duran bir sey yemis gibiydi. Daha ne oldugunu anlamadan, Wo-od, "Tamam, vakit geldi, gidelim..." dedi.

Bir artıp bir azalan gürültü dalgası içinde sahaya çıktılar. Seyircilerin dörtte üçü kırmızı rozetler takmıs, üzerinde Gryffindor aslanı bulunan kırmızı bayraklarla "BASTIR GRYFFÐNDOR!" ya da

"KUPA ASLANLARIN!" gibi sloganlar yazan flamalar sallıyorlardı. Öte yandan Slytherin kale direklerinin arkasında yesiller giymis iki yüz kadar seyirci vardı; bayraklarında Slythe-rin'in gümüsi yılanı parlıyordu ve digerleri gibi yesil

giymis olan Profesör Snape, yüzünde çok gaddar bir gülümsemeyle en ön sırada oturuyordu.

Her zamanki gibi maçı anlatan Lee Jordan, "Đste Gryffindor'lar sahaya çıkıyor!" diye bagırdı.

"Potter, Bell, Johnson, Spinnet, VYeasley, Weasley ve Wood. Çoguna göre Hogwarts'm senelerdir gördügü en iyi takım -"

361

Lee'nin yorumlan Slytherin'lerin yuhalamalanyla boguldu.

"Ve iste Slytherin takımı geliyor, baslarında kaptan Hint var. Takımda birtakım degisiklikler yaptı, beceri yerine boyutu tercih etmis gibi görünüyor -"

Slytherin taraftarlarından yine yuhalar yükseldi. Ancak Harry, Lee'nin haklı oldugunu düsünüyordu. Malfoy açık arayla Slytherin takımındaki en küçük oyuncuydu; digerleri çok iriydi.

"Kaptanlar, el sıkısın!" dedi Madam Hooch.

Flint ve Wood birbirlerine yaklastılar ve birbirlerinin elini sıkı sıkı kavradılar; ikisi de digerinin parmaklarını kırmaya çalısıyor gibiydi.

"Süpürgelerinize binin!" dedi Madam Hooch. "Üç... iki... bir..."

On dört süpürge havaya fırlarken düdük sesi seyircinin gürlemesi arasında kaynadı gitti. Harry saçlarının alnından geriye uçustugunu hissetti. Uçmanın verdigi heyecanla gerginligi geçti; etrafına bakındı, Malfoy'un kuyrugunda-oldugunu gördü ve hızlanıp Snitch'i aramaya basladı.

Page 125

"Ve Gryffindor atakta, Quaffle, Gryffindor'dan Ali-cia Spinnet'ta, dogruca Slytherin kale direklerine dogru gidiyor, çok iyi, Alicia! Ahh, hayır - VVarrington araya girip Quaffle'ı aldı. Slytherin'den VVarrington sahayı hızla derinlemesine geçiyor - BAM! - George Weas-ley'den çok iyi bir Bludger hamlesi, Warrington Quaif-le'ı düsürüyor ve Quaffle simdi - Johnson'da. Gryffindor ataga kalkıyor, haydi, Angelina - Montague'nün et-362

rafından çok iyi dönüyor - egil, Angelina, Bludger geliyor! - VE SAYI! GRYFFINDOR ON - SIFIR

ÖNDE!"

Angelina yumrugunu kaldırıp sahanın bir ucunda daireler çizerek uçtu; asagıdaki kırmızı deniz, sevinç çıglıkları atıyordu -

"AH!"

Angelina, Marcus Flint'nı ona hızla çarpması yüzünden az daha süpürgesinden düsüyordu.

"Kusura bakmayın!" dedi Flint. Asagıdaki kalabalık yuh çekiyordu. "Kusura bakmayın, onu görmedim!"

Hemen ardından Fred VVeasley, Vurucu sopasını Flint'in kafasının arkasına çakmıstı. Flint'in burnu süpürgesinin sapına çarpıp kanamaya basladı.

"Yeter artık!" dedi Madam Hooch, hızla aralarına girerek. "Kovalayıcı'larma yönelik kıskırtılmamıs saldırıdan dolayı Gryffindor lehine penaltı. Kovalayıcı'lan-na kasti hasardan dolayı Slytherin lehine de bir penaltı!"

"Yapmayın, Miss!" diye uludu Fred. Ama Madam Hooch düdügünü öttürdü ve Alicia uçup ilk penaltıyı kullanmaya gitti.

"Haydi, Alicia!" diye bagırdı Lee, kalabalıgın üstüne çöken sessizligi yırtarcasına. "EVET!

TUTUCU'YU MAGLUP ETTÐ! GRYFFINDOR YÐRMÐ - SIFIR ÖNDE!"

Harry, hâlâ burnu kanayarak Slytherin'in penaltısını kullanmaya giden Flint'i izlemek için Atesoku'yla keskin bir dönüs yaptı. Wood, Gryffindor kale direklerinin önünde havada süzülüyordu.

Dislerini sıkmıstı.

Flint, Madam Hooch'un düdügünü beklerken, Lee

Jordan seyircilere, "Tabii, Wood süper bir Tutucu!" dedi. "Süper! Geçmesi çok zor - gerçekten çok zor -EVET! ÐNANAMIYORUM! KURTARDI!"

Harry rahatlamıs bir sekilde hızla uzaklasıp Snitch'i aramaya basladı. Ama bir kulagı Lee'nin yorumunday-dı, söylediklerini kelimesi kelimesine duymaya çalısıyordu. Gryffindor elli sayıdan daha büyük bir farkla öne geçene kadar Malfoy'u Snitch'ten uzak tutması çok önemliydi...

"Gryffindor o takta, hayır, Slytherin atakta - hayır! -yine Gryffindor atakta ve Katie Bell gidiyor, Quaffle, Gryffindor'dan Katie Bell'de, hızla gidiyor - KASTÐ HAREKET!"

Slytherin Kovalayıcı'sı Montague, Katie'nin önünden dönmüs ve Quaffle'ı almak yerine Katie'nin kafasını yakalamıstı. Katie havada takla attı, süpürgesinin üstünde kalmayı basardı, ama Quaffle'ı düsürdü.

Madam Hooch'un düdügü bir kez daha çaldı. Montague'y e dogru uçup bagırmaya basladı. Bir dakika sonra Katie, -Slytherin Tutucu'suna karsı bir penaltıyı daha sayıya çevirmisti.

"OTUZ - SIFIR! ALIN BAKALIM, SÐZÐ PÐS, HÐLEBAZ-"

"Jordan, eger tarafsız bir sekilde anlatamayacaksan -!"

"Oldugu gibi anlatıyorum, Profesör!"

Harry'nin içinde büyük bir heyecan dalgası kabardı. Snitch'i görmüstü - Gryffindor kale direklerinden birinin dibinde parıldıyordu - ama henüz onu yakala-mamalıydı. Ve Malfoy bir görse -

Bir sey aniden dikkatini çekmis gibi yapan Harry, Atesoku'nu döndürüp sahanın Slytherin tarafına dogru hızlandı. Bu numara ise yaradı. Malfoy alelacele pesine düstü, belli ki Harry'nin orada Snitch'i gördügünü sanmıstı...

VIJJJT.

Slytherin Vurucumu Derrick'in vurdugu bir Blud-ger, Harry'nin sag kulagını yalayarak geçti.

Hemen sonra -

Page 126

VIJJJT.

Đkinci Bludger, Harry'nin dirsegini sıyırmıstı. Öbür Vurucu, yani Bole, yaklasıyordu.

Harry bir an Bole'la Derrick'in, sopalan havada, ona yaklasmakta olduklarını gördü -

Atesoku'nu son saniyede yukarı dogrulttu ve Bole'la Derrick iç gıcıklayıcı bir çatırtıyla çarpıstı.

Slytherin Vurucu'ları kafalarım tutarak birbirlerinden uzaklasırken, Lee Jordan, "Ha haa!" diye bagırdı. "Vah vah, çocuklar! Bir Atesoku'nu alt etmek için bundan çok daha erken kalkmanız gerekiyor! Ve simdi yine Gryffindor atakta, Johnson Quaffle'ı alıyor - hemen yanında Rint var -

sopanı onun gözüne sok, Angelina! -sakaydı Profesör, sakaydı - yo, hayır - Flint Quaffle'ı aldı, Flint Gryffindor kale direklerine dogru uçuyor, haydi, Wood, kurtar -!"

Ama Flint sayı yapmıstı; Slytherin tarafından sevinç naralan yükseldi, Lee ise öyle bir küfür etti ki, Profesör McGonagall sihirli megafonu elinden çekip almaya çalıstı.

365

"Özür dilerim, Profesör, özür dilerim! Bir daha olmayacak! Evet, Gryffindor otuza on önde ve Quaffle Gryffindor'da -"

Maç, Harry'nin o güne kadar oynadıgı en pis maça dönüsüyordu. Gryffindor'un bu kadar erken öne geçmesine sinirlenen Slytherin'ler, Quaffle'ı ellerine geçirmek için giderek her yola basvurmaya baslamıslardı. Bole, Alicia'ya sopasıyla vurup onu Bludger sandıgını söylemeye kalktı. George VVeasley misilleme yaparak Bole'un suratına dirsek attı. Madam Hooch iki tarafa da penaltı verdi ve Wood bir muhtesem kurtarıs daha yaparak skorun Gryffindor lehine kırk - on olmasını sagladı.

Snitch yine ortadan kaybolmustu. Malfoy hâlâ Harry'ye yakın duruyordu, Harry ise oyunun yukarısında uçuyor, etrafına bakmıyordu - hele Gryffindor elli sayı öne geçsin...

Katie sayı yaptı. Elli - on. Slytherin'ler intikam almaya kalkarsa diye Fred ve George Weasley, sopalan havada, onun etrafında geziyorlardı. Bole ve Derrick, Fred'le George'un yoklugundan yararlanıp iki Blud-ger'ı da VVood'un üzerine fırlattılar; ikisi de üst üste VVood'un karnına çarptı ve Wood solugu büsbütün kesilmis halde, süpürgesine tutunarak havada dönmeye basladı.

Madam Hooch deliye dönmüstü. ı

"Quaffle sayı yapma mesafesinde olmadıgı sürece Tutu-cu'ya saldıramazsınız!" diye bagırdı Bole ve Derrick'e. "Gryffindor penaltı kullanacak!"

366

Ve Angelina sayı yaptı. Altmıs - on. Az sonra Fred VVeasley, VVarrington'a bir Bludger yapıstırıp Quaffle'ı elinden düsürttü; Alicia Quaffle'ı yakaladı ve Slytherin kalesinden geçirdi: yetmis - on.

Asagıdaki Gryffindor taraftarlarının bagırmaktan sesi kısılacaktı - Gryffindor altmıs sayı öndeydi ve eger Harry Snitch'i simdi yakalarsa, Kupa onların olacaktı. Harry oyunun çok yukarısında, kuyrugunda Malfoy'la sahanın üzerinde dönüp dururken, yüzlerce gözün onu izledigini hissedebiliyordu adeta.

Ve onu gördü. Snitch yedi metre yukarısında ısıldıyordu.

Harry büyük bir süratle fırladı, rüzgâr kulaklarında ugulduyordu; elini uzattı, ama aniden Atesoku yavaslamaya basladı -

Dehsete düsmüs bir halde etrafına baktı. Malfoy ileri atılıp Atesoku'nün kuyruguna yapısmıs, çekiyordu.

"Seni-"

Harry, Malfoy'a vurabilecek kadar kızgındı, ama uzanamıyordu. Malfoy Atesoku'na tutunmak için gösterdigi v~badan dolayı soluk solugaydı, ama gözleri hain hain parlıyordu. Amacına ulasmıstı -

Snitch bir kez daha gözden kaybolmustu.

Malfoy yeniden kendi Nimbus Đki Bin Bir7 ine binerken, Madam Hooch hızla oraya gelip, "Penaltı!"

diye ciyakladı. "Gryffindor lehine penaltı! Ömrümde böyle taktik görmedim!"

Lee Jordan, Profesör McGonagall'ın erisemeyecegi bir yerde zıplayarak, "SENĐ HĐLEBAZ PĐSLĐK!"

diye

uluyordu megafona. "SENĐ PĐS, HĐLEBAZ PĐ-"

Profesör McGonagall onu azarlamadı bile. Malfoy'a dogru yumrugunu sallıyordu; sapkası basından düsmüstü ve o da öfkeyle bagırıyordu.

Gryffindor penaltısını Alicia kullandı, ama o kadar sinirliydi ki, birkaç metre farkla kaçırdı.

Gryffindor takımı konsantrasyonunu yitiriyordu, Malfoy'un Harry'ye yaptıgı faulden dolayı zevkten dört köse olan Slytherin'ler ise bu sevkle daha iyi oynanvjya baslamıslardı.

"Slytherin atakta, Slytherin kaleye dogru gidiyor -Montague sayı yapıyor -" diye inledi Lee. "Yetmis

-yirmi Gryffindor önde..."

Harry simdi Malfoy'u o kadar yakından marke ediyordu ki, ikisinin dizleri birbirine çarpıp duruyordu. Malfoy'un Snitch'in yakınına gitmesine izin vermeyecekti...

Malfoy, tam dönmeye çalısırken Harry onu engelleyince, "Defol suradan, Potter!" diye bagırdı çaresizce.

"Gryffindor'dan Angelina Johnson Quaffle'ı alıyor, haydi, Ang~elina, HAYDĐ!"

Harry dönüp baktı. Malfoy dısındaki bütün Slytherin oyuncuları, hatta Slytherin Tutucu'su bile, Angelina'ya dogru uçuyordu - hepsi onu engelleyeceklerdi -

Harry Atesoku'nu çevirdi, süpürgenin üstüne iyice yattı ve ileri fırladı. Bir mermi gibi, Slytherin'lerin üzerine uçtu.

"AHHHHHH!"

368

Atesoku üstlerine dogru gelirken hepsi dagıldı; An-gelina'nm önü açılmıstı.

"SAYI! SAYI! Gryffindor seksene yirmi önde!"

Az kalsın dümdüz tribünlere yapısacak olan Harry kayarak havada durdu, süpürgesini çevirdi ve hızla sahanın ortasına döndü.

Sonra neredeyse kalbinin durmasına sebep olan bir sey gördü. Malfoy dalısa geçmisti, yüzünde muzaffer bir eda vardı - orada, asagıdaki çimenin birkaç metre üstünde, minicik, altın bir parıltı duruyordu.

Harry Atesoku'yla hızla asagı dogru fırladı, ama Malfoy çok öndeydi.

"Hadi! Hadi! Hadi!" diyordu Harry süpürgesine. Malfoy'a yaklasıyorlardı... Bole üstüne bir Bludger gönderirken Harry iyice egilip süpürge sapının üstüne yattı... Malfoy'un hemen topugundaydı...

aynı hizadaydı -

Harry iki elini de süpürgesinden çekerek ileri atıldı. Malfoy'un eline çarpıp aradan çekti ve -

"EVET!"

Eli havada, dalıstan çıktı ve stadyum ayaga kalktı. Harry kalabalıgın tepesinde geziniyordu, kulagında tuhaf bir çınlama vardı. Minik altın top yumrugunun içine hapsolmus, umutsuzca kanat çırpıyordu.

Wood, gözlerindeki yaslardan yarı yarıya kör olmus halde, hızla üzerine geliyordu; Harry'nin boynuna dolanıp basını omzuna yaslayarak kendini

tutmadan aglamaya basladı. Harry iki büyük darbe hissetti, Fred'le George onlara çarpmısb r mra Angelina, Alicia ve Katie'nin, "Kupayı kazandık! Kupayı kazandık!" diyen

369

seslerini duydu. Gryffindor takımı sarmas dolas halde ve kısılmıs seslerle bagırarak yere dogru süzülmeye basladı.

Taraftarlar dalga dalga bariyerlerin üstünden atlayıp sahaya doluyordu. Herkes sırtlarına vuruyordu. Harry sesleri ve üstüne yaslanan vücutların baskısını hayal meyal hissediyordu. Sonra kalabalık onu ve takımın diger oyuncularını omuzlara aldı. Havaya fırlatıldıgında, kırmızı rozetler takmıs olan Hagrid'i gördü -"Onları yendin, Harry, onları yendin! Hele bir Sahga-ga'ya söyleyeyim!" Percy manyak gibi zıplayıp duruyordu, saygınlıgı falan unutmustu. Profesör McGona-gall, VVood'dan da çok aglıyor, gözlerini devasa bir Gryffindor bayragına siîiyordu; ve Ron'la Hermione de iste orada, itise kakısa Harry'ye dogru geliyorlardı. Söyleyecek laf bulamadılar ama. Harry, Dumbledo-re'un, elinde muazzam Quidditch Kupası'yla bekledigi tribünlere tasınırken, sadece agızlan kulaklarında tebessüm ettiler.

Etrafta bir Ruh Emici olsaydı keske... Aglayan bir Wood'dan Kupa'yı alıp havaya kaldırdıgında, Harry dünyanın en iyi Parronus'unu yaratabilecegine inanıyordu.

l

370

Page 128

ON ALTINCI BOLUM

•v-

Profesör Trelazvney'nin Kehaneti

Harry'nin Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmıs olma sevinci en az bir hafta sürdü. Hava bile kutlama yapıyor gibiydi; haziran yaklasırken günler bulutsuz, sıcak ve nemli geçmeye basladı.

Herkesin tek yapmak istedigi, dısarı çıkıp birkaç litre balkabagı suyu esliginde çimlerin üstüne serilmek, belki arada bir Tüküren-bilye oynamak ya da dev mürekkep balıgının gölün yüzeyinde sakin sakin gezinmesini izlemekti.

Ama bunu yapamadılar. Sınavlar baslamak üzereydi ve ögrenciler dısarıda tembellik etmek yerine satonun içinde kalıp, pencerelerden içeri yaz havası süzülürken beyinlerini konsantre olmaya zorlamak mecburiyetindeydi. Fred ve George Weasley bile çalısırken görülmüslerdi; S. B. D/lerini (Standart Büyücülük Düzeyi) almak üzereydiler. Percy, Hogwarts'ın verdigi en yüksek yeterlik derecesi olan F. Y. B. S.'leri-re (Feci Yorucu Büyücülük Sınavı) girmeye hazırlanıyordu. Sihir Bakanlıgı'na girmek istedigi için, çok yüksek notlar alması gerekiyordu. Sinirleri gün geç-371

tikçe daha da geriliyor, aksanları ortak salonda sessizligi bozan herkese çok agır cezalar veriyordu.

Aslında, Percy'den daha kaygılı görünen sadece bir kisi vardı: Hermione.

Harry ve Ron ona nasıl olup da aynı anda birçok derse girmeyi basardıgını sormal'tan vazgeçmislerdi, ama çıkardıgı sınav çizelgesini gördeklerinde kendilerini tutamadılar. Ðlk sütun söyleydi:

PAZARTESi

Saat 9, Aritmansi

Saat 9, Biçim Degistirme

Ögle yemegi

Saat l, Muska

Saat l, Eski Tılsımlar

"Hermione?" dedi Ron. Bunu temkinli bir sesle söylemisti, çünkü bu aralar Hermione, biri dokunsa patlayacak gibi görünüyordu. "Seyy - bu saatleri dogru yazdıgından emin misin?"

"Ne?" diye çıkıstı Hermione. Hemen e1 in a sınav çizelgesini alıp baktı. "Evet, tabii ki dogru."

"Sana nasıl aynı anda iki sınava birden girecegini sormamızın bir anlamı var mı?" dedi Harry.

"Hayır," diye kestirip attı Hermione. "Numcroloji ve Gramatika kitabımı gören oldu mu?"

"Evet, uyumadan önce biraz bakarım c'iye almıstım," dedi Ron, çok alçak sesle. Hermione masasındaki parsömen yıgınını karıstırarak kitabı aramava oasla-372

mıstı. Tam o sırada pencereden bir hısırtı geldi ve gagasında sıkı sıkı tuttugu bir potla Hedwig içeri girdi.

"Hagrid'den," dedi H trry, notu yırtıp açarak. "Sah-gaga'nın temyizi - alfasında yapılacakmıs."

"Tam sınavlarımızı bitirdigimiz gün," dedi Hermi-one. Hâlâ Aritmansi kitabmı anyordu.

Harry, mektubu okumaya devam ederek, "Buraya gelip yapacaklarmıs/' dedi. "Sihir Bakanlıgı'ndan biri ve - ve bir cellat."

Hermione kafasını kald'rıp bakfa, altüst olmustu.

"Temyize cellat mı getiriyorlar?! Öyleyse kararlannı çoktan vermis gibi görünüyorlar!"

"Evet, öyle," dedi Harry, sıkıntıyla.

"Bunu yapamazlar!" d±ye uludu Ron. "Onun için bir sürü sey okudum, hepsini görmezden gelemezler!"

Ama Harry'nin içinde, Tehlikeli Yaratıkların Ðtlafı Komitesi'nin Mr Malfo/ur etkisiyle kararını çoktan vermis olduguna dair korkunç bir duygu vardı. Gryffindor'un zaferiyle sonuçlanan Quidditch finalinden beri gözle görülür sekilde sessizlesen Draco, son birkaç günde eski kasınhlıgına yeniden kavusmus görünüyordu. Harry'nin duydugu alaycı yorumlara bakılırsa, Malfoy, Sahgaga'nın öldürüleceginden emindi ve bunun kendisi sayesinde olmasından mutluluk duyuyor gibiydi. Böyle durumlarda Harry'nin tek yapabildigi, kendini Hermione'nin yaptıgını yapmaktan, yani Malfoy'un suratına bir tane çakmaktan alıkoymaktı. En kötüsü de gidip Hagrid'i görmek için vakitleri ya da

fırsatları olmamasıydı, çünkü yeni güvenlik önlemleri

373

henüz kaldırılmamıstı ve Harry tek gözlü cadının altındaki Görünmezlik Pelerini'ni geri almaya cesaret edemiyordu.

Sınav haftası basladıgında satoya olagandısı bir sessizlik çöktü. Üçüncü sınıflar pazartesi ögle yemegi saatinde Biçim Degistirme'den kül rengi yüzlerle ve güçsüz halde çıktılar. Sonuçlan karsılastırıp, çaydanlıgı tosbagaya çevirmenin de dahil oldugu görevlerinin zorlugundan yakındılar.

Hermione tosbagasının daha çok kaplumbagaya benzediginden sikâyet ederek herkesin sinirim bozdu, çünkü baskalarının dertlerinin yanında, onunki hiç sayılırdı.

"Benimkinde kuyruk yerine hâlâ bir çaydanlık agzı vardı, tam bir kâbus..."

'Tosbagaların nefesi buhar gibi mi oluyordu?"

"Kabugunda hâlâ sögütlü porselen deseni vardı, sizce nofHüser mi oradan?"

Sonra alelacele yemek yiyip, dogruca Muska sınavının yolunu tuttular. Hermione haklı çıktı; Profesör Flit-wick onlara Neselendirme Büyüleri'ni sordu. Harry heyecandan kendininkini biraz abartınca, esi Ron isterik kahkaha nöbetlerine tutulmaya basladı. Öyle ki. Büyü'yü kendisinin de deneyebilmesi için önce onu sınıftan çıkarıp bir saatligine sessiz bir odada tutmak zorunda kaldılar.

Aksam yemeginden sonra ögrenciler aceleyle ortak salonlarına gittiler. Ama dinlenmek için de-374

gil, Sihirli Yaratıkların Bakımı, Đksir ve Astronomi sınavlarına çalısmak için.

Ertesi sabahki Sihirli Yaratıkların Bakımı sınavında Hagrid'in gerçekten de çok düsünceli bir hali vardı; aklı hiç orada degilmis gibiydi. Sınıfa büyük bir legen dolusu Pıtırkurt getirmis ve sınavı geçmek için bir saatin sonunda Pıtırkurt'larm hâlâ canlı olması gerektigini söylemisti. Pıtırkurt'lan yasatmanın en iyi yolu-onları kendi hallerine bırakmak oldugundan, hepsinin girdigi en kolay sınav oldu bu. Böylece Harry, Ron ve Hermione de Hagrid'le konusma hfsatı buldu.

"Gaga bunalmaya basladı," dedi Hagrid, egilip Harry'nin Pıtırkurt'unun hâlâ hayatta olup olmadıgını kontrol ediyormus numarası yaparak. "Çok uzun süredir baglı duruyor. Ama yine de...

bir dahaki güne ögrenecegiz - öyle ya da böyle."

Ögleden sonraki Ðksir sınavları tam bir felaketti. Harry elinden geleni yapmasına ragmen Kafa Karıstıran Karısım'ınm koyulasmasını saglayamadı. Tepesinde dikilip onu kin dolu bir zevkle izleyen Snape de notlarının arasma süpheli bir sekilde sıfıra benzeyen bir sey çiziktirip yanından uzaklastı.

Gece yar sı en yüksek kulede Astronomi, çarsamba sabahıysa Sihir Tarihi vardı. Harry. Florean Fortes-cue'nun ortaçag cadı avları konusunda söyledigi her seyi yazarken, bogucu sınıfta Fcrtescue'nun soko-cevizli sundae'lerinden olsaydı keske diye iç geçirdi. Çarsamba günü ögleden sonra kızgın günesin alnındaki serada BitHbüim vardı; sonra günesten kızarmıs enselerle ye-375

niden ortak salona dönüldü ve ertesi günün o saatlerinin, yani sınavların bitmis olacagı zamanın hayali kurulmaya baslandı.

Sondan bir önceki sınavları persembe sabahki Kare nlık Sanatlara Karsı Savunma'ydı. Profesör Lupin o gane kadar girdikleri en alısılmadık sınavı hazırlamıstı; dısarıda günesin altındaki bir tür engelli yarıs pisti gibiydi sınav. Önce içinde bir Garkenez olan derin bir su birikintisinden yürümeleri, sonra Kırmızı Kafa'larla dolu bir dizi çukurdan geçmeleri, Hinzıpır'ın yanıltıcı •

yönlendirmelerine aldırmadan küçük bir bataklıktan çıkmaları ve eski bir sandıga girip yeni bir Böcürt'le savasmaları gerekiyordu.

"Mükemmel, Harry," diye mırıldandı Lupin, Harry sandıgın içinden sırıtarak çıkarken. "Tam not."

Basarısının heyecanıyla kıpkırmızı olan Harry, Ron'u ve Hermione'yi izleyebilmek için orada kaldı.

Ron, Hinzıpır'a kadar çok iyi gitti, ama Hinzıpır onun kafasını karıstırmayı basarıp beline kadar bataga gömülmesine sebep oldu. Hermione, içinde Böcürt'ün bulundugu sarîdıgr gelene kadar her seyi kusursuz bir sekilde yaptı. Ama sandıgın içinde bir dakika kaldıktan sonra, çıglık çıglıga dısarı fırladı.

"Hermione!" dedi Lupin sasırarak. "Ne oldu?"

"P-P-Profesör McGonagall!" dedi Hermione, soluk soluga sandıgı isaret ederek. "Bü-bütün Page 130

derslerden kaldıgımı söyledi!"

Hermione'yi sakinlestirmek bayagı vakit aldı. Sonunda kendine gelince, o, Harry ve Ron satoya döndü-376

ler. Ron hâlâ Hermione'nin Böcürt'üne gülmeye meyilliydi biraz, ama merdivenlerin basında gördükleri sey, çıkabilecek bir tartısmayı önledi,

Cornelius Fudge, orada durmus etrafa bakıyordu. Ðnce çizgili pelerininin içinde hafifçe terlemisti.

Harry'yi görünce irkildi.

"Merhaba, Harry!" dedi. "Sınavdan çıktın galiba? Nasıl, bitiyor mu bari?" (

"Evet/' dedi Harry. Sihir Bakanı'yla tanısıklıgı olmayan Hermione ve Ron arka planda ne yapacaklarım bilemeden gezinip duruyorlardı.

"Nefis bir gün," dedi Fudge, göle dogru bakarak. "Yazık... yazık..."

Derin derin iç çekip Harry'ye baktı.

"Nahos bir görevden dolayı buradayım, Harry. Sihirli Yaratıkların Ðtlafı Komitesi'nin azgın bir Hipog-rifin infazı için bir tanıga ihtiyacı vardı. Benim de Black'in durumu için Hogwarts'ı ziyaret etmem gerektiginden, benden rica ettiler."

"Yar^ temyiz oldu mu?" diye araya girdi Ron, öne çıkarak.

"Hayır, hayır, bu ögleden sonra yapılacak," dedi Fudge, Ron'a merakla bakarak.

"O halde infaza tanıklık etmeniz hiç gerekmeyebilir!" dedi Ron azimle. "Hipogrif in hâlâ kurtulma sansı var!"

Fudge daha cevap veremeden, arkasındaki sato kapısından iki büyücü çıktı. Biri öyle ihtiyardı ki, sanki gözlerinin önünde eriyip gidiyordu; ikincisi iriyarıydı,

ince, siyah bir bıyıgı vardı. Harry onların Tehlikeli Yaratıkların Ðtlafı Komitesi'nin temsilcileri olduklarını tahmin etti, çünkü çok yaslı büyücü Hagrid'in kulübesine dogru kısık gözlerle bakıp, zayıf bir sesle, "Off, ocf, bu is için fazla yaslıyım artık..." dedi. "Saat ikide, degil mi, Fudge?"

Siyah bıyıklı adam kemerindeki bir seye dokunup duruyordu; Harry daha dikkatli bakınca, ir.'

-^parmagını parıldayan bir baltanın keskin tarafında gezdirdigini fark etti. Ron bir sey söylemek için ^gzını açtı, ama Hermione onu sert bir sekilde kaburgasından dürtüp basıyla Giris Salonu'nü isaret etti.

Ögle yemegi için Büyük Salon'a girerlerken, Ron kızgın kızgın, "Niye engel oldun bana?" dedi.

"Onları görmedin mi? Baltalan bile hazır! Böyle adalet olmaz!"

"Ron, senin baban Bakanlık'ta çalısıyor. Kalkıp da patronuna öyle seyler söyleyemezsin!" dedi Hermione. Ama o da çok üzüntülü görünüyordu. "Hagrid bu defa sogukkanlılıgını korur ve savını düzgün sunarsa, Sah-gaga'yı infaz edemezler..."

Ancak" Harry, Hermione'nin söylediklerine kendinin de inanmadıgını anlamıstı. Etraflarındaki insanlar yemeklerini yerken bir taraftan da heyecanla konusuyor, ögleden sonranın gelip sınavların bitmesini iple çekiyorlardı. Ama Hagrid ve Sahgaga hakkında endiselenmekle mesgul olan Harry, Ron ve Hermione, onlara katılmadılar.

Harry ve Ron'un son sınavları Kehanet, Hermi-one'ninse Muggle Arastırmalarıydı. Üçü beraberce mermer merdivenleri çıktılar. Hermione birinci katta

onlardan ayrıldı, Harry ile Ron ise yedinci kata kadar devam ettiler. Çok sayıda ögrenci Profesör Trelaw-ney'nin sınıfına çıkan dönen merdivenlerde oturmus, son dakika çalısmaları yapıyordu.

Gidip yanına oturduklarında, Nevüle Longbotlom onlara, "Hepimizi ayn ayrı içeri alıyor," dedi.

Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'1 kucagına yerlestirmisti, kristale-bakmakla ilgili sayfalar önünde açık duruyordu. "Kristal topta herhangi bir sey göreniniz oldu mu?" ^hye sordu mutsuz mutsuz.

"Çık," dedi Ron dalgın dalgın. Saatine bakıp duruyordu; Harry onun Sahgaga'nın temyizine ne kadar kaldıgını kontrol ettigini biliyordu.

Sınıfın dısındaki kuyruk çok yavas ilerliyordu. Ne zaman biri gümüsi merdivenden asagı inse, diger ögrenciler, "Ne sordu? Ðyi miydi?" diye fısıldıyorlardı.

Ama hepsi de cevap vermeyi reddediyordu.

"Dedi ki, kristal top ona, söylersem basıma korkunç bir kaza gelecegim iletmis!" dedi Nevüle ürkek bir sesle. Merdivenden inip, yeni yeni sahanlıga ulasmıs olan Harry ile Ron'a dogru yürüdü.

"Tabii canım," dedi Ron gülerek. "Biliyor musun, Hermione'nin onun hakkında -" (basparmagıyla yukarıdaki kapagı isaret etti) "yanılmadıgım düsünmeye basladım. Yaslı bir sahtekâr o."

"Evet," dedi Harry, kendi de saatine bakarak. Ðki olmustu. "Keske biraz acele etse..."

Parvati merdivenlerden indiginde yüzü gururla parlıyordu.

"Benim gerçek bir Görücü'nün bütün niteliklerine sahip oldugumu düsünüyor," dedi Harry ve Ron'a. "Bir sürü sey gördüm... eh, iyi sanslar."

Hızla merdivenden inip Lavender'ın yanına gitti.

"Ronald VVeasley," dedi tepelerinden o tanıdık, puslu ses. Ron dislerini sıkıp Harry'ye baktı ve gümüsi merdivenden çıkıp gözden kayboldu. Simdi sınava

girmemis olan bir tek Harry kalmıstı.

Yere oturup sırtını duvara yasladı ve günesli pencerede vızıldayan sinegi dinledi. Aklı arazinin bir ucunda, Hagrid'deydi.

Nihayet yirmi dakika kadar sonra Ron'un büyük ayaklan merdivende belirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Harry, ayaga kalkarak.

"Hikâye," dedi Ron. "Hiçbir sey göremedim, ben de uydurdum. Ðkna olmadı, ama galiba..."

Profesör Trelawney, "Harry Potter!" diye seslenince, Harry, "Ortak salonda görüsürüz," diye mırıldandı.

Kule odası normalde oldugundan da sıcaktı; perdeler kapalıydı, ates yanıyordu. Her zamanki iç kaldırıcı koku Harry'yj öksürttü. Ðskemlelerin ve masaların arasından geçip, önünde büyük bir kristal topla onu bekleyen Profesör Trelawney'nin yanına gitti.

"Ðyi günler, yavrum," dedi Profesör usulca. "Lütfen Küre'nin içine bak... acele etme... sonra da içinde ne gördügünü anlat bana..."

Harry kristal topun üzerine egilip bakmaya basladı. Bütün konsantrasyonunu toplayıp, onu büklüm büklüm beyaz sisten baska bir sey göstermeye zorladı, ama hiçbir sey olmadı.

"Ee?" dedi Profesör Trelawney nezaketle. "Ne görüyorsun?"

Sıcaklık iyice bogucu bir hal almıstı ve hemen yanlarındaki atesten süzülen koku burun deliklerini yakıyordu. Ron'un az önce söylediklerini düsünüp numara yapmaya karar verdi.

"Seyy -" dedi Harry, "karanlık bir sekil... eee..."

"Neye benziyor?" diye fısıldadı Profesör Trelawney. "Ðyi düsün../'

Harry zihnini taradı ve aklına Sahgaga geldi.

"Bir Hipogrif," dedi kendinden emin bir sesle.

"Gerçekten!" diye fısıldadı Profesör Trelawney. Dizlerinin üstünde duran parsömene hararetle bir seyler yazdı. "Evladım, zavallı Hagrid'in Sihir Bakanlıgı'yla sorununun sonucunu görüyor olabilirsin!

Daha yakından bak... Hipogrif in... bası hâlâ yerinde mi?"~

"Evet," dedi Harry büyük bir kararlılıkla.

"Emin misin?" dedi Profesör Trelawney ısrarla. "Ðyice emin misin, yavrum? Hipogrif in yerde kıvrandıgını, arkasında da eli baltalı, gölgeli bir figür durdugunu görüyor olmayasın?"

"Hayır!" dedi Harry. Midesi hafif hafif bulanmaya baslamıstı.

"Kan yok mu? Aglayan bir Hagrid yok mu?"

"Hayır!" dedi Harry yine. Odadan ve sıcaktan hemen kurtulmak istiyordu, "iyi görünüyor - uçup gidiyor..."

Profesör Trelawney iç çekti.

"Pekâlâ, yavrum, burada bırakıyoruz... pek tat-

min edici olmadı... ama elinden geleni yaptıgına eminim.

Harry rahatlamıs halde yerinden kalktı, çantasını aldı. Tam gidiyordu ki, arkasından hasin, kulak tırmalayıcı bir ses konustu.

"Bu gece olacak."

Harry hızla arkasına döndü. Profesör Trelawney koltugunda kaskatı kesilmisti, gözleri bos bakıyordu ve agzı sarkmıstı.

"Pa-pardon?" dedi Harry.

Ama anlasılan Profesör Trelawney onu duymuyordu. Gözleri dönmeye basladı. Panige kapılan Harry orada öylece durdu. Profesör Trelavvney bir tür nöbet geçirmek üzereymis gibiydi. Harry kosup hastane kanadına gitmeyi düsünerek tereddüt etti - derken Profesör Trelawney yeniden o hasin, kendininkine hiç benzemeyen sesle konusmaya basladı:

"Karanlık Lord yalnız ve dostsuz, müritleri tarafından terk edilmis durumda. Usagı su son on iki yıldır zincir altında. Bu gece, gece yarısından önce, hizmetkâr serbest kalacak ve yeniden efendisine katılmaya gidecek. Karanlık Lord, usagının yardımıyla yine güçlenecek, eskisinden de büyük ve korkunç olacak. Bu gece... gece yansından önce... hizmetkâr... efendisine... katılmaya., gidecek..."

Profesör Trelavvney'nin bası gögsüne düstü. Agzından bir hırıltı çıktı. Sonra birden, yine basını kaldırdı.

"Çok özür dilerim, yavrum," dedi hülyalı bir sesle. "Gündüz sıcagından olmalı... Bir an dalmısım..."

Harry öylece durup bakakaldı.

"Bir sorun mu var, yavrum?"

"Az - az önce bana Karanlık Lord'un yeniden güçlenecegini söylediniz... usagının ona geri dönecegini..."

Profesör Trelavmey altüst olmus görünüyordu.

"Karanlık Lord mu? Adı Anılmaması Gereken Kisi mi? Evladım, bu sakaya gelecek sey degil...

yeniden güçlenecekmis..."

"Ama az önce siz söylediniz! Dediniz ki, Karanlık Lord -"

"Sanırım sen de sızdın, yavrum!" dedi Profesör Tre-lawney "Kesinlikle bu kadar abartılı bir kehanette bulanacak degilim!"

Harry gümüsi merdivenden inip dönen merdivene' geldi. Kafası mesguldü... az önce Profesör Trelaw-ney'nin gerçek bir kehanette bulunduguna mı tanık olmustu? Yoksa Profesör Trelawney, bunu sınava çarpıcı bir final olarak mı yapmıstı?

Bes dakika sonra hızla Gryffindor Kulesi'nin dısındaki güvenlik ifritlerinin yanından geçerken, Profesör Trelawney'nin sözleri hâlâ kulagında yankılanıyordu. Karsıdan gülen ve sakalasan insanlar gelip geçiyor, dısarıya ve iple çektikleri özgürlüge dogru ilerliyorlardı; Harry portre deligine ulasıp ortak salona girdiginde, içerisi neredeyse bombostu. Ancak, Ron'la Hermione orada bir kösede oturuyorlardı.

"Profesör Trelawney," dedi Harry soluk soluga, "az önce bana -"

Ama yüzlerindeki ifadeyi görünce lafı yarım kaldı.

"Sahgaga kaybetmis/' dedi Ron cılız bir sesle. "Hagrid az önce bunu gönderdi."

Hagrid'in notu bu defa kuruydu, gözyasları mürekkebi dagılmamıstı, ama görünüse bakılırsa yazarken eli öyle titremisti ki, not neredeyse okunmayacak haldeydi.

Temyizi kaybettik. Günbatımında infaz edecekler. Yapabileceginiz bir sey yok. Gelmeyin.

Görmenizi istemiyorum.

Hagrid

"Gitmek zorundayız," dedi Harry hiç tereddüt etmeden. "Orada kendi basına oturup celladı bekleyemez!"

"Günbatımında ama," dedi Ron. Donuk gözlerle pencereden dısarı bakıyordu. "Hayatta izin vermezler... özellikle de sana, Harry..."

Harry basını ellerinin arasına gömüp düsünmeye basladı.

"Keske_Görünmezlik Pelerini olsaydı..."

"Nerede?" dedi Hermione.

Harry ona pelerini tek gözlü cadının altındaki geçitte bıraktıgını anlattı.

"... Snape beni bir daha oralarda görürse, basım ciddi derde girer," diye bitirdi lafını.

Page 133

"Dogru," dedi Hermione, ayaga kalkarak. "Seni görürse... cadının kamburunu nasıl açıyorum demistin?"

"Tı-tıklayıp 'Dissendium' diyorsun," dedi Harry. "Ama -"

384

Hermione onun cümlesini bitirmesin' beklemedi; odanın öbür ucuna yürüdü, Sisman Hanım'in portresini itip açtı ve gözden kayboldu.

"Almaya gitmedi, degil rni?" dedi Ron, arkasından bakakalarak.

Almaya gitmisti. Hermione on bes dakika sonra, cüppesinin içine sakladîgı gümüsi renkte Pelerin'le döndü.

"Hermione, son zamanlarda sana neler oluyor, bilmiyorum!" dedi Kon, afallamıs halde. "Önce Maifoy'a vuruyorsun, sonra Profesör Trelav/ney'nin dersinden çıkıp gidiyorsun -"

Herrnione'nin koltuklan kabarmıstı.

Herkesle birlikte aksam yemegine indiler, ama yemekten sonra Gryffindor Kulesi'ne dönmediler.

Harry, Pelerin'i cüppesinin önüne hkmıstı; siskinligi saklamak için kollarını kavusturarak dolasması gerekiyordu. Giris Salonu'nun dısında, bos bir odada gizlenerek Sa-lon'un bosalmasını beklediler.

Salon'dan son iki kisinin de çıkrıgını ve arkalarından kapanın kapandıgını duyduktan sonra, Hermione kapıdan kafasını uzattı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Kimse yok - Pelevın'i ge-çir-"

Kimse görmesin diyp birbirlerine çok yakın yürüyerek, Salon'u Pelerin'in altında, parmak uçlarında geçtiler, sonra da tas merdivenlerden inip dısarı çıktılar Ya-385

sak Orman'm üzerinde batan günes, agaçların en üstteki yapraklarını ısıl ısıl yapmıstı.

Hagrid'in kulübesine ulasıp kapıyı çaldılar. Cevap vermesi bir dakika sürdü. Kapıyı açbgmdaysa, solgun bii yüzle ve tir tir titreyerek kim geldi diye etrafına bakındı.

"Biziz," diye fısıldadı Harry. "Üstümüzde Görün-mezlik Pelerini var. Bizi içeri al da çıkaralım."

"Gelmemeliydiniz!" diye fısıldadı Hagrid. Ama geri çekilip, girmelerine izin verdi. Hagrid hemen kapıyı kapattı, Harry de Pelerin'i çekip üzerlerinden çıkardı.

Hagrid aglamıyordu, onların boynuna da atılmadı. Nerede oldugunu ve ne yapacagını bilmeyen biri gibi davranıyordu. Bu çaresizligi izlemek, gözyaslarını izlemekten de zordu.

"Çay ister misiniz?" dedi. Çaydanlıga uzanırken kocaman elleri titriyordu.

"Sahgaga nerede, Hagrid?" dedi Hermiorıe tereddütlü bir s"esle.

"Onu - onu dısarı çıkardım," dedi Hagrid. Sürahiyi doldururken sütü bütün masaya döktü.

"Balkabagı tarhımda baglı duruyor. Agaçları görsün, temiz hava alsın istedim, son -"

Hagrid'in elleri öyle fena titredi ki, süt sürahisi elinden kayıp yere düstü ve paramparça oldu.

"Bana bırak, Hagrid," dedi Hermione hemen. Çabucak gidip temizlemeye basladı.

"Dolapta bir tane daha var," dedi Hagrid, oturup

alnını koluna silerek. Harry göz ucuyla Ron'a baktı, Ron da ona çaresiz bakıslarla yanıt verdi.

Harry onun yanma ogurarak, "Kimsenin yapabilecegi bir sey yok mu, Hagrid?" diye sordu kızgın bir sesle. "Dumbledore -"

"Denedi," dedi Hagrid. "Komite'nin kararını geçersiz kılacak gücü yok. Onlara Sahgaga'nın zararsız oldugunu söyledi, ama hepsi Korkuyor... o Lucius Malfoy nasıl biridir, bilirsin... tehdit etmistir onları... cellat, yani Macnair, o da Malfoy'un eski bir arkadası... ama çabuk ve acısız olacak... ve ben yanında olacagım..."

Hagrid yutkundu. Gözleri çılgınca kulübeyi tarıyordu, sanki bir umut kırıntısı ya da ufacık da olsa bir teselli anyörmüs gibiydi.

"Dumbledore da gelecek - sey yapılırken. Bu sabah yazdı bana. Benimle birlikte - birlikte olmak istiyor. Büyük adam, Dumbledore..."

Yeni bir süt sürahisi bulmak için Hagrid'in dolabını karıstıran Hermione'den hafif bir hıçkırık geldi, ama hemen kendini tuttu. Elinde yeni sürahiyle dogrulur-ken, gözyaslanna hâkim olmaya çalısıyordu.

"Biz de seninle kalacagız, Hagrid," diye basladı konusmaya, ama Hagrid salkım? açak kafasını iki Page 134

yana sallamaya baslamıstı bile.

"Sizin satoya dönmeniz gerekiyor. Dedim ya, seyretmenizi istemiyorum. Ayrıca burada da olmamanız gerekiyor... Fudge ve Dumbledor? izinsiz çıktıgım ögrenirlerse, Harry, senin basına bayanı is açılır."

Simdi Hermione'nin yüzünden asagı sessiz gözyas-

lan süzülüyordu. Ama çayla ugrasarak onları Hag-rid'den sakladı. Sonra, tam sürahiyi doldurmak için eline süt sisesini almıstı ki, küçük bir çıglık attı.

"Ron! Đna-inanamıyorum - Scabbers bu!"

Ron'un agzı saskınlıktan açık kalmıstı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Hermione süt sürahisini masaya götürüp bas asagı çevirdi. Fare Scabbers deli gibi cıyakladı, sürahinin içinde kalmak için epey çırpındı, ama sonunda kayarak masanın üstüne düstü.

"Scabbers!" dedi Ron saskın saskın. "Scabbers, burada ne arıyorsun?"

Çırpınan fareyi alıp ısıga tuttu. Scabbers berbat durumdaydı. Her zamankinden de zayıftı, epey tüy dökmüs, yer yer kellesmisti. Ron'un elinden kurtulmak için deli gibi debeleniyordu.

"Tamam, Scabbers!" dedi Ron. "Kedi yok! Burada seni incitecek hiçbir sey yok!"

Hagrid gözlerini pencereye dikerek birden ayaga kalktı. Normalde al al olan yüzü, parsömen rengi kesilmisti.

"Geliyorlar..."

Harry, Ron ve Hermione hızla arkalarına döndüler. Birkaç kisi, uzaktaki satonun merdivenlerinden iniyordu. En önde Albus Dumbledore vardı, gümüsi sakalı günesin son ısıklarıyla parlıyordu.

Hemen yanında Cornelius Fudge yürüyordu. Arkalarından da takatsiz ve yaslı Komite üyesiyle cellat Macnair gelH yordu.

"Gitmeniz lazım," dedi Hagrid. Sapır sapır titriyordu. "Sizi burada bulmamalılar... gidin, hadi..."

Ron, Scabbers'ı cebine tıktı, Hermione ise Pelerin'i aldı.

"Sizi arkadan çıkarayım," dedi Hagrid.

Onun pesinden gidip arka bahçeye çıktılar. Harry kendini tuhaf bir sekilde rüyadaymıs gibi hissediyordu. Birkaç metre ileride, Hagrid'in balkabagı tarhında

bir agaca baglı Sahgaga'yı görünce bu his daha da güçlendi. Sahgaga bir seyler oldugunun farkındaydı. Sivri kafasını bir o yana bir bu yana döndürüyor, yeri sinirli sinirli eseliyordu.

"Bir sey yok, Gaga," dedi Hagrid usulca. "Bir sey yok..." Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi,"

dedi. "Gidin."

Ama kıpırdamadılar.

"Hagrid, yapamayız -"

"Onlara gerçekte ne oldugunu anlatırız -"

"Onu öldüremezler -"

"Gidin!" dedi Hagrid hiddetle. "Durum zaten fena, bir de siz basınızı derde sokmayın!"

Hiç seçenekleri yoktu. Hermione, Pelerin'i Ron'la Karry'nin üzerine çekerken, kulübenin ön tarafından insan sesleri geldigini duydular. Hagrid üçünün az önce gözden kayboldugu noktaya baktı.

"Çabuk gidin," dedi boguk bir sesle. "Dinlemeyin .."

Ve kapısı çalınınca, dönüp kulübesine dogru yürüdü.

389

Harry, Ron ve Hermione yavas yavas, korkudan kendilerinden geçmis bir halde Hagrid'in evinin etrafından dolasmaya koyuldular. Tam evin öbür tarafına ulasırlarken, ön kapı sertçe kapandı.

"Lütfen, acele edelim," diy."» fısıldadı Hermione. "Dayanamam, katlanamam..."

Çimenden yokus yukarı, satoya dogru ilerlemeye basladılar. Günes simdi hızla batıyordu; gökyüzü berrak, morumsu bir griye dönmüstü, ama batıya dogru yakut kırmızısı bir parıltı görülüyor '*u.

Ron birden durdu.

"Lütfen, Ron," dedi Hermione.

Page 135

"Scabbers - rahat - durmuyor -"

Ron iki büklüm olmus, Scabbers ı cebinde tutmaya çalısıyordu. Ama fare çıldırmıstı; de i gibi ciyakhyor, kıvrılıp çırpınıyor, dislerini Ron'un eline geçirmeye çalısıyordu.

"Scabbers, seni sersem, benim, Ron," diye tısladı Ron.

Arkalarında bir kapının açıldıgını duydv lar. Birileri konusmaya basladı.

"Ron, lütfen gidelim, yapmak üzereler1" dedi Hermione fısıldayarak.

'Tamam - Scabbers, rahat dur -"

Ðlerlediler; Harry de Hermione gibi ar «çalarından gelen sesleri dinlememeye çalısıyordu. Ron yi no durdu.

"Tutamıyorum - Scabbers, kes sesini, herLes duyacak-"

Fare deli gibi ciyaklıyordu, ama yine de s^si Hag-

390

rid'in bahçesinden gelen sesleri bastırmıyordu. Belli belirsiz erkek sesleri duyuldu. Sonra bir sessizlik ve ansızın bir baltanın havayı yarmasının ve darbesinin sesi.

Hermione sendeledi...

"Yaptılar!" diye fısıldadı Harry'ye. "Hnanamıyo-rum - yaptılar!"

391

ON YEDÐNCÐ BOLUM

Kedi, Fare ve Köpek

Harry'nin soktan aklı durmustu sanki.' Üçü, dehsetten oldukları yere mıhlanmıs gibi, Görünmezlik Peleri-ni'nin altında öylece durdular. Batan günesin son ısınları, uzun gölgelerin düstügü araziyi r.anlı bir ısıkla boyamıstı. Sonra, arkalarından, vahsi bir uluma duydular.

"Hagrid," diye mırıldandı Harry. Ne yaptıgını düsünmeksizin geri döndü, ama hem Ron, hem Hermione kollarından tuttular.

"Yapamayız," dedi Ron, kâgıt gibi bembeyaz olmustu. "Onu görmeye gittigimizi ögrenirlerse bası daha da fazla derde girer..."

Hermione'nin solugu kesik kesik ve düzensizdi.

"Nasıl - yapa-bildiler?" dedi tıkanırcasına. "Nasıl yapabildiler?"

"Hadi gel," dedi Ron. Disleri zangırdıyor gibiydi.

Geriye, satoya dogru yola koyuldular. Pelerin'in altında saklı kalabilmek için agır agır yürüyorlardı.

Isık artık hızla çekiliyordu. Açık araziye geldiklerinde, karanlık, bir büyü gibi etraflarına yerlesmisti.

392

"Scabbers, uslu dur," diye tısladı Ron, elini gögsüne Sastırdı. Fare deli gibi kıvranıyordu. Ron birden durdu, ?cabbers'ı cebinin dibine itmeye çalıstı. "Nen var senin, iptal fare? Kıpırdama - AHH!

Beni ısırdı!"

"Ron, sus!" diye fısıldadı Hermione telasla. "Fudge ner an buraya gelebilir -"

"Yerinde - durmuyor -"

Scabbers belli ki dehsete kapılmıstı. Bütün gücüyle kıvranıyor, Ron'un elinden kurtulmaya çalısıyordu.

"Nesi var bunun?"

Ama Harry az önce Crookshanks'i görmüstü - vücudu yere yapısmıs, koca sarı gözleri karanlıkta tekinsiz bir sekilde panldayarak, onlara dogru sinsi sinsi ilerliyordu. Onları görüyor muydu, yoksa sadece Scab-bers'ın ciklemelerini mi izliyordu, bilemiyordu Harry.

"Crookshanks!" diye inledi Hermione. "'Hayır, git burdan, Crookshanks! Git burdan!"

Ama kedi daha da yaklasıyordu -

"Scabbers - HAYIR!"

Çok geç - fare Ron'un onu kavrayan parmaklarının arasından kaymıs, yere atlamıs ve kaçıp gitmisti. Crookshanks tek bir hamleyle onun arkasından sıçradı. Ron da, daha Harry ile Hermione onu durduramadan, Görünmezlik Pelerini'ni üstünden atarak karanlıga dogru fırladı.

"Ron!" diye inledi Hermione.

O ve Harry birbirlerine baktılar, sonra ikisi de kosarak Ron'un pesinden gittiler; Pelerin'in altındayken dogru dürüst kosamadıkları için onu üstlerinden attılar.

Page 136

393

Đkisi Ron'un ardından fırlayınca, pelerin de flama gibi peslerinden dalgalanmaya basladı. Az ötede Ron'un ayaklarının gümbürdeyisini ve Crookshanks'e bagırısını duyuyorlardı.

"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel buraya ~"

Bir gümbürtü duyuldu.

"Yakaladım iste! Defol surdan, seni pis kedi -"

Harry ve Hermione az daha Ron'a takılıp düsüyorlardı; tam önünde kayarak durdular. Ron topraga yayılmıstı, ama Scabbers yeniden cebindeydi. Kıpırdayıp duran siskinligi iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

"Ron - Pelerin'in - altına - gel," diye soludu Hermione. "Dumbledore - Bakan - bir dakika sonra dısarı çıkacaklar -"

Ama daha kendilerini yeniden örtemeden, hatta daha soluklanamadan, devasa pençelerin patırhsını duydular. Birisi karanlıktan onlara dogru hızla geliyordu - muazzam büyüklükte, soluk gözlü, kuzgun karası bir köpek.

Harry asasına dogru uzandı, ama çok geç - köpek hızla ileri aTılmıs ve ön ayaklarıyla gögsüne vurmustu. Harry, bir tüy anaforu içinde geri geri gidip devrildi; onun sıcak nefesini hissetti, upuzun dislerim gördü -

Ama köpek, sıçrayısının hızıyla biraz fazla ileri sürüklenmisti; Harry'nin üzerinden yuvarlanıp gitti.

Kendini sersemlemis ve kaburgaları kırılmıs gibi hisseden Harry, ayaga kalkmaya çalıstı. Kayarak yeni bir saldırı için onlara dönen köpegin hırladıgını duyabiliyordu.

Ron ayaga kalkmıstı. Köpek üzerlerine atlarken,

394

Harry'yi kenara itti; köpegin çenesi, Harry yerine Ron'un dısarı uzanmıs koluna geçti. Harry köpegin üzerine atladı, bir avuç tüy yakaladı, ama köpek Ron'u sanki bez bir bebekmis gibi kolayca sürükleyerek uzak-lastınyordu -

Sonra, nereden geldigi anlasılmayan bir sey Harry'nin yüzüne öyle bir vurdu ki, yeniden yere serildi. Hermione'nin de acıyla feryat ettigini ve düstügünü duydu. Harry asasını kavradı, gözlerini kırparak, kafasından süzülen kanı uzaklastırmaya çalıstı -

"Lumos!" diye fısıldadı.

Asanın ısıgı ona kalın bir agacın gövdesini gösterdi. Scabbers'ı Samarcı Sögüt'ün gölgesine kadar kovala-mıslardı. Agacın dallan siddetli bir rüzgârdaymıs gibi çatırdıyor, daha fazla yaklasmalarını önlemek için kamçı gibi ileri geri savruluyordu.

Ve orada, gövdenin dibinde, köpek Ron'u köklerdeki büyük bir aralıktan geri geri içeri sürüklüyordu -Ron siddetle mücadele ediyordu, ama bası ve gögsü gözden kaybolmak üzereydi -

"Ron!" diye haykırdı Harry, onları izlemek için hamle etti, ama kalın bir dal havayı öldürücü biçimde kamçılayınca, yeniden geri çekilmek zorunda kaldı.

Tek görebildikleri, Ron'un bir bacagıydı. Köpegin onu daha da asagı çekmesini önleme çabasıyla bir köke kanca gibi sarılmıstı. Sonra korkunç bir çatırdama havayı silah sesi gibi yardı. Ron'un bacagı kırılmıstı, bir saniye sonra da ayagı gözden kayboldu.

"Harry - yardım getirmemiz gerek -" diye bagırdı

395

Hermione. Onun üstünde de kan vardı. Sögüt omzunu kesmisti.

"Hayır! O sey onu yiyecek kadar büyük, vaktimiz yok-"

"Yardımsız asla geçemeyiz -"

Yaprakları yumruk gibi sıkılmıs bir dal, kamçı gibi onlara dogru savruldu.

"O köpek giriyorsa, biz de girebiliriz," diye soludu Harry. Oraya buraya atılıyor, havada sallanırken ıslık çalan hırçın dalların arasından bir yol bulmaya çalısıyordu, ama agacın vurma menziline girmeden köklere bir santim olsun yaklasamıyordu.

"Ah, yardım edin, yardım edin," diye çaresizce fısıldadı Hermione. Oracıkta ne yapacagım bilmeden dört dönüyordu. "Lütfen..."

Crookshanks ileri atıldı. Etrafı döven dalların arasından yılan gibi süzüldü ve ön ayaklarını gövdedeki bir yumru üzerine koydu.

Page 137

Agaç sanki mermere dönmüs gibi, bir anda hare-ketsizlesti. Tek yaprak kımıldamıyor, sallanmıyordu.

"Crooksha«ks!" diye fısıldadı Hermione kararsızca. Simdi Harry'nin kolunu tutmus, acıtacak gibi sıkıyordu. "Nasıl bildi -"

Harry acı acı, "O köpekle arkadas," dedi. "Ðkisini birlikte gördüm. Gel hadi - asam da çıkart -"

Birkaç saniyede agacın yanına vardılar, ama daha köklerdeki açıklıga gelmeden, Crookshanks çizgili kuyrugunu savurarak içeri kaymıstı bile. Sıra Harry'deydi; bası önde sürünerek girdi, toprak egimden asagı kaya-396

rak çok alçak bir tünelin dibine indi. Crookshanks biraz ilerideydi, gözleri Harry'nin asasının ısıgında parıldı-yordu. Birkaç saniye sonra Hermione de kayarak Harry'nin yanına inmisti.

Dehset dolu bir sesle, "Ron nerede?" diye fısıldadı.

"Buradan gidiyoruz," dedi Harry, mecburen kambur durarak. Crookshanks'in arkasından yola koyuldu.

Hermione arkasından, soluk soluga, "Bu tünel nereye çıkıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Çapulcu Haritası'nda isaretli, ama Fred ve George hiç kimsenin buraya girmedigini söylediler. Haritanın kıyısı boyunca ilerliyor, sanki Hogsmeade'e çıkıyor gibi..."

Đki büklüm halde, gidebileceklerince hızla gittiler. Đleride Crookshanks'in kuyrugu yukarı asagı hareket ederek bir görünüyor, bir kayboluyordu. Tünel bitmek bilmedi, Balyumruk'a çıkan geçit kadar uzun gibiydi. Harry sadece Ron'u ve o koskocaman köpegin ona neler yapıyor olabilecegini düsünüyordu... Çömelik halde kosuyor, kesik kesik ve acı içinde soluyordu.

Sonra tünel yükselmeye basladı, derken kıvrıldı ve Crookshanks yok oldu. Harry onun yerine küçük bir aralıktan gelen bir demet los ısık görüyordu.

O ve Hermione durakladılar. Soluklanmaya çalısarak yavasça ilerlediler. Ötede ne oldugunu görmek için ikisi de asasını kaldırmıstı.

Bir odaydı bu, karmakarısık, tozlu bir oda. Duvarlardaki kâgıtlar soyulmustu, dösemenin her yerinde lekeler vardı. Bütün mobilyalar, sanki birisi onları bir ye-

re çarpıp kırmıs gibi parçalanmıstı. Pencerelerin hepsine tahta çakılmıstı.

Harry, Hermione'ye bir bakıs attı. O da, çok korkmus görünse bile, evet anlamında basını salladı.

Harry kendini delikten yukarı çekti, çevreye göz attı. Oda bostu, ama sag taraflarındaki bir kapı açıktı, gölgeli bir hole gidiyordu. Hermione birden Harry'nin kolunu yeniden kavradı. Kocaman açılmıs gözleri, tahta çakılmıs pencerelerde dolasıyordu.

"Harry," diye fısıldadı. "Sanırım Bagıran Bara-ka'dayız."

Harry etrafına bakındı. Gözüne yakınlarındaki tahta bir iskemle çarptı. Đskemle paramparçaydı, bacaklarından biri tümüyle koparılmıstı.

Agır agır, "Bunu hayaletler yapmıs olamaz," dedi.

Tam o anda yukarıda bir çatirtı duyuldu. Bir sey hareket etmisti. Đkisi de tavana bakü. Hermione, Harry'nin kolunu öyle sıkıyordu ki, Harr/nin parmaklan uyusmaya baslamıstı. Ona bakıp kaslarını kaldırdı; Hermione basını bir kez"

daha evet anlamında salladı ve Harr^nin kolunu bıraktı.

Olabildigince sessiz ve yavas ilerleyerek hole girdiler ve yıkık dökük merdivenden üst kata çıktılar.

Her sey kalın bir toz tabakasıyla örtülüydü, döseme hariç. Dösemede, üst kata sürüklenen bir sey enli, parlak bir serit izi bırakmıstı.

Karanlık sahanlıga vardılar. •

"Nox," diye fısıldadı ikisi birden ve asalarının ucundaki ısıklar söndü. Sadece bir kapı açıktı. Oraya 398

dogru usul usul giderlerken, arkasında bir ses duydular. Hafif bir inilti ve derinden gelen, güçlü bir mırıltı. Son kez bakıstılar, son kez baslarını sallayarak anlastılar.

Asasını önünde sıkı sıkı tutan Harry, bir tekmede kapıyı ardına kadar açtı.

Perdeleri tozlu olan görkemli bir dört direkli karyolada Crookshanks yatıyordu, onları görünce yüksek sesle mırladı. Yanında, yerde Ron durmus, garip bir açıyla kıvrılmıs bacagını tutuyordu.

Harry ve Hermione ona dogru kostular.

Page 138

"Ron - iyi misin?"

"Köpek nerede?"

"Köpek degil," diye inledi Ron. Disleri ıstırapla sıkılmıstı. "Harry, bu bir tuzak -"

"Ne-"

"Köpek o... o bir Animagus..."

Ron, Harry'nin omzunun ötesine bakıyordu. Harry hızla döndü. Gölgelerin içindeki adam, bir anda kapıyj arkalarını^ n kapattı.

Kirli ve gür, keçelesmis saçları dirseklerine kadar uzanıyordu. Derin, karanlık

göz yuvalarının içinde gözleri parlıyor olmasa, rahatlıkla ceset sanılabilirdi. Mum gibi derisi yüzünün kemikleri üzerinde öylesine gerilmisti ki, yüzü kafatasına benziyordu. Sırıttıgında, sarı disleri ortaya çıktı. Bu adam, Sirius Black'ti.

"Expelliarmus!" dedi çatlak bir sesle, Ron'un-asasını onlara tutarak.

Harry ve Hermione'nin asaları ellerinden fırlayıp

havaya uçtu ve Black onları yakaladı. Sonra öne bir adım attı. Gözleri Harry'ye dikiliydi.

Boguk bir sesle, "Gelip arkadasını kurtaracagım düsündüm," dedi. Sesini kullanma alıskanlıgım uz ü-süre önce yitirmis gibiydi. "Baban da benim için aynı seyi yapardı. Cesaret gösterdin, hemen bir ögretmene kosmadm. Sükran duyuyorum... bu her seyi kolaylastıracak..."

Black'in babasına satasması, sanki o bV;urmüs gibi Harry'nm kulaklarında çınladı. Gögsür Ue tokurdayan bir nefret patlak verdi, korkuya yer ' u'akmadı. Hayatında ilk kez asasını kendini savun.ı\ak için degil, saldırmak için elinde istiyordu... öldürmek için. Ne yaptıgını bilmeden ileri hamle etti, ama aniden iki yanında da bir hareket oldu ve iki çift el onu yakalayıp geriye çekti.

"Hayır, Harry!" diye soludu Hermione, aklı basından gitmis bir fısıltıyla. Ama Ron, Black'e döndü.

"Harry'yi öldürmek istiyorsan, bizi de öldürmeli-sin!" dedi atesli atesli. Hem de ayakta durmak için gösterdigi gayretten rengi daha da soldugu ve konusurken hafifçe sallandıgı halde.

Black'in gölgeli gözlerinde bir ısık parlayıp söndü.

"Uzan," dedi alçak sesle Ron'a. "O bacagı daha da beter hale getireceksin."

"Beni duydun mu?" dedi Ron cılız bir sesle. Ayakta durabilmek için, acı içinde, hâlâ Harry'ye tutunuyordu. "Üçümüzü birden öldürmen gerekecek!"

"Bu gece burada tek bir cinayet islenecek/' dedi Black, sırıtısı bütün yüzüne

yayıldı.

400

"Niyeymis?" dedi Harry tükürürcesine. Bir yandan da kendini Ron ve Hermione'nin ellerinden kurtarmaya çalısıyordu. "Geçen sefer aldırmamıstın, degil mi? Pettigrew'u ortadan kaldırmak için bütün o Muggle'lan da öldürmüstün... Ne oldu, yoksa Azkaban'da yufka yürekli mi oldun?"

"Harry!" diye sızıldandı Hermione. "Sussana!"

"O BENÐM ANNEMLE BABAMI ÖLDÜRDÜ!" diye kükredi Harry. Büyük bir çabayla Hermione ve Ron'un ellerinden kurtulup ileri atıldı -

Sihri mihri unutmustu - kendisinin kısa, sıska ve on üç yasında, Black'in ise uzun boylu, yetiskin bir adam oldugunu unutmustu. Harry'nin tek bildigi, Black'in canını elinden geldigi kadar yakmak istedigiydi, bunun karsılıgında kendi canının ne kadar yanacagı da umurunda degildi...

Belki de Harry'nin böyle aptalca bir sey yapmasının sokundan, Black asaları vaktinde kaldırmadı.

Harry'nin ellerinden biri Black'in sıskacık bilegine sarıldı, onu asaların ucunu bırakmaya zorladı.

Harry'nin diger eli yumruk olup Black'in basının kenarına çarptı, ikisi birden geriye, duvara dogru düstüler -

Hermione çıglık atıyordu; Ron haykırıyordu; Black'in elindeki asalardan, Harry'nin yüzünü birkaç santimle ıskalayan kıvılcım fıskiyeleri fıskırmıstı. Harry parmaklarının altındaki kara kuru kolun çılgınca kıvrandıgını hissetti, ama onu tutmaya devam etti. Öbür eliyle Black'in neresini bulsa yumrukluyordu.

Ama Black'in bostaki eli Harry'nin bogazını buldu -

401

"Hayır," diye tısladı. "Haddinden fazla bekledim -"

Parmakları gedldi. Harry tıkandı, gözlügü çarpılmıstı

Sonra Hermione'nin ayagının yoktan var olmus gibi savruldugunu gördü. Black acıyla homurdanarak Harry'yi bıraktı. Ron kendini Black'in asayı tutan eline atmıstı, Harry hafif bir çalırtı duydu -

Birbirine dolasmıs gövdelerden kurtuldu, kendi asasının yerde yuvarlandıgım gördü; kendini ona dogru fırlattı ama -

"Ahhh!"

Crookshanks de kavgaya katılmıstı. Ön ayaklarının tırnaklarını Harry'nin koluna iyice batırdı. Harry onu savurdu, ama Crookshanks simdi de onun asasına dogru kosuyordu -

"SAKIN HA!" diye kükredi Harry. Crookshanks'e nisan alıp bir tekme savurdu, kedi tükürükler saçarak yana dogru uçtu. Harry asasını kapıp döndü -

"Çekilin önümden!" diye bagırdı Ron ve Hermi-one'ye.

Đkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Soluk soluga kalmıs, dudagı kanayan Hermione, kendisinin ve Ron'un asalarım kaparak ortadan kaçıldı. Ron dört direkli karyolaya kadar sürünerek gitti, üzerine yıgıldı. Hızla nefes alıyordu, beyaz yüzü simdi hafiften yesermisti, her iki eliyle kırık bacagını kavramıstı.

Black duvarın dibine yıgılmıs haldeydi. Harry'nin yavasça yaklasmasını izlerken, rayıf gögsü hızla yükselip alçalıyordu. Harry asasını dosdogru Black'in kalbine tutuyordu.

402

"Beni öldürecek misin, Harry?" diye fısıldadı Black.

Harry tepesinde durup ona bakmaya basladı, asası hâlâ kalbine isaret ediyordu. Black'in sol gözünün çevresinde mosmor bir çürük olusmaktaydı, burnu da kanıyordu,

"Annemle babamı öldürdün," dedi Harry. Sesi biraz titriyordu, ama asasını tutan eli sabit sayılırdı.

Black, o çökmüs gözleriyle ona baktı.

Çok yavasça, "Ðnkâr etmiyorum," dedi. "Ama eger bütün hikâyeyi buseydin -"

"Bütün hikâye mi?" diye tekrarladı Harry, kulaklarında müthis bir zonklama vardı. "Onları Voldemort'a sattın, bilmem gereken tek sey bu!"

"Beni dinlemelisin," dedi Black, simdi sesinde bir telas seziliyordu. "Dinlemezsen pisman olursun...

anlamıyorsun..."

"Sandıgından çok daha iyi anlıyorum," dedi Harry, simdi sesi her zamankinden çok titriyordu. "Sen onu hiç duymadın, degil mi? Annemi... Voledmort'un beni öldürmesine engel olmaya çalısırken...

ve sen yaptın bunu... sen yaptın..."

Daha ikisi de baska bir sey söyleyemeden, san-tu-nıncu renkte bir sey Harry' nin yanından yıldırım gibi geçti; Crookshanks, Black'in gögsüne sıçradı ve oraya } erlesti, tam kalbinin üstüne. Black gözlerini kırptı ve kr.'diye baktı.

"Git burdan," diye mırıldandı, Crookshanks'i üstünden atmaya çalısarak.

Ama Crookshanks pençelerini Black'in cüppesine

geçirdi ve yerinden kımıldamadı. Çirkin, ezik yüzünü Harry'ye çevirdi ve o koca san gözlerle ona baktı. Harry'nin sagındaki Hermione hıçkırdı.

Harry asasını daha da sıkı '-utarak Black ve Crookshanks'e baktı. Ne olmus yani kediyi de öldürmesi gerekiyorsa? Black'le isbirligi yap Tüy ör muydu?., eger Black'i korumaya çalısırken ölme /e hazırsa, bu Harry'yi ilgilendirmezdi... Black onu kurla, maya çalısıyorsa, bu da sadece onun Crookshanks'e Heuıv'nin annesiyle babasına verdiginden daha çok önem verdigini kanıtlardı...

Harry asasını kaldırdı. Yapacaksa simdi yapmalıydı. Annesinin ve babasının intikamım alma vakti gelmisti. Black'i öldürecekti. Black'i öldürmek zorundaydı. Ðste fırsat gelmisti...

Saniyeler uzadı, Harry hâlâ, asasını dengede tutmus, donmus gibi orada duruyordu. Black basını kaldırmıs ona bakıyordu, Crookshanks gögsündeydi; yatagın yakınlarından Ron'un düzensiz solukları geliyordu; Hermione suskundu.

Derken yeni bir ses duyuldu -

Yukarı dogru belli belirsiz ayak sesleri yaklasıyordu -biri merdivenlerden çıkıyordu.

"YUKARIDAYIZ!" diye çıglık attı Heımione birden. "YUKARIDAYIZ - SIRIUS BLACK - CABUKV

Page 140

Black irkildi, az daha Crookshanks'i yernden ediyordu. Harry asasına kasılmısçasına yapısa - Yap simdi! diyordu kafasındaki bir ses - ama ayak sesleri merdivenlerden yukarı gümbürdeyerek yükseliyordu ve Harry hâlâ düsündügü seyi yapmamıstı.

404

Odanın kapısı bir kınrızı kıvılcımlar saganagıyla açıldı ve Profesör Lupin paldır küldür içeri girerken Harry hızla döndü. Lupin'in yüzünden kan çekilmisti, asasını kaldırmıstı, hazırdı. Gözleri yerde yatan Ron'un, kapının yanma sinmis Hermione'nin, Black'e yönelttigi asasıyla orada duran Harry'nin ve sonra Harry'nin ayaklan dibinde örselenmis, kanlar içinde yatan Black'in üzerinde dolaktı.

"Expelliarmus!" diye bagudı Lupin.

Harry'nin asası bir kez daha elinden uçup gitti. Hermione'nin tuttugu iki asa da. Lupin hepsini ustaca yakaladı, sonra odanın o/tasına giderek, Crooks-hanks'in korumak ister gibi hâlâ gögsünde yattıgı Black'e gözlerini dikip baktı.

Harry oracıkta duruyordu, birden bir bosluk duygusuna kapılmıstı. Yapamamıstı. Cesaret edememisti. Black yine Ruh Emici'lere teslim edilecekti.

Sonra Lupin garip bir sesle, bastırılmıs bir duyguyla titreyen bir sesle konustu: "O nerede, Sirius?"

Harry hemen Lupin'e baktı. Onun ne demek istedigini anlamıyordu. Kimden bahsediyordu Lupin?

Yeniden dönüp Black'e baktı.

Black'in yüzü ifadesiz sayılırdı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadı. Sonra, bos elini agır agır ka'dırdı ve dosdogru Ron'u gösterdi. Hiçbir sey anlamayan Harry dönüp Ron'a baktı, Ron sersemlemis görünüyordu,

"Ðyi ama..." diye mırıldandı Lupin, Black'e sanki zihnini okumak istercesine dikka'Je bakıyordu.

"Niye daha önce kendini göstermedi? Yoksa -" Lupin'in göz-405

leri birden açıldı, Black'te ötekilerin göremedigi bir sey görüyormus gibiydi, "- yoksa o muydu...

yoksa yer mi degistirdiniz... bana söylemeden?"

Black, çökük gözlerini Lupin'in yüzünden ayırmadan, basını evet anlamında agır agır salladı.

"Profesör Lupin," diye araya girdi Harry yüksek sesle, "ne oluy -?"

Ama sorusunu bitiremedi, çünkü gördügü sey sesinin gırtlagında donup kalmasına yol açtı. Lupin, asasını indiriyordu. Bir an sonra Black'in yanına yürümüs, elini tutmus, onu ayaga kaldırarak Crookshanks'in yere düsmesine yol açmıs, sonra da Black'i kardesiymis gibi kucaklamıstı.

Harry kendini sanki midesinin dibi düsmüs gibi hissetti.

"ÐNANAMIYORUM BUNA!" diye bir çıglık attı Hermione.

Lupin, Black'i bırakıp ona döndü. Hermione yerden kalkmıs, gözlerinde çılgınca bakıslarla, eliyle Lupin'i isaret ediyordu. "Siz - siz -"

"Hermione -"

"- siz ve o!"

"Hermione, sakin ol -"

"Kimseye söylemedim!" Sesi cırtlak bir ton almıstı. "Sizin hatırınız için hep sakladım -"

"Hermione, dinle beni, lütfen!" diye bagırdı Lupin. "Açıklayabilirim-"

Harry titredigini hissediyordu, korkuyla degil ama yeni bir hiddet dalgasıyla.

406

"Size güvendim/' diye haykırdı Lupin o, sesi kontrolden çıkmıstı, "oysa siz hep onun dostuydunuz!"

"Yanılıyorsun/' dedi Lupin, "Ben on iki yıldır 5iri-us'un dostu degildim, ama simdi öyleyim... bırak da açıklayayım..."

"HAYIR1" diye çıglık attı Hermione. "Harry, ona güvenme, Black'in satoya girmesine yardımcı niuyor-du, senin ölmeni o da istiyor — o bir kıırtadamV

Ortaya gergin bir sessizlik çöktü. Herkesin gözü, simdi sasılacak kadar sakin duran, ama rengi solmus Lupin'dey di.

"Her zamanki standardını tutturamadın, Hermione," dedi. "Korkarım üçten sadece biri dogru.

Sıri-us'un satoya girmesine yardımcı olmuyordum ve elbette ki Harry'nin ölmesini istemiyorum..."

Yüzünden garip bir titreyis geçti, "Ama kurtadam oldugumu inkâr etmeyecegim."

Page 141

Ron ayaga kalkmak için yeniden yigitçe bir çaba gösterdi, ama acı dolu bir iniltiyle gerisingeri düstü. Lupin endiseyle ona dogru hamle etti, ama hayretten agzı açık kalan Ron ona, "Benden uzak dur, kurtadam!" dedi.

Lupin birden durdu. Sonra, belirgin bir çabayla Hermione'ye dönüp sordu: "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Çok uzun zamandır," diys fısıldadı Hermione. "Profesör Srupe'in ödevim

yaptıgımdan beri..."

Lupin sükûnetle, "Çok memnun olacak," dedi. 'O ödevi, birisi belirtilerimin ne oldugunu anlar umuduyla

verdi. Ay çizelgesini kontrol edip dolunayda hep hasta oldugumu mu fark ettin? Yoksa Böcürt'ün beni görünce hep aya dönüstügünü mü?"

"ÐkiSi de," dedi Hermione alçak sesle.

Lupin zorla güldü.

"Sen, kendi yasındakiler içinde gördügüm en akıllı cadısın, Hermione."

"Degilim," diye fısıldadı Hermione. "Eger birazcık aklım olsaydı, herkese ne oldugunuzu söylerdim!"

"Ama biliyorlar zaten," dedi Lupin. "Hiç degilse, ögretmenler biliyor."

"Dumbledore seni kurtadam oldugunu bile bile mi ise aldı yani?" dedi Ron nefes nefese. "Deli mi o?"

"Ögretmenlerden bazıları öyle düsündü," dedi Lupin. "Kimi ögretmenleri güvenilir biri olduguma ikna etmek için çok ugrasması gerekti -"

"VE HATA ETTÐ!" diye feryat etti Harry. "BASINDAN BERÐ ONA YARDIM EDÐYORDUN!" Dört direkli karyolaya geçip yüzünü titreyen eline gömmüs Black'i isaret ediyordu. Crookshanks onun yanına zıpladı ve mırıldayarak kucagına çıktı. Ron, bacagını sürükleyerek ikisinden de uzaklastı.

"Sirius'a yardım etmiyordum," dedi Lupin. "Bana bir sans tanırsan, açıklarını. Bak -"

Harry, Ron ve Hermione'nin asalarını ayırıp, hepsini sahiplerine dogru attı. Harı y, nutku tutulmus halde, kendininkini yakaladı.

"Ðste," dedi Lupin, kendi asasını kemerine sokarak. "Siz silahlısınız, biz degiliz. Simdi dinleyecek misin?"

Harry ne düsünecegini bilemiyordu. Bu bir numara mıydı?

"Ona yardım etmiyorduysamz," dedi, Black'e öfke dolu bir bakıs atarak, "burada oldugunu nasıl bildiniz?"

"Harita," dedi Lupin. "Çapulcu Haritası. Odamda onu inceliyordum -"

"Nasıl isledigini biliyor musunuz?" dedi Harry kuskuyla.

Lupin, elini sabırsızlıkla sallayarak, "Elbette nasıl isledigini biliyorum," dedi. "Yazanlardan biriyim.

Ben Aylak'ım - okulda arkadaslarımın bana taktıgı lakap buydu."

"Yazdınız mı-?"

"Önemli olan su: Bu aksam haritaya dikkatle bakıyordum, çünkü senin, Ron'un ve Hermione'nin Hipog-rif infaz edilmeden Hagrid'i ziyaret etmek için satodan gizlice kaçacagınızı düsünüyordum.

Haklıymısım da, degil mi?"

Volta ahi aya koyuldu, bir yandan da onlara bakıyordu. Ayaklarının altında küçük toz yıgınları yükseliyordu.

"Babanın eski Pelerin'ini giyiyor olabilirsiniz ama, Harry -"

"Pelerin'i nereden biliyorsunuz?"

"James'i onun altında gözden kaybolurken kim bilir kaç kez izlemisimdir..." dedi Lupin, elini yine sabırsızlıkla sallayarak. "Mesele su ki, bir Görünmezlik Pelerini bile giysen, Çapulcu Haritası'nda görünürsün. Ara-409

ziden geçip Hagrid'in kulübesine girmenizi izledim. Yirmi dakika sonra Hagrid'den ayrıldınız ve sato/a dogru yola koyuldunuz. Ama yanınızda baska biri de vardı.'"

"Ne?" dedi Harry. "Hayır, yoktu!"

Hâlâ volta atan Lupin, "Gözlerime inanamadım," dedi, Harry'nin araya girmesine aldırmadan Page 142

"Hari-ta'nın isleyisinde bir bozukluk var sandım. Nasıl sizin yanınızda olabilirdi?"

"Yanımızda kimse yoktu!" dedi Har^-

"Sonra bir nokta daha gördüm, hızla size dogru ilerliyordu, üzerinde Sirius Bîack yazıyordu...

Sizinle çarpıstıgını gördüm, içinizden ikisini Samara Sögüt'e çekmesini izledim - "

"Birimizi!" dedi Ron kızgınlıkla.

"Hayır, Ron," dedi Lupin. "Đkinizi."

Volta atmaya son vermisti, gözleri Ron'un üzerinde dolasıyordu.

Temkinli bir edayla, "O fareye bir bakabilir miyim acaba7" diye sordu.

"Ne?" "dedi Ron. "Scabbers'ın bununla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var," dedi Lupin. "Lütfen görebilir miyim onu?"

Ron tereddüt etti, sonra elini cüppesinin içine soktu. Scabbers dısarı çıktı, çaresizce çırpınıyordu.

Ron onun kaçmasını önlemek için uzun, kel kuyrugunu tutmak zorunda kaldı. Crookshanks, Black'in kucagında ayaga kalktı ve hafifçe tısladı.

410

Lupin, Ron'a yaklastı. Scabbers'a dikkatle bakarken solugunu tutuyor gibiydi.

"Ne var?" dedi Ron yine, korkmus bir halde Scab-bers'ı ona yakın tutarak. "Faremin bunlarla ne ilgisi var?"

"O bir fare degil," dedi Sirius Black birden, çatlak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun - elbette bir fare -"

"Hayır, degil," dedi Lupin yavasça. "O bir büyücü."

"Bir Animagus," dedi Black, "adı da Peter Pettigrew."

ON SEKÐZÐNCÐ BOLUM

Ð

Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak

Bu cümlenin saçmalığını kavramaları için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra Ron, Harry'nin düsündügü seyi dile getirdi.

"Ðkiniz de çatlaksınız."

"Gülünç," dedi Hermione zayıf bir sesle.

"Peter Pettigrew öldü!" dedi Harry. "On iki yıl önce o öldürdü!"

Eliyle Black'i isaret etti, Black'in yüzü kasıldı.

"Niyetim buydu," diye homurdandı, san disleri meydanda, "ama küçük Peter beni alt etti... bu sefer öyle olmayacak!"

Ve Black, Scabbers'ın üzerine atlarken, Crooks-hanks yere savruldu; Black'in agırlıgı kırık bacagının üstüne binince Ron acıyla feryat etti.

"Sirius, HAYIR!" diye haykırdı Lupin, ileri atılıp Black'i Ron'un üstünden çekerek. "BEKLE! Bu sekilde yapamazsın - anlamaları gerek - açıklamalıyız -"

"Sonradan açıklarız!" diye hırladı Black. Lupin'i üstünden atmaya çalısıyordu, bir eli Scabbers'a ulasmaya

çabalarken havayı pençeliyordu. Scabbers ise domuz yavrusu gibi viyaklıyor, kaçmaya çalısırken Ron'un yüzünü ve boynunu tırmalıyordu.

Hâlâ Black'i tutmaya çalısan Lupin, "Her - seyi -ögrenmeye - haklan - var!" dedi. "Ron yıllarca hayvanı diye baktı ona! Benim bile anlamadıgım yanları var bu isin! Ve Harry - Harry'ye hakikati borçlusun, Sirius!"

Black mücadele etmeyi bıraktı, ama derine çökmüs gözleri yine de Ron'un ısırılmıs, tırmalanmıs ve kanayan elleri arasında sıkıca tuttugu Scabbers'a dikilmisti.

"Peki öyleyse," dedi Black, gözlerini fareden ayırmadan. "Onlara ne istersen anlat. Ama elini çabuk tut, Remus. Ugruna hapse atıldıgım cinayeti islemek istiyorum..."

"Kafadan kontaksınız, ikiniz de," dedi Ron, destek olsunlar diye Harry ve Hermione'ye bakarak.

"Artık canıma yetti. Ben gidiyorum."

Saglam ayagı üzerinde dogrulmaya çalıstı, ama Lupin yeniden asasını kaldırıp Scabbers'ın üzerine Page 143

tuttu.

Yavasça, "Beni sonuna kadar dinleyeceksin, Ron," dedi. "Dinlerken Peter'ı sıkı sıkı tut, yeter."

"O PETER DEGÐL, SCABBERS!" diye feryat etti Ron. Bir yandan da fareyi ön cebine sokmaya çalısıyordu, ama Scabbers sıkı mücadele ediyordu. Ron sallandı, dengesini kaybetti ve Harry onu yakalayıp yeniden yatagın üstüne itti. Sonra, Black'i yok sayarak Lupin'e döndü.

"Pettigrew'un öldügünü gören tanıklar var," dedi. "Bir sokak dolusu..."

413

"Gördüklerini sandıkları seyi görmediler!" dedi Black vahsi bir tavırla; Ron'un elinde debelenen Scab-bers'a bakıyordu hâlâ.

"Herkes Sirius'un Peter'ı öldürdügünü düsündü," dedi Lupin, basını sallayarak. "Ben de öyle sanıyordum

- bu aksam haritayı görene kadar. Çünkü Çapulcu Haritası asto yalan söylemez... Peter yasıyor.

Ron elinde onu tutuyor, Harry."

Harry, Ron'a baktı, bakısları karsılasınca sessizce anlastılar: Black de, Lupin de akıllarını kaçırmıstı. Hikâyelerinde zerrece mantık yoktu. Scabbers nasıl Peter Pettigrew olabilirdi? Azkaban sonunda Black'in de aklını oynatmasına yol açmıstı demek - ama neden Lupin de ona uyuyordu?

Sonra Hermione, titrek, sözde sakin bir sesle konustu. Profesör Lupin'i mantıga davet eder gibiydi.

"Ama Profesör Lupin... Scabbers, Pettigrew olamaz... bu dogru olamaz, biliyorsunuz olamayacagını..."

"Neden dogru olamazmıs?" dedi Lupin sakin sakin, sanki sımftaymıslar da Hermione sadece Garke-nez'lere iliskin bir deneyde bir sorun saptamıs gibi.

"Çünkü... çünkü Peter Pettigrew Animagus olsa, insanlar bilirdi. Profesör McGonagall'ın sınıfında Anima-gus'lan okuduk. Ve ev ödevimi yaparken onları arastırdım

- Bakanlık, hayvan olabilen cadılarla büyücüleri takip ediyor. Hangi hayvan haline dönüstüklerini, isaretlerini ve benzer seyleri gösteren kayıtları var... Gidip kayıtlarda Profesör McGonagall'a baktım, bu yüzyılda sadece yedi Animagus olmus. Pettigrew'un adı da o listede yok -"

Daha Harry'nin, Hermione'nin ev ödevleri için harcadıgı çabaya içten içe hayret etmesine fırsat kalmadan, Lupin gülmeye basladı.

"Yine dogru, Hermione!" dedi. "Ama Bakanlık, Hogwarts'ta dolasan üç tane kaydedilmemis Animagus oldugunu asla bilmedi."

"Eger onlara hikâyeyi aniatacaksan, bir an önce basla, Remub," diye hırladı Black. Scabbers'm her umutsuz hareketini gözlüyordu hâlâ. "On iki yıl bekledin-,, daha fazla bekleyecek degilim."

"Pekâlâ... ama senin de bana yardım etmen gerek, Si-rius," dedi Lupin. "Ben yalnızca nasıl basladıgım biliyorum..."

Lupin durdu. Arkalarından bir gacırtı gelmisti. Yatak odası kapısı kendi kendine açılmıstı. Besi birden gözlerini oraya dikti. Sonra Lupin kapıya dogru yürüdü ve dısarı, sahanlıga baktı.

"Kimse yok..."

"Burası perili!" dedi Ron.

"Degil." Lupin hâlâ saskın gözlerle kapıya bakıyordu. "Bagıran Baraka hiçbir zaman perili degildi...

Köylülerin duydugu çıglıklar ve ulumalar bana aitti."

Kırlasmıs saçlarını gözlerinden çekti, bir an düsündü, sonra, "Her sey bununla baslıyor zaten -"

dedi, "- benim kurtadam olmamla. Eger ben ısırılmamıs olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı... tabii bir de delice cesur olmasaydım..."

Sakin ve yorgun görünüyordu. Ron sözünü kesme-

ye kalktı, ama Hermione, "Sısst!" dedi. Büyük bir dikkatle Lupin'i gözlüyordu.

"Isırıldıgımda çok küçük bir çocuktum. Annemle babam her seyi denedi, ama o günlerde bunun sifası yoktu. Profesör Snape'in benim için yaptıgı Đksir, çok yeni bir bulus. Beni güvenli hale getiriyor, anlıyorsunuz ya. Dolunaydan önceki hafta onu aldıgım sürece, dönüstügümde aklım basımda oluyor... Ofisimde kıvrılıyorum, zararsız bir kurt suretinde ayın yeniden küçülmesini bekliyorum.

"Ancak Kurtbogan Đksiri bulunmadan önce, ayda bir kez tam tekmil bir canavar olurdum.

Hogwarts'a gelmem imkânsız görünüyordu. Öbür anne babalar çocuklarının

bana karsı korunmasız kalmasını istemezdi herhalde.

"Derken Dumbledore Müdür oldu ve anlayıslı davrandı. Birtakım önlemleri aldıgımız sürece okula gelmemem için bir neden olmadıgını söyledi..." Lupin içini çekti ve dosdogru Harry'ye baktı. "Sana aylar önce Samarcı Sögüt'ün benim Hogwarts'a geldigim yıl dikildigini söylemistim. Gerçek su ki, Sögüt, ben Hogwarts'a geldigim için dikildi. Bu ev -" Lupin odaya mutsuz bir bakıs attı, "- buraya gelen tünel - ben kullanayım diye yapıldı. Ayda bir satodan kaçırılırdım, buraya, dönüsmeye getirilirdim. Agaç, tehlikeli oldugum sırada baska birinin bana rastlamasını önlemek için tünelin agzına dikilmisti."

Harry bu hikâyenin nereye varacagını anlamıyor-du, ama yine de kendinden geçmis halde dinliyordu.

Lupin'in sesi dısındaki tek ses, Scabbers'ın korkmus ciklemeleriydi.

"O günlerdeki dönüsümlerim - korkunçtu. Bir kur-tadama dönüsmek çok acı vericidir.

kırabilecegim insanlardan uzak tutuluyordum, onun için kendimi ısırıp tırmalıyordum. Köylüler gürültüyü ve çıglıkları duyuyor, vahsi ruhları duyduklarını sanıyorlardı. Dumble-dore da bu söylentileri destekliyordu... Simdi bile, ev yıllardır suskun kaldıgı halde, köylüler buraya yaklasmaya cesaret edemez...

"Ama, dönüsümlerim dısında, hayatımda olmadıgım kadar mutluydum. Ðlk kez dostlarım olmustu, üç büyük dost Sirius Black... Peter Pettigrevv... ve tabii baban, Harry - James Potter.

"Bu üç dostun benim ayda bir kayboldugumu anlamamaları zordu. Türlü türlü hikâye uydurdum.

Onlara annem hasta dedim, eve gidip onu görmem gerek dedim... Ne oldugumu ögrendikleri anda beni bırakacaklar diye dehset içindeydim. Ama elbette, onlar da senin gibi, Hermione, gerçegi anladılar...

"Ve beni terk etmediler. Onun yerine, dönüsümleri-'mi yalnızca daha tahammül edilir hale getirmekle kalmayıp, ömrümün en güzel günleri haline getiren bir sey

yaptılar. Animagus oldular."

"Babam da mı?" diye sordu He*ry hayretle.

"Evet, o da," dedi Lupin. "Punu nasıl yapacaklarını anlamaları neredeyse üç yıl süxdü. Baban ve Sirius okulun en zeki ögrencileriydi. Đyi ki de ö\1eymis, çünkü Animagus döıvisümü korkunç bir sekilde ters gidebilir

- Bakanlık'in bunu deneyenleri bu kadar yakından gözlemesinin nedenlerinden biri de bu. James ve Sirius'un Pete/a epey yardım etmesi gerekti. Sonunda, besinci yılımızda, becerdiler. Đstedikleri zaman hepsi farklı bir hayvana dönüsebiliyordu."

"Đyi ama bunun size ne faydası oldu?" diye sordu r- ermione, sasırmıs bir hali vardı.

"Đnsan olarak bana arkadaslık edemiyorlardı, onlar da hayvan olarak ettiler," dedi Lupin. "Bir kurtadam sadece insanlar için tehlikelidir. Her ay James'in Görün-mezlik Pelerini'nin altında satodan kaçarlardı. Dönüsüm geçirirlerdi... Peter, en küçükleri olarak, Sögüt'ün saldırgan dallarının altına sızıp agacı donduran yumruya dokunabiliyordu. Sonra tünelden geçer ve bana katılırlardı.

Onların etkisiyle, daha az tehlikeli bir hal aldım. Bedenim hâlâ kurt bedeniydi, ama onlarla birlikteyken zihnim o kadar kurtlasmıyordu."

"Çabuk ol, Remus," diye hırladı Black. Yüzünde korkunçjDĐr açlık ifadesiyle hâlâ Scabbers'ı gözlüyordu.

"Bitti bitiyor, Sirius, tamam... eh, hepimiz dönüsebildigimiz için önümüzde son derece heyecan verici olanaklar vardı. Çok geçmeden Bagıran Baraka'dan çıkıp geceleri okul arazisinde ve köyde dolasmaya basladık. Sirius ve James öyle büyük hayvanlara dönüsmüslerdi ki, bir kurtadamı kontrol altında tutabiliyorlardı. Hiçbir Hogvvarts ögrencilinin okul arazisi ve Hogsme-ade hakkında bizim kada.: çok sey ögrendigini sanmam... Đste Çapulcu Haritası'nı yazmaya böyle basladik, lakaplarımızla da imzaladık. Sirius Fahayak'tı, Pe-ter Kılkuyruk. James ise Çatalak."

"Ne tür hayvan -?" d.;ye basladı Harry, ama Hermi-one onun sözünü kesti.

"Yine de çok tehlikeliymis! Karanlıkta bir kurta-damla birlikte dolasmak, ha! Ya ötekileri atlatıp da Page 145

birilerini ısırsaydımz?"

"Bugün bile aklımdan çıkmayan bir düsünce," dedi Lupin ciddiyetle. "Ve birçok kez de, böyle bir seyin olmasına ramak kaldı. Sonradan bunları hatırlayıp gülerdik. Gençtik, düsüncesizdik - kendi zekâmızdan basımız dönmüstü.

"Bazen Dumbledore'un güvenine ihanet ettim diye kendimi suçlu hissettigim olurdu, tabii... Baska hiçbir Müdür'ün yapmayacagı seyi yapmıs ve beni Hog-warts'a kabul etmisti. Benim ve baskalarının güvenligi için koydugu kuralları yıktıgımdan haberi yoktu. Üç ögrenci arkadasımın yasadısı olarak Animagus olmalarına önayak oldugumu asla bilmedi. Ama bir sonraki ayın macerasını planlamak için her oturdugumuzda, suçluluk duygularımı unutmayı basarırdım. Ve bugün de degismedim..."

Lupin'in yüzü sertlesti, ses tonundan kendinden igrendigi anlasılıyordu. "Bütün bu yıl boyunca kendimle mücadele ettim, Dumbledore'a Sirius'un bir Animagus oldugunu söylesem mi diye düsündüm. Ama söylemedim. Neden? Ödlektim de ondan. Bunu söylemek, bu okulda okurken onun güvenine ihanet ettigimi kabul etmek, baskalarını da kendimle birlikte sürükledigimi 419

kabul etmek anlamına gelecekti... ve Dumbledore'un güveni benim için her sey demekti. Beni Hogwarts'a ögrenci olarak aldı, bana is verdi. Oysa bütün yetiskinlik hayatım boyunca insanlar benden uzak durmustu, böyle oldugum için ücretli is bulamamıstım. Ben de Si-rius'un okula Voldemort'dan ögrendigi Karanlık Sanat-lar'dan yararlanarak girdigine, Animagus olmasının bu isle bir ilgisi olmadıgına kendimi ikna ettim... yani, bir anlamda, Snape benim hakkımda basından beri haklıydı."

"Snape mi?" dedi Black sertçe, dakikalardır ilk kez Scabbers'ı gözlemeyi bıraktı ve basını kaldırıp Lupin'e baktı. "Snape'in bununla ne ilgisi var?"

"O burada, Sirius," dedi Lupin ciddi ciddi. "O da burada ögretmenlik yapıyor." Harry, Ron ve Hermi-one'ye baktı.

"Profesör Snape de okulda bizimle birlikteydi. Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocası olarak tayinime bütün gücüyle karsı çıktı. Yıl boyunca Dumbledore'a benim güvenilir biri olmadıgımı söyledi durdu. Kendince

nedenleri var... anlıyorsunuz ya, Sirius ona bir oyun oynadı, sonunda Snape az daha canından oluyordu, benim de dahil oldugum bir oyun -"

Black'ten alaycı bir nida geldi.

"Layıgını buldu," dedi dudak bükerek. "Sinsi sinsi dolasır, neler yaptıgımızı anlamaya çalısırdı...

bizi okuldan attırabilecegini umardı..."

Lupin, "Severus benim her ay nereye gittigimle çok ilgileniyordu," dedi Harry, Ron ve Hermione'ye.

"Aynı

sınıftaydık, anlıyorsunuz ya ve - sey - birbirimizi pek sevmezdik. Özellikle James'i sevmezdi.

Sanırım Ja-mes'in Quidditch sahasındaki becerilerini kıskanırdı... Neyse, Snape bir aksam, beni dönüsüm geçireyim diye Samarcı Sögüt'e götüren Madam Pomfrey'yle araziden geçtigimizi gördü.

Sirius ise, Snape'e, benim arkamdan içeri girmek için yapması gereken tek seyin uzun bir sopayla agacın gövdesindeki yumruya dokunmak oldugunu söylemenin - sey - eglenceli olacagını düsünmüs. Eh, Snape bunu denedi, tabii - eger bu eve kadar gelseydi, karsısında dönüsümünü tamamlamıs bir kurta-dam bulacaktı - ama baban, Sirius'un ne yaptıgını duyunca, Snape'in arkasından gitti ve kendi hayatını hiçe sayarak onu geri çekti... Yine de Snape beni tünelin sonunda söylesine bir gördü. Dumbledore baskalarına söylemesini yasakladı ama, o andan itibaren ne oldugumu anladı..."

Harry agır agır, "Demek Snape bunun için sizi sevmiyor," dedi. "Sizin de bu sakaya dahil oldugunuzu sandıgı için."

"Dogru," dedi hor gören, soguk bir ses. Lupin'in arkasındaki duvardan geliyordu.

Severus Snape, Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı. Asası dosdogru Lupin'e dönüktü.

421

ON DOKUZUNCU 3OLUM

Lora Voldemort'un Hiz'^ıetkârı

Page 146

Hermione çıglık attı. Black ayaga fırladı. Harry elektrik çarpmıs gibi yerinden sıçradı.

"Bunu Samara Sögüf ün dibinde budum," dedi Sna-pe. Asasını Lupin'in üstünden çekmemeye dikkat ederek, Pelerin'i bir kenara fırlattı. "Çok ise yaradı, Potter, tesekkür ederim..."

Snape'in biraz solugu kesilmisti, ama yüzünde bastırılmıs bir zafer edası vardı. "Belki burada oldugumu nereden bildi diye merak ediyorsundur," dedi, ısıl ısıl gözlerle. "Az önce odana ugradım, Lupin. Bu gece Ðksiri almayı unuttun, ben de kendim bir kadeh götüre-yim dedim. Sans iste...

yani, benim için. Masama üstünde bir harita duruyordu. Bir bakısta gereken r er seyi anladım.

Senin bu tünelden kosarak geçip gözd-m kaybolusunu gördüm."

Lupin, "Severus -" diye lafa basladı, ama Snat>e sözünü kesti.

"Eski dostun Black'in satoya girmesine yardik: ettigini Müdür Bey'e defalarca söyledim, Lupin. Ðsle kanıtı.

422

Senin bu eski yeri mekân tutacak kadar pervasız davranacagın benim bile aklıma gelmezdi -"

"Severus, hata ediyorsun," dedi Lupin aceleyle. "Her seyi duymadın henüz - açıklayabilirim - Sirius buraya Harry'yi öldürmek için gelmedi -"

"Bu gece Azkaban'a iki yolcu daha," dedi Snape, gözleri deli deli parıldıyordu. "Dumbledore'un buna tepkisi ne olacak, çok merak ediyorum dogrusu... senin

zararsız oldugundan emindi, Lupin...

nasıl desem, evcil bir kurtadam oldugundan..."

"Seni ahmak/' dedi Lupin sakin bir ses tonuyla. "Ögrencilik günlerinden kalma bir kin, masum bir adamı Azkaban'a geri göndermeye deger mi?"

BAM! Snape'in asasının ucundan ince, yılanımsı sicimler fırlayıp Lupin'in agzına, el ve ayak bileklerine dolandı. Lupin dengesini kaybedip yere düstü, kımıl-dayamıyordu. Black öfkeyle kükreyerek Snape'in üstüne atıldı, ama Snape asasını Biack'in iki kasının tam ortasına dogrulttu.

"Haydi, bir bahane yarat," diye fısıldadı. "Bunu yapmam için bir bahane yarat, yemin ederim yaparım."

Black oldugu yerde kaldı. Hangi yüzde daha büyük bir nefret oldugunu ayırt etmek imkânsızdı.

Harry ne yapacagını, kime inanacagını bilmez halde öylece duruyordu. Ron'la Hermione'ye baktı.

Ron'un kafası da onunki kadar karısmısa benziyor, hâlâ debelenen Scabbers'a hâkim olmaya çalısıyordu. Her-mione ise Snape'e dogru tereddütlü bir adım attı ve solugu kesilmis halde,

"Profesör Snape," dedi. "Ne - ne

diyeceklerini dinlemenin bir zararı olmaz, de-degil mi?"

"Miss Granger, zaten okuldan atılma tehlikesiyle karsı karsıyasınız," dedi Snape sert bir sesle. "Siz, Pot-ter ve VVeasiey okul sınırlarının dısında, hüküm giymis bir katil ve bir kurtadamla birliktesiniz.

Hayatınızda bir kez olsun, dilinizi tutun."

"Ama ya - y? bir yanlıslık olmussa -"

"KES SESĐNĐ, APTAL KIZ!" diye bagırdı Snape. Yüzüne aniden manyakça

bir ifade yerlesmisti,

"ANLAMADIGIN KONUDA KONUSMA!" Hâlâ Black'in yüzüne çevrilmis olan asasından birkaç kıvılcım çıktı. Hermione sustu.

Snape, "Ðntikam çok tatlı bir sey," diye fısıldadı Black'e. "Seni yakalayan kisi olmayı öyle istiyordum ki..."

"Komik duruma düsen yine sensin, Severus," diye hırladı Black. "Su çocuk faresini satoya getirdigi sürece -" basıyla Ron'u isaret etti, "- zorluk çıkarmadan gelirim."

"Satoya mı?" dedi Snape ipeksi bir sesle. "Oraya kadar gitmemiz gerektigini sanmıyorum. Tüm yapmam gereken. Sögüt'ten çıktıktan sonra Ruh Emici'leri çagırmak. Seni gördüklerine çok memnun olacaklar, Black... hatta belki bir öpücük verecek kadar..." ' Black'in yüzünün rengi büsbütün attı.

"Be-beni dinlemek zorundasın," dedi çatlak bir sesle. "Fare - fareye bak -"

Ar.ıa Snape'in gözünde Harry'nin daha önce hiç~ görmedigi delice bir parıltı vardı. Mantıgını yitirmis görünüyordu.

424

"Yürüyün, hepiniz," dedi. Parmaklarını saklattı ve Lupin'e sarılı sicimlerin uçları uçup eline kondu.

Page 147

"Kur-tadamı ben sürüklerim. Belki Ruh Emici'ler ona da bir öpücük verir -"

Harry kendi bile ne yaptıgının farkına varamadan odayı üç adımda geçmis ve kapının önünü kapatmıstı.

"Çekil oradan, Potter, zaten basın yeterince belada," diye hırladı Snape. "Eger buraya senin postunu kurtarmaya gelmis olmasam -"

"Profesör Lupin istese bu yıl beni yüz kere öldürebilirdi," dedi Harry. "Ruh Emici'lere karsı savunma dersi almak için onunla defalarca yalnız kaldım. Madem Black'e yardım ediyordu, niye beni öldürmedi?"

"Benden bir kurtadamın kafasının nasıl çalıstıgım tahmin etmemi bekleme," diye tısladı Snape.

"Önümden çekil, Potter."

"ÇOK ZAVALLISIN!" diye bagırdı Harry. "SIRF OKULDA SENÐ SALAK DURUMUNA DÜSÜRDÜLER

DÐYE ONLARI DÐNLEMÐYORSUN BÐLE -"

"SUS! KÐMSE BENÐMLE BÖYLE KONUSAMAZ!" diye haykırdı Snape, yüzünde daha da delice bir ifadeyle. "Babana çekmissin, Potter! Demin senin hayatını kurtardım, diz çöküp bana tesekkür etmen gerekirdi! Seni öldürseydi layıgını bulmus olurdun! Aynı baban gibi ölecektin, Black hakkında yanıldıgını kabul edemeyecek kadar kibir içinde - simdi önümden çekil, Potter, yoksa ben çekerim. ÖNÜMDEN ÇEKÐL, POTTER!"

Harry göz açıp kapayıncaya kadar kararını verdi.

Snape ona dogru bir adım bile atamadan, asasını kaldırdı.

"Expelliarmus!" diye bagırdı - ancak bagıran bir tek o degildi. Çıkan gümbürtü, kapıyı menteselerinden salladı; Snape havaya fırlayıp duvara yapıstı ve yere kadar kaydı, saçının altından kan süzülüyordu. Baygın düsmüstü.

Harry dönüp etrafına baktı. Ron da Hermione de onunla aynı anda Snape'i silahsız hale getirmeye çalısmıstı. Snape'in asası epey yükselip yataga, Crookshanks'in yanına düstü.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Black, Harry'ye bakarak. "Onu bana bırakmalıydın..."

Harry gözlerini Black'inkilerden kaçırdı. Hâlâ dogru olanı yaptıgından emin degildi.

Hermione hareketsiz yatan Snape'e korkulu gözlerle bakarak, "Bir ögretmene saldırdık... bir ögretmene saldırdık..." diye inildiyordu. "Off, basımız öyle derde girecek ki -"

Lupin baglarından kurtulmaya çalısıyordu. Black çabucak egilip~ onu çözdü. Lupin iplerin yer yer kestigi kollarını ovusturarak ayaga kalktı.

"Tesekkür ederim, Harry," dedi.

"Sana inanıyorum demedim daha," dedi Harry sertçe.

"O halde artık sana kanıt göstersek iyi olacak," dedi Black. "Sen, çocuk - Peter'ı ver bana. Hemen."

Ron, Scabbers'ı gögsüne iyice bastırdı.

"Hadi canım," dedi cılız bir sesle. "Azkaban'dan 426

sırf Scabbers'ı ele geçirmek için mi çıktıgını söylemeye çalısıyorsun? Yani..." destek bulma umuduyla Harry ile Hermîone'ye baktı. "Tamam, diyelim ki Pettigrevv bir fareye dönüsebiliyor -

milyonlarca fare var - Azka-ban'a kapatıldıktan sonra pesine düsecegi farenin hanr gisi oldugunu nereden anlamıs?"

"Biliyor musun, Sirius, bu mantıklı bir soru," dedi Lupm, Black'e hafifçe çatık kaslarla bakarak.

"Nerede oldugunu nasıl anladın?"

Black pençeye benzeyen ellerinden birini cüppesine sokup burusuk bir kâgıt parçası çıkardı. Kâgıdı düzeltti \ e onlara uzattı.

Ron'la ailesinin geçen yaz Gelecek Postası'nda çıkan fotografıydı bu. Orada, Ron'un omzunda, Scabbers duruyordu.

Lupin saskına dönmüs halde, "Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu Black'e.

"Fudge," dedi Black. "Geçen yıl Azkaban'ı teftis etmeye geldiginde, bana bu gazeteyi verdi. Ve iste Peter oradaydı, birinci sayfada... su çocugun omzunda... Onu hemen tanıdım... kaç kere dönüsürken görmüstüm onu. Resmin altında da çocugun Hogwarts'a dönecegi yazılıydı... Harry'nin oldugu yere..."

"Tanrım," dedi Lupin alçak sesle. Resimden Scab-bers'a, sonra yine resme baktı. "Ön patisi..."

"Nesi varmış?" dedi Ron sertçe.

"Bir parmagı eksik," dedi Black.

"Elbette," dedi Lupin usulca. "Çok basit... çok zekice... Kendi mi kesti?"

"Tam dönüsmeden önce," dedi Black. "Onu köseye kıstırdıgımda, bütün cadde duysun diye haykırarak Lily ve James'e ihanet ettigimi söyledi. Sonra, ben onu lanetleyemeden, arkasında tuttugu asayla bütün caddeyi havaya uçurdu, bes altı metre mesafedeki herkesi öldürdü - ve fırlayıp diger farelerle birlikte kanalizasyona daldı..."

"Hiç duymamıs miydin Ron?" dedi Lupin. "Pe-ter'dan arta kalan en büyük parça, parmagıydı."

"Bakın, Scabbers büyük ihtimalle baska bir fareyle falan kavga etmistir! Yıllardır benim ailemle birlikte o, ta -"

"Aslında, on iki yıldan beri," dedi Lupin. "Niye o kadar uzun yasadıgını hiç merak etmediniz mi?"

"Ona - ona çok iyi bakıyorduk!" ded Ron.

"Ama simdi o kadar iyi görünmüyor, degil mi?" dedi Lupin. "Sanırım Sirius'un kaçtıgım duydugundan beri zayıflıyordun.."

"O manyak kediden korkuyordu!" dedi Ron, basıyla hâlâ yatakta mırlayan Crookshanks'i göstererek.

Ama bu dogru degil, diye düsündü Harry birden... Crookshanks'le karsılasmadan önce de hasta bir hali vardı Scabbers'm... Ron Mısır'dân döndügünden beri... Black kaçtıgından beri...

"Bu kedi manyak degil," dedi Black boguk bir sesle. Kemikli elini uzatıp Crookshanks'in tüylü kafasını oksadı. "Türünün simdiye kadar rastladıgım en zeki örnegi. Peter'ın ne oldugunu ilk bakısta anladı. Ve benimle karsılastıgında, bir köpek olmadıgımı anladı. Bana güvenmesi biraz zaman aldı. Sonunda ona neyin pesinde oldugumu anlatabildim, o zamandan beri de bana yardım ediyor..."

"Nasıl yani?" dedi Hermione fısıltıyla.

"Bana Peter'ı getirmeye çalıstı, ama basaramadı... o da benim için Gryffindor Kulesi'nin parolalarını çaldı... Anladıgım kadarıyla, onları bir çocugun komodininden almıs..."

Harry'nin beyni, duyduklarının etkisiyle çökecek-mis gibiydi. Çok saçmaydı... öte yandan...

"Ama Peter neler döndügünü anladı ve sıvıstı... bu kedi - Crookshanks mi demistiniz? - bana Peter'ın çarsaflarda kan lekesi bıraktıgım söyledi... herhalde kendini ısırmıstır... eh, öldü numarası yapmak daha önce de isine yaramıstı..."

Bu sözcükler Harry'yi sarsıp kendine getirdi.

"Peki niye öldü numarası yaptı?" dedi hiddetle. "Çünkü senin annemle babamı öldürdügün gibi onu da öldürecegini biliyordu!"

"Hayır," dedi Lupin. "Harry -"

"Simdi de onun isini bitirmeye geldin!"

"Evet, öyle," dedi Black, Scabbers'a kötücül bir bakıs atarak.

"O halde Snape'in seni götürmesine izin vermeliydim!" diye bagırdı Harry.

"Harry," dedi Lupin telasla, "anlamıyor musun? Bunca zaman annenle babana ihanet edenin Sirius oldugunu, Peter'ınsa onun pesine düstügünü sandık -ama tam tersi olmustu, anlamıyor musun?

Petcr annen-

le babana ihanet etti - Sirius Peter'ın pesine düstü -"

"DOGRU DEGÐL BU!" diye haykırdı Harry. "ONLARIN SIR TUTUCU'SUYDU O! SÐZ GELMEDEN ÖNCE

SÖYLEDÐ, ONLARI ÖLDÜRDÜM DEDÐ!"

Parmagıyla Black'i isaret ediyordu. Black basını sallıyordu; çökük gözleri birdenbire fazlasıyla parlaklasmısh.

"Harry... onları ben öldürdüm sayılır," dedi çatlak bir sesle. "Son anda Lily ve James'i, Peter'ı seçmeye, Sır Tutucu olarak benim yerime onu kullanmaya ikna ettim... benim suçum, bunu biliyorum... Öldükleri gece, Peter'ı kontrol edip güvende oldugundan emin olmak istemistim, ama Page 149

saklandıgı yere vardıgımda, gitmisti. Ancak mücadele olduguna dair bir iz yoktu. Bir gariplik vardı bunda. Korktum. Hemen annenle babanın evine dogru yola çıktım. Harap olmus evlerini ve cesetlerini gördügümde - Peter'ın ne yaptıgını anladım. Benim ne yaptıgımı."

Sustu. Arkasını döndü.

"Bu kadarı yeter," dedi Lupin. Ses tonu Harry'nin daha önce hiç duymadıgı kadar sertti. "Olanları kanıtlamanın tek bir yolu var. Ron, su fareyi ver bana."

"Verirsem ona ne yapacaksınız?" diye sordu Ron, gergin bir sesle.

"Onu kendini göstermeye zorlayacagım," dedi Lupin. "Eger gerçekten fareyse, hiç zarar görmeyecek."

Ron önce tereddüt etti, ama sonunda Scabbers'ı Lu-pin'e uzattı. Scabbers nefes almaksızın ciklemeye, kıvrılıp dönmeye basladı, minicik siyah gözleri yuvalarından ugrayacak gibiydi.

"Hazır mısın, Sirius?" dedi Lupin.

Black, yatagın üzerinden Snape'in asasını almıstı bile. Lupin'e ve çırpman fareye yaklastı. Islak gözleri alev alevdi.

"Beraber mi?" dedi alçak sesle.

"Sanırım," dedi Lupin. Bir eliyle Scabbers'ı, digeriyle asasını tutuyordu. "Üçe kadar sayıyorum. Bir

- iki - ÜÇ!"

Đki asadan da mavi-beyaz ısık püskürdü; Scabbers bir an havada dondu kaldı, küçük siyah bedeni deli gibi kıvranıyordu - Ron çıglık attı - fare yere düstü. Yine göz kamastırıcı bir ısık parladı ve -

Büyüyen bir agacın filmini hızla ileri sararak izlemek gibiydi. Yerden bir kafa çıkıyordu; kollar bacaklar çıkıyordu; az sonra, Scabbers'ın yerinde bir adam ayakta durmus, iki büklüm halde ellerini ovusturuyordu. Crookshanks yatakta tükürükler saçarak hırlıyordu, tüyleri havaya dikilmisti.

Çok kısa boylu bir adamdı bu, Harry ve Hermi-one'den az kabacaydı. Đnce, renksiz saçı dagınıktı, tepesi de tppy açılmıstı. Kısa sürede çok kilo vermis sisman adamla^, "ikanmıs da çekmis hissi veren görünümüne sahipti. Deûsi pis görünüyordu, neredeyse Scabbers'ın tüyleri gibiydi. Sivri burnu ve çok küçük, ıslak gözleriyle de Scabbers'a biraz benziyordu. Hızlı hızlı, kesik kesik nefes alarak etrafına dönüp hepsine baktı. Harry onun kapıya dogru kaçamak bir bakıs attıgını fark etti.

Lupin tatlı bir sesle, "Vay vay, merhaba, Peter," dedi, sanki farelerin eski okul arkadaslarına dönüsmesi

sık sık karsılastıgı bir seymis gibi. "Ne zamandır görüsmedik."

"S-Sirius... R-Remus..." Pettigrew'un sesi bile cikli-yormus gibi çıkıyordu. Bir kez daha gözleri kapıya kaydı. "Dostlarım... eski dostlarım..."

Black'in asa tutan eli kalktı, ama Lupin onu bileginden yakalayıp uyaran gözlerle baktı ve yeniden Pettig-rew'a döndü. Yumusak ve rahat bir sesle konusmaya basladı.

"Peter, biz de Lily ile James'in öldügü gece olanlar hakkında biraz sohbet ediyorduk. Orada, yatakta cikle-yip dururken önemli ayrıntıları kaçırmıs

olabilirsin -"

"Remus," dedi Pettigrew soluksuz halde. Harry onun solgun yüzünden asagı terler süzüldügünü görebiliyordu. "Ona inanmıyorsun, degil mi... Beni öldürmeye çalıstı, Remus..."

"Öyle duyduk," dedi Lupin, soguk bir sesle. "Seninle konusup bir iki noktayı aydınlatmak istiyorum, Peter, tabii eger sana -"

"Yine benî öldürmeye geldi!" diye feryat etti Pettig-rew birden. Black'i isaret ediyordu. Harry onun orta parmagını kullandıgını, çünkü isaret parmagının eksik oldugunu gördü. "Lily'yi ve James'i öldürdü, simdi de beni öldürecek... bana yardım etmek zorundasın, Remus..."

Black, Pettigrew'a dipsiz birer kuyuya benzeyen gözlerle bakıyordu. Yüzü her zamankinden de çok bir kurukafaya benziyordu.

"Ben bazı seyleri yerine oturtana kadar kimse seni öldürmeyecek," dedi Lupin.

"Yerine oturtmak mı?" diye ciyakladı Pettigrew. Yine odaya telasla göz gezdirmeye basladı, tahtayla kapatılmıs pencerelere ve tek kapıya baktı. "Pesimden gelecegini biliyordum! Benim için Page 150

dönecegini biliyordum! On iki yıldır bekliyordum bunu!"

"Sirius'un Azkaban'dan kaçacagını biliyor muydun?" dedi Lupin, kasları çatılmıstı. "Hem de simdiye kadar kimse oradan kaçamamısken?"

Pettigrew tiz bir sesle, "Bizim sadece rüyalar) mızda görecegimiz Karanlık güçleri var onun!" diye bagırdı. "Baska türlü oradan nasıl çıkmıs olsun ki? Herhalde Adı Anılmaması Gereken Kisi ona birkaç numara ögretmistir!"

Black adeta agzını açmadan bir kahkaha attı, tüm odayı kaplayan korkunç bir kahkaha.

"Voldemort ha, bana numara ögretecek ha?" dedi.

Pettigrew, sanki Black ona kırbaç savurmus gibi ir-kildi.

"Ne o, eski efendinin ismini duymaktan korkuyor musun?" dedi Black. "Seni suçlamıyorum, Peter.

Onun tayfası da senden pek hosnut degil, öyle degil mi?"

"Neden bahsediyorsun - bilmiyorum, Sirius -" diye mırıldandı Pettigrew. Daha da hızlı solumaya baslamıstı. Yüzü tamamen ter içinde kalmıstı simdi.

"On iki yıldır benden saklanmıyorsun," dedi Black. "Voldemort'un eski müritlerinden saklanıyorsun.

Az-kaban'da bazı seyler duydum, Peter... hepsi senin öldügünü sanıyor, yoksa onlara hesap vermen gerekirdi... Uyurlarken çıglık çıglıga birçok sey söylediklerini duy-

dum. Hainin onlara ihanet ettigim düsünüyor gibiydiler. Voldemort, Potter'larm evine senden aldıgı bilgiyle gitti... ve orada sonuyla karsılastı. Voldemort'un bütün müritleri de Azkaban'a düsmedi, degil mi? Birçogu hâlâ dısarıda, bekliyor, hatalarını kabul etmis numarası yapıyorlar... Senin hâiâ hayatta oldugunu bir ögrenseler, Peter -"

"Neden bahsediyorsun... bilmiyorum..." dedi yine Pettigrevv, daha da tiz bir sesle. Yüzünü koluna silip Lupin'e baktı. "Buna - bu deli saçmasına inanmıyorsun herhalde, Rernus -"

"Đtiraf etmeliyim ki, Peter, masum bir adamın niye on iki yılını bir fare olarak geçirdigini anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Lupin, ifadesiz bir sesle.

"Masumdum, ama korkımıstum!" diye cikledi Pet-tigrew. "Voldemort'un müritleri pesimdeyse, bunun tek sebebi onların en iyi adamını Azkaban'a göndermis olmam - yani casusu, Sirius Black'i!"

Blacktn yüzü öfkeden çarpılmıstı.

"Bxı ne cüret!" diye gürledi. Sesi birden o ayı büyüklügündeki köpeginki gibi çıkmıstı. "Ben Voldemort'un casusu olacagım ha? Ben ne zaman kendimden daha güçlü, daha kudretli insanların etrafında sinsi sinsi dolastım? Ama sen, Peter - niye casusun sen oldugunu en bastan çıkaramadıgımı hiç

anlayamayacagım. Hep sana göz kulak olacak güçlü arkadasların olmasından hoslanmıssındır, degil mi? Eskiden bizdik... ben ve Remus... ve James..."

Pe ligrew yine yüzünü sildi, soluk alamıyordu adeta.

434

"Ben casusum ha... aklım kaçırmıs olmalısın... asla... nasıl böyle bir sey dersin, hiç -"

"Lily ve james'in seni Sır Tutucu yapmalarının tek sebebi, bunu benim Önermis olmam," dedi Black tıslar-casına. Sesi öyle kin doluydu ki, Pettigrevv bir adım geriledi. "Bunun mükemmel bir plan oldugunu düsünmüstüm... bir blöf... Voldemort kesinlikle benim pesimden gelecekti, senin gibi zayıf, yeteneksiz bir seyi kullandıkları hayatta aklına gelmeyecekti... Voldemort'a gidip Potter'lan ona verebilecegini söyledigin an, senin o sefil hayatının en önemli anıdır herhalde."

Pettigrew dalgın dalgın mırıldanıyordu. Harry arada "abartılı" ve "delilik" gibi kelimeleri çıkarabildi, ama elinde olmadan bütün dikkati Pettigrevv'un kül rengine dönmüs suratına ve nasıl da kapıya ve pencerelere bakıp durduguna kayıyordu.

"Profesör Lupin?" dedi Hermione ürkekçe. "Bir -bir sey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, Hermione," dedi Lupin kibar bir tavırla.

"Seyy - Scabbers - yani bu - bu adam - üç yıldır Harry'nin yatakhanesinde yatıyor.

Kim-Oldugunu-Bi-lirsin-Sen için çalısıyorsa, niye simdiye kadar Harry'ye zarar vermeye çalısmadı?"

"Ðste!" dedi Pettigrew heyecanla, sakat eliyle Her-mione'yi göstererek. "Tesekkür ederim! Görüyor musun, Remus? Harry'nin kılına bile dokunmadım! Niye dokunayım ki?"

"Ben nedenini söyleyeyim," dedi Black. "Çünkü kendine bir faydası oldugunu görmedigin sürece Page 151

haya-

tında kimse için bir sey yapmadır. Voldemort on iki yıldır saklanıyordu, yan ölü oldugu.ıu söylüyorlardı. Bütün gücünü yitirmis bir büyüc'i enkazı için Albus Dumbledore'un burnunun dibinde cinayet isleyecek degildin, öyle degil mi? Ona dönmeden önce, onun, oyun sahasındaki en iriyarı kabadayı oldugundan emin olmalıydın, degil mi? Yoksa niye gii.r bir büyücü ailesinin yanma yamanasın? Olan bitenden haberin olsun diye, degil mi, Peter? Eski koruyucu" yine güçlenir de, ona katılmak güvenli hale gelirse diy(..."

Pettigrew defalarca agzını açıp Ccipattı. Konusma yetenegini yitirmis gibi görünüyordu.

"Eee - Mr Black - Sirius?" dedi Hf ımione ürkek ürkek.

Black birden irkildi ve dönüp Hermione'ye, sanki böyle kibarca hitap edilmek uzun süredir basına gelmeyen bir seymis gibi baktı.

"Sormamın bir mahzuru yoksa, acaba - acaba Kara Büyü kullanmadıysanız, Azkaban'dan nasıl kaçtınız?"

"Tesekkür ederim!" dedi Pettigrew, solugunu bırakarak. Hermione'ye bakıp basım çılgınca sollıyordu. "Kesinlikle! Tam da benim -"

Ama Lupin onu bir bakısta susturdu. Black. Hermi-onie'ye bakıp hafifçe kaslarını çatmıstı, ama ona kızmıs gibi görünmüyordu. Daha çok kafasında cevab düsünüyor gibiydi.

"Nasıl yaptım bilmiyorum," dedi agır apn "Sanırım aklımı kaçırmamamın sebebi, masum oldugumu bilmemdi. Bu mutlu bir düsünce degildi, o yüzden Ruh

Emici'ler bunu benden emip alamadılar... ama aklımın basında kalmasını ve kim oldugumu unutmamamı sagladı... güçlerimi yitirmememi sagladı... her sey katlanılmaz hale gelince de...

hücremde dönüsüm geçirebili-yordum... köpek haline gelebiliyordum. Biliyorsunuz, Ruh Emici'ler göremez..." Yutkundu. "Ðnsanları onların

duygularını hissederek bulurlar... köpek oldugumda duygularımın daha az - daha az insani, daha az karmasık oldugunu fark ediyorlardı... ama elbette, bunun oradaki diger herkes gibi benim de aklımı kaçırdıgımdan oldugunu düsünüyorlar, dert etmiyorlardı. Ama zayıf düstüm, çok zayıf. Elimde bir asa olmadan onları kendimden uzak tutma umudum yoktu...

"Ama sonra o resimde Peter7! gördüm... Harry ile birlikte Hogwarts'ta oldugunun farkına vardım...

Karanlık Yan'in yeniden güç topladıgına dair en ufak bir isaret gelirse, harekete geçmek için mükemmel bir konumdaydı..."

Pettigrew kafasını iki yana sallıyor, ses çıkarmadan agzında bir seyler geveliyor ve burun bunları yaparken Black'e hipnotize olmus gibi bakıyordu.

"... müttefikleri bulundugundan emin oldugu anda darbeyi indirmeye hazırdı... onlara Potter'ların sonuncusunu sunmaya hazırdı. Onlara Harry'yi verirse, kim Lord Voldemort'a ihanet ettigini söylemeye cüret edebilirdi ki? Đftiharla geri dönebilirdi...

"Anlayacagınız, bir seyler yapmak zorundaydım. Peter'm hâlâ hayatta oldugunu bilen tek kisi bendim..."

Harry, Mr VVeasley'nin Mrs VVeasley'ye söyledikle-

rini hatırladı: "Muhafızlar Black'in bir süredir uykusunda konustugunu söylemisler. Hep aynı seyi söylüyormus: 'O Hogwarts'ta'."

"Sanki birisi kafamda bir ates yakmıstı ve Ruh Emi-ci'ler bunu yok edemiyorlardı.... mutlu bir duygu degildi bu... bir saplantıydı... ama bana güç verdi, zihnimi ber-raklastırdı. Bir gece yemek getirmek için kapımı açtıklarında, köpek bedeninde yanlarından sıyrılıp geçtim... hayvan duygularını hissetmek onlar için o kadar zor ki, kafaları karıstı... Sıskaydım, çok sıska...

parmaklıklar arasından geçebilecek kadar sıska... köpek bedeninde anakaraya kadar yüzdüm... o zamandan beri Orman'da yasıyorum... Quidditch seyretmeye geldigim zamanlar hariç, tabii... sen de baban kadar iyi uçuyorsun, Harry..."

Harry'ye baktı. Harry gözlerini kaçırmadı.

"Ðnan bana," dedi Black çatlak bir sesle. "Ðnan bana. James ve Lily'ye asla ihanet etmedim. Onlara Page 152

ihanet etmektense ölürdüm."

Ve nihayet, Harry'ona inandı. Bogazı dügümlenmisti, basını tamam anlamında salladı.

"Hayır!*

Pettigrew, Harry'nin basını sallaması onun idam karanymıs gibi dizlerinin üstüne attı kendim.

Dizlerinin üstünde ilerliyor, sürünüyordu. Ellerini önünde, dua ediyormus gibi kavusturmustu.

"Sirius-benim... Peter... dostun... yapamazsın..."

Black bir tekme savurdu. Pettigrew geri zıpladı.

"Cüppem yeterince pis, bir de sen dokunma," dedi Black.

438

Pettigrew, "Remus!" diye feryat edip Lupin'e döndü ve bu defa onun önünde yakawrcasına kıvranmaya basladı. "Buna inanıyor olamazsın... Sırius sana planı degistirdiklerini söylemez miydi?"

"Casusun ben oldugumu düsürtüyorsa söyleme/di, Peter," dedi Lupin. Pettigrew'un basının üstünden, "Sanırım bu yüzden bana söylemedi^, degil mi, Sirius?" dedi kayıtsız bir sesle.

"Beni affet, Remus," dedi Black.

"Önemli degil, eski dostum Patiayak," dedi Lupin. Kollarım sıvıyordu. "Peki ben de seni casus sandıgım için beni affedebilir misin?"

"Tabii," dedi Black. Etsiz yüzünde bir an bir gülümseme belirir gibi oldu. O da kollarını sıvamaya basladı. "Onu birlikte mi öldürelim?"

"Evet, öyle," dedi Lupin hasin bir sesle.

"Yapamazsınız... olmaz..." dedi Pettigrevv soluk soluga. Ron'a dogru emekledi.

"Ron... iyi bir dost degil miydim... iyi bir evcil hayvan degil miydim? Onların beni öldürmesine izin vermeyeceksin, Ron, degil mi... sen benim tarafımdasm, degil mi?"

Ama Ron, Pettigrew'a büyük bir tiksintiyle bakıyordu.

"Yatagımda uyumana izin vevdim!" dedi.

"Ðyi kalpli çocuk... iyi kaıpli efendi..." Sürünerek Ron'un yanına gitti. "Onlara izin veremezsin... ben senin farendim... iyi bir evcil hayvandım..."

"Fareligin insanlıgından daha iyiy&e, bu pek böbür-

lenilecek bir sey degil/ Peter," dedi Black acımasız bir ses tonuylr.. Çektigi acıdan dolayı rengi gittikçe solan Ron, kırık bacagını Pettigrew'un önünden sertçe çekip onun ulasamayacagı bir yere uzattı. Pettigrew dizlerinin üs .ünde dönüp, Hermione'nin cüppesinin etekleri-re hamle etti.

"Tatlı kız... akıllı kız... sen - sen onlara izin vermezsin... bana yardım et..."

Hermione cüppesini Pettigrew'un ellerinden çekip, yüzünde dehset ifadesiyle duvara dogru geriledi.

Pettigrew dizlerinin üstünde tir tir titreyerek, basını yavas yavas Harry'ye çevirdi.

"Harry... Harry... tıpkı babana benziyorsun... tıpkı ona benziyorsun..."

"NE CÜRETLE HARRY ÐLE KONUSURSUN?" diye kükredi Black. "NE CÜRETLE ONUN KARSISINDA DURURSUN? NE CÜRETLE ONUN ÖNÜNDE JA-MES'DEN BAHSEDERSÐN?"

"Harry," diye fısıldadı Pettigrew. Ellerini uzatarak, dizlerininjistünde ona dogru süründü. "Harry, James olsa benim öldürülmemi istemezdi... James olsa anlardı,

Harry... bana merhamet gösterirdi..."

Black ve Lupin aynı anda gidip Pettigrew'u omuzlarından yakalayıp iterek arka üstü yere düsürdüler. Yerde oturmus, korkudan her tarafı segirerek onlara bakıyordu.

"Lily ve James'i Volden-ort'a sattın," dedi Black. O da titriyordu. "Đnkâr ediyor musun?"

Pettigrew'un gözünden yaslar bosandı. Korkunç bir

görüntüydü bu: Sanki fazla gelismis, kel bir bebek, yerde iki büklüm yatıyordu.

"Sirius, Sirius, ne yapabilirdim? Karanlık Lord... bilemezsin... hayal bile edemeyecegin silahları var onun.... Korkmustum, Sirius, ben hiçbir zaman sen, Re-mus ve James gibi cesur degildim. Bunun olmasını hiçbir zaman istemedim... Adı Anılmaması Gereken Kisi beni zorladı -"

"YALAN SÖYLEME!" diye bögürdü Black. "LILY VE JAMES ÖLMEDEN BĐR YIL ÖNCE DE ONA BĐLGĐ

SIZDIRIYORDUN SEN! ONUN CASUSUYDUN!"

"Her - her yeri ele geçirmeye baslamıstı!" dedi Pet-tigrew tek solukta. "O-onu reddetmekle ele ne geçerdi ki?"

"Gelmis geçmis en kötücül büyücüyle savasmakla ele ne mi geçerdi?" dedi Black. Yüzünde korku verici bir hiddet vardı. "Sadece masum hayatlar, Peter!"

"Anlamıyorsun!" diye sızlandı Pettigrevv. "Beni öldürürdü, Sirius!"

"O HALDE ÖLSEYDĐN!" diye kükredi Black. "DOS"i L A? DM A ĐHANET EDECEGĐNE ÖLSEYDĐN, BĐZ

SENĐN ĐÇĐN BUNU YAPARDIK!"

Black ve Lupin asalarını kaldırmıs, omuz omuza duruyorlardı.

"Sunu anlamalıydın," dedi Lupin sakin bir sesle. "Eger Voldemort seni öldürmezse, biz öldürürdük.

Hosça kal, Peter."

Hermione ellerini yüzüne kapayıp duvara döndü.

"HAYIR!" diye haykırdı Harry. Kosup Pettigrevv'un

önüne, asalarla onun tam arasına geçti. "Onu öldüre-mezsiniz," dedi soluk soluga. "Yapamazsınız."

Hem Black, hem de Lupin afallamıs görünüyordu.

"Harry, bu solucan senin anasız babasız olmanın tek sebebi/' diye hırladı Black. "Yerde kıvranan su pis-ıık senin ölmeni izler, kılım bile kıpırdatmazdı. Onu duydun. Kendi kokusmus postu onun için senin bütün ailenden daha önemli."

"Biliyorum," dedi Harry soluk soluga. "Onu satoya götürürüz. Ruh Emici'lere teslim ederiz.

Azkaban'a gider... yeter ki onu öldürmeyin."

"Harry!" dedi Pettigrew, kollarını Harry'nin dizlerine dolayarak. "Sen - tesekkür ederim - bana hak ettigimden fazlasını veriyorsun - tesekkür ederim -"

"Çekil basımdan," diye tersledi Harry. Tiksintiyle Pettigrev/'un ellerini üzerinden çekti. "Bunu senin için yapmıyorum. Bence babam en iyi arkadaslarının sırf senin için katil olmalarını istemezdi, onun için yapıyorum."

Kimse kımıldamıyor, çıt çıkarmıyordu. Pettigrew hariç. Ellerini gögsüne koymus, hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. Black ve Lupin birbirlerine bakıyorlardı. Sonra aynı anda harekete geçerek, asalarını indirdiler.

"Bu karan vermek bir tek senin hakkın, Harry," dedi Black. "Ama düsün... onun ne yaptıgını düsün..."

"Azkaban'a gider," diye tekrarladı Harry. "Eger orayı hak eden biri varsa, o da

bu..."

Pettigrew hâlâ arkasında hırıl hırıl nefes alıyordu.

"Pekâlâ," dedi Lupin. "Kenara çekil, Harry."

Harry tereddüt etti.

"Onu baglayacagım," dedi Lupin. "Sadece baglayacagım, yemin ederim."

Harry çekildi. Lupin'in asasından bu defa ince sicimler çıktı. Az sonra Pettigrew, kolları, bacakları ve agzı baglanmıs halde, yerde kıvranıyordu.

Black de asasını Pettigrew'a yönelterek, "Peter, bir dönüsürsen," diye hırladı, "seni gerçekten öldürürüz. Anlastık mı, Harry?"

Harry yerde yatan açması gövdeye baktı ve Pettig-rew'un onu görebilecegi sekilde basıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi Lupin, is ciddiyetiyle. "Ron, ben kemikleri Madam Pomfrey gibi düzeltemem, o yüzden seni hastane kanadına götürene kadar bacagım sarsak iyi olur."

Hemen Ron'un yanma gitti, egildi, asasıyla Ron'un bacagına dokundu ve "Feruîa," diye mırıldandı.

Ron'un bacagına sargılar dolanmaya, onu bandajlamaya basladı. Lupin onun ayaga kalkmasına yardım etti; Ron agırlıgını hafifçe sakat ayagına verdi ve acıdan yüzü burusmadı.

"Simdi daha iyi," dedi. 'Tesekkürler."

"Ya Profesör Snape?" dedi Hermione alçak sesle. Gözleri Snape'in yerde yatan bedenindeydi.

"Ciddi bir seyi yok," dedi Lupin, egilip nabzını kontrol ederek. "Biraz - fazla hevesliydiniz, o kadar.

Hâlâ baygın. Seyy - belki emniyet içinde satoya dönene kadar kendine

getirmesek daha iyi. Onu Page 154

böyle de götürebiliriz..."

443

"Mobilicorpus," diye mırıldandı. Snape sanki bileklerine, boynuna ve dizlerine görünmez ipler baglanmıs-çasma, birden ayaga dikildi. Garip bir kuklaymıs gibi, bası çirkin bir sekilde sarkıyordu.

Yerden birkaç santim havada duruyor, cansız ayakları sallanıyordu. Lupin, Görünmezlik Pelerini'ni alıp cebine tıktı.

"Đçimizden ikisi de suna zincirlenecek," dedi Black, Pettigrew'u ayagıyla dürterek. "Đsi sıkı tutmak için."

"Ben yaparım," dedi Lupin.

"Bir de ben," dedi Ron kızgın bir sesle. Topallaya topallaya ilerledi.

Black yoktan agır prangalar var etti. Az sonra Pet-tigrew yine ayaktaydı, sol kolu Lupin'in sag koluna, sag kolu da Ron'un sol koluna zincirlenmisti. Ron'un yüzünde kararlı bir ifade__yardı.

Scabbers'm gerçek'kimligini sahsına hakaret kabul etmis gibiydi. Crookshanks yumusak bir hareketle yataktan atlayıp, öncülük etmek için odadan dısarı çıktı, tüylü kuyrugu keyifle havaya dikilmisti.

444

YĐRMĐNCĐ BOLUM

Ruh Emici Öpücügü

Harry hiç bu kadar tuhaf bir grup içinde bulunmamıstı. Merdivenden asagı inerken bası Crookshanks çekiyordu; altı bacaklıların katıldıgı bir yarısın yarısmacılarına benzeyen Lupin, Pettigrew ve Ron onun arkasından geliyorlardı. Onların arkasında Profesör Snape, kendi asasının etkisiyle havada tekinsiz bir sekilde süzülüyordu. Snape'in asasını Sirius elinde tutmus, onu yönlendiriyordu. Profesör'ün ayak parmaklan inerlerken her basamaga çarpıyordu. Harry ve

Hermione ise en arkadaydı.

Tünele yeniden girmek zor oldu. Lupin, Pettigrew ve Ron geçebilmek için yan döndüler. Lupin hâlâ asasını Pettigrew'un üstünde tutuyordu. Harry onların tek sıra halinde tünel boyunca garip bir sekilde yan yan gittiklerini görebiliyordu. Crookshanks yine bastaydı. Harry, Snape'in önleri sıra havada süzülmesini saglayan Sirius'un hemen ardından tünele girdi. Snape'in sallanan bası alçak tavana vurup duruyordu. Harry Sirius'un bunu önlemek için hiç çaba göstermedigi izlenimine kapıldı.

Tünelde yavas yavas ilerlerlerken, Sirius birden Harry'ye, "Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

diye sordu. "Pettigrevv'u teslim etmek ne anlama geliyor?"

"Özgürsün," dedi Harry.

"Evet... Ama ben aynı zamanda - bilmiyorum sana söyleyen oldu mu - ben senin vaftiz babanım."

Harry, "Evet, biliyordum," dedi.

"Eh... annenle baban beni senin velin tayin etmisti," dedi Sirius gergin bir tavırla. "Onlara bir sey olursa..."

Harry bekledi. Acaba Sirius onun sandıgı seyi mi kastediyordu?

"Tabii anlarım, yani, teyzen ve enistenle kalmak istersen," dedi Sirius. "Ama... hani... düsün bakalım. Bir kez adım temize çıkınca... eger sen... farklı bir ev istersen..."

Harry'nin mide boslugunda bir patlama oldu adeta.

"Ne - seninle oturmak mı?" dedi, kazayla basını tavandan çıkmıs bir kayaya vurarak.

"Dursley'lerden ayrılmak mı?~

"Elbette, istemeyecegini tahmin etmistim," dedi Sirius hemen. "Anlıyorum. Ben sadece düsünmüstüm ki -"

"Sen deli misin?" dedi Harry. Onun sesi de en az Sirius'unki kadar çatlak çıkmıstı. "Elbette Dursley'lerden ayrılmak istiyorum! Evin var mı? Ne zaman tasınabilirim?"

Sirius ona bakmak için bütün vücuduyla döndü. Snape'in kafası tavanı sıyırıyordu, ama Sirius aldırıyora benzemiyordu.

"Ðstiyor musun?" diye sordu. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim," dedi Harry.

Sirius'un kuru yüzü, Harry'nin onda gördügü ilk gerçek gülümsemeyle aydınlandı. Bu tebessüm, sasırtıcı bir degisiklige yol açtı. Sanki o bir deri bir kemik maskenin arkasından, on yıl daha genç biri bakıyormus gibi. Bir an için, Harry'nin annesiyle babasının dügü-nündeki gülen adama benzemisti.

Tünelin ucuna varana kadar bir daha konusmadılar. Önce Crookshanks dısarı fırladı, belli ki agaç göv-desindeki yumruya patisiyle basmıstı. Çünkü Lupin, Pettigrew ve Ron, saldırgan dallardan ses soluk çıkmadan yukarı tırmandılar.

Sirius önce Snape'i delikten geçirdi, sonra Harry ile Hermione geçsinler diye çekildi. Sonunda hepsi dısarı çıkmıstı.

Simdi arazi çok karanlıktı, tek ısık satonun uzaktaki pencerelerinden geliyordu. Tek kelime etmeden yola koyuldular. Pettigrevv hâlâ hırıltıyla soluyor, arada bir de sızıldanıyordu. Harry'nin kafası kazan gibiydi. Dursley'lerden ayrılacaktı. Annesiyle babasının en iyi arkadası Sirius Black'le birlikte oturacaktı... Ser-semlemisti... Dursley'lere televizyonda gördükleri mahkûmla oturacagını söyledigi zaman neler olacaktı acaba?

"Tek bir yanlıs hareket bile yapma, Peter," dedi Lupin önlerinde, tehdit edici bir edayla. Asası hâlâ Pettig-revv'un gögsüne dönüktü.

Araziden agır agır geçtiler, sato ısıkları gittikçe bü-yüyordu. Snape yine Sirius'un önünde, çenesi gögsüne

447

vurarak garip bir sekilde havada süzülüyordu. Sonra birden -

Bir bulut hareket etti. Yerde donuk gölgeler olustu. Grup, ay ısıgı içinde kalmıstı.

Snape, birden duran Lupin, Pettigrew ve Ron'a çarptı. Sirius donup kaldı. Kolunu uzatıp Harry ve Her-mione'nin önünü kesti.

Harry, Lupin'in siluetini görebiliyordu. Kaskatı kesilmisti. Sonra kolu bacagı titremeye basladı.

"Eyvah -" diye yutkundu Hermione. "Bu gece Đk-sir'ini almadı! Güvenli degil!"

"Kosun," diye fısıldadı Sirius. "Kosun! Hemen!"

Ne var ki Harry kosamazdı. Ron zincirle Pettigrew ve Lupin'e baglıydı. Harry ileri dogru atıldı, ama Sirius onu gögsünden yakalayıp geriye savurdu.

"Bana bırak - KOS!"

Korkunç bir hırlama duyuldu. Lupin'in kafası uzuyordu. Vücudu da. Omuzlan kamburlasıyordu.

Yüzünde ve ellerinin çevresinde gözle görülür sekilde kıllar çıkıyordu, elleri bükülerek pençelere dönüsüyordu. Crookshanks'in tüyleri de havaya dikilmisti, geri geri gidiyordu -

Kurtadam arka ayakları üzerinde kalkıp uzun çenesini takırdatırken, Sirius Harry'nin yanından yok oldu. Muazzam, ayı gibi bir köpege dönüserek ileri atıldı. Kurtadam kendini onu baglayan prangalardan kurtarırken, köpek de onu ensesinden yakalayıp geriye, Ron ve Pettigrew'dan uzaga çekti. Çene çeneye kilitlenmislerdi, pençeleriyle birbirlerini paralıyorlardı -

448

Harry gördüklerinin etkisiyle oldugu yere çakıldı kaldı; onların kavgasına öyle

dalmıstı ki, baska hiçbir seyi fark etmiyordu. Onu kendine getiren, Hermi-Dne'nin çıglıgı oldu -

Pettigrevv, Lupin'in düsen asasını almak için yere atlamıstı. Sargılı bacagı üzerinde saglam duramayan Ron düsmüstü. Bir pat sesi duyuldu, sonra parlak bir ısık görüldü - Ron yerde hareketsiz yatıyordu. Bir pal daha - Crookshanks havaya uçtu, sonra da yere yıgıldı

"Expelliarmus!" diye haykırdı Harry, kendi asasını Pettigrew'a tutarak. Lupin'in asası havaya uçtu, gözden kayboldu. "Oldugun yerde kal!" diye bagırdı Harry, ileri dogru kostu.

Çok geç kalmıstı. Pettigrevv da dönüsüm geçirmisti. Harry onun kel kuyrugunun Ron'un ileri uzanmıs kolundaki prangadan kamçı gibi savrulup geçtigini gördü, otların arasından bir hısırtı geldi.

Bir uluma ile gümbür gümbür bir hırlama duyuldu; Harry dönünce kurtadamm kaçtıgını gördü; dört nala Orman'a gfdiyordu -

"Sirius, Pettigrew gitti, fareye dönüstü!" diye bagırdı.

Sirius kan içindeydi, burnuyla sırtında derin yaralar vardı, ama Harry'yi duyunca yeniden fırlayıp Page 156

gitti. Ayak sesleri hızla uzaklastı ve sessizlige karıstı.

Harry ve Hermione, Ron'un yanına kostular.

"Ona ne yaptı?" diye fısıldadı Hermione. Ron'un gözleri yarı yarıya kapalıydı, agzı açık kalmıstı.

Kesinlikle canlıydı, soluk aldıgını duyuyorlardı, ama onları tanıyora benzemiyordu.

"Bilmiyorum."

Harry çaresizce çevresine bakındı. Black de, Lupin de gitmisti... Yanlarında sadece Snape vardı, hâlâ bilinçsiz bir halde, havada asılı duruyordu.

Harry, saçını gözlerinden çekip dogru dürüst düsünmeye çalısarak, "Onları satoya götürüp birine söyle-s?k iyi olur," dedi. "Gel -"

Ama sonra, karanlıgın içinden kesik kesik bir havlama, bir inleme duydular, acı çeken bir köpegin sesi...

"Sirius," diye mırıldandı Harry, gözlerini dikip karanlıga bakarak.

Bir an kararsız kaldı, ama o sırada Ron için yapabilecekleri bir sey yoktu. Black'in ise bası dertteydi

-

Harry kosmaya basladı, Hermione hemen ardın-daydı. Acı havlama gölün yakınından geliyor gibiydi. Ona dogru segirttiler ve Harry son sürat kosarken sogugu fark etti, ama ne anlama geldigini anlamadı -

Havlama birden durdu. Gölün kıyısına vardıklarında neden durdugunu gördüler - Sirius yeniden insana dönüsmüstü. Đki büklüm bir halde, ellerini basına götürfıüstü.

"Haaayır," diye inledi. "Haaayır... lütfen..."

Ve Harry o anda onları gördü. En az yüz tane Ruh Emici, gölün çevresinden kara bir yıgın halinde onlara dogru kayıyordu. HızUı döndü, o asina, buz gibi soguk içine nüfuz ediyordu, sis görüsünü bulandırıyordu. Karanlıkta her yandan beliren Ruh Emici'ler onları çember içine alıyordu.

"Hermione, mutlu bir sey düsün!" diye haykırdı

Harry. Asasını kaldırdı, görüsünü temizlemek için hızla gözlerini kırptı, zihninde hafif hafif yankılanmaya baslayan çıglıktan kurtulmak için kafasını salladı -

Vaftiz babamla birlikte oturacagım, Dursley'lerden ayrılıyorum.

Sirius'u ve yalnızca Sirius'u düsünmek için kendini zorladı ve büyülü sözleri söylemeye koyuldu:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

Black titredi, yuvarlanarak döndü ve ölüm kadar solgun halde, yerde hareketsiz yattı.

iyilesecek. Gidip onunla birlikte oturacagım.

"Expecto patronum! Hermione, yardım et bana! Ex-pecto patronum!"

"Expecto -" diye fısıldadı Hermione, "expecto - ex-pecto -"

Ama yapamadı. Ruh Emici'ler onlara yaklasıyordu, aralannda bir metre bile kalmamıstı. Harry ve Hermi-one'nin çevresinde kah bir duvar olusturdular, daha da yakına geldiler...

"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry, ku-laklarındaki çıglıgı silmeye çalısıyordu. "EXPECTO

PATRONUM!"

Asasından ince bir gümüs demeti çıktı ve önünde sis gibi havada kaldı. Aynı anda Harry, hemen yanı basında Hermione'nin yıgıldıgını hissetti. Yalnızdı... tamamen yalnız...

"Expecto - expecto patronum -"

Harry dizlerinin soguk otlara çarptıgını hissetti. Sis gözlerini perdeliyordu. Büyük bir çabayla hatırlamaya

çalıstı - Sirius masumdu - masum - iyi olacagız - onunla oturacagım -

"Expecto patronum!" diye soludu.

Biçimsiz Patronus'unun cılız ısıgında, bir Ruh Emi-ci'nin çok yakınında durdugunu gördü. Harry'nin yarattıgı gümüs sis bulutundan geçemiyordu. Pelerinin altından ölü, yapıs yapıs bir el dısarı uzandı. Patro-nus'u yana itmek istermis gibi bir hareket yaptı.

"Hayır - hayır -" diye soludu Harry. "O masum -expecto - expecto patronum -"

Onu gözlediklerini hissedebiliyordu, hırıltılı nefeslerini kötücül bir rüzgâr gibi çevresinde Page 157

duyuyordu. En yakındaki Ruh Emici onu ölçüp biçiyor gibiydi. Sonra yarı çürümüs ellerini kaldırdı -

ve kukuletasını indirdi.

Gözlerin olması gereken yerde sadece ince, gri, lekeli bir deri vardı, bos göz yuvalarının üstüne bombos gerilmisti. Ama bir agzı vardı... Açık, biçimsiz bir delik, havayı bir ölüm hırıltısıyla emiyordu.

Harry felç edici bir korkuyla doldu, ne kıpırdayabiliyor, ne de""~konusabiliyordu. Patronus'u titresti ve öldü.

Beyaz sis onu körlestiriyordu. Mücadele etmesi gerekiyordu... erpecto patronum... göremiyordu...

ve uzakta, o asina çıglıgı duyuyordu... expecto patronum... siste el yordamıyla Sirius'u aradı ve kolunu buldu... onu alamayacaklardı...

Ama bir çift kuvvetli, yapıs yapıs el birden Harry'nin boynuna dolandı. Yüzünü kaldırması için zorluyordu... Harry onun solugunu hissediyordu... ön-452

ce Harry'den kurtulacaktı... Harry onun kokmus nefesini hissediyordu... annesi kulaklarında bagırıyordu... duydugu son sey onun sesi olacaktı -

Ve sonra, onu bogan sisin arasından, gittikçe daha da parlak bir hal alan gümüsümsü bir ısık gördügünü sandı... öne, çimlerin üstüne düstügünü hissetti -

Harry, yüzükoyun yerde, kımıldayamayacak kadar zayıf ve hasta halde, titreyerek gözlerini açtı.

Kör edici ısık, çevresindeki otları aydınlatıyordu... Çıglık durmustu, soguk geri çekiliyordu...

Birisi Ruh Emici'leri geri sürüyordu... onun, Siri-us'un ve Hermione'nin çevresinde daireler çiziyordu... Ruh Emici'lerin hırıl hırıl emme sesleri siliniyordu. Gidiyorlardı... hava yeniden ılınmıstı...

Harry geri kalan tüm kuvvetiyle basını birkaç santim kaldırdı ve ısıgın içinde, dörtnala gölden geçen bir hayvan gördü. Gözleri terden bulanıklasmıs halde, onun ne oldugunu çıkarmaya çalıstı...

bir tek boynuzlu at kadar parlaktı. Bilincini yitirmemek için mücadele eden Harry, karsı kıyıya varınca onun yavaslayıp durmasını izledi. Bir anda, hayvanın saçtıgı ısıkta, onu karsılayan birini gördü... elini kaldırarak onu oksayan birini... garip sekilde asina gelen birini... ama, olamazdı...

Harry anlamıyordu. Artık düsünemiyordu. Gücünün son damlasının kendisini terk ettigini hissetti ve bayılırken bası yere vurdu.

453

YÐRMÐ BÐRÐNCÐ BÖLÜM

Hermione'nin Szm

"Çok sasırtıcı bir is... çok sasırtıcı.. hiçbirinin ölmemesi mucize... hiç böyle sey duymadım...

Dogrusu, senin orda olman büyük sans, Snape..."

'Tesekkür ederim, Bakan Bey."

"Ðkinci Sınıf Merlin Nisanı derim ben. Eger kopara-bilirsem, Birinci Sınıf!"

"Gerçekten çok tesekkür ederim, Bakan Bey."

"Suranda feci bir kesik var... Black yaptı herhalde."

"Aslında, Potter, Weasley ve Granger'dı, Bakan Bey..."

"Ne diyorsun!"

"Black onları büyülemisti, görür görmez anladım. Davranıslarına bakılırsa, bir Kafa Karıstırma Büyüsü. Onun masum olabilecegine inanıyor gibiydiler. Yaptıklarından sorumlu degillerdi. Öte yandan, onlar,n müdahalesi Black'in kaçmasına yol açabilirdi... belli ki Black'i tek baslarına yakalayabileceklerini sanıyorlardı. Simdiye kadar pek çok sey yaptılar, hepsi yanlarına kaldı...

Korkarım bu kendilerini pek üstün görmelerine yol

454

açmıs... ve elbette Müdür de Potter'a hep olagandısı miktarda özgürlük tanımıstır -"

"Eh, yani sey, Snape... Harry Potter, biliyorsun... o söz konusu olunca hepimiz yelkenleri suya indiriyoruz."

"Ama yine de - acaba bu kadar özel muamele göstermekle ona iyilik mi ediliyor? Sahsen ben ona baska herhangi bir ögrenci gibi davranmaya çalısıyorum. Ve baska hangi ögrenci arkadaslarını böyle bir tehlikeye atsa - en azından - okuldan uzaklastırılırdı. Düsünün, Bakan Bey: Okulun bütün Page 158

kurallarına karsı gelerek - onun korunması için alınan bütün önlemlerden sonra - geceleyin okul arazisi dısına çıkmak, bir kurtadam ve bir caniyle beraber olmak - yasadısı olarak Hogsmeade'i de ziyaret ettigine inanmam için nedenler var -"

"Vay, vay... Bakalım, Snape, bakalım... çocuk kesinlikle budalaca davranmıs..."

Harry yatmıs, gözleri sımsıkı yumulu, dinliyordu. Kendini çok dermansız hissediyordu. Duydugu kelimelerin kulaklarından beynine ulasması çok vakit alıyordu sanki. Bu yüzden de anlamakta zorlanıyordu. Kolları bacakları kursun gibiydi, gözkapakları açamayacagı kadar agırdı... Burada, bu rahat yatakta, sonsuza kadar yatmak istiyordu...

"Beni asıl sasırtan, Ruh Emici'lerin davranısı oldu... onların geri çekilmesine neyin yol açtıgı konusunda bir fikrin var mı, Snape?"

"Hayır, Bakan Bey. Ben ayıldıgımda, okul girisindeki mevzilerine dönüyorlardı..."

455

"Olaganüstü. Ve buna ragmen Black, Harry ve kız -"

"Onlara ulastıgımda hepsi bilincini yitirmis durumdaydı. Black'i baglayıp agzını tıkadım tabii, büyüyle sedyeler yarattım ve hepsini dosdogru satoya geri getirdim."

Bir duraklama oldu. Harry'nin beyni artık biraz daha hızlı çalısıyor gibiydi ve bu hızla birlikte, mide boslugu kemiriliyörmüs gibi bir duyguya kapılmıstı...

Gözlerini açtı.

Her sey biraz flu görünüyordu. Biri Harry'nin gözlügünü çıkarmıstı. Karanlık hastane kanadında yatıyordu. Kogusun sonunda, sırtı ona dönük, bir yatagın üzerine egilmis Madam Pomfrey'yi seçebiliyordu. Harry gözlerini kıstı. Madam Pomfrey'nin kolunun altından Ron'un kızıl saçları görülebiliyordu.

Harry yastıgın üzerinde basını oynattı. Sagındaki yatakta Hermione yatıyordu. Yatagına ay ısıgı vuruyordu. Onun da gözleri açıktı. Taslasmıs gibiydi, Harry'nin uyanık oldugunu fark edince parmagını dudaklarına götürdü, sonra da hastane kanadı kapısını isaret etti. Kapı arahKh, Cornelius Fudge ile Snape'in sesleri, oradan, dısarıdaki koridordan geliyordu.

Madam Pomfrey karanlık kogusta çabuk çabuk yürüyerek Harry'nin yatagına geldi. Harry ona bakmak için o'öndü. Madam Pomfrey'nin elinde, hayatında gördügü en büyük çikolata vardı.

Çikolatadan çok, küçük bir kayaya benziyordu.

Canlı bir sesle, "Aa, uyanmıssın!" dedi Madam Pomfrey. Çikolatayı Harry'nin yatagının basucundaki 456

komodinin üstüne koydu ve küçük bir çekiçle parçalara bölmeye koyuldu.

Harry ve Hermione bir agızdan, "Ron nasıl?" dediler.

Madam Pomfrey keyifsizce, "Yasayacak," dedi. "Sizin ikinize gelince... burada kalacaksınız, yani ben ikinizin de - Potter, ne yaptıgını sanıyorsun sen?"

Harry yerinde dogrulmus, gözlügünü tnkıyor ve asasını alıyordu.

"Müdür'ü görmem gerek," dedi.

"Potter," dedi Madam Pomfrey, sakinlestirici bir tavırla, "tamam. Black'i yakaladılar. Yukarıya kilitlendi. Ruh Emici'ler her an Öpücük islemini gerçeklestirebilirler-"

"NE?"

Harry yataktan asagı atladı; Hermione de aynı seyi yapmıstı. Ama Harry'nin çıglıgı dısarıdan, koridordan duyulmustu. Bir saniye sonra Cornelius Fudge ile Sna-pe kogusa girdiler.

"Harry, Harry, neler oluyor?" dedi sarsılmıs görünen Fudge. "Yatagında olmalısın - çikolata yedi mi?" diye sordu Madam Pomfrey'ye endiseyle.

"Bakan Bey, dinleyin!" dedi Harry. "Sirius Black masum! Peter Pettigrew yalandan ölmüs gibi yaptı! Bu aksam onu gördük! Ruh Emici'lerin Sirius'a bunu yapmalarına izin veremezsiniz, o -"

Ama Fudge yüzünde hafif bir tebessümle basını sallıyordu.

"Marn, I l.ırrv, kafan çok karısmıs, çok zor anlar ya-

sadın. Sırtüstü yat simdi, her sey kontrolümüz altında..."

"HAYIR, DEGĐL!" diye feryat etti Harry. "YANLIS ADAMI YAKALADINIZ!"

"Bakan Bey, lütfen dinleyin," dedi Hermione, o da Harry'nin yanına kosmustu ve Fudge'ın yüzüne Page 159

yalvarırcasına bakıyordu. "Ben de onu gördüm. Ron'un fare-siydi, o bir Animagus, yani Pettigrew, ayrıca -"

"Görüyorsunuz ya, Bakan Bey," dedi Snape. "Kafaları karısmıs, ikisinin de... Black iyi is çıkarmıs..."

"KAFAMIZ KARISMIS FALAN DEGĐL!" diye kük-redi Harry.

Madam Pomfrey kızgınlıkla, "Bakan Bey! Profesör!" dedi. "Gitmeniz konusunda ısrar ediyorum.

Pot-ter benim hastam ve üzülmemesi gerekiyor!"

"Ben üzgün degilim, onlara neler oldugunu anlatmaya çalısıyorum!" dedi Harry

öfkeyle. "Bir dinleseler -"

Ama Madam Pomfrey birden Harr/nin agzına koca bir parça çikolata aktı. Harry bogulur gibi oldu, kadın da bu fırsattan yararlanıp onu zorla yemden yataga yatırdı.

"Simdi, lütfen, Bakan Bey, bu çocukların bakıma ihtiyaçları var. Lütfen gidin -"

Kapı yeniden açıldı. Gelen Dumbledore'du. Harry agzını dolduran çikolatayı büyük zorlukla yutup yeniden ayaga kalktı.

"Profesör Dumbledore, Sirrus Black -"

"Tanrı askına!" dedi Madam Pomfrey, kendini kaybetmis bir halde. "Burası hastane kanadı mı, degil mi? Müdür Bey, ısrar etmek zorundayım -"

"Özür dilerim, Poppy, ama Mr Potter ve Miss Granger'la biraz konusmam gerek," dedi Dumbledo-re sakin sakin. "Az önce Sirius Black'le konusuyordum -"

"Eminim ki size de Potter'ın kafasına soktugu masalı anlatmıstır," dedi Snape tükürür gibi. "Bir fare hakkında, sözde Pettigrew sagmıs -"

"Gerçekten de Black'in hikâyesi buydu," dedi Dumb-ledore, dar çerçeveli gözlügünün arkasından Snape'i dikkatle süzerek.

"Peki ya benim tanıklıgımın hiç mi degeri yok?" diye hırladı Snape. "Peter Pettigrevv Bagıran Baraka'da degildi, arazide de izine rastlamadım."

Hermione ciddiyetle, "Çünkü kendinizden geçmistiniz de ondan, Profesör!" dedi. "Vaktinde gelmediginiz için duymadınız -"

"Miss Granger, ÇENENÐZÐ TUTUN!"

"Ðyi de, Snape," dedi Fudge, sasırmıs görünüyordu, "küçük hanımın zihni karısık, hosgörüyle yaklasmalıyız-"

Dumbledore onun lafını kesti, "Harry ve Hermione ile yalnız konusmalıyım,"

dedi. "Cornelius, Severus, Poppy - lütfen bizi yalnız bırakın."

"Müdür Bey!" diye feveran etti Madam Pomfrey. "Tedaviye ihtiyaçları var, istirahata -"

"Bu konunun beklemeye tahammülü yok," dedi Dumbledore. "Israr etmek zorundayım."

Madam Pomfrey dudaklarını büzdü ve hızla kogusun öbür ucundaki odasına yürüdü, kapıyı da arkasm-459

dan çarptı. Fudge yeleginden sarkan büyük, altın cep saatine baktı.

"Ruh Emici'ler gelmis olmalı," dedi. "Gidip onları bulayım. Dumbledore, yukarıda görüsürüz."

Kapıya gitti ve Snape için açık tuttu, ama Snape yerinden kıpırdamamıstı.

Göz1 eri Dumbledore'un yüzüne dikili, "Black'in hikâyesinin tek kelimesine inanmıyorsunuz elbette," diye fısıldadı Snape.

"Harry ve Hermione ile yalnız konusmak istiyorum," diye tekrarladı Dumbledore.

Snape ona dogru bir adım attı.

"Sirius Black daha on altı yasındayken cinayet isleyebilecegini göstermisti," diye soludu. "Bunu unutmadınız, degil mi, Müdür Bey? Bir zamanlar beni öldürmeye kalkıstıgını unutmadınız, degil mi?"

Dumbledore yavasça, "Hafızam her zaman oldugu kadar güçlü, Severus," dedi.

Snape birden döndü ve Fudge'ın hâlâ tuttugu kapıdan dısarı rap rap yürüdü. Kapı onun arkasından kapanınca, DumBledore, Harry ve Hermione'ye döndü. Đkisi aynı anda heyecanla konusmaya basladılar.

"Profesör, Black dogru söylüyor, biz Pettigrew'u gördük -"

"- Profesör Lupin kurtadama dönüsünce kaçtı -"

"- o bir fare -"

"- Pettigrew ön pençesini, yani parmagını demek istiyorum, onu kesmis -"

"- Ron'a Pettigrevv saldırdı, Sirius degil -"

Ama Dumbledore elini kaldırarak bu açıklama selini durdurdu.

"Simdi dinleme sırası sizde, sözümü kesmemenizi rica ediyorum, çünkü çok az vaktimiz var," dedi yavasça. "Black'in hikâyesini destekleyecek bir nebze kanıt bile yok, sizin sözlerinizden baska - ve on üç yasındaki iki büyücünün sözleri kimseyi ikna etmez. Bir sokak dolusu görgü tanıgı Sirius'un Pettigrew'u öldürdügüne yemin etti. Ben kendim Bakanlık'ta ifade verip Pot-ter'ların Sır Tutucu'sunun Sirius oldugunu söyledim."

Kendini tutamayan Harry, "Profesör Lupin size anlatır-"dedi.

"Profesör Lupin su anda Orman'ın derinliklerinde, kimseye hiçbir sey anlatacak hali yok. Yeniden insana dönüstügünde, is isten geçmis olacak, Sirius ölüden de beter hale gelecek. Ayrıca aramızdan çogu kurtadamla-ra hiç güvenmedigi için, onun desteginin de pek bir anlam tasımayacagını ekleyeyim - ve Sirius'la ikisinin eski dost olmaları -"

"Ama -"

"Dinle beni, Harry. Çok geç, anlıyor musun? Profesör Snape'in olaylara iliskin yorumunun sizinkinden çok daha ikna edici oldugunu anlaman gerek."

Hermione çaresizce, "Sirius'tan nefret ediyor," dedi. "Sırf Sirius ona aptalca bir saka yaptı diye -"

"Sirius masum bir adam gibi hareket etmedi. Sisman Hanım'a yönelik saldırı - Gryffindor Kulesi'ne bıçakla girmek - Ölü ya da diri, Pettigrew olmadan Profesör Snape'in ifadesini geçersiz kılma sansımız sıfır."

"Ama siz bize inanıyorsunuz."

"Evet, inanıyorum," dedi Dumbledore sakin sakin. "Ama baskalarının hakikati görmesini saglayacak ya da Sihir Bakam'm asacak gücüm yok..."

Harry onun agırbaslı yüzüne baktı ve sanki ayaklarının altındaki toprak birden çekilmis gibi bir hisse kapıldı. Dumbledore'un her seyi halledebilecegi fikrine alısmıstı. Onun mucizevi bir çözüm yaratmasını beklemisti. Ama hayır... son umutları da yok olup gitmisti iste.

Dumbledore agır agır, "Bizim ihtiyacımız olan sey," dedi ve açık mavi gözleri Harry'den Hermione'ye çevrildi, "daha fazla zaman."

"Ama -" diye basladı Hermione. Sonra gözleri yusyuvarlak oldu. "OH!"

"Simdi, iyi dinleyin," dedi Dumbledore, çok alçak sesle, ama çok anlasılır sekilde konusuyordu.

"Sirius yedinci katta Profesör Flitwick'in odasında kilitli. Batı Kule-si'nin sagdan on üçüncü penceresi. Eger her sey yolunda giderse, bu aKsam birden fazla masum cam kurtarabilirsiniz. Ama sunu unutmayın, ikiniz de. Asla görülmemelisiniz. Miss Granger, yasayı biliyorsunuz - nelerin tehlikede oldugunu biliyorsunuz... gö-rül-me-me-li-si-niz."

Harry'nin neler olup bittigi hakkında en ufak bir fikri yoktu. Dumbledore döndü ve kapıya varınca yine onlara baktı.

"Sizi içeri kilitliyorum. Su anda -" saatine baktı, "gece yarısına bes var. Miss Granger, üç devir yaptırsanız yeter sanırım. Ðyi sanslar."

462

"Ðyi sanslar mı?" diye tekrarladı Harry, kapı Dumb-ledore'un arkasından kapanırken. "Üç devir mi?

Neden söz ediyor? Ne yapmamız gerek?"

Ama Hermione yakasından elini sokmus, el yordamıyla cüppenin altından çok uzun ve çok ince bir altın zincir çıkarmakla mesguldü.

"Harry, buraya gel," dedi telasla. "Çabuk!"

Harry onun yanına gitti, iyice afallamıstı. Hermione zinciri uzatıyordu. Harry onun ucundan sarkan minik, parıldayan bir kum saati gördü.

"Ðste-"

Page 161

Hermione zinciri onun da boynuna dolamıstı.

"Hazır mısın?" dedi soluk soluga.

"Ne yapıyoruz?" dedi Harry, neler olup bittigini zerre kadar anlamıyordu.

Hermione kum saatini üç kere çevirdi.

Karanlık kogus yok oldu. Harry büyük bir hızla geriye dogru uçtugu hissine kapıldı. Yanından bulanık bir renkler ve sekiller denizi geçip gitti; kulakları zonklu-yordu Bagırmak istedi, ama kendi sesini duyamadı -

Ama lvıtden ayaklarının altında sert zemini hissetti, her sey yeniden odak noktasına oturdu -

Bosalmıs Giris Salonu'nda Hermione'nin yanında duruyordu, açık ön kapılardan tas dösemeye altın renkte bir günes ısıgı seli vurmustu. Telasla dönüp Hermione'ye baktı, kum saatinin zinciri boynunu kesiyordu.

"Hermione, ne -?"

"Gir suraya!" Hermione, Harry'nin kolunu tutup onu salonun öbür yanına, bir süpürge dolabının kapısı-463

na sürükledi. Kapıyı açtı, Harry'yi içeri, kovalarla yer bezlerinin arasına itti. Kendi de arkasından girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Ne - nasıl - Hermione, neler oluyor?" .

"Zamanda geriye gittik," diye fısıldadı Hermione, karanlıkta Harry'nin boynundaki zinciri çıkararak.

"Üç saat geriye..."

Harry kendi bacagını bulup iyice bir çimdikledi. Canı çok acıdı, böylece çok garip bir rüya görüyor olma ihtimali de ortadan kalkmıs oldu.

"Ama -"

"Sisst! Dinle! Birileri geliyor! Sanırını - sanırım bu gelenler biz olabiliriz!"

Hermione kulagını dolap kapısına yapıstırmıstı.

"Salondan gelen ayak sesleri... evet, sanırım Hag-rid'e gidiyoruz!"

"Yani simdi sen bana," diye fısıldadı Harry, "hem burada bu dolapta, hem de orada dısarıda oldugumuzu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Hermione, kulagı hâlâ dolap kapısına yapısıktı. "Biz oldugumuza eminim... üç kisiden fazla degilmis gibi geliyor kulaga... ve agır agır yürüyoruz, çünkü Görünmezlik Pelerini'nin altındayız -"

Sustu, yine dikkatle dinliyordu.

"Ön basamaklardan indik..."

Hermione tersine dönmüs bir kovanın üzerine oturdu; son derece endiseli görünen Harry ise birtakım sorulara cevap verilmesini istiyordu.

"O kum saati gibi seyi nerden aldın?"

"Ona Zaman Döndürücü deniyor," diye fısıldadı Hermione. "Okuldaki ilk günümüzde Profesör McGo-nagall'dan aldım. Bütün derslerime girebilmek için bütün yıl kullandım. Profesör McGonagall kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Onu alabileyim diye Sihir Bakanlıgı'na bir sürü mektup yazmak zorunda kaldı. Onlara örnek bir ögrenci oldugumu ve bunu derslerim dısında hiçbir sey için asla, asla kullanmayacagımı söyledi... Geriye dönebilmek için boyuna çevirip duruyorum, aynı anda birden fazla derse bu sayede girdim, anlıyor musun? Ama...

"Harry, Dıımbledore'ıın ne yapmamızı istedigini anlamıyorum. Neden üç saat geri gitmemizi söyledi? Bunun Sirius'a ne faydası olacak?"

Harry onun gölgeli yüzüne baktı.

Yavasça, "Su sıralarda bir sey olmus olmalı," dedi. "Onu degistirmemizi istiyor. Ne oldu? Üç saat önce Hagrid'e dogru yürüyorduk..."

"Simdi üç saat öncesi ve Hagrid'e dogru yürüyoruz iste," dedi Hermione. "Az önce kendimizi binadan çıkarken duyduk..."

Harry kaslarını çattı, konsantre olmaya çalısarak beynini sulandırıyormus gibi hissediyordu.

"Dumbledore az önce dedi ki - birden fazla masum canı kurtarabilecegimizi söyledi..." Ve birden Page 162

anladı. "Hermione, Sahgaga'yı kurtaracagız!"

"Ðyi ama - bunuıi Sirius'a ne yararı olacak?"

"Dumbledore dedi ki - bize pencerenin nerede oldugunu söyledi - Flitvvick'in odasının penceresi!

Siri-

465

us'u oraya kilitlemisler! Sahgaga'yı o pencereye uçurup Sirius'u kurtarmamız gerek! Sirius, Sahgaga'mn sırtında kaçabilir - ikisi de kaçabilir!"

Harry'nin görebildigi kadarıyla, Hermione'nin yüzünde dehsete düsmüs bir ifade vardı.

"Eger bunu görülmeden basarırsak, mucize olur!"

"Eh, denememiz gerek, degil mi?" dedi Harry. Ayaga kalkıp o da kulagını kapıya yapıstırdı.

"Kimse yok galiba... hadi, gidelim..."

Harry dolap kapısını itip açtı. Giris Salonu bostu. Ellerinden geldigi kadar sessizce ve süratle, dolaptan dısarı fırlayıp tas merdivenlerden indiler. Gölgeler uzamaya baslamıstı bile, Yasak Orman'daki agaçların tepeleri bir kez daha altın

gibi parıldıyordu.

"Ya pencereden bakan varsa -" diye mızıldandı Hermione, arkalarında kalan satoya bakarak.

Harry kararlı bir sekilde, "O zaman kosarız," dedi. "Dosdogru Orman'a, tamam mı? Bir agacı falan siper alıp nöbet tutarız -"

"Tamâm, ama seraların etrafından dolanalım," dedi Hermione soluk soluga. "Hagrid'in ön kapısından uzak durmamız gerek, yoksa kendimizi görürüz! Artık Hag-rid'e neredeyse varmıs olmalıyız!"

Bir yandan onun ne demek istedigini anlamaya çalısan Harry, bir kosu kopardı, Hermione de arkasından geliyo'du. Sebze tarhından geçerek seralara vardılar, bir an onların arkasında durakladıktan sonra da kosabildikleri kadar hızla Samarcı Sögüt'ün etrafından dolanıp Ör man'a sıgındılar...

Harry, agaçların gölgelerinde kendini güvencede hissedince döndü; birkaç saniye sonra Hermione de nefes nefese yanma geldi.

"Tamam," diye soludu, "gizlice Hagrid'in oraya gitmemiz gerek. Sakın görüneyim deme, Harry..."

Orman'in kıyısından gitmeye özen göstererek, agaçların arasından sessizce geçtiler. Hagrid'in evinin önünü gördükleri anda, kapının vuruldugunu duydular. Hemen genis gövdeli bir mese agacının ardına gizlenip iki tarafından gözetlemeye koyuldular. Hagrid kapısının esiginde belirmisti, solgun bir yüzle ve tir tir titreyerek, kim geldi diye etrafına bakındı. Ve Harry kendi sesini duydu.

"Biziz. Üstümüzde Görünmezlik Pelerini var. Bizi içeri al da çıkaralım."

"Gelmemeliydiniz!" diye fısıldadı Hagrid. Ama sonra geri çekilip, girmelerine izin verdi ve hemen kapıyı kapattı.

Harry hararetle, "Bu simdiye kadar yaptıgımız en tuhaf sey," dedi.

"Biraz ileri gidelim," diye fısıldadı Hermione. "Sah-gaga'nın daha yakınında olmamız gerek!"

Hagrid'in balkabagı tarhının çevresini saran çite baglanmıs sinirli Sahgaga'yı görene kadar, agaçlar arasından sessizce ilerlediler.

"Simdi mi?" diye fısıldadı Harry.

"Hayır!" dedi Hermione. "Eger simdi çalarsak, Ko-mite'deki adamlar Hagrid'in onu serbest bıraktıgını sanır! Onlar Sahgaga'yı dısarıda baglı görene kadar beklememiz gerek!"

467

"O zaman da yaklasık altmıs saniyemiz kalır," dedi Harry. Bu is giderek imkânsız görünmeye baslamıstı.

Tam o anda, Hagrid'in kulübesinin içinden bir sangırtı koptu.

Hermione, "Đste Hagrid süt si rahisini kırdı," diye fısıldadı. "Biraz sonra ben Scabbers ı bulacagım

-"

Sahiden de birkaç dakika sonra Hermione'nin hayret çıglıgını duydular.

"Hermione," dedi Harry birden, "'fa biz - ya biz içeri dalsak, Pettigrew'u yakaladıgım.^ gibi -"

"Hayır!" dedi Hermione dehset x»lu bir fısıltıyla. "Anlamıyor musun? En önemli buyuculuk Page 163

yasalarından birine karsı geliyoruz! Kimse zamanı degistirme-meli, hiç kimse! Dumbledore'u duydun, eger görünür-sek-"

"Bizi sadece kendimiz görürüz, bir de Hagrid!"

"Harry, kendini Hagrid'in kulübesine dalarken görsen ne yapardın sence?"

"Herhalde - herhalde aklımı kaçırırdım," dedi Harry. "Ya d"a isin içinde Kara Büyü var sanırdım -"

"Aynen öyle! Anlayamazdın, hatta belki de kendine saldırırdın! Anlamıyor musun? Profesör McGonagall bana zamanla oynayan büyücülerin basına ne

korkunç seyler geldigini anlattı...

Birçogu geçmisteki ya da gelecekteki benliklerini yanlıslıkla öldürmüs!"

"Tamam!" dedi Harry. "Sadece bir fikirdi, düsündüm ki-"

Ama Hermione onu dirsegiyle dürtüp satoyu isaret etti. Harry uzaktaki ön kapıları rahatça görebilmek için

basını biraz oynattı. Dumbledore, Fudge ve yaslı Komite üyesi ile cellat Macnaiı merdivenlerden iniyorlardı.

"Dısarı çıkmak üzereyiz," dedi Hermione.

Gerçekten de biraz sonra Hagrid'in arka kapısı açıldı ve Harry, kendisi, Ren ve Hermione'nin Hagrid'le birlikte çıktıklarını gördü. Bu kesinlikle hayatının en garip duygusuydu: Bir agacın arkasına gizlenip kendisinin bir balkabagı tarhında durusunu gözlemek.

"Bir sey yok, Gaga," dedi Hagrid Sahgaga'ya. "Bir sey yok..." Sonra Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi," dedi. "Gidin."

"Hagrid, yapamayız -"

"Onlara gerçekte ne oldugunu anlatırız -"

"Onu öldüremezler -"

"Gidin! Durum zaten fena, bir de siz basınızı derde sokmayın!"

Harry, balkabagı tarhındaki Hermione'nin, Görün-mezlik Pelerini'ni Ron'la ikisinin üstüne çekisini seyretti.

"Çabuk gidin. Dinlemeyin..."

Hagrid'in ön kapısı çalındı. Ðnfaz heyeti gelmisti. Hagrid geri dönerek, arka kapıyı aralık bırakıp kulübesine girdi. Harry kulübeyi çepeçevre saran otların parça parça yassılısını izledi ve giden üç çift ayak sesi duydu. O, Ron ve Hermione gitmislerdi... Ama agaçlar arasında saklanan Harry ve Hermiorıe, arka

kapıdan kulübede neler oldugunu duyabiliyorlardı.

Macnair'in soguk sesi geldi: "Hayvan nerde?"

"Dısar-dısarıda," dedi Hagrid çatlak bir sesle.

. 469

Hagrid'in penceresinde Macnair'in Sahgaga'ya bakan yüzü belirince, Harry basını geri çekti. Sonra Fud-ge'ı duydular.

"Simdi sana - sey - resmi infaz duyurusunu okumamız gerek, Hagrid. Elimi çabuk tutacagım. Ve sonra da seninle Macnair'in imzalamanız gerekiyor. Macnair, sen de dinlemelisin, prosedür böyle -"

Macnair'in yüzü pencereden kayboldu. Ya simdi ya hiç.

"Bekle burda," diye fısıldadı Harry Hermione'ye. "Ben hallederim."

Fudge'ın sesi tekrar duyulurken, Harry agacın arkasından fırladı, çitten atlayıp balkabagı tarhına girdi .ve Sahgaga'ya yaklastı.

"Tehlikeli Hayvanların itlafı Komitesi, bundan böyle kendisinden hükümlü diye söz edilecek olan Hipogrif Sahgaga'nm 6 Haziran'da günbatımında infaz edilmesini karar altına -"

Harry gözlerim kırpmamaya özen göstererek Sahgaga'nm vahsi, turuncu gözüne bir kez daha baktı ve yere egilerek selam verdi. Sahgaga pullu dizlerinin üzerine çöktü, sonra yeniden ayaga kalktı. Harry onu çite baglayan ipi çözmeye çalıstı.

"... boynu vurularak infaz edilmeye mahkûm edildi; infazı Komite'nin tayin edilmis celladı VJalden Macnair yerine getirecek..." »

"Gel, Sahgaga," diye mırıldandı Harry, "gel, sana yardım edecegiz. Ses çıkarma... ses çıkarma..."

"... asagıdaki tanıklar huzurunda. Hagrid, sen burayı imzalıyorsun..."

470

Harry bütün gücüyle ipe asıldı, ama Sahgaga ön ayaklarını yere gömmüstü.

Komite üyesinin tiz ve keskin sesi, Hagrid'in kulübesinin içinden, "Eh, hadi bitirelim su isi," dedi.

"Hag-rid, belki de sen içeride kalsan daha iyi olur -"

"Hayır, ben - ben onunla olmak istiyorum... Yalnız kalmasın istiyorum -"

Kulübenin içinden ayak sesleri yankılandı.

"Sahgaga, kıpırda!" diye tısladı Harry.

Harry, Sahgaga'nın boynundaki ipe daha da kuvvetle asıldı. Hipogrif, kanatlarını sinirli sinirli hısırdatarak yürümeye basladı. Ama Orman'la aralarında hâlâ üç metreden fazla mesafe vardı, Hagrid'in arka kapısından tabak gibi görünüyorlardı.

Dumbledore'un sesi geldi: "Bir dakika lütfen, Mac-nair," diyordu, "senin de imzalaman lazım."

Ayak sesleri durdu. Harry ipe asıldı. Sahgaga, gagasını gürültüyle saklattı ve biraz daha hızlı yürüdü.

Hermione'nin beyaz yü/.ü bir agacın arkasından uzanmıstı.

Sesini çıkarmadan agzını oynatarak, "Harry, çabuk!" dedi.

Harry kulübenin içinde konusan Dumbledore'nn sesini hâlâ duyabiliyordu. Ðpi bir kez daha çekistirdi. Sahgaga gönülsüz gönülsüz tırısa kalktı. Agaçlara varmıslardı...

"Çabuk! Çabuk!" diye inledi Hermione, agacının altından fırlayıp ipi yakaladı ve Sahgaga'yı daha hızlı hareket ettirmek için o da ipe asıldı. Harry omzunun üs-
471

tünden arkaya baktı. Simdi görülmüyorlardı, Hagrid'in bahçesini de hiç görmüyorlardı.

"Dur!" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bizi duyabilirler-"

Hagrid'in arka kapısı gürültüyle açıldı. Harry, Her-mione ve Sahgaga oldukları yerde kaldılar.

Hipogrif de dikkatle dinlermis gibiydi.

Sessizlik... sonra -

Komite üyesinin tiz sesi, "Nerede?" diye sordu. "Hayvan nerede?"

Cellat öfkeyle, "Buraya baglıydı!" dedi. "Gözlerimle gördüm! Suracıkta!"

"Ne olaganüstü," dedi Dumbledore. Sesinde belli belirsiz bir keyif seziliyordu.

"Gaga!" dedi Hagrid boguk boguk.

Bir vıjt sesi, sonra da bir baltanın vurusu duyuldu. Cellat baltasını kızgınlıkla çite savurmustu.

Sonra bir ulumadır koptu, bu sefer Hagrid'in hıçkırıklar arasında söylediklerini duyabiliyorlardı.

"Gitmis! Gitmis! O güzel gagacıgına sükürler olsun, gitmis! Ðpi~çekip serbest kalmıs olmalı! Gaga, benim akıllı oglum!"

Sahgaga ipi çekistirmeye basladı, Hagrid'in yanına gitmek istiyordu. Harry ve Hermione ipe daha da sıkı yapıstılar ve onu durdurmak için topuklarını Orman'ın zeminine gömdüler.

"Biri onu çözmüs!" diye homurdamyordu cellat. "Araziyi aramalıyız, Orman'ı -"

"Macnair, eger Sahgaga gerçekten çalındıysa, hırsı-

zın onu yayan olarak buradan götürdügünü düsünmüyorsun, degil mi?" diye sordu Dumbledore.

Hâlâ egle-niyormus gibi bir hali vardı. "Ðstersen gökleri ara... Hagrid, bir fincan çay iyi gider. Ya da koca bir kadeh konyak."

"Ta-tabii, Profesör," dedi Hagrid. Sesi, mutluluktan bitkin düsmüs gibi

çıkıyordu. "Buyrun, buyrun..."

Harry ve Hermione dikkatle dinledi. Ayak sesleri duydular, sonra celladın alçak sesle ettigi küfürleri, kapının kapanmasını. Sonra bir kez daha ortalıga sessizlik çöktü.

"Simdi ne olacak?" diye fısıldadı Harry, etrafına bakarak.

Çok sarsılmıs görünen Hermione, "Burada saklanmamız gerek," dedi. "Onlar satoya dönene kadar beklemeliyiz. Sonra da Sahgaga'yı Sirius'un penceresine uçurmak için ortalıgın güvenli olmasını bekleriz. Orada daia uzun süre kalmayacak çünkü... off, çok zor olacak..."

Omzuuun üstünden endiseyle Orman'ın derinliklerine baktı. Günes batıyordu.

Harry uzun uzun düsünüp, "Burada kalamayız," dedi. "Samara Sögüt'ü görebilecek bir yerde olmamız gerek, yoksa ne olup bittigini bilemeyiz."

"Tamam," dedi Hermione, Sahgaga'nın ipine daha da sıkı sarıldı. "Ama unutma Harry, Page 165

görülmememiz gerek..."

Ormanın kıyısından harekete geçtiler, çevrelerine yogun bir karanlık çöküyordu. Sonunda aralarından

473

Sögüt'ü seçebildikleri bir agaç kümesinin arkasına saklandılar.

"Ron orda!" dedi Harry birden.

Karanlık bir sekil çimenlerin üzerinde kosarken, haykırısı sakin gece havasında yankılanıyordu.

"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel bu/riya ~"

Ve sonra bir anda iki gölgenin daha belirdigini gördüler. Harry, kendisiyle Hermione'nin Ron"i kovalamalarını gözledi. Sonra Ron'un pike yaptıgını gördü.

"Yakaladım iste! Defol surdan, seni pis kedi -"

"Đste Sirius!" dedi Harry. Köpegin kocaman gölgesi, Sögüt'ün köklerinden dısarı sıçramıstı. Harry'yi devirmesini, sonra Ron'u yakalamasını gördüler...

Harry, köpegin Ron'u köklerin içine çekmesini izlerken, "Buradan daha da kötü görünüyor, degil mi?" dedi. "Off - bak, agaç beni patakladı - seni de - amma tuhaf is ~"

Samarcı Sögüt gıcırdıyor ve alt dallarını kamçı gibi savuruyordu. Kendilerinin, gövdeye erismeye çalısarak oraya buraya .kosturduklarını görüyorlardı. Sonra agaç donup kaldı.

"Crookshanks yumruya bastı/' dedi Hermione.

"Ve iste gidiyoruz..." diye mırıldandı Harry. "Đçeri girdik."

Onların gözden kayboldugu anda, agaç yeniden hareket etmeye basladı. Birkaç saniye sonra hayli yakından ayak sesleri duydular. Dumbledore, Macnaır, Fudge ve yaslı Komite üyesi, satoya dogru gidiyorlardı.

"Tam biz tünele indikten sonra!" dedi Hermione. "Keske Dumbledore da bizimle gelseydi..."

Harry acı acı, "O zaman Macnair ve Fudge da gelirdi," dedi. "Ve nesine istersen iddiaya girerim ki, Fudge Macnair'e, Sirius'u oracıkta öldürmesini söylerdi..."

Dört adamın sato merdivenlerinden çıkıp gözden kaybolmasını izlediler. Birkaç dakika süreyle ortalık bos kaldı. Sonra -

"Đste Lupin geliyor!" dedi Harry. Tas merdivenlerden kosarak inip Sögüt'e hızla yaklasan bir baska gölge görmüslerdi. Harry gökyüzüne baktı. Bulutlar ayı tamamen örtüyordu.

Lupin'in yerden kırık bir dal alarak gövdedeki yumruyu itmesini gözlediler. Agaç mücadele etmeyi bıraktı ve Lupin de onun köklerindeki yankta gözden kayboldu.

"Keske Pelerin'i alsaydı," dedi Harry. "Oracıkta duruyor..."

Hermione'ye döndü.

"Simdi fırlayıp gitsem, kapıp gelsem, Snape onu asla ele geçiremezdi ve -"

"Harry, görülmememiz gerekl"

Harry ona hırsla, "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu. "Orada öylece durup her seye tanık olmaya?" Bir an durakladı. "Pelerin'i kapıp gelecegim!"

"Harry, hayır!"

Hermione, Harry'nin cüppesinin arkasını tam zamanında yakaladı. Tam o anda bir sarkı göklere yükseldi. Hagrid'di bu, avaz avaz sarkı söyleyerek ve hafifçe 475

yalpalayarak satoya dogru çıkıyordu. Elinde koca bir siseyi sallıyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Hermione. "Neler olabilirdi, gördün mü? Göz önünde olmamamız gerek. Hayır, Sahgaga!"

Hipogrif, Hagrid'e gitmek için gene çılgınca çabalıyordu. Harry de ipini tutarak onu geri çekmeye çalıstı. Hagrid'in çakırkeyif halde avare avare satoya gidisini izlediler. Gözden kayboldu. Sahgaga gitmek için mücadele etmeyi bıraktı. Bası hüzünle sarktı.

Daha iki dakika olmamıstı ki, satonun kapılan bir kez daha savrularak açıldı ve Snape dısarı fırlayıp Sö-güt'e dogru kosmaya koyuldu.

Snape'in agacın yanında durup etrafa bakmasını gözlerlerken, Harry'nin yumrukları sıkıldı. Snape Pele-rin'i aldı ve kaldırıp baktı.

Page 166

"Çek pis ellerini onun üstünden!" diye homurdandı Harry alçak sesle.

"Hisst!"

Snape, agacı dondurmak için Lupin'in kullandıgı dalı aldı, yumruyu dürttü ve Pelerini giyip gözden kayboldu.

"Đste bu kadar," dedi Hermione yavasça. "Hepimiz asagıdayız... ve simdi de

tekrar yukarı çıkana kadar beklememiz gerek sadece..."

Sahgaga'mn ipinin ucunu alıp en yakındaki agaca sıkıca bagladı, kuru topraga oturdu ve kollanm dizlerine sardı.

"Harry, anlamadıgım bir sey var... Ruh Emici'ler ni-

ye Sirius'u almadılar? Geldiklerini hatırlıyorum, sanırım sonra bayıldım... öyle çoktular ki..."

Harry de oturdu. Gördüklerini anlattı; en yakındaki Ruh Emici agzım Harry'ninkine yaklastırırken, kocaman, gümüsi bir seyin gölden nasıl kosarak gelip de Ruh Emici'leri geri çekilmeye zorladıgını.

Harry sözlerini bitirdiginde Hermione'nin agzı açık kalmıstı.

"Neydi ama?"

"Ruh Emici'lerin gitmesini sagladıgına göre," dedi Harry, "tek bir sey olabilir. Gerçek bir Patronus.

Güçlü bir Patronus."

"Kim yaptı peki?"

Harry bir sey demedi. Gölün öbür kıyısında gördügü kisiyi düsünüyordu. Kim oldugu konusunda bir tahmini vardı... ama nasıl olabilirdi ki?

Hermione merakla, "Neye benzedigini görmedin mi?" diye sordu. "Ögretmenlerden biri miydi?"

"Hayır. Ögretmen degildi."

"Ama onca Ruh Emici'yi uzaklastırdıgına göre çok güçlü bir büyücü olmalı... Patronus öylesine parıldıyor-sa, onu aydınlatmadı mı? Göremedin mi -?"

Harry agır agır, "Evet, gördüm," dedi. "Ama... belki de hayal ettim... dogru dürüst düsünemiyordum... hemen sonra bayıldım..."

"Kim oldugunu düsündün?"

"Ben onun -" Harry yutkundu, bunun kulaga ne kadar tuhaf gelecegini biliyordu. "Ben onun babam oldugunu düsündüm."

Harry basını kaldırıp Hermione'ye bakınca, onun agzının bir karıs açık kaldıgını gördü. Harry'ye saskınlık ve acıma karısımı bir duyguyla bakıyordu.

Yavasça, "Harry, baban - sey - öldü," dedi.

Harry hemen, "Biliyorum," dedi.

"Hayaletini mi gördügünü sandın?"

"Bilmiyorum... hayır... cismi varmıs gibi görünüyordu..."

"Ðyi ama..."

"Belki de hayal görüyordum," dedi Harry. "Ama... görebildigim kadarıyla... ona benziyordu...

bende fotografları var..."

Hermione ona hâlâ sanki akli dengesinden endise ediyormus gibi bakıyordu.

"Kulaga çılgınca geldigini biliyorum," dedi Harry monoton bir sesle. Sahgaga'ya bakmak için basını çevirdi. Hipogrif gagasını topraga daldırmıstı, belli ki solucan arıyordu. Ama Harry aslında Sahgaga'ya bakmıyordu.

Babasmrdüsünüyordu ve onun en eski üç arkadasını... Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak...

Dördü de bu aksam arazide dolasıyor muydu? Kılkuyruk bu aksam, herkes onun öldügünü düsündügü halde, yeniden ortaya çıkmıstı - babasının aynı seyi yapması o kadar da imkânsız mıydı? Gölün öbür tarafında, olmayan seyleri mi görmüstü? O siluet net bir sekilde göremeyecegi kadar uzaktaydı... oysa bir an için, bilincini kaybetmeden hemen önce, emindi...

Yukarıdaki yapraklar rüzgârda hafifçe hısırdadı.

478

Ay, hareket eden bulutların arasına bir girip bir çıkıyordu. Hermione, yüzü Sögüt'e dönük oturmus, bekli-vordu.

Page 167

,*

Ve nihayet, bir saat kadar geçtikten sonra...

"Đste geliyoruz!" diye fısıldadı Hermione.

Harry ile ikisi ayaga kalktılar. Sahgaga kafasını kaldırdı. Lupin, Ron ve Pettigrev/'u otların arasındaki delikten sarsak sarsak tırmanırken gördüler. Sonra Hermione geldi... sonra da yukarı dogru tuhaf tuhaf süzülen baygın Snape Onların arkasından da Harry ile Black. Hepsi satoya dogru yürümeye basladı.

Harry'nin kalbi büyük bir hızla atıyordu. Gökyüzüne baktı. Artık bulut her an kenara çekilecek ve ay görünecekti...

"Harry," diye mırıldandı Hermione, sanki onun tam olarak ne düsündügünü biliyormus gibi,

"oldugumuz yerde kalmamız gerek. Görülmemeliyiz. Yapabilecegimiz hiçbir sey yok..."

Harry sakince, "Demek Pettigrew'un bir kez daha kaçmasına izin verecegiz," dedi.

"Bu karanlıkta bir fareyi nasıl bulmayı düsünüyorsun?" diye kesip attı Hermione. "Yapabilecegimiz hiçbir sey yok. Biz Sirius'a yardım etmek için geri döndük. Baska bir sey yapmamamız gerekiyor!"

"Tamam! Tamam!"

Ay bulutların arasından sıyrılmıstı. Arazinin öte yanındaki minik siluetlerin durdugunu gördüler.

Sonra da bir hareket -

Hermione, "Đste Lupin," dedi. "Dönüsüm geçiriyor -"

479

"Hermione!" dedi Harry birden. "Bizim de hareket etmemiz gerek!"

"Hayır, sana diyorum -"

"Müdahale etmek için degil! Ama Lupin Orman'a kosacak, dosdogru bize dogru!"

Hermione yutkundu.

"Çabuk!" diye inledi, Sahgaga'nın ipini çözmeye kosarak. "Çabuk! Nereye gidecegiz? Nerde saklanacagız? Ruh Emici'ler gelmek üzere -"

"Hagrid'in kulübesine!" dedi Harry. "Su anda bos -gel hadi!"

Kosabildikleri kadar hızla kostular, Sahgaga arkalarından eskin adım geliyordu. Geride kurtadamm uludugunu duyuyorlardı...

Kulübe görünmüstü. Harry kapıya dogru segirtti, var gücüyle çekip açtı ve Hermione ile Sahgaga yanından yıldırım gibi geçtiler; Harry onların ardından kendini içeri atıp kapıyı sürgüledi. Zagar Fang deli gibi havladı.

"Sıss, Fang, biziz!" dedi Hermione, onu susturmak için kosup kulaklarını kasıyarak. "Ucu ucuna kurtulduk!" dedi Harry'ye.

"Evet..."

Harry pencereden dısarı bakıyordu. Neler olup bittigini buradan görmek çok daha zordu. Sahgaga, kendisini yeniden Hagrid'in kulübesinde buldugu için çok mutlu görünüyordu. Atesin önüne yattı, kendinden memnun sekilde kanatlarını katladı ve iyi bir uyku çekmeye hazırlandı.

480

Harry yavasça, "Ben yine dısarı çıksam iyi olur," dedi. "Neler olup bittigini göremiyorum - vaktin geldigini anlayamayacagız -"

Hermione basını kaldırdı. Yüzünde kuskucu bir ifadeyle baktı.

"Müdahale etmeye kalkısmayacagım," dedi Harry hemen. "Ama neler oldugunu görmezsek, Sirius'u kurtarma vaktinin geldigini nasıl anlarız?"

"Eh... Peki öyleyse... Ben Sahgaga'yla burada beklerim... ama Harry, dikkatli ol - orada bir kurtadam var — ve Ruh Emici'ler -"

Harry yeniden dısarı çıkıp kulübenin kıyısından dolastı. Uzaklarda acılı bir havlama duyuyordu.

Demek Ruh Emiciler Sirius'un etrafını sarmaktaydı... o ve Hermione'nin Sirius'un yanma kosması an meselesiydi...

Harry göle dogru baktı, kalbi gögsünde davul gibi çarpıyordu. O Patronus'u göndermis olan kisi her an ortaya çıkabilirdi artık...

Bir an kararsız halde Hagrid'in kulübesinin önünde durdu. Görülmemen gerek. Arna görülmek istemiyordu ki zaten. Görmek istiyordu... bilmesi sarttı...

Ve iste Ruh Emicı'ler görünmüstü. Karanlıkta her yandan çıkıyor, gölün kıyısına dogru kayarcasma gidiyorlardı... Harry'nin oldugu yerden karsı kıyıya dogru hareket ediyorlardı.... Onlara yaklasması gerekmeyecekti.

Harry kosmaya basladı. Kafasında babasından baska düsünce yoktu... Eger oysa... eger gerçekten oysa... bilmesi, bulması gerekiyordu.

Göl gittikçe yaklasıyordu, ama görünürde kimse yoktu. Karsı kıyıda minik, gümüsi pırıltılar görüyordu - kendi Patronus denemesinin ürünü -

Suvun tam kıyısında bir çalı vardı. Harry kendini o um arkasına atıp, çaresizce yapraklar arasından gözetledi. Karsı kıyıda gümüsi pırıltılar birden sönmüstü. Đçinde dehsetle karısık bir heyecan kabardı - artık her an-

"Hadi!" diye mırıldandı, etrafa bakarak. "Neredesin? Baba, gel hadi -"

Ama kimse gelmedi. Harry, gölün öbür yanındaki Ruh Emici'ler çemberine bakmak için basını kaldırdı. Bir tanesi kukuletasını indiriyordu. Kurtarıcının

gelmesinin tam vaktiydi - ama bu kez kimse yardıma gelmiyordu -

Ve birden kafasında bir simsek çaktı - anladı. Babasını görmemisti - kendisini görmüstü -

Harry çalılıgın arkasından fırlayıp asasını çıkardı.

"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı.

Ve asasmın ucundan biçimsiz bir pus bulutu degil, kör edici, göz kamastırıcı, gümüsi bir hayvan fırladı. Harry gözlerini kasarak ne oldugunu anlamaya çalıstı. Ata benziyordu. Sessizce, dörtnala uzaklasıyordu, gölün kara yüzeyini asıyordu. Harry onun basını indirip, Ruh Emici'ler sürüsüne saldırdıgını gördü... Simdi yerdeki karanlık bedenlerin çevresinde kosup duruyordu ve Ruh Emici'ler geri çekiliyor, dagılıyor, karanlıga dönüyorlardı... Gitmislerdi.

Patronus döndü. Gölün hâlâ durgun olan yüzeyin-

den Harry'ye dogru bu kez eskin kosuyla geliyordu. At degildi. Tek boynuzlu at da degildi. Çatal boynuzlu bir geyikti. Gökteki ay kadar parlaktı... Harry'ye dönüyordu...

Kıyıda durdu. Kocarran, gümüsi gözlerini dikip Harry'ye bakarken, toynakları yumusak toprak üzerinde hiçbir iz bırakmadı. Yavas yavas çatal boynuzlu basını egdi. Ve Harry anladı..

"Çatalak," diye fısıldadı.

Ama titreyen parmak uçları yaratıga dogru uzanırken, o yok oldu.

Harry, eli hâlâ ileri uzanmıs halde, orada öylece durdu. Kalbi yerinden oynarken, arkasından nal sesleri duydu - hızla dönünce de, Hermione'nin, pesi sıra Sah-gaga'yı sürükleyerek ona dogru kostugunu gördü.

"Ne yaptın?" diye sordu Hermione hiddetle. "Sadece etrafa bakacagını söylemistin!"

"Az önce hepimizin canını kurtardım..." dedi Harry. "Sunun arkasına geç - su

çalılıgın -

açıklayacagım."

Hermione yine bir karıs açık bir agızla, az önce olanları dinledi.

"Seni gören oldu mu?"

"Evet, dinlemiyor musun? Ben, beni gördüm, ama babam oldugunu sandım! Mesele yok!"

"Harry, inanamıyorum - bütün bu Ruh Emici'leri uzaklastıran bir Patronus yarattın! Bu çok, çok ileri düzeyde sihir..."

"Bu sefer yapabilecegimi biliyordum," dedi Harry,

' 483

"çünkü zaten daha önce yapmıstım... Mantıklı geliyor mu?"

"Bilmiyorum - Harry, Snape'e bak!"

Ðkisi binden çalıların arasından öteki kıyıya baktılar. Snape kendine gelmisti. Sihirle sedyeler yaratıyor ve Harry, Hermione ile Black'in gevsek bedenlerini onların üzerine kaldırıyordu. Besbelli üzerinde Ron'un yattıgı dördüncü bir sedye ise, yanında süzülüp duruyordu. Sonra, asasını önünde tutarak, onları satoya dogru görürdü.

"Tamam, vakit geldi sayılır," dedi Hermione gergin gergin, saatine bakarak. "Dumbledore hastane kanadının kapısını kilitleyene kadar yaklasık kırk bes dakikamız var. Orada olmadıgımızı kimse Page 169

anlamadan önce Si-rius'u kurtarıp kogusa dönmemiz gerekiyor..."

Göle yansıyan hareketli bulutları seyrederek beklediler. Yanlarındaki çalılık rüzgârda fısıldıyordu.

Canı sıkılan Sahgaga yeniden solucan bulmak için yeri eselemeye koyulmustu.

Harry Taatine bakarak, "Sence yukarı çıkmıs mıdır?" dedi. Satoya baktı ve Batı Kulesi'nin sagına dogru pencereleri saymaya basladı.

"Bak!" diye fısıldadı Hermione. "O da kim? Birisi satodan çıkıyor!"

Harry karanlıkta görmeye çalısarak baktı. Adam araziyi kosarak geçip girislerden birine dogru gidiyordu. Kemerinde parlak bir sey ısıldıyordu.

"Macnair!" dedi Harry. "Cellat! Ruh Emicileri almaya gitti! Tam sırası, Hermione -"

Hermione ellerini Sahgaga'nın sırtına koydu, Harry onun binmesine yardım etti. Sonra kendisi de ayagını çalının alçaktaki dallarından birine koyarak, onun önüne oturdu. Sahgaga'nın ipini boynundan geçirdi ve tasmasının öbür yanma dizgin gibi bagladı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bana tutunsan iyi olur -"

Sahgaga'nın sagrılarını topuklarıyla dürttü.

Sahgaga dosdogru karanlık göge dogru yükseldi. Harry onun bögrüne dizleriyle tutundu, altında koca kanatların büyük bir güçle inip kalktıgını hissediyordu. Hermione, Harry'nin beline sıkı sıkı tutunmustu. Harry onun mırıldandıgını duyabiliyordu. "Ah, hayır - bu hiç hosuma gitmiyor - ah, gerçekten hosuma gitmiyor -"

Harry, Sahgaga'yi ileri dogru gitmeye zorladı. Sessizce satonun üst katlarına dogru kayıyorlardı...

Harry ipin sol tarafını siddetle çekince, Sahgaga döndü. Harry yanlarından hızla geçen pencereleri saymaya çalısıyordu -

"Çüs!" dedi, ipi becerebildigince geriye çekerek.

Sahgaga yavasladı ve durdular. Yani Sahgaga havada kalabilmek için kanatlarını çırptıkça yükselip alçalmaları sayılmazsa.

"Ðste orada!" dedi Harry. Pencerenin yanına yükseldiklerinde Sirius'u görmüstü. Elini uzattı ve Sahgaga'nın kanatları asagı inerken, cama hızla vurmayı basardı.

Black basını kaldırdı. Harry onun agzının açık kaldıgını gördü. Black oturdugu

iskemleden kalkıp pencereye kostu. Açmaya çalıstı, ama kilitliydi.

485

"Geri çekil!" diye seslendi Hermione ona. Bir taraftan sol eliyle Harry'nin cüppesinin arkasına tutunarak, asasını çıkardı.

"Alohomara!"

Pencere çat diye açıldı.

"Nasıl - nasıl -l" dedi Black cılız bir sesle. Hipogrif e bakıyordu.

Kıpırdamasın diye Sahgaga'yı p? -uk boynunun iki yanından sıkıca tutan Harry, "Hadi - fazla vaktimiz yok," dedi. "Buradan çıkman gerek - - Ruh Emici'ler geliyor. Macnair onları almaya gitti."

Black ellerini pencere pervazının iki yanına koyarak, basıyla omuzlarını dar pervazın A/asından çıkardı. Neyse ki çok zayıftı. Birkaç saniye sonra bir bacagını Sahgaga'nm sırtına atmıs ve kendini Hipogrif in sırtına çekerek Hermione'nin arkasına oturmus tu.

"Tamam, Sah gaga, yukarı!" dedi Harry, ipi sallayarak. "Yukarı, kuleye - hadi!"

Hipogrif güçlü kanatlarını salladı, yeniden yükselmeye basladılar, ta Batı Kulesi'nin tepesine kadar.

Sah-gaga mazgallara takırtıyla indi. Harry ve Hsrmione de hemen onun sırtından asagı atladılar.

"Sirius, hemen gitsen iyi olur," dedi Ha) n soluk soluga. "Her an Flitwick'in odasına varabilirler, senin gitmis oldugunu görürler."

Sahgaga yeri eseleyerek sivri kafasını salladı.

Sirius telasla, "Öbür çocuga ne oldu?" di y,? sordu. "Ron'a?"

"Đyilesecek - hâlâ baygın, ama Madam P

486

onu iyilestirecegini söylüyor. Çabuk - git!"

Ama Black hâlâ asagı, Harry'ye bakıyordu.

"Nasıl tesekkür edebilirim -"

Page 170

"GÐT!" diye bagırdı Harry ve Hermione, bir agızdan.

Black, Sahgaga'nın basını açık göklere dogru döndürdü.

"Yine görüsecegiz," dedi. "Sen - gerçekten de tnm babanın oglusun, Harry..."

Topuklarıyla Sahgaga'nın sagrılarını sıkıstırdı. Harry ve Hermione, muazzam kanatlar bir kez daha yükselince, kendilerim geriye attılar... Hipogrif yeniden havalandı... Harry arkalarından bakarken, o da, binicisi de gitgide küçüldüler... Sonra ayın önünden bir bulut geçti... gitmislerdi.

487

YÐRMÐ ÐKÐNCÐ BÖLÜM

Yine Baykus Postası

"Harry!"

Hermione saatine bakarak Harry'yi kolundan çekistiriyordu. "Kimse bizi görmeden hastane kanadına geri dönmek için tam on dakikamız var - Dumbledore on dakika sonra kapıları kilitliyor -"

"Tamam," dedi Harry, gözlerini gökyüzünden alarak. "Gidelim..."

Arkalarındaki kapı aralıgından sessizce geçip, dönen dar tas merdivenden indiler. Merdivenin sonuna geldiklerinde birtakım sesler duydular. Duvara yaslanıp kulak kabarttılar. Seslere bakılırsa, gelenler Fudge ve Snape'ti. Merdivenin dibindeki koridorda hızlı hızlı yürüyorlardı.

"... umarım Dumbledore zorluk çıkarmaz," diyordu Snape. "Öpücük hemen uygulanacak mı?"

"Macnair, Ruh Emici'lerle döner dönmez. Bu Black olayı bastan sona hayli utanç verici oldu.

Gelecek Postası'r\a onu nihayet yakaladıgımız haberini vermeyi nasıl iple çekiyorum bilemezsin...

bence seninle de söylesi

yapmak isteyeceklerdir, Snape... aklı basına gelir gelmez, genç Harry Potter da gazeteye kendisini nasıl kurtardıgını anlatmak isteyecektir..."

Harry dislerini sıktı. Fudge'la Snape onun ve Her-mione'nin saklandıgı yerin önünden geçerlerken, Sna-pe'in pis pis sırıttıgını gördü. Ayak sesleri uzaklasıp kayboldu. Harry ve Hermione bir süre bekleyip onların gittiginden emin olduktan sonra, ters yönde kosmaya basladılar. Üst üste iki merdivenden inip yeni bir koridora geldiler - sonra ileriden gelen gevrek kahkahalar duydular.

"Peeves!" diye mırıldandı Harry, Hermione'nin bilegine yapısarak. "Buraya!"

Tam zamanında sol taraflarındaki bos bir sınıfa daldılar. Anlasılan Peeves coskulu bir ruh haliyle koridorda hoplaya zıplaya geziniyor, katıla katıla gülüyordu.

"Ay, bu Peeves bir felaket," diye fısıldadı Hermione. Kulagını kapıya yaslamıstı. "Eminim Ruh Emi-ci'ler Sirius'un isini bitirecek diye böyle heyecanlı..." Saatine baktı. "Üç dakika kaldı, Harry!"

Peeves'in haince neseli sesi uzaklasıp kaybolana dek beklediler, sonra odadan çıkıp yine kosmaya basladılar.

"Hermione - acaba - Dumbledore kapıyı kilitlemeden - içeri giremezsek - ne olur?" dedi Harry soluk soluga.

"Düsünmek bile istemiyorum!" diye inledi Hermione. Yeniden saatine baktı. "Bir dakika kaldı!"

Hastane kanadı girisinin bulundugu koridorun so-

nuna vardılar. "Tamam - Dumbledore'un sesini duyuyorum/' dedi Hermione gergin gergin. "Hadi, Harry!"

Koridorda sessizce ilerlediler. Kapı açıldı. Dumbledore'un sırtı göründü.

"Sizi içeri kilitliyorum," dedigini duydular. "Su anda gece yarısına bes var. Miss Granger, üç devir yaptırsanız yeter sanırım. Đyi sanslar."

Dumbledore odadan geri geri çıktı, kapıyı kapattı ve asasını çıkarıp sihirle kilitledi. Panige kapılan Harry ve Hermione ona dogru kostular. Dumbledore basını kaldırdı ve uzun, gümüsi bıyıgının altında koca bir gülümseme belirdi. "Ee?" dedi usulca.

"Basardık!" dedi Harry nefes nefese. "Sirius gitti, Sahgaga'nın üstünde..."

Dumbledore onlara gülen gözlerle baktı.

"Aferin. Sanırım -" hastane kanadından bir ses geliyor mu diye dikkatle dinledi. "Evet, sanınm siz de gittiniz. Đçeri girin - sizi içeri kilitleyecegim -"

Harry ve Hermione sessizce hastane kanadına girdiler. Hâlâ yatagında hareketsiz yatan Ron Page 171

haricinde, içerisi bostu. Arkalarından kilidin sesi gelince, Harry ve Hermione yataklarına yattılar.

Hermione, Zaman Dön-dürücü'yü cüppesinin içine soktu. Az sonra Madam Pomfrey odasından hızlı adımlarla geldi.

"Yoksa Müdür Bey'in çıktıgını mı duydum? Artık hastalarıma bakmama müsaade var mı?"

Kafası çok bozuktu. Harry ve Hermione çikolatalarını sessiz sessiz yemenin en iyisi olacagı kanaatine vardılar. Madam Pomfrey tepelerine dikilmis, yiyip yemediklerini 490

gözleriyle görmek istiyordu. Ama Harry agzındaki lokmaları yutmakta zorlanıyordu. Hermione'yle ikisi kulak kabartmıs bekliyorlardı, sinirleri çok

gergindi... Sonra birden, tam ikisi de Madam Pomfrey'den dördüncü çikolata parçalarını aldıklarında, uzaktan, yukarıdan bir yerden gelen öfkeli bir kükreme duydular...

"Neydi o?" dedi Madam Pomfrey dikkat kesilerek.

Simdi duyabiliyorlardı, kızgın sesler giderek daha da yükseliyordu. Madam Pomfrey gözlerini kapıya dikmisti.

"Ama cidden - herkesi uyandıracaklar! Ne yaptıklarını sanıyorlar?"

Harry seslerin ne dedigini çıkarmaya çalısıyordu. Giderek yaklasıyorlardı -

"Buharlastı herhalde, Severus, odada onunla birlikte birini bırakmalıydık. Bu bir duyulsun -"

"BUHARLASMADI!" diye kükredi Snape, sesi simdi çok yakından geliyordu. "BU SATONUN ÐÇÐNDE

NE CÐSÐMLENEBÐLÐRSÐN NE DE BUHARLASABÐLÐR-SÐN! BU - ÐSTE - POTTERTN - PARMAGI - VAR!"

"Severus - mantıklı ol - Harry kilit altındaydı -"

BAM.

Hastane kanadının kapısı hızla açıldı.

Fudge, Snape ve Dumbledore kogusa girdiler. Dumbledore sakindi. Hatta keyfi gayet yerindeymis gibi bir hali vardı. Fudge kızgın görünüyordu. Snape ise çileden çıkmıstı.

"ÇABUK SÖYLE, POTTER!" diye bögürdü. "NE YAPTIN?"

"Profesör Snape!" dedi Madam Pomfrey feryat figan. "Kendinize hâkim olun!"

"Snape, haydi ama, mantıklı ol," dedi Fudge. "Bu kapı kilitliydi, demin gördük - "

"KAÇMASINA YARDIM ETTÐLER, BÐLÐYORUM!" diye uludu Snape, Harry ile Hermione'yi isaret ederek. Yüzü çarpılmıstı, agzından tükürük saçıyordu.

"Sakin ol, azizim!" diye bagırdı Fudge. "Saçmasa-pan konusuyorsun!"

"POTTER'I TANIMIYORSUN!" diye haykırdı Snape. "O YAPTI, BÐLÐYORUM, O YAPTI -"

"Yeter artık, Severus," dedi Dumbledore usulca. "Agzından çıkanı kulagın duysun. Ben on dakika önce kogustan ayrılalı beri bu kapı kilitli. Madam Pomfrey, bu ögrenciler yataklarından çıktılar mı?"

"Tabii ki hayır!" dedi Madam Pomfrey hiddetle. "Siz çıktıgınızdan beri yanlarındayım!"

"Duydun mu, Severus?" dedi Dumbledore sakin sakin. "Eger-Harry ve Hermione'nin aynı anda iki yerde birden olabildiklerini ima etmiyorsan, korkarım ki onları daha fazla rahatsız etmenin anlamı yok."

Snape orada öylece durup, öfkeden köpürmüs halde bir Fudge'a, bir Dumbledore'a bakıyordu.

Fudge, Snape'in davranısı karsısında tamamen soka ugramıs görünüyordu, Dumbledore'un gözleriyse gözlügünün ardında ısıldıyordu. Snape cüppesini savurarak döndü ve kogustan hızla çıktı.

"Hoca bayagı dengesiz görünüyor," dedi Fudge, ar-

kasından bakakalarak. "Yerinde olsam gözümü üstünden ayırmazdım, Dumbledore."

"Yok, dengesiz degil," dedi Dumbledore usulca. "Sadece agır bir düs kırıklıgı yasadı."

"Tek düs kırıklıgı yasayan o degil!" dedi Fudge nefes nefese. "Gelecek Postası bayram edecek!

Black'i köseye kıstırmıstık, ama yine parmaklarımızın arasından kaçtı! Simdi bir de Hipogrif in kaçıs öyküsü duyulursa, alay konusu oldum demektir! Eh... gidip Bakanlık'a haber versem iyi olacak..."

"Ya Ruh Emici'ler?" dedi Dumbledore. "Okuldan çıkarılacaklar diye umuyorum."

"Ha, evet, gitmeleri gerekecek," dedi Fudge, elini dalgın dalgın saçlarına götürerek. "Öpücük'ü Page 172

masum bir çocuga uygulamaya kalkacakları hiç aklıma gelmezdi... tamamen kontrolden çıkmıslar... Yo, bu gece toplanıp Azkaban'a dönmelerini saglayacagım. Belki okul girisi için ejderhaları düsünsek daha iyi olur..."

"Đste bu, Hagrid'in hosuna giderdi," dedi Dumbledore, bir an Harry ve Hermione'ye bakıp gülümseyerek. O ve Fudge kogustan çıktıktan sonra, Madam Pomfrey çabucak gidip kapıyı yeniden kilitledi. Kendi kendine kızgın kızgın mırıldanarak odasına girdi.

Kogusun öbür tarafından hafif bir inilti geliyordu. Ron uyanmıstı. Yatagında dogruldugunu ve basını sıvazlayarak etrafına bakındıgım gördüler.

"Ne - ne oldu?" dedi inleyerek. "Harry? Niye buradayız? Sirius nerede? Lupin nerede? Neler oluyor?"

Harry ve Hermione birbirlerine baktılar.

493

"Sen anlat," dedi Harry, agzına bir parça daha çikolata atarak.

Harry, Ron ve Hermione ertesi gün ögle vaktinde hastane kanadından ayrıldıklarında, sato neredeyse bombostu. Sınavlardan sonraki bunaltıcı sıcagın etkisiyle, kimse yeni bir Hogsmeade gezisini kaçırmak istememisti. Ancak ne Ron ne de Hermione gitmek istedi. Böylece ikisi ve Harry kendilerini dısarı atıp önceki gecenin olaganüstü olaylarından bahsetmeye, Sirius'un ve Sahgaga'nm simdi nerede olabilecegi hakkında konusmaya basladılar. Göl kenarında oturup dev mürekkep balıgının kollarını suyun üstünde tembel tembel sallamasını izlerlerken, Harry sohbetten koptu. Gözleri gölün karsı kıyısında, dalıp gitmisti. Önceki gece geyik o taraftan çıkıp ona dogru kosmustu...

Üstlerine bir gölge düstü. Kafalarını kaldırdıklarında, Hagrid'iTî kızarmıs gözlerle tepelerinde dikildigini gördüler. Masa örtüsü büyüklügündeki mendillerinden biriyle terli yüzünü siliyor ve gülümseyerek onlara bakıyordu.

"Biliyorum, dün gece olanlardan sonra mutlu olmamam gerekiyor," dedi. "Yani, Black yine kaçtı falan -ama bilin bakalım bir de ne oldu?"

"Ne oldu?" dediler, merak ediyormus numarası yaparak.

"Gaga! Kaçtı! Hür artık! Bütün gece bayram ettim!"

"Bu harika bir sey!" dedi Hermione. Kahkaha attı atacak gibi görünen Ron'a kınayan bir bakıs fırlattı.

"Evet... adam gibi baglamamısım herhalde," dedi Hagrid, araziye mutlulukla göz gezdirerek. "Gerçi bu sabah bayagı endiselendim... sandım ki dısarıda Profesör Lupin'le karsılasmıs olabilir, ama Lupin dün gece hiçbir sey yemedigini söyledi..."

"Ne?" dedi Harry hemen.

"Vay be, duymadınız mı?" dedi Hagrid. Gülümsemesi kaybolur gibi olmustu. Görünürde kimse olmamasına ragmen sesini alçalttı. "Seyy - Snape bu sabah bütün Slytherin'lere söylemis... artık herkes bilmeli demis... Profesör Lupin bir kurtadam. Yaa. Dün gece de arazide basıbos kalmıs.

Simdi esyalarını topluyor, tabii."

"Esyalarım mı topluyor?" dedi Harry kaygıyla. "Niye?"

"E gidiyor da ondan," dedi Hagrid. Harry'nin bunu sormaya gerek duymasına sasırmıstı. "Sabah ilk is istifa etti. Bir J ^ ha olmasını göze alamam dedi."

Harry ayaga kalktı.

"Gidip onu görecegim," dedi Ron'la Hermione'ye.

"Ama istifa ettiyse -"

"- yapabilecegimiz bir sey yok gibi görünüyor -"

"Umurumda degil. Yine de onu görmek istiyorum. Sizinle burada bulusuruz."

495

Lupin'in odasının kapısı açıktı. Esyalarının çogunu toplamıstı bile. Garkenez'in bos akvaryumunun yanında eski, hırpalanmıs bavulu açık duruyordu, doluya yakındı. Lupin masasındaki bir seyin üzerine egilmisti. Harry kapıyı çalınca kafasını kaldırıp baktı.

"Geldigini gördüm," dedi Lupin gülümseyerek. Üzerine egildigi parsömeni isaret etti. Çapulcu Page 173

Haritası'ydı bu.

"Az önce Hagrid'le karsılastım," dedi Harry. "Sizin istifa ettiginizi söyledi. Dogru degil bu, degil mi?"

"Korkarım dogru," dedi Lupin. Çekmecelerini açıp içindekileri çıkarmaya basladı.

"Neden?" dedi Harry. "Sihir Bakanlıgı Sirius'a yardım ettiginizi düsünmüyor, degil mi?"

Lupin gidip Harry'nin arkasındaki kapıyı kapattı.

"Hayır. Profesör Dumbledore, Fudge'ı, sizin hayatınızı kurtarmaya çalıstıgıma ikna etmeyi basarmıs." Đç çekti. "Bu, Severus için bardagı tasıran son damla olmus. O da bu sabah kahvaltıda -

ee - kazara agzından benim bir kurtadam oldugumu kaçırmıs."

"Sırf bu yüzden gitmiyorsunuz ya!" dedi Harry.

Lupin acı acı gülümsedi.

"Yarın bu saatlerde ailelerden baykuslar yagmaya baslayacak - çocuklarına bir kurtadamın ögretmenlik yapmasını istemeyecekler, Harry. Dün geceyi bir düsünüyorum da, onları anlıyorum, içinizden birini ısırabi-lirdim... bu bir daha

asla olmamalı."

"Siz bizim simdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatla-

496

ra Karsı Savunma ögretmenimizsiniz!" dedi Harry. "Gitmeyin!"

Lupin bir sey demedi, basını iki yana salladı. Çekmecelerim bosaltmaya devam etti. Sonra, tam Harry onun kalmasını saglayacak iyi bir neden bulmaya çalısırken, konustu: "Müdür Bey'in bu sabah bana anlattiK-larma bakılırsa, dün gece epey hayat kurtarmıssın, Harry. Gurur duydugum bir sey varsa, o da senin ne kadar çok sey ögrendigindir. Bana Patronus'unu anlat."

"Onu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry saskın saskın.

"Ruh Emicileri baska ne püskürtebüirdi ki?"

Harry olanları anlattı. Sözünü bitirdiginde, Lupin yine gülümsüyordu.

"Evet, baban dönüsüm geçirdiginde hep çatal boynuzlu bir geyik olurdu," dedi. "Dogru tahmin etmissin... ona bu yüzden Çatalak diyorduk."

Lupin son kitaplarını da bavuluna koydu, çekmeceleri kapadı ve dönüp Harry'ye baktı.

"Al - bunu dün gece Bagıran Baraka'dan getirdim," dedi, Harry'ye Görünmezlik Pelerini'ni vererek.

"Bir de..." Önce bir tereddüt etti, ama sonra Çapulcu Haritası'nı da uzattı. "Ar^ık ögretmenin degilim, o yüzden bunu da sana vermekten suçluluk duymuyorum. Benim hiç isime yaramaz, tahmin ederim ki sen, Ron ve Hermione onun nasılsa ise yaramasını saglarsınız."

Harry haritayı alıp sırıttı.

"Bana Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak'm be-

. 497

ni okulun dısına çekmeye çalısacagını söylenistiniz... bunu eglenceli bulurlardı

demistiniz."

"Evet, aynen öyle yapardık," dedi Lupin, egilip bavulunu kapatarak. "Sunu tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, James oglunun satodaki gizli geçitleri hiçbir zaman kesfetmedigini ögrense büyük düs kırıklıgına ugrardı."

Kapı çaldı. Harry çabucak Çapulcu Haritası'nı ve Görünmezlik Pelerini'ni cebine tıktı.

Gelen Profesör Dumbledore'du. Harry'yi orada görünce hiç sasırmadı.

"Araban kapıda, Remus," dedi.

"Tesekkür ederim, Müdür Bey."

Lupin eski bavulunu ve bos Garkenez akvaryumunu aldı.

"Eh - hosça kal, Harry," dedi gülümseyerek. "Sana ögretmenlik yapmak benim için büyük bir zevkti. Eminim bir gün yine görüsecegiz. Müdür Bey, beni kapıya kadar geçirmenize gerek yok, kendim giderim..."

Harry'ye, Lupin mümkün oldugunca çabuk ayrılmak istiyormus gibi geliyordu.

"O halde, hosça kal, Remus," dedi Dumbledore ciddi bir sesle. Lupin, Garkenez akvaryumunun yerini hafifçe degistirip Dumbledore'la el sıkıstı. Sonra, Harry'ye basıyla son bir selam verip bir an gülümseyerek, odadan çü.tı.

Harry onun bos sandalyesine oturdu ve üzgün bakıslarını yere dikti. Kapının kapandıgını duyunca kafasını kaldırdı. Dumbledore hâlâ oradaydı.

"Niye böyle üzgünsün, Harry?" dedi usulca. "Dün geceden sonra kendinle gurur duymalısın."

"Bir sey fark etmedi," dedi Harry acı acı. "Pettig-rew kaçtı."

"Fark etmedi mi?" dedi Dumbledore usulca. "Dünya kadar fark etti, Harry. Gerçegin ortaya çıkmasına yardımcı oldun. Masum bir adamı korkunç bir

kaderden kurtardın."

Korkunç. Harry'nin hafızasında bir kıvılcım çaktı. Eskisinden de büyük ve korkunç... Profesör Trelawney'nin kehaneti!

"Profesör Dumbledore - dün, Kehanet sınavım sırasında Profesör Trelawney çok - çok tuhaflastı."

"Öyle mi?" dedi Dumbledore. "Ee - yani her zamankinden de mi tuhaf?"

"Evet... sesi derinlesti, gözleri fıldır fıldır döndü ve dedi ki... dedi ki, Voldemort'un hizmetkârı gece yansından önce ona dönecekmis... hizmetkâr onun yeniden güçlenmesini saglayacakmıs." Harry, Dumbledore'a baktı. "Sonra birden yine normale döndü, söyledigi hiçbir seyi hatırlamıyordu. Acaba

- acaba gerçek bir kehanette mi bulundu?"

Dumbledore hafiften etkilenmise benziyordu.

"Biliyor musun, Hany, gerçekten de kehanette bulun-TIUS olabilir," dedi, yüzünde düsünceli bir ifadeyle. "Kimin aklına gelirdi? Böylece gerçek kehanetlerinin sayısı 'kiye çıkmıs oluyor. Maasına zam mı teklif etsem acaba?.."

"Ama -" Harry ona hayretle baktı. Dumbledore buna nasıl böyle sükûnetle karsılayabilirdi?

Tl' r> '

"Ama - Sirius'la Profesör Lup n'in Pettigrew'u öldürmesine ben engel oldum. Yani Voldemort geri dönerse bu benim suçum oluyor!"

"Hayır, olmuyor," dedi Dumbledore yumusak bir ses tonuyla. "Zaman Döndürücü'yle yasadıgın deneyimden hiçbir sey ögrenmedin mi, Ham? Yaptıklarımızın sonuçları her zaman öyle karmas" k, öyle degiskendir ki, gelecegi tahmin etmek gerçektı-n de çok zor bir istir... Profesör Trelawney, eksik olmasın, bunun canlı bir kanıtı. Pettigrew'un hayatını kurtarman çok soylu bir hareketti."

"Ama ya Voldemort'un yeniden güçlenmesine yardım ederse -!"

"Pettigrew sana hayatını borçlu. Voldemorf un yanına sana borçlu olan bir yardıma gönderdin. Bir büyücü diger bir büyücünün hayatını kurtardıgında, aralarında belli bir bag olusur... ve yanılmıyorsam, Voldemort hizmetkârının Harry Pptter'a borçlu olmasını istemeyecektir."

"Pettigrevv'la aramda bag istemiyorum!" dedi Harry. "Annemle babama ihanet etti o!"

"Büyünün en derin, en ulasılamaz köselerinden söz ediyoruz, Harry. Ama inan bana... gün gelir Pettig-rew'un hayatını kurtardıgına çok memnun olabilirsin."

Harry böyle bir seyin nasıl olup da gerçeklesebilecegini düsünemiyordu bile. Dumbledore, Harry'nin düsüncelerini okumus gibiydi.

"Babanı çok iyi tanırdım, Harry. Hem Hog-warts'tan, hem de daha sonrasından," dedi sefkatle. "O

da olsa Pettigrew'u kurtarırdı, bundan eminim."

Harry kafasını kaldırıp Dumbledore'a baktı. Dumb-ledore ona gülmezdi - Dumbledore'a anlatabilirdi...

"Dün gece... Patronus'u yaratanın babam oldugunu sandım. Yani, kendimi gölün karsı kıyısında gördügümde... onu görüyorum sandım."

"Çok kolay yapılabilecek bir hata," dedi Dumble-dore sevecen bir edayla. "Sanırım bunu duymaktan bıkmıssındır, ama James'e inanılmaz derecede benziyor-sun. Gözlerin hariç... gözlerini annenden almıssın."

Harry kafasını iki yana salladı.

"Aptallık ettim o oldugunu sanmakla," diye mırıldandı. "Yani, onun öldügünü biliyordum."

"Sanıyor musun ki sevdiklerimiz ölünce bizi gerçekten de terk ederler? Zora düstügümüzde onları her zamankinden de berrak bir sekilde hatırlamadıgımızı

mı sanıyorsun? Baban senin içinde yasıyor Harry ve ona ihtiyacın oldugu zamanlarda kendini açıkça gösteriyor. Baska nasıl gidip de özellikle o Patronus'u yaratabilirdin ki? Çatalak dün gece yine kosuyordu."

Harry'nin Dumbledore'un ne dedigini anlaması birkaç saniye sürdü.

Page 175

Dumbledore gülümseyerek, "Sirius dün gece bana hepsinin nasıl da Animagus haline geldigini anlattı," dedi. "Müthis bir basarı - en zoru da, bunu bana fark ettirmeden yapmıs olmaları. Sonra Ravenclaw'la Quid-ditch maçınızda Mr Malfoy'un üzerine atılan Patro-nus'unun aldıgı alısılmadık biçimi hatırladım. Yani dün gece gerçekten de babanı gördün, Harry... onu kendi içinde buldun."

501

Ve Dumbledore, arkasında kafası karısmıs bir Harry bırakarak, odadan çıktı.

Harry, Ron, Hermione ve Profesör Dumbledore dısında kimse Sirius, Sahgaga ve Pettigrew'un ortadan kayboldugu o gece gerçekten neler oldugunu bilmiyordu. Sömestr sonu yaklasırken, Harry'nin kulagına gerçekte neler olduguna dair birçok teori çalındı, ama hiçbiri gerçegin yanına bile yaklasmıyordu.

Malfoy, Sahgaga olayından dolayı çok kızgındı. Hagrid'in Hipogrif i gizlice kaçırmanın bir yolunu buldugundan emindi. Kendisinin ve babasının bir bekçi tarafından alt edilmesine deliriyordu. Bu arada Percy We-asley'nin, Sirius'un kaçısı konusunda söylemek istedigi çok sey vardı.

Onu dinleyen tek kisiye, yani kız arkadası Penelo-pe'ye, "Eger Bakanlık'a girmeyi basarırsam, Sihirli Kanun Yürütme konusunda birçok öneride bulunacagım!" diyordu.

Hava mükemmeldi, atmosfer çok neseliydi ve Harry, Sirius'un serbest kalmasına yardım etmekle neredeyse imkânsızı basardıklarını biliyordu. Yine de hiçbir yılın sonuna dogru bu kadar keyifsiz olmamıstı.

Profesör Lupin'in gidisine üzülen tek kisinin o olmadıgı kesindi. Harr/nin bütün Karanlık Sanatlara Karsı Savunma sınıfı, Lupin'in istifasından dolayı üzgündü.

502

"Acaba gelecek yıl ne getirecekler?" dedi Seamus Finnigan kasvetli kasvetli.

"Belki bir vampir getirirler," dedi Dean Thomas umutla.

Harr/nin kafasını mesgul eden sadece Profesör Lu-pin'in ayrılısı degildi. Kendini Profesör Trelawney'nin kehanetini düsünmekten alıkoyarr.ıyordu. Sürekli Pettıg-rew'un nerede oldugunu, henüz Voidemort'un yanma sıgınıp sıgınmadıgını merak ediyordu. Ama Harry'nin keyfini en çok kaçıran sey, Dursley'lere dönecegi düsüncesiydi. Belki yarım saat boyunca, harika bir yarım saat boyunca, artık Sirius'la birlikte yasayacagına sanmıstı... annesiyle babasının en iyi arkadasıyla...

babasının yeniden yanında olması dısında, basına gelebilecek en iyi seydi bu. Sirius'tan hiç haber olmaması, onun saklandıgı anlamına geliyordu, dolayısıyla da aslında çok iyi haberdi. Öte yandan, Harry az kalsın kavusacagı yuvayı ve artık böyle bir seyin mümkün olmadıgı gerçegini düsündükçe kendim berbat hissediyordu.

Sınav sonuçları sömestrin son günü belli oldu. Harry, Ron ve Hermione bütün derslerden geçmislerdi. Harry, Đksir'den geçtigine çok sasırmıstı. Kafasında, Dumbledore'un bizzat müdahale edip, Snape'in onu kasten bırakmasını önledigine dair bir süphe vardı, 'jön bir hafta boyunca Snape'in Harry'ye davranısları oi-dukça kaygı vericiydi. Harry, Snape'in ona duydugu nefretin arlamayacagını düsünmüstü hep. Artabiliyor-mus oysa. Harry'ye ne zaman baksa, Snape'in ince agzının bir kösesi segirmeye baslıyordu. Ayrıca sürekli

parmaklarını esnetiyordu, sanki Harry'nin gırtlagına yapısmak için sabırsızlanıyormus gibi.

Percy F. Y. B. S.'lerinden en yüksek notlan çekmisti; Fred'le George'un ise her biri bir avuç S. B. D.

almıstı. Bu arada Gryffindor, büyük ölçüde Quidditch Kupası'ndaki muhtesem performansı sayesinde, üst üste üç yjl Okul Sampiyonlugu'nü kazanmıstı. Bu nedenle, ders yılı sonu söleni kırmızı ve altın renkler içinde yapılmıs ve sölen boyunca en gürültülü kutlama Gryffindor masasında olmustu. Harry bile ertesi gün Durs-ley'lere yapacagı yolculugu unutmayı basarıp herkesle birlikte yemis, içmis ve gülmüstü.

Ertesi sabah Hogwarts Ekspresi istasyondan ayrılırken, Hermione, Harry ile Ron'a sasırtıcı bir haber verdi.

"Bu sabah tam kahvaltıdan önce Profesör McGona-gall'ın odasına ugradım. Muggle Ar astırmaları'nı bırakmaya karar verdim."

"Ama sınavım yüzde üç yüz yirmiyle geçtin!" dedi Ron.

"Biliyorum," dedi Hermione, içini çekerek. "Ama bu yıl gibi bir y^la daha katlanamam. O Zaman Page 176

Döndürücü beni delirtiyordu. Geri verdim. Muggle Arastırmaları ve Kehanet çıkınca, yine normal bir ders programına sahip olabilecegim."

"Bize söylemedigine hâlâ inanamıyorum," dedi Ron huysuzca. "Sözde arkadasınız bir de."

504

"Kimseye söylemeyecegime söz vermistim," dedi Her-mione ters ters. Dönüp Harr/ye baktı. Harry pencereden Hogvvarts'ın bir dagın arkasında kaybolusunu izliyordu. Orayı bir daha görene kadar aradan iki ay geçecekti...

"Aman, neselen biraz, Harry!" dedi Hernâone hüzünle.

"Bir seyim yok," dedi Harry hemen. "Tatili düsünüyorum, o kadar."

"Evet, o konuyu ben de düsündüm," dedi Ron. "Harry, gelip bizde kalmalısın. Annemle babamdan izin alırım, sonra da seni ararım. Artık feleton kullanmayı biliyorum -"

"Telefon, Ron," dedi Hermione. "Cidden, gelecek yıl asıl senin Muggle Arastırmaları alman lazım..."

Ron duymazdan geldi.

"Bu yaz Quidditch Dünya Kupası var! Ne dersin, Harry? Gel bizde kal, Dünya Kupası'na gideriz.

Genellikle babam isyerinden bilet bulabiliyor."

Bu teklif Harry'nin keyfini epey yerine getirdi.

"Evet... eminim Dursley'ler gelmeme seve seve izin verirler... özellikle de Marge Hala'ya yaptıklarımdan soma..."

Ha>l: neselenen Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte Patlamalı Pisti oynamaya basladı. Çay arabasını süren cadı geldiginde de kendine bir sürü yiyecek aldı, ama içlerinde çikolatalı hiçbir sey yoktu.

Ama onu asıl sevindiren sey ögleden sonra gerçeklesti...

"Harry," dedi Hermione birden, onun omzunun üstünden bakarak. "Su pencerenin dısındaki sey de n'e?"

Harry dönüp dısarı baktı. Camın arkasında çok küçük, gri bir sey bir görünüp bir kayboluyordu.

Daha iyi görmek için ayaga kalktıgında bunun minicik bir baykus oldugunu gördü. Baykus, boyuna göre fazlasıyla büyük bir mektup tasıyordu. Hatta baykus öyle küçüktü ki, havada takla atıp dunıyor, trenin rüzgârından bir o yana bir bu yana savruluyordu. Harry çabucak pencereyi indirdi ve kolunu çıkarıp baykusu yakaladı. Çok tüylü bir Snitch'^ rutmdk gibiydi bu. Onu dikkatli bir sekilde içeri aldı. F?/kus, mektubunu Harry'nin oturdugu yere bırakıp kr tnpartımanîa-rmın içinde oraya buraya uçmaya basladı, besbelli görevini basarıyla tamamladıgı için halinden çok memnundu. Hedwig vakur bir küçümseme edasına benzeyen bir tavırla gagasını saklattı.

Crookshanks yattıgı yerde dogruldu ve kocaman, sarı gözleriyle baykusu izlemeye basladı. Bunun farkına varan Ron, baykusu kapıp kurtardı.

Harry mektubu aldı. Onun adına gönderilmisti. Yırtarak açıp baktı ve bagırdı: "Sirius'tan!"

"Ne?" dedi Roıı ve Hermione heyecanla. "Yüksek sesle oku!"

Sevgili Harry,

Umarım sen teyzenle enistene ulasmadan önce bu mektup seni bulur. Onların

baykus postasına alısık olup olmadıklarını bilmiyorum.

Sahgaga ve ben saklanıyoruz. Bu mektup yanlıs ellere düserse diye, yerimizi söylemeyecegim.

Baykusun güvenilirligi konusunda birtakım süphelerim var, ama bulabildiklerimin en iyisi buydu ve çok da hevesli görünüyordu.

Sanırım Ruh Emiciler beni hâlâ arıyor, ama burada

beni bulmalarına imkân yok. Yakında birkaç Muggle'm beni görmesine izin verecegim.

Hogıvarts'tan uzakta oldugum için, satodaki güvenlik kaldırılacaktır.

Kısa görüsmemiz boyunca söylemeye fırsat bulamadıgım bir sey var. Sana Atesokıı'nu gönderen bendim -

"Hah!" dedi Hermione zafer kazanmısçasına. "Gördün mü?! Sana demistim o gönderdi diye!"

"Evet ama, ugursuzluk büyüsü yapmamıs, degil mi?" dedi Ron. "Ah!"

Simdi avcunun içinde mutlu mutlu öten minik baykus, Ron'un parmaklarından birini ısırmıstı, belli Page 177

ki bunu bir sevgi gösterisi niyetine yapmıstı.

Siparisi Baykus Biirosu'na benim için Crookshanks götürdü. Senin adını kullandım, ama onlara altını Grin-gotts'taki yedi yüz on bir numaralı kasadan almalarını söyledim - yani benim kasamdan. Lütfen bunu vaftiz babanın, senin on üç yıllık dogum günlerine karsılık toptan bir hediyesi olarak kabul et.

Enistenin evini terk ettigin o gece seni korkuttum sanırım, onun için de ayrıca özür dilerim. Kuzeye yolculuguma baslamadan önce seni bir kez görebileyim istiyordum, ama sanırım görünümüm seni ürküttü.

ilisikte sana, Hogruarts'ta önümüzdeki yılı daha keyifli geçirmeni saglayacagını

düsündügüm bir sey gönderiyorum.

Bana ne zaman ihtiyacın olursa, haber gönder. Baykusun beni bulur.

Yakında tekrar yazarım.

Sirius

507

Harry hevesle zarfın içine baktı. Bir parsömen parçası daha vardı. Çabucak okudu ve içi ısındı, memnuniyetle doldu. Sanki bir sise sıcak Kaymakbirası'nı bir dikiste içmis gibiydi.

Ben, Sinüs Black, Harry Potter'ın vaftiz babası sıfa-' tıyla, onun hafta sonlarında Hogsmeade'i ziyaret etmesine izin veriyorum.

"Dumbledore için bu yeterli olur!" dedi Harry sevinçle. Gözlerini yine Sirius'un mektubuna çevirdi.

"Bir dakika, bir not var..."

Arkadasın Ron'un bu baykusu isteyecegini düsündüm, ne de olsa artık bir faresi olmaması benim suçum.

Ron'un gözleri irilesti. Minik baykus hâlâ avucunda heyecanlı heyecanlı ötüyordu.

"Ðstemek mi?" dedi kararsız bir sesle. Bir süre baykusu yakındamnceledi, sonra, Harry ile Hermione'yi çok sasırtarak, onu koklaması için Crookshanks'in önüne uzattı.

"Ne diyorsun?" diye sordu kediye. "Kesin baykus mu?"

Crookshanks mırladı.

"Bana bu kadan yeter," dedi Ron sevinçle. "Artık o benim."

Harry, King's Cross Ðstasyonu'na varana kadar Sirius'un mektubunu tekrar tekrar okudu. Ron ve Hermi-one ile birlikte Peron Dokuz Üç Çeyrek'teki bölmenin içinden geçerken, onu hâlâ elinde sıkı sıkı tutuyordu.

508

Harry orada bekleyen Vernon Eniste'yi hemen gördü. Mr ve Mrs VVeasley'den epey ileride durmus, onlara kuskulu gözlerle bakıyordu. Mrs VVeasley, Harry'yi kucaklayınca, onlar hakkındaki en kötü kuskuları onaylanmıs gibi bir tavır takındı.

"Dünya Kupası için ararım!" diye seslendi Ron, Harry'nin arkasından. Harry onunla ve Hermione'yle vedalasmıs, sandıgını ve Hedwig'in kafesini koydugu arabayı itiyordu. Vernon Eniste onu her zamanki gibi karsıladı.

"O ne?" diye hırladı, Harry'nin hâlâ elinde tuttugu zarfa bakarak. "Eger imzalamam gereken yeni bir bel-geyse, senin -"

"Degil," dedi Harry neseyle. "Vaftiz babamdan bir mektup."

"Vaftiz baban mı?" dedi Vernon Eniste tükürükler saçarak. "Senin vaftiz baban yok!"

"Var," dedi Harry neseyle. "Annemle babamın en iyi arkadasıydı. Kendisi hüküm giymis bir katil, ama büyücü hapishanesinden kaçtı ve su anda saklanıyor. Yine de benimle temasta kalmayı seviyor... benden haberdar olmayı... mutlu olup olmadıgımı kontrol etmeyi..."

Ve Harry, Vernon Eniste'nin yüzündeki dehset ifadesine bakıp sırıtarak, önünde Hedvvig'in tangırdayan kafesiyle istasyon çıkısına yöneldi. Bu yaz geçen yılkinden çok daha iyi olacaga benziyordu.

509

Page 178

BÐRÐNCÐ BOLUM

Riddle Evi

Riddle ailesi o evde oturmayalı yıllar olduğu halde, Küçük Hangleton köyü sakinleri ona hâlâ "Riddle Evi"

diyordu. Ev köye hâkim bir tepedeydi, bazı pencereleri tahtalarla kapatılmıştı,

çatısındaki kiremitler eksikti ve sarmaşıklar dizginlenemez şekilde cephesini kaplamıştı. Bir vakitler güzel bir malikâneymiş, şimdi de kilometrelerce mesafe dahilindeki en büyük ve heybetli bina olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Ne var ki, Riddle Evi artık rutubetliydi, terk edilmişti ve içinde kimse oturmuyordu.

Küçük Hangleton'lılarm hepsi eski evin "ürpertici" olduğu konusunda fikir birliği içindeydi. Yarım yüzyıl önce orada tuhaf ve korkunç bir şey olmuştu, dedikodu konulan azalınca köyün yaşlı sakinlerinin bugün de üzerinde konuşmayı sevdikleri bir şey. Hikâyenin üzerinde öyle çok konuşulmuş ve o kadar çok yeri süslenip püslenmişti ki, artık kimse gerçeğin ne olduğunu pek kestiremiyordu. Ancak, hikâyenin bütün çeşitlemeleri aynı noktadan başlıyordu: Elli yıl önce, Riddle Evi'nin

hâlâ bakımlı ve etkileyici olduğu günlerde, güzel bir yaz sabahı şafak sökerken bir hizmetçi oturma odasına girmiş ve üç Riddle'ın cesetleriyle karşılaşmıştı.

Hizmetçi çığlıklar atarak tepe aşağı köye koşmuş ve herkesi uyandırmıştı.

"Gözleri açık orda öyle yatıyorlar! Buz gibi soğuk! Üstlerinde hâlâ akşam yemeği kılıkları var!"

Polis çağrıldı. Küçük Hangleton, şokla karışık bir merak ve pek saklanamayan bir heyecanla fıkır fıkır kaynıyordu. Kimse kendine Riddle'ların arkasından ağ-larmış süsü vererek nefesini ziyan etmedi, çünkü hiç sevilmezlerdi. Yaşlı Mr ve Mrs Riddle zengin, züppe ve kabaydılar, yetişkin oğulları Tom ise onlardan da beterdi. Köylülerin kafasını kurcalayan tek şey, katilin kim olduğuydu. Sağlıklı görünen üç insan aynı gecede doğal nedenlerle pat diye düşüp ölmezdi ya canım.

Köyün meyhanesi Asılmış Adam, o gece müthiş iş yaptı; cinayetler hakkında konuşmak için bütün köy oraya toplanmıştı. Riddle'lann aşçısı dramatik bir tavırla ortalarında belirip, birden sessizleşen meyhane halkına az önce Frank Bryce diye bir adamın tutuklandığını ilan edince, şöminelerinin başını terk edip oraya gelmenin mükâfatını gördüler.

"Frank!" diye çığlık atta birkaç kişi. "Olamaz!"

Frank Bryce, Riddle'ların bahçıvanıydı. Riddle Evi'nin arazisindeki yıkık dökük kulübede yaşardı. Frank savaştan döndüğünde bacağını bükemiyordu, kalabalığa ve gürültüye de tahammül edemiyordu. O gün bugün Riddle'lann yanında çalışıyordu.

10

Aşçıya içki ısmarlamak ve biraz daha bilgi almak için bir telaştır patlak verdi.

Aşçı, hevesle dinleyen köylülere, dördüncü serisinden sonra, "Hep onun tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm zaten," dedi. "Ne bileyim, öyle dost canlısı falan değildi. Yani, ona değil bir, belki yüz kere kahve ikram ettim.

Başkalarıyla takılmak istemezdi hiç."

"Ðyi ama," dedi bardaki bir kadın, "çetin bir savaştan çıktı Frank. Sakin bir hayatı seviyor. Hem bir neden..."

Aşçı, "Peki, başka kimde arka kapı anahtarı var, ha?" diye sordu, kaba bir sesle. "Ben kendimi bildim bileli bahçıvanın kulübesinde yedek bir anahtar asılıdır! Dün gece kimse kapıyı zorlamamış! Pencereler kırılmamış!

Tek yapması gereken, hepimiz uyurken büyük eve sinsice girmekti..."

Köylüler birbirlerine karanlık bakışlar attılar.

Bardaki bir adam, "Ben hep onun pisliğin biri olduğunu düşünmüştüm aslında," diye homurdandı.